

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SPA DECAMERON

Tatil İtirafıları

ROMAN

FAY WELDON

"Weldon, terapi ve dedikodu arasında mükemmel bir denge kuruyor."

- *The Times*

TATİL İTİRAFLARI

FAY WELDON

Çeviren
Aslı TELSEREN

Maya Kitap: 12, Roman: 6
1. Baskı, İstanbul, Mayıs 2010

Orijinal adı: The Spa Decameron
Copyright: Kayı Telif Hakları Ajansı
Tüm yayın hakları Maya Kitap'a aittir.
ISBN: 978-605-5675-13-4

Yayın Yönetmeni: Tahir Malkoç
Çeviri: Aslı Telseren
Redaksiyon: Esmâ Kale
Sayfa Tasarım: Aziz Şakar
Kapak Uyarlama: Nazlım Dumlulu

Maya Kitap
Merkez Mah. Kocamansur Sok. No: 6/4
34381 Şişli / İstanbul
Tel: 0212 296 97 12
e-mail: info@mayayayinlari.com
www.mayayayinlari.com

Sertifika: 14079

Matbaa: İdil Matbaacılık
Tel: 0212 482 36 01

Boccaccio, orijinal *Decameron*'la 650 yıldır şöhretin keyfini sürüyor. Dedikoducu ve hınzır üslubuyla Weldon, bayrağı ondan devralmaya hazır.

The Guardian

Weldon, her zamanki gibi ortaya zekâ ve haylazlıkla dolu parlak bir metin çıkarmış.

Glasgow Herald

Her biri ayrı ayrı da okunabilecek bu öyküler bize modern meselleri, peri masallarını ve mitleri sunuyor. Boccaccio, buna bayılırdı.

The Independent

Tatil İtirafı'nda gerçekten komik olaylar yaşanıyor. Daha da güzeliyse kurnazca kaleme alınmış olmaları.

Spectator

SPA DECAMERON

•

Noel Fırsatı

Başarılı Kişilere Özel Kampanya

Huzur ve sakinlik arayanlar için dünyaca ünlü Castle Spa'da 10 gün. Noel öncesinde doğal güzellikleriyle meşhur Cumbria'da bize katılın, 2 Ocak'ta ayrılın.

Her şey dahil özel indirimli fiyat £ 5000. Lady Caroline Evercreech ve diğerlerine düşük kalorili Noel yemeğinde katılın. Sadece Kadınlar...

Geride bıraktığımız yılın yorgunluğunu üstünüzden atın ve yeni yılın bu macerasıyla canlanın...

Reklam, *Vogue* dergisinin Kasım sayısındaydı. İlanı okurken kendimi korkunç derecede bakımsız ve yalnız hissettim. *Vogue*'nin eski sayılarını genelde okumam, öyle ki Noel'e sadece 3 gün vardı, ama kuafördeydim. Adım Phoebe Fox, yaşını başını almış bir kadını, sarışını. Yaşlı saç diplerimin yeni bir şeylere ihtiyacı var, bense gölge yaptırmak istedim. Acilen gidebilecek bir yer bulmam lazımdı ve nereye gidersem gideyim saçım güzel olmalıydı.

"Öyleyse Castle Spa'yı ara," dedi kuaför salonundaki Pauline. "Boş yerleri olup olmadığını öğren ve kendine bir yer ayırt. Kendine bir güzellik yap. Yeterince sıkı çalıştın, Tanrı biliyor." 20 yıldan fazla süredir haftanın beş günü ayakta çalışan birinden bu sözleri duymak çok hoştu. Ben yazarım, en azından çalışırken oturabiliyorum. O oturamıyor. Ayakta du-

rup eğilmek zorunda, bu durum hem sırtı hem de ayakları için kötü. Pauline'yi yıllardır tanıyorum. Benim günah çıkardığım akıl hocam; neşeli, güçlü, çalışkan, kibar ve genellikle de haklı.

Boyamın tutmasını beklerken cep telefonumdan Castle Spa'yı aradım. Resepsiyonist adımla, numaramı alıp beş dakika içinde bana geri döneceğini söyledi.

"Belki de yeterince başarılı olup olmadığını kontrol ediyor-
dur," dedi Pauline. "Ama ben öyle olduğunu söyleyebilirim."
Sanırım ben de söyleyebilirdim. En son baktığımda Google'da
523.000 kere tıklanmışım. Amerikan üniversitelerinde okutu-
lan edebi romanlar yazıyorum, tam anlamıyla bir şöhret değil-
se de dikkat çekiyor. Pauline'nin bir sonraki randevusu iptal
edildi. Biz de oturup kendimize birer kadeh şarap koyduk.

Arkadaşlarının kısaca Bev dediği, kendisini Beverly olarak
tanıtan Castle Spa'nın resepsiyonisti dört buçuk dakika sonra
aradı. Evet, 10 günlük tatil kampanyası için bir kişilik boş yer-
leri varmış. Biri biraz önce rezervasyonunu iptal etmiş. Castle
Spa'da Noel zamanı bir sihir gibidir. 40 yerine sadece 16 kişilik
misafir grubu. Böylece çalışanlara aileleriyle beraber zaman
geçirmeleri için izin verebiliyor. Noel'de iş-yaşam dengesi son
derece önemlidir. Birinci sınıf güzellik uzmanları ve harika bir
beyaz saray şefiyle onların vekilliğini yapıyor.

"Evet, evet," dedim, "her neyse, hemen yerimi ayırın."

Önceki gün mutfağımızın tavanı çöktü, banyomuz da suya
teslim oldu. Banyomuz da mahvoldu. Teslim oldu derken ko-
cam Julian musluğu açık unutup gitmiş, ama onu suçlayacak-
lardan biri ben değilim. Ben daha kötüsünü yapmıştım. Tüm
evin elektriği kesildi. Isıtıcılar da çalışmıyordu. Bilgisayarımı
kullanamadım, elektrikler kesilmeden önce yazdıklarımı kay-

dedememiş olma ihtimalini düşünerek endişelendim. Duygularım böylesine karışıkken ailem ve arkadaşlarımdan oluşan 22 kişilik bir gruba vereceğim Noel yemeğini iptal ettim ve Pauline'nin yanında en azından teselli, sıcaklık ve ilgi bulacağımı bilerek memnuniyetle sonraki gün için kuaföre rezervasyon yaptırdım.

Julian'la beraber musluk tamircisi, yapı ustası ve elektrikçi bulmaya çalıştık ve uğraşlarımızın başarısızlıkla sonuçlandığı sırada bir de Kansas, Witchia'dan Julian'ın üvey babası, telefon edip annesinin kötü bir şekilde düşüp kalçasını kırdığını, durumunun iyi olmadığını ve Julian'ın gitmesi gerektiğini söyledi. Yılın bu yoğun zamanında yerler tamamen doluydu. Julian için bir kişilik yer bulabildik ama benim için yer yoktu. Havaalanına varması için bir saati vardı. Ayrıldık, nadir yaşanan, berbat ama bir hayli heyecan verici bir durumdu.

Biraz ağladım. Arkadaşlarım uzakta ya da çok meşguldüler. Komşuların da durumu farklı değildi. Soğuk geceyi Julian'sız yorganın altında geçirdim. Ev, saatlerce elektronik olarak enerjisinin bitmek üzere olduğunu ve hazır baterilerin güçlerinin düştüğünü göstererek beni uyarıyordu. Buzdolabındaki yiyeceklerin çürüdüğünün farkındaydım, sütler ekşiyordu. Bu berbat gece hak ettiğimden daha fazlası değildi. Witchita'dan telefon geldiğinde ilk tepkim kayınvalidemin ölmesini dilemek oldu, aşağılık ve kötü bir düşünce, eğer kısa süreliyse, ama bir diğerine daha katlanamam.

St. John's Wood High Sokağı'ndaki kuaföre gitmek için kalabalığı haşlamak zorunda kalacağımı düşünmüştüm ama sokaklar sakindi. Noel öncesinde, müşterilerin grup ruhuyla ne yapacakları önceden kestirilemiyordu. Vakit geçiren insan

kalabalığı önce sokaklara akın ediyor, sonra birden bire geri çekiliyorlardı, aynı tsunami öncesi meydana gelen gelgitler gibi. Şimdi geri çekilmiş durumda, çakıl taşları gözüktüyor, anormal bir şekilde yollar bomboş, benim içimdense dönüp koşmak geliyor ama nereye, bu günlerde kime koşabilirim ki? Neyse ki benim gibiler için en azından Pauline'nin kuaför salonu var.

Buzdolabını boşaltması ve oradan istediklerini alması için Pauline'ye evimin anahtarını verdim. Sakla samanı gelir zamanı. Kayınvalidem hakkındaki kötü düşüncelerimi, üç yetişkin oğlum, Julian'ın üç yetişkin kızı, birçoğunun eşi ya da sevgilisi ve bazılarının da çocuğu için vereceğim 22 kişilik Noel yemeğini hazırlamayacağım için duyduğum rahatlığı ve gidecek bir yerim ve başımı sokacak bir çatım olmadan bana ait günlerle ilgili panik ve keyif karışımı hislerimi itiraf ettim. Ama Pauline beni kurtardı. O, renk açıcıyı karıştırırken ilanı okudum, bana Castle Spa'ya gidip kendimi şımartmam için izin verdi.

Böylece Bev, 10 günlük Noel tatili için rezervasyonumu yaptı. Noel öncesinin geç saatlerinde bekleniyordum. Diğerlerinden daha geç ulaşacağım için bazı hizmetlerden faydalanamayacaktım ama bu durum tamamen benim sorumluluğumdaydı ve bu nedenle bana ayrıca bir indirim yapılmayacaktı. Cuma günkü doğa yürüyüşü için kayıt yaptırmak isteyip istemediğimi sordu. Her şey dahilmiş ve kontenjan hızla doluyormuş. Hayır, dedim şaşırarak. Doğayla aram çok iyi değildir, genelde kapalı alanları dışarıya tercih ederim, ayrıca kışın ortasındayız. Ne tür bir keyif olacaktı bu? Mercimekler, sağlık, indirim yok, çakra yok! Yüksek gelirli, modayı takip eden, iş

dünyasının çokbilmiş başarılı insanlarını gözümün önüne getirdim. Kış ortasında doğa yürüyüşü yapmak için birbiriyle yarışan insanlar kesinlikle benim tarzım değil. Şu Beyaz Saray aşçılarını da biliyorum: hızlı bir devir daim, yeteneksizlikleri yüzünden işten kovulmuşlar. Ne yaptım ben? İlerleyen günler çaresiz, kasvetli, aç ve yalnız geçecek. Evde dursam daha iyiydi. Ama artık çok geçti! Bev, kredi kartı numaramı çoktan almış, ben telefondaiken işlem çoktan onaylanmıştı.

Bev, Spa'da huzurlu ve rahat bir tatil için tatilin ilk anından son anına kadar telefon veya dizüstü bilgisayar getirilmemesinin rica edildiğini söyleyip işlem tamamlanana kadar telefonda beklemişti.

"Tabii ki!" dedim. "Tabii, hiçbir şey getirmeyeceğim." Sıkı bir arama yapacaklarmış. Böylece iyi ya da kötü karar verildi.

Pauline, yıkadığı saçlarımı gümüş rengi alüminyum folyolarla beni bir kirpiye dönüştüren işine başladı. O işine bakarken Nisha/Eleanor/Billy efsanesinde neler olup bittiğini sorduğumda istediğimden daha fazlasını öğrendim.

Önümdeki 10 gün hikâyelerle dolu olacaktı. Kendi yaşamım askıda olacaktı, öteki yaşamlarsa bu boşluğu doldurmak için acele ediyorlardı. Şıllık Cadı'nın hikâyesi geçtiğimiz altı ay boyunca yavaş yavaş kendini gösterdi. Pauline'ye her gidişimde yeni bir gelişme öğreniyordum. Bu dram önceleri hem zaman hem mekân olarak oldukça uzak geliyordu, ama bugün tehlikeli derecede yakın ve korkunç bir gerçek haline geliyor.

Şıllık Cadı'nın Hikâyesi

Nisha, Pauline'nin en sevdiği müşterilerinden biriydi, Eleanor'sa en az sevdiği. Nisha sevimli, evcil, Bollywoodlu kara

gözlü bir mirasçıydı. Büyük bir medya grubunda finans müdürü olarak görev yapan, kaba saba bir Kuzeyli olan Billy'yle evliydi. Eleanor, şıllık cadıysa sıska, soluk, kansız, feminist bir dekoratördü ve Billy'yle ateşli bir ilişkisi vardı. Evden çalışıyordu.

Eleanor, Pauline'ye saçını yıkatırken pazartesi sabahları her şeyi anlatırdı. Billy, haftanın ilk günleri uğrardı, bu yüzden Eleanor her zaman pazartesi sabahları gelirdi. Nisha'ysa hafta sonları Billy'ye güzel görünmek için cuma günleri gelirdi. Eleanor'ın Billy'nin hayatındaki rolü hakkında Nisha'nın hiçbir fikri yoktu. Ama Pauline'nin diğer müşterilerinin vardı. Laflar etrafta dolaşır, Eleanor da bu durumdan hoşnut gözüktü.

Pauline'nin müşterileri medyada görünme eğilimi içindeydiler. Salonu NW1'deydi. Oldukça popülerdi, müşteriler bir görüşmeye gitmek için taksiyi bekleterek oraya uğrarlardı. Yıkama ve fön için rekoru 12 dakika. Hangi imajı istediğinize bağlı olarak sizi sanki doğrudan Harrods'tan gelmişsiniz ya da işiniz Crufts'tan yeni çıkmış gibi yapabiliirdi.

Nisha, evde oturup evine ve kocasına bakardı. Sevimli bir yüzü, yumuşak bir sesi, kalın telli, koyu renkli, uzun, parlak, kolay yağlanan Asyalı saçları vardı. Saçlarına fön çekmek uzun zaman alıyordu. Nisha, hiç şikâyet etmezdi. Eleanor'un saçlarıysa tam tersine açık renkli, yumuşak ve hoştu. Yıkandıktan hemen sonra bile neredeyse kuru oluyordu. Problem, saçlarına hacim kazandırıp şekil vermekti. Eleanor, bazen sırada bekleyenler olsa da Pauline'den saçını tekrar yapmasını isterdi. Diğer bir deyişle Eleanor, zaman zaman sinir bozucu olabiliyordu.

Billy'ysen iki haftada bir çarşamba günleri saçını kestirmek

için gelirdi. Pauline, bana güvenip sırrını açtı. Billy, son derece boş biriydi, hani şu eşlerinin kuaförlerine sık sık gidenlerden. Rekabet etmeyi severler. Billy, hayatındaki iki kadınla ilgili böbürlenip onların kendisine nasıl hayran olduğunu anlatırken Pauline, kıvranırdı. Makası tutarken ona kızar ama dışarıdan bir şey belli etmezdi.

“Karım bilmiyor. Eşim çok tatlı biri ama açık söylemek gerekirse pek akıllı sayılmaz.” Billy, Pauline’ye sırlarını anlatırdı. “Hayatımın en muhteşem seksini Eleanor’la yaşadım. Her şeyi yapıyor.” Ya da karısını şikâyet ederdi. “Nisha, gömleğimi renklilerle yıkamış, gömlek paçavraya dönmüş. Geceleri de sadece uzanıyor, bense bacaklarının Eleanor’inkilere kıyasla ne kadar kısa olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum.” Ya da metresini övercesine konuşurdu, “Eleanor çok yaratıcı. Sektörde kendine iyi bir ad yaptı. Açıkçası, Nisha’nın problemi beyinsiz olması. Onunla birbirimize hiç uygun değiliz.” Bir onu bir diğerini anlatırdı. “Ama Nisha, bana delicesine âşık, onu terk edersem kalbi çok kırılır. Onu incitmek istemiyorum. Ne yapmalıyım?” Ardından bir erkeğin gerçekçi olması gerektiği hakkında konuşurdu eşinin babası uluslararası medya sektöründe ciddi bir güç ve eğer Nisha’yı terk ederse kendisi için muhtemelen kiralık katil tutar. “Hindistanlı güçlü adamlara karşı dikkatli olmalısın. Aynı zamanda bir erkek hislerine güvenmelidir. Sen de kadınsın Pauline, söylesene ne yapmalıyım?”

Aslında bir cevap ya da çözüm beklemezdi. Sadece kendisi hakkında konuşmak isterdi. Kısa kestane renkli kıvrırcık saçlı, yine Pauline’nin müşterisi olan arkadaşım Annie, Billy’nin partilerine gider, tabii sonradan da gördüklerini Pauline’ye ra-

por olarak verirdi. Çok zenginlermiş, evleri Harrods tarzının en başarılı örneğiymiş. Nisha, bazıları tarafından sevimli, bazıları tarafından ilginç görünen ordövlere kendisinin hazırlaması konusunda ısrarcıymış, ayrıca odaları pembe sariler giymiş güler yüzlü yardımsever melekler gibi arsız medya öznelerine boğarmış. Eleanor da Nisha'nın en yakın arkadaşlarından biri rolüyle orada olurmuş. Hatta Annie, bir keresinde Eleanor'un, bacaklarını uzun göstermek için ne çeşit bir kıyafet giyeceği konusunda Nisha'ya tavsiyeler verdiğine şahit olduğunu söylemişti. Herkes olup bitenin farkındaydı. Fakat kimsede bunları Nisha'ya anlatacak cesaret yoktu. Eleanor, herkese Billy'den önce aşkın ne anlama geldiğini bilmediğini anlatırdı: Orgazm ülkesinin gerçek kraliçesiymiş. Nisha, odanın dışındayken Billy, Eleanor'u topluluk içinde de sevip okşamaktan çekinmezmiş. Bir keresinde Nisha, bıldırcın yumurtaları ve avokado sosuyla mutfaktan dönmeden önce, beraber kaçıp vestiyer odasında 10 dakika boyunca sevişmişler. Billy, pişmiş kelle gibi sırtıyor, Eleanor'sa yeni rahatlamış bir kedi gibi dudaklarını yalıyormuş. Nisha, odaya geri dönüp Billy'yi gördüğünde yüzü sevinçle aydınlanmış. Gerçekten onu çok seviyordu; onunla evli olmanın, sıkıcı ev hayatından uzaklaşmanın ve Londra'da yaşamının verdiği keyiften asla vazgeçemezdi.

Eleanor'la tanışmıştım, ben de sık sık yorucu bir hafta sonunun ardından, pazartesi sabahları gelirdim. Kuaför salonunun bulunduğu sokağın köşesinde yaşıyordu. Evinden kuaföre gelirken üzerine geniş kollu, sarı çiçeklerle işlenmiş kahverengi örgü bir hırka geçirirdi. O hırkasını çok beğenmiştim ve bir kere onu nereden aldığını sormuştum, sonra unuttum ve bir

daha soramayacağımı düşündüm. Yazlarıysa bir mankenin fiziğine sahip olamayanların giyemeyeceği türden uzun kot elbiseler giyerdi, o fizik onda vardı ama manken yüzü yoktu. Çenesi içe doğru, dişleriyse kötüydü. Anlaşılan estetik ameliyatla arası çok iyi değildi.

“Nisha’ya anlatmalısın,” derdim Pauline’ye. “Birisi bunu yapmak zorunda.”

“Ben mi? Ben sadece kuaförüm!” derdi. “Onu mutsuz eden, büyüyü bozan ben olmayacağım.” Pauline, dinleyen ama karışmayan papaz ya da doktorlar gibi olması gerektiğini, ayrıca kişisel ilişkilere bulaşmasının müşteri kaybetmesine neden olacağını düşünüyordu. Herhangi bir tatsızlık olursa müşteriler kaçardı. Pauline, Billy’yi kaybetmeyi umursamıyor ki Billy, asla bırakmaz zaten, kendisi hakkında konuşmayı o kadar çok seviyor ki... Eleanor’u kaybetse mutlu bile olur. Ama Nisha’yı kaybetmeyi gerçekten istemiyor. Onu ve hacimli, keyif veren saçlarının kendisinde hissettirdiklerini çok seviyor. Nisha, mutluydu, bunu saçından bile anlayabilirsin, diyordu Pauline. Saçları gösterişli ve parlak. Mutsuz kadınların saçlarıysa aynı hasta köpeklerin tüyleri gibi, kepekli ve solgun olur. Benimkiler, memnuniyetle söyleyebilirim ki makul bir durumda.

“Gerçekler kimin umurunda ki?” derdi Pauline. “İlişkiler yalanlar sayesinde ayakta kalır!” ki bu durum beni her zaman şaşırtmıştır.

Ama sonsuza kadar böyle süremezdi. Bir cuma günü Nisha, sinirden çılgına dönmüş, ağlamaklı ve güzelim saçları da bu mutsuzluktan nasibini almış bir halde kuaför randevusuna gelmişti. Billy, saç tıraşını olup eve dönmüş, bavulunu hazırlamış, Nisha’nın olanları avukatından duyacağını, met-

resi Eleanor'la yaşamaya başlayacağını söylemişti. Eleanor, en yakın arkadaşıydı. Aylardır devam ediyormuş, Nisha hariç herkes biliyormuş. Bu insanların arkadaşı olduğunu sanıyormuş Nisha, ama değıllermiş. Küçük düşmüş ve herkes tarafından ihanete uğramıştı. Hayatı bitmişti artık.

“Sanırım sen de biliyordun,” demiş Nisha, Pauline'ye. Pauline, özür dilercesine başını salladığında Nisha, hemen orada bütün müşterilerin önünde Pauline'ye saldırmış. Pauline'nin yardımcısı Nisha'nın kız kardeşini aramış. Kardeşi gelip hemen onu bir taksiye bindirerek doktora götürmüş.

“Sonraki pazartesi,” dedi Pauline, “sadece üç gün sonra Eleanor geldi ve çok keyifliydi, yaşam doluydu ve o felaket kahverengi hırkayı giymiyordu. Sinsi bakışı kaybolmuştu, en azından birisi mutlu diye düşündüm. Ama sonra, “Ne oldu biliyor musun? Billy'ye yolu gösterdim. Erkeklerle beraber yaşamak iğrenç bir şey! Kıyafetlerini parçalayıp tüm çantalarını camdan fırlattım. Beş günde deliriyordum. Beni yatağa atmaya çalışmadığı zamanlarda bana sürekli Hindistan'a özgü pide ekmeklerinden yaptırmaya çalışıyordu. Başkalarının artığıyla işim olmaz. Kendi erkeğimi kendim bulabilirim, tabii eğer bulmayı istersem,” dedi.

“O k.ltağı hemen dışarı atmalıydın,” dedim bunları duyar duymaz.

“Kız kardeşime koruyuculuk yapmıyorum burada,” dedi Pauline. “Sadece kuaförüm. Bunu korumak için de belirli bir çizğim var.”

“Bu korkunç bir şey,” dedim. “Eleanor, şıllık cadının teki. Asla Billy'yle ilgilenmedi, tek istediğı Nisha'yı alt etmektir. Bu da ayrı bir çeşit. Babaya aşık olup anneyi bertaraf etmek is-

temek. Amacına ulaşınca da kendini suçlu hissedip babadan kurtulmak!"

Sonra, randevu sırası Billy'nindi. Aynada kendine güçlkle bakıyormuş. O kadar bedbahtmış ki Pauline, terk edilmiş köpeklerin bile ondan daha iyi görüldüğünü düşünmüş. "Uygunsuz davranışları" yüzünden istifa etmesi istenmişti. Billy, her zaman kazanan olduğunu, lider olduğunu ve canı ne isterse yapabileceğini düşünürdü ama durumun böyle olmadığını anlamıştı. Dışarıda ondan daha büyük olanlar da vardı, canının istediği gibi davranamazdı ve o büyükler vestiyer olayından hoşlanmamıştı. Böylece siyah plastik bir poşetin içindeki eşyalarıyla sokakta kalmıştı ve gidecek hiçbir yeri yoktu, Nisha'nın babasının avukatları çoktan olaya karışmış ve evin kilitleri değişmişti. Eleanor'a gitmek de iyi bir fikir değildi, Eleanor çoktan kararını değiştirmiş ve onu sokağa atmıştı. "Kafayı yedi!" demiş Billy. "Yatağa girmeye çalışırken beni itip yataktan attı."

Pauline, yeni hizmetler için salonunun bodrum katını açıyordu: manikür, kaş alma, botoks, ayrıca bu işler için iki tane de asistan almıştı. Bir barı bile vardı, olabileceği kadar yoğun-du.

"İşlerin açılması için bir skandaldan daha iyisi yoktur," dedim Pauline'ye.

"Hastalıklı bir rüzgâr," dedi. Herkes bunu konuşuyor. Zavallı Nisha, kötü Billy, havalı Eleanor. Sonuncusu iyi durumda, her zaman gevezelik yapan, sanki 1930'larda yeniden doğmuş bir feminist: dalgalı kısacık kesilmiş saçlar (platin renkli hoş saçları sonsuza kadar dayanamazdı), küçük göğüsler ve kıpkırmızı rujla boyanmış dudaklar, erkeklerin alçaklıklarıyla

ilgili konuşmalar ve büyüleyici partilere gitmek.

“Kaşını boyatmak için geldi,” dedi Pauline, “ve sürekli film yapımcısı Sam Klines’la nasıl tanıştığını anlatıp durdu.”

Sam Klines’ı tanıyordum, bir zamanlar beraber çalışmıştık, eşi de arkadaşım. Hoş bir kadın, adı Belinda. Kalın telli kızıl saçları var. Güldüm ve Pauline’ye, Eleanor’un onun karşısında hiç şansının olmadığını söyledim. Sam ve Belinda, mükemmel bir çift. Tablonun nasıl tersine döndüğünden bahsettik. Böyle olaylar olunca kadınlar erkeklerini ellerinde tutamadıkları için bir kere suçlandı mı, toplumdan dışlanırlardı. Şimdiyse erkekler küçümseniyor, galip gelen kadınlar da onaylanıyor.

Ardından Nisha’nın daha zarif, daha zayıf, daha uzun boylu, kendi işiyle uğraşan ve hayatında daha önce hiç ekmek pişirmemiş gibi gözüken kız kardeşi, Nisha’yı ona refakat eden biriyle beraber Bombay’a giden bir uçağa bindirdiğini söylemek için uğradı. Nisha, dengesizleşmiş, şiddete eğilimli hale gelmişti, öteki kadınlara karşı saldırgandı. Annesi ve kız kardeşleriyle yaşamak üzere eve gönderilmişti. Önce bu durum söylentileri iyice artıracaktı. Ardından da her şey unutulacaktı.

Fakat daha sonra temsilcimle öğle yemeği için fön çektirmek üzere kuaföre uğradığımda Pauline, Sam Klines’ın eşi Belinda’nın biraz önce burada olduğunu söyledi. “Eleanor tavsiye etmiş, ben de elimden geleni yaptım. Şahane kestane rengi saçlar. İyi bir kesim oldu, kesime gerçekten ihtiyacı vardı.” Belinda’nın, Billy’yle yaşadığı felaketi atlatması için biraz gönülsüzce olsa da Eleanor’a Sam ve kendisiyle bir iki hafta geçirmesini teklif ettiğini anlattı. Eleanor, depresyona girmiş. Nisha kendini asmış, Eleanor da insanların haksız yere kendini suçladığını düşünüyormuş. Nisha, her zaman dengesizdi,

her halükarda olanlar Billy'nin suçuydu. "Her zaman o benim peşimdeydi," demiş. Erkekler neden bu kadar zevksizmiş? İlişkisini yürütemeyen neden o olmuş? Onunla ilgili yanlış bir şey mi varmış?"

"Onu da aramıza almaktan başka ne yapabilirim ki?" demiş Belinda, Pauline'ye. "Sürekli güvenli ve keyifli bir şeylerin, birazcık da olsa sevgi dolu bir ailenin parçası olmak istediğini söylüyordu. Ben de ona yardım etmek istiyorum. Arkadaşlar ne için var?"

Bu noktada, Pauline'nin eğer ararsam aptal gibi gözükeceğim konusundaki uyarılarına rağmen cep telefonumu alıp Belinda'yı aradım. Eleanor'un sınırı geçmesine izin vermek zorunda olmadığını söyledim. Eleanor, kötü haber demekti. Zavallı Nisha'ya olanlara baksana. "Eleanor, şıllık cadının teki ve sinsi gözleri şimdi de Sam'in üstünde, işte bu nedenle birden bire senin en yakın arkadaşın oluverdi. Bir zamanlar da Nisha'nın en yakın arkadaşıydı."

Belinda, kibar ama dikkatliydi. Billy'ye karşı cinsel taciz davası açmak için avukatlarla görüşen Eleanor hakkında yanıldığımı ve onunla ilgili böyle fikirlere kapılmazsam memnun olacağını söyledi. Eleanor, iyi ve asil bir arkadaştı. Büyük ihtimalle dedikoduları Pauline'den öğrenmiştim. Belinda, bir daha asla böyle bir dedikodu ve kötülük yatağına gitmeyecekmış. Güzel bir saç kesimi nelere mal olmuş ama daha kötüsü de olabilirmiş! Belinda, uyarılarım için teşekkür edip bu hareketimi takdir etti. Diğer bir deyişle defolup gitmesi gereken, her şeye burnunu sokan arabozucu şıllık ben olmuştum. Birbirimize bir kaç iyi dilekte bulunup telefonu kapattık.

"Sana söylemiştim," dedi Pauline. "Çok iyi gitmedi, değil

mi? Şimdi alınmıştır çünkü Sam'ın baştan çıkarılabilir olduğunu ima ettin ve bahse girerim ki bana bir müşteri kaybettirdin. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, eğer insanlar yanlış seçimler yapıyorsa istedikleri için yapıyorlardır. Öyleyse bin düşün bir söyle."

"Tam konuşulacak kişisin," dedim. Sonraları hikâyeye sessizliğe gömüldü, Belinda'nın beni doğum günü partisine davet etmediği ve Pauline'yle olan kına randevusuna gelmediği, Eleanor'un Pauline'nin salonundan uzak durduğu, zavallı Nisha'nın artık olmadığı ve olayların doğal akışını sürdürdüğü iki ay geçti. Şimdiyse görünürde hiçbir belirtisi olmayan Noel'in hemen öncesindeydik, evsiz, eşsiz başarılı kadınların misafir olarak doğa yürüyüşüne katılmak için kuyruk oluşturduğu kuzeydeki bir spa merkezinde henüz yer ayırtmıştım.

Pauline, izin isteyerek çalan telefonu açmaya gittiğinde kafam yıkama kabının içindeydi. Neyse ki son durulamaydı da bir havlu alabildim.

Pauline'nin beti benzi attı, oturdu. En sonunda telefonu kapatıp titreyen sesiyle konuştu.

"Eleanor ölmüş," dedi. "Sam Klines'in yanında, eşiyle yatığı yatakta yatarken uykusunda öldürülmüş. Belinda onu ölümüne bıçaklamış. Ama Sam'e dokunmamış."

"Yapamazdı," dedim. "Onu seviyordu."

"Sonra Belinda kendini de bıçaklamış," dedi Paula. "Hastaneye kaldırılırken yolda hayatını kaybetmiş."

Hayat devam etmeliydi. Saçım ıslaktı, Pauline fön çekti. Hemen hemen hiç konuşmadık.

"Sam, hastanede şokta," dedi.

"Kan gölüne dönmüş olmalı," diye ekledim.

“Paparazziler de çoktan oraya gitmişlerdir, leş yiyiciler,” diyerek saçımın arkasını göstermek için aynayı getirdi.

“Çok güzel olmuş,” dedim.

Diğer insanların ölümlerinin bizim üzerimizde bıraktığı etki ne kadar ilginç! Yakın bir meslektaşımız öldüğünde, nedendir bilinmez, pek bir şey hissetmeyiz. Uzak bir akrabamız öldüğündeyse yıkılırız. Gözlemlenebilir bir kuralı yok bu işin. Nisha’yla hiç tanışmamıştım, Eleanor’u da sadece ondan rahatsız olacak kadar tanıyordum, bu trajedi bir hikâye olarak kalmak için oldukça uygundu. Ama Belinda? Eski arkadaşım? Neden bu kadar az şey hissetmişim? Belki talihsiz telefon konuşmamız ve söylediklerimi reddetmesi, önemsememesi düşündüğümde daha çok gururumu kırmıştı. Belki de parti listesinden çıkarılmak düşündüğüm ve dışa vurduğumdan daha çok kırmıştı beni. Şok olmuşum, kalakalmıştım ama zavallı Belinda için acı çekemiyordum, sonsuza kadar sessiz kalacaktım ve bu nedenle kendimden utanıyordum.

Geceyi oğlum Alec'in sert kanepesinde geçirdim ama yeterince iyi uyudum. Eşi Miranda, Castle Spa'ya internetten bakmam için ısrar etti. Derecelendirmede 5 yıldızdı ve müşterilerden gelen yorumlar da vardı. 10 gün için 5000 pound, çok ucuzdu, Miranda kafeinsiz kahveyle ilgili endişelendi, orada ters giden neydi. Umursamıyorum, dedim. Yorgundum; dinlenmeyi, tatili, masajı, manikürü dört gözle bekliyordum. Hâlâ cinayetle intiharın şokundaydım, kim olmazdı ki! Ertesi sabah tüm gazeteler bu olaydan bahsediyordu. "Trajedi, Londra'nın Los Angeles'ını vurdu," diye yazıyordu bir köşe yazarı. "Bıçaklama olayları toplumsal anlamda tabana yayılıyor," diye yazıyordu bir başkası. Eleanor, onlara kalmaya gelmişti. Sam'i yatağa atmasıysa sadece iki haftasını almıştı. Belinda beklenmedik bir şekilde eve dönüp onları yatakta basmıştı. Sonra hiçbir şey almadan çekip gitmiş, ertesi gün geri döndüğündeyse kilitlerin değiştiğini görmüştü. Sam ve Belinda, yasal olarak evli değildi. Kilisede törenleri olmuştu ama ikisi de yasal nikâhla uğraşmamıştı. Ev, Sam'in üzerineydi, Belinda'nın hiçbir hakkı yoktu, sadece Sam'in aşkı vardı ama artık onu da kaybetmişti. Eleanor, camdan bakıp kahkaha atmıştı. Sonraki hafta da Belinda bıçakla gizlice eve girmişti.

Diğer taraftan benim de kendi problemlerim vardı. Miranda, oldukça pahalıya mal olabileceği konusunda beni uyarak evimi restore edecek bir ajans bulmaya çalışacağını söyledi. Ama Castle Spa'ya gücüm yetiyorsa muhtemelen her şeye

gücüm yeterdi. 5000 pounda bir sürü yumuşak yeni kanepeler alabileceğimi söylemesine gerek yoktu, ne düşündüğünü biliyordum. Yazarlığımın verdiği, diğer insanların düşüncelerini okuyabilme gibi bir yeteneğim var. Kâğıt üzerinde iyi ama gerçek yaşamda kâbus gibi!

Ama beni affetti ve arkadaşlarıma olanlar için çok üzülmemi söyledi. Cinayet ve intihar! Olayı sadece söylentilerden öğrendiğimi söyledim, onlar benim arkadaşlarım değildi, sadece bana yakın olmayan meslektaşlarımdılar. Bu noktada onları reddedip düşüncelerimden kovdum. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama yaptım. Ardından Miranda, herkese olduğu gibi bana da birazcık dinlenmeyle değişikliğin iyi geleceğini kabul etti. Miranda, öğretmen ve iki çocuk annesi, bilmeliydi. Ona sarıldım, normalde duygularımı dışa vurmam, sanırım ona sarılmama biraz şaşırdı, ama ne yapayım onu çok seviyorum.

Londra'dan Carlisle'ye 4 saatlik bir tren yolculuğu söz konusuydu. Treni erkenden yakalamak için Alec Euston'a arabayla götürdü. Camden Yolu'na dönmüştük ki telefonum çaldı. Julian, Witchita'dan arıyor ve annesinin durumunun iyiye gittiğini söylüyordu. Çok korkutmuş ama kalçası kırılmamış, sadece kötü bir çürük varmış. "Witchita," dedi, "karla kaplı, eve dönüşüm problem olabilir." "Endişelenme," dedim, "2 Ocak'a kadar kendime bir spa merkezinde yer ayırttım, ben de evde olmayacağım." Julian kısa bir süre sessiz kaldı. Hafiften şaşırması gibiydi.

"Bu sorun olabilir," dedi. "Ben eve dönmeye çalışacağım."

Annesi, kalmasından memnun olurmuş, üvey babasıyla da arası fena değilmiş. Belki birkaç günlüğüne New York'a uğ-

rayıp eski arkadaşlarını ziyaret edebilirmiş. O sırada telefon bipledi ve bağlantı kesildi. Uzun binalarla dolu, kapsama alanı dışında bulunan bir yerden geçtik. Telefon tekrar çekmeye başladığında da ben ona ulaşamadım. Bu sefer suç onundu, tıpkı musluğu açık bırakıp gittiği zamanki gibi.

Bu sabah da sokaklar sessizdi, birkaç satıcı vardı. Benim tsunamimden, benimkine benzer yaşamış olan Alec'e bahsetmedim çünkü 2004 Boks Günü'nün sabahı Miranda ve çocuklarla beraber Sri Lanka'daydı, canlarını kurtarmak için koşmak zorunda kalmışlardı. Bunu ona hatırlatmak densizlik olurdu. Sadece sokakların boşluğuna dikkat ediyordum, Alec bana bakıp, "Haberleri takip edemiyor musun?" dedi. Bir onu, bir öbürünü düşündüm ve kendimden emin bir şekilde, "Hayır," dedim.

Bilgisayar sektöründe çalışan oğlum Alec, Youtube ve diğer video paylaşım sitelerinde grip salgınıyla ilgili söylentilerin çıktığını söylüyordu. Kuş gribinin bir çeşidi ve vebanın uzaktan akrabası olan Sumatra gribi. Yaşlılardan çok gençler için tehdit oluşturacağı söyleniyor ve %5 ölüm riski var. Resmi otoriteler yalanlıyor, ama internet günlükleri insanlara evde oturup diğer insanlarla temastan kaçınmalarını öğütlüyor. Marylebone Caddesi'nde maske takan bir bisikletli gördüm. Kırmızı ışıktaki geçti ve körüklü otobüsün altında kalmaktan son anda kurtuldu. Güçlkle nefes alıp sıcak, ağır havayı içime çektim. Sumatra gribine gerek yok, ölüm her an gelebilir, dedim. Otobüs canımızı almasa bile hava kirliliği alabilir.

İstasyonda Alec, torpido gözünü açtığında içinden kâğıtlar ve boya kalemleri döküldü, çocukları 3 ve 4 yaşlarındalar. Ameliyatlarda kullanılan maskelerin aralarından bir tanesini alıp bana uzattı, eğer trende korkarsam onu takmamı söyledi.

Mağrurca maskeyi ona geri verdim. Korkak tavuk değildim ve ölmek için çok yaşıydim, esprimi anlamadı.

Noel'de tüm aileyi bir araya toplayamadığım için çok üzgün olduğumu tekrar söyledim. Alec, aslında çocukların hediyelerini evde açabilecekleri için daha memnun olduklarını söyledi. Gücenmemeye çalıştım.

Kuzeye giden trende yer vardı, böylece neşeli ve uysal kalabalığı geçerek birinci sınıf yolcular için olan bölüme doğru yol aldım. Aynı Miranda'nın söylediği gibi, eğer Castle Spa'ya maddi gücüm yetiyorsa her şeye yeter. Boş bira kutuları çoktan yere atılmış, güzelce paketlenmiş Noel hediyeleri kızların kucağından taşıyordu. Görünen o ki torunlarım dışında herkes Noel için eve gitmekten hoşlanıyordu. Hava sıcaklığı mevsim normallerinin üzerindeydi, ama demiryolu şirketine kış mevsiminde olduğumuz için tüm ısıtıcıların çalıştırılması talimatı verilmişti. Bir iki kişi maske takıyordu ama bunlarda bisikletçi gibilerdi, uzun saçlı ve ciddi, büyük ihtimalle de genellikle kalabalıktan korkuyorlardı. Sumatra gribiyle bir alakası yoktu yani.

En sonunda birinci sınıf olan kısımda boş bir koltuk bulabildim. Gözlerimi Eleanor / Belinda dehşetiyle ilgili başlıklardan kaçırdım. Aklımdan çıkarabilirdim bunu! Bugünü yaşamam lazım. Olmaması gereken korkunç bir şey olmuştu ve medya çok yakında unutacaktı bu olayı, o halde ben de unutmalıyım. Dinlenmeye ve çakralarımı açmaya odaklanmalıyım. İstasyonda dergi alacak vaktim olmadı. Okuyacak bir şeyler olmadı. Geçecek dört saat! Ne yapmalıydım? Çaprazımda oturan kadını inceledim. Camdan dışarı bakıyordu, farkıma bile varmadı. Niye fark etmeliydi ki? Dikkat çekecek kadar güzeldi,

sanırım kırklarındaydı. Yaşlılıktan çok sigara içmekten, zor yaşamdan ve tropikal iklimden kurumuş bir cildi vardı. Kısa, güneşte sararmış saçları vardı, kot etekle kirli beyaz bir gömlek giymiş ve kendi tarzında beyaz puanlı mavi bir şal takıyordu. Zarif kahverengi kabanım ve altın takılarımla ona kıyasla kendimi korkunç derecede burjuva hissettim. Mesleğini tahmin etmeye çalıştım. Etkileyici ve seyahatle ilgili bir şey olabilir. Kadın, çekiciliği ve erkek becerikliliğinin birleşimiyle Kate Adie'yi andırıyordu, gömleğini bile kuru temizlemeciye götüremeyecek kadar meşgul. Derin derin bir şeyler düşünüp kendi kendine mırıldanıyordu, onu izlediğimi görünce ağzını sıkı sıkıya kapattı.

Ardından birden bire yanaklarından gözyaşları süzüldü. Hemen gözyaşlarını silip burnunu çekti, sonra yutkunmaya çalıştı. Toplu taşıma araçlarında ağlayan bir kadın muhtemelen âşık bir kadındır, kendini zavallı hissetme duygusuna mağlup olmuş âşık bir kadın. Onunla ilgili fikirlerim değişti. Egzotik, yabancı bir muhabir değil, daha çok sevgilisi tarafından terk edilmiş, Noel için evine giden bir çiftçi kızıydı. Hayal kırıklığına uğradım.

Standart olan kısımdan birinci sınıf olan kısma geçmem 213 pounda patlamıştı. Görevliyle boşu boşuna tartışmıştım. Çaprazımdaki kadın da konuya dahil olup beni dolduruşa getirmişti. Sesi sanki viski, sigara ve zor çok zor yaşam şartlarından dolayı boğuktu. Tartışma bittiğinde ben 213 pound vererek daha fakir olmuşum, ama en azından komşumun başımdan atabilmişim. Çantasından broşür gibi bir şey çıkardığında anladım. Bu broşür Castle Spa'daki Noel tatiliyle ilgiliydi. O da mı oraya gidiyordu? Evet, o da! Önümüzde dört saatlik bir

yolculuk vardı. Sohbet etmek ya da etmemek? Benim okuyacak kitabım yoktu. O üzgündü. Biz de sohbet ettik.

Adının Mira Miller olduğunu söyledi. Gazeteciymiş. Yeterince gerçekçi bir şekilde adının tanıdık geldiğini söyledim.

“Eskiden dış haberler muhabiriydim,” dedi. “Savaş muhabiri.” Muhafazakâr, skandallara meraklı popüler bir gazetenin adını verdi. “Artık içeride çalışıyorum. Yurtdışında sigortamı yaptırmak çok maliyetli oluyormuş. Ya da söyledikleri resmi neden bu.”

Adımın Phoebe Fox olduğunu söyledim. İsmimin tanıdık geldiğini söyledi. Duymuş olabileceğini çünkü bir televizyon kanalı için arada sırada geç saatte yayınlanan bir kültür programı yaptığımı söyledim, ama suratında birçok insanın da paylaştığı bir ifade vardı. Beni hayal kırıklığına uğratmak yerine, dediklerimi onayladı. İnsanların televizyondaki insanlarla ilgili hafızası biraz karışık, tabii eğer ana haber bülteni sunucusu veya hava durumu sunan kadınlar söz konusuysa durum farklı.

Suyundan içip içmeyeceğimi sordu. İçtim. Konuşmaya koyulduk. Sumatra gribiyle ilgili söylenenlerin bir gerçekliği olup olmadığını sordum. Öyle ya, eğer gerçeklik payı varsa bunu biliyor olmalıydı, kahkaha atıp hiçbir şey demedi. Acil servislerle doktor muayenahanelerinde her şey normal seyrinde işliyormuş, kaynaklardan gelen haberlere göre öksürüklerle hapşırıklar dışında kötü haber yokmuş.

“Unutmayın,” diye ekledi, “gazeteciler editörlerinin istediklerini haber yapmaya meyillidirler, eğer internette bir şey yazıyorsa, Alistair,” – sanırım editörü – “prensip olarak bunun tersini duymak isteyecektir. Öyle tahmin ediyorum ki paniği

besleyeceğiz.”

Minnettar bir duraksamayla “Alistair” deyişinde, hiç kimsenin bakmadığını düşünerek akıttığı gözyaşlarının sorumlusunun bu kişi olduğunu düşündüren bir şey vardı. 30 yıllık feminizmin geçmişi ve bu?

“Önümüzdeki on günü,” diye söylendi, “spa merkezinde geçirecek olmamız biraz üzücü değil mi? Bu durum bir insanın hayatıyla ilgili nasıl bir bilgi verir?”

Açıkça her şeyi anlatabileceğini söyledim. Bu, banyo ve mutfağınız, hatta her yer Noel tatiline girmeden önce mahvolmuş demek olabilir. Bu, bir işkadını olduğunuzu ve vaktinizi yapıcı bir şekilde değerlendirmek istediğinizi anlatabilir. Öyle ya, parti zamanı bitmiş, her yer kapalı, yeterince çevreniz olduğunu ya da sadece rahatlamak istediğiniz ve Castle Spa’dan belirli bir doz istemiş olabileceğiniz anlamına gelebilir. Ardından yarım taş daha hafiflemiş ve çakralarınızın açılmasıyla dinçleşmiş bir şekilde yeni yılın karmaşasına katılabilirsiniz. Ya da belki de insanlar sadece çok ucuz olduğunu görünce kaçırmak istememişlerdir, 5000 pound çok gözükabilir. Ama zenginlerin standartlarına göre hiçbir şey!

“Ya da,” dedi acı bir şekilde, “gidecek başka bir yeriniz, başka bir kimseniz olmadığını bilip size acıdığı için editörünüz sizi buraya, 10 günlük Noel manikürüne görev adı altında yollamış demek olabilir.”

Muhtemelen Alistair hakkında yanılmamıştım. Ama acı-maktan ziyade, daha çok huzur istemiş olabilirdi tatilde. Muhtemelen ondan gizlediği karısı ve çocukları vardı ve mutlu aile taklidi yapıyorlardı, istediği son şey metresinin onu Noel kutlamasına çağırması olurdu.

“Ya da sapıklarından, seri katillerden, doğaüstü şeylerden kaçan insanlar olabilir,” dedim, “ya da yeni boşanmış, hapis-ten çıkıp toparlanmak isteyen ya da ısrarcı sevgilileri yüzünden tükenmiş kadınlar ya da bir hayır kurumundaki çekilişten ödül kazanmış kızlar olabilir. Kim bilebilir ki? Göreceğiz.”

Ve gördük...

Castle Spa, bütün büyüleyiciliğiyle mimari açıdan çok özeldi. Roma hamamı olarak kurulmuş, sonra bir manastıra, ardından da bir köşke dönüştürülmüş, 19. yüzyıl ortalarında William Burges tarafından restore edilip oldukça para harcanarak Cardiff Şatosu olmuştu. Burges, yapıya bir hendek, kuvvetli zincirlerle çalışan asma köprü, çıkma kuleler, yaratık şeklinde heykelcikler, toplar, Landseer aslanları ve mükemmel bir sera eklemişti. Mekân ayrı bir yerde konumlanmıştı. Birkaç kavsak, keskin düz tepeler, içinde her şeyin bulunduğu büyük bir mağaza ve çoğu yeni olan ev kümelerinden oluşan en yakın kasaba Limmus, tarlaların, bataklıkların ve akarsuların geçildiği 1 millik yürüme mesafesindeydi, eğer yoldan gidilirse mesafe 3 mile çıkıyordu.

Mira'yla beraber Carlisle'den taksi tutup parasını ortak verip 10 mil gittik ve sadece 15 pound ödedik. Lake bölgesinin kış mevsimine özgü buğulu yeşiliyle soluk kahverengisine gözümüz alıştı ve tepelerle sarp kayalıklar birdenbire gözümüze çarptı. Biz virajı dönerken insan yapımı Castle Spa önümüzde belirmişti. Sanki tehdit ediyormuş gibi görünüyordu, en iyi ihtimalle korkutucu bir hava, en kötü ihtimalle sıçanlar.

Ama muhteşem meşe kapıdan bir kez içeri girdiğimizde güvende olduğumuz açıldı. Birileri yakın bir zamanda buranın içini, Mira'nın broşüründe tasvir edildiği gibi "çağdaş zevkin en etkili standardı" haline getirebilmek için milyonlar harcamıştı. Diğer bir deyişle girmeyi umduğumuz gösterişli

holün, herhangi bir kozmopolit şehirdeki yeni otel lobilerinden bir farkı yoktu.

Bev, bizi karşılamak üzere oradaydı. Biz orayı keşfetmeye çalışırken o da en kibar halini takınmıştı. Bizi çabucak hayatta-ki tüm amacının Castle Spa'ya gelen özel ve önemli konukları karşılamak olduğuna inandırmıştı. İlginç kişilerle tanışmak işini değerli kılıyordu. Uzun boylu, ince, kibar, renksiz ve cazibesizdi. Otel görevlilerinden Euan, valizlerimizi alıp bizi odalarımıza çıkardı. Bev de etrafı gösterdi. Demek takside tanışmıştık. Ne hoş! Bir taksiyi paylaşmıştık, çok mantıklı! Biz oraya son varan konuklarmışız. Bugünkü hizmetlerden faydalanmamız için artık çok geçmiş, bunun için çok üzgünmüş, ama geç saatlere kadar çalışan ve her an gelmek üzere olan Lady Caroline'nin 'Hoş geldiniz' yemeği için zamanlamamız iyiymiş. Bev konuşurken birdenbire, şatonun arkasından gelen ve bizi yerimizde zıplatan bir gürültü duyduk. Akşam güneşinin son ışınları, sanki dev bir kuş tarafından önü örtülmüşçesine ortadan kaybolmuştu.

"Endişelenmeyin," dedi Beverly. "Lady Caroline trenle değil, helikopterle gelmeyi tercih ediyor." Ve eğer ince dudaklarıyla zoraki gülüyor gibi görünüyorsa, onu fark etmemiz gereken yer değildi. "*Lanet olası şişman inek ve onun karbon ayak izleri,*" diye eklediğini tam olarak duyamadım. Böyle bir şey hiç duyulmamış ya da hiç söylenmemiş gibi yaptım. Helikopterin pervanesi daha durmamıştı ki Lady Caroline çoktan lobiye gelmişti. Bev'e soğuk bir şekilde bir şeyler mırıldandı, Mira'yla bana başıyla selam verdi ve üzerinde ÖZEL yazan bir kapıdan içeri girip kapıyı kapayarak gözden kayboldu. Birilerinin detayları öğrenmek için vakti yoktu; şişman, pasaklı,

kötü huylu ve işler iyi gitmediği için kenar mahalle genelevinin kızmış madamıymış gibi bir izlenim bırakmıştı. Halka küpeler takıyordu.

Beverly ki ona Bev dememeye karar vermiştim çünkü o da burada çalışan önemli bir oyuncuydu, kendini toparlayıp diz üstü bilgisayarı ya da cep telefonu getirmediğimizden emin olmak istedi. Biz de şüphelerini giderdik.

“Her neyse, zaten burası kapsama alanı dışında,” dedi. “Castle Spa’da geçirdiğimiz günler boyunca çakralarımızla ruhsal sağlığımızı iyileştirmeye odaklanacağız, bizi rahatsız edecek elektronik aletleri kullanmak yok. Eğer doğada nasıl yaşayacağımızı öğrenmezsek gezegenimiz yakında bizden intikamını almanın yollarını bulur.”

Ardından yoluna devam etti, Mira’yla arkasından kıkırdamamak için kendimizi zor tuttuk. Yeniçağ örtüsü son gördüğümünden bu yana genişleyip ağırlaşmıştı. Ucunu kaldırıncı her zamankinden daha fazlası gözüküyordu: sadece çakralar, kristaller ve meditasyon değil, ayrıca organik yiyecekler, iş ve yaşam arasındaki denge, küresel ısınma ve sinirli doğa ananın kendisi. Elektronik postalar, bilgisayarlar ve tüm dijital aletler: kötü; manevi denge, her ne oluyorsa artık: iyi.

Güney kanatta, Ziyafet Salonu’nda Noel ağacı olduğunu söyledi, eğer bu tarz şeylerden hoşlanıyorsak diye. Ama Spa’nın geri kalan kısmı diğer inanç gruplarına da saygı göstermek adına süslenmemişti. Eğer içinden ne dediğini duyabilseydim eminim, *“bu da şişman k.ltağın para biriktirme yollarından biri”* dediğini duyardım. Yorgun ya da stresli olduğum zamanlarda bir çeşit duyma yetisi kazanıyorum, kulaklarım ile değil, ama başka yerlerimle başkalarının yüksek sesle açık bir

şekilde neler demek isteyip de diyemediklerini duyabiliyorum.

Bir keresinde bu problemenden bir psikiyatra bahsetmiştim, hemen bir kurgu yazarı olup olmadığını sormuştu. Evet, dediğimde daha önce başka roman yazarlarından da aynı şikâyeti duyduğunu, tek tavsiye edebileceği şeyin genel olarak sağlığıma ve bağışıklık sistemime dikkat etmem olduğunu ve eğer bunun bir son bulmasını istiyorsam hayali karakterleri hayatıma sokmamam gerektiğini söylemişti. Eğer işim için iyi bir yol olduğunu düşünüyorsam onunla başa çıkmalıydım, her şeyin bir bedeli vardı. Gerçek olanla hayali olan arasına bir çizgi çizmek istemediğiniz için bir tedavisi yok, demişti. Sinapslar, beynin sağ ve sol kısımlarındaki engeller arasında sıçıyorlarmış. Uyku haplarını deneyebilirdim. Yanından ayrıldım, ardından da eve 220 poundluk bir fatura geldi.

Arada sırada hâlâ aynı şey oluyor. Zaman zaman oldukça endişe verici ve gerçekten sinir bozucu olabiliyor. Bir akşam yemeğinde oturup diğer insanların söyledikleri kadar düşündüklerini de duyabilmek! Ortada hiçbir şey yokken masada bir karmaşanın çıkmasını beklersiniz, ardından masadaki konuklardan birinin bir diğerine ne dediğini duyan tek kişinin kendiniz olduğunu fark edersiniz. “*Ne zırvalıyorsun?*” ya da “*Aman Tanrım, ne kadar sıkıcısın.*” Görebiliyordum, Beverly’nin söylenmemiş sözlerini duyabiliyordum, 10 günlük spa tatilimde bunu yapacaktım: doğa anayla konuşmak, karbon ayak izlerini silmek, zihnimin rahatlaması için masaj yaptırmak.

Doğu Odası, yani spa merkezindeki *pièce de resistance* en önemli odaydı. Mira’yla beraber bu odayı lütfedercesine, neredeyse samimi bir şekilde inceliyorduk. Orijinal Burges özellikleri korunarak restore edilmişti. Büyük kemerli odanın tavanı

çekici, peçeli ve güzel göğüsleri olan kadınlarla Rafael öncesi sanat görüşünün etkisiyle yapılmış resimlerle süslenmiş ve Evanjelistik tarzda yapılmış iri pençeli ve tehlikeli gözükten dört tane taş canavar heykeliyle desteklenmişti. Duvarlarda ortaçağdan kalma duvar halıları asılıydı. Ön planda, uyumsuz gözükten, uzun sütunlu koridorlara çıkardığı buharın kokusunu yayan ve muhtemelen duvar kilimleri için, tabii eğer naylon taklit değillerse, pek de iyi olmayan, ama etkileyici, büyük bir kalp şeklinde olan mermer bir jakuzi vardı. Sütunlar bakırtaşı ve yeşil obsidiyenden gibi duruyor. Belki sadece gerçek gibi görünüyorlar, belki sadece orijinal saltanatın Las Vegas versiyonu, ama gerçek de olabilir.

“Aslında bu oda, başımı ağrıtıyor,” diye itirafta bulundu Beverley. “Ben minimalist tarzı daha çok tutuyorum. Ama bayanlar bunu çok seviyor. Bazen film şirketlerine kiralyoruz. Ama mutlaka bir şeyleri kırıp berbat etmeyi başarıyorlar.”

“Ama sonra sigorta güvencesi talep edebilirsiniz,” dedim evdeki felaketi düşünerek. Alec’i arayıp ustaların iş başında olup olmadığından emin olmalıydım.

“Çok haklısınız, ediyoruz,” dedi.

Peki, benim sigortam batmış bir banyoyu kapsıyor mu? Bu konuda hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

Doğu Odası yeterli değildi. Yatak, banyo ve yemek istiyordum. Geldiğimizde bir fırt votkayla biraz ekmek ve peynir yürütmüş ve bir bardak İspanyol şarabı olan şeriyle fıstığa talim etmişim. Burada ne yapıyordum? Çılgınlık olmalı bu! Geçici bir hevesle 10 gün kendi hayatımın dışındaydım! 44 bedenim. Bana istediklerini yaptıracaklar, diyet yaptırıp beni 42 bedene mi düşürecekler? Lütfen kalsın! Benim takviyeye

ihtiyacım var: sinirlerim had safhada, dolayısıyla rahatlamaya ihtiyacım var.

Bu arada alkolik değilim. Alkollü araç kullanma cezası almam bir istisnaydı. Julian'la sevgililer günü yemeği için dışarıydık. Onun içmediğini düşünmüştüm, o da benim içmediğimi düşünmüş, gerçeğin düşündüğümüz gibi olmadığını fark ettiğimizde çok geç olmuştu.

Beverly'nin bizi soluk yeşil, geleneksel, loş ışıklı, Mira'nın kulağıma eğilip krematoryum müziğine, yani ölü yakma yerlerindeki müziğe benzediğini söylediği bir müziğin çaldığı tedavi odalarına götürmesinden başka ne yapabiliirdik ki! Zihnimi okudu ve Beverly'nin bakmadığı bir anda kocaman, son moda çantasından bir çikolata çıkarıp verdi. Bir arkadaşım olmuştu.

Bize tedavi odalarını gezdiren Beverly, zamanında gelen misafirleri daha çok seviyordu. Sessiz ve trans durumunda, büyük beyaz havlu elbiselerle, makyajsız yüzlerle, nemli saçlarla ve hayatlarındaki ve zamandaki ani değişimin verdiği şokla afallayan misafirlerinin hayatlarından transit geçen bekleme odasıydı Castle Spa. Tedavi odalarının arasında koşturan kızlara masaj yapmaları, yağ sürmeleri, kese yapmaları, iğne batırmaları için para veriliyordu. *"Hanımını için hazırım!"* Kendi aralarındaki heyecanlı bir yarıştı, kendilerinden ziyade güçlü, vahşi ve zengin kadınların rahatından, özeninden besleniyorlardı. Hafif kemikli küçük şeyler, solgun, güzel ve evcil yüzler, iri ve korkmuş gözler... Ama biliyordum ki elleri çelik gibidir inatçı bedenleri ovup sıkarken. Hınçlarını almalılar, neden almasınlar ki?

Nihayet Beverly odalarımıza gitmek için izin verdiğinde,

odalarımızın standart üst düzey otel odalarına benzediğini gördük, ama televizyonsuz, radyosuz, saatsiz ya da telefonsuz ve batı kanadı boyunca kilim serili odalar. Benim odam yeşil yosunların suyu kapladığı hendeğe bakıyordu. Gerçekten de cep telefonumda hiç sinyal yoktu. Neyse ki saatim vardı. Beverly şatodaki tek telefonun, doğu kulesinde bulunan kendi ofisinde olduğunu, onun da sadece acil durumlarda kullanılabileceğini söyledi. Akşam yemeği 50 dakika içinde hazır olacaktı. Kadınlar özel durumlar için süslenmekten hoşlanırlar. Bilgisayarından sesler geliyormuş, bilgisayarlardan anlıyor musun diye sordu. Hayır, dedim. Cevabım tam olarak doğru değildi. O gitti, ben de yatağımın üzerine uzandım. Huzuru aramak yorucu olabiliyor.

Çorba kurumuzu Lady Caroline başkanlık yaptı. Akşam yemeği, üzerinde dikkatle durularak sunulup servis edilmiş, adıyla bütünlenmiş Ziyafet Salonu'nda uzun bir masa üzerine yerleştirilmişti. Bütün kadınlara yönelik bir etkinlikti. Kendi adımlı bulamadım ve açlıkla yorgunluk beni paranoyak yapıyordu. Önce Beverly'nin adımlı kasıtlı olarak koymadığından şüphelenmiştim çünkü Yeni Zelandalı olduğu halde onun Avusturyalı olduğunu sanmış ve bilgisayarıyla sorun yaşadığında da ona yardım etmemiştim. Böylece tüm şüpheler onun üzerinde toplanıyordu.

Ama sonra adımlı buldum. Jane Jones ve Mary Smith'in arasında oturuyordum, ikisinin de takma ad kullandığı çok belliydi, gerçekte kim olduklarının sorulmasını çok istiyorlardı. Ama kendimi tuttum. Mira'nın gömleği pamukludan ziyade beyaz ipekti, benekli şalı da uzun ve yeşildi. Ben de üstümü değiştirip edebiyat konulu toplantılarda giydiğim dantelli, mavi boğucu elbisemi giymiştim, diğerleriyse genelde sade, pahalı, küçük siyah konferans sonu partileri için alınanlara benzeyen giy ve çık tarzında kıyafetler giymişlerdi ve çok süslü olmayan altın takılar takmışlardı. Öyle tahmin ediyorum ki hepimiz odalarımızda oturup yemeklerimizi bitirmeyi tercih ederdik, ama bu mümkün değildi.

Dekoltesi olan yeşil kadife bir elbise giyip elmaslar takan Lady Caroline, keskin gözleri ve iri göğüsleriyle, sarı ve gür

kıvrık saçlarıyla, küçük zalim ağzıyla ve tahmin edilemez mazisiyle ki kasabayla benzeyen bir bayan değildi, sanırım soylu ve yaşlı bir adamla parası için evlenmişti, bizi karşıladı. Bizleri çakralarımızı iyice parlatmamız ve gezegenimizin gücünü emen elektronik iletişimden kaçınmamız konusunda tembihledi. Sanırım hafiften çatlaaktı. Sadece bol çeşnili, düşük kalorili ıstakoz çorbası içtiğimiz çorba kuru sırasında bizimleydi, ardından müsaade isteyip masadan ayrıldı. Beverly de onu takip etti. Lady Caroline ve Beverly kapının önünde bir tartışma yaşadılar, kısa bir tartışmaydı öyle ki neden bahsettiklerini anlayamadık bile. Beverly, tekmeleyerek ağır kapıyı kapattı, sonrasında ne olduğuyorsa bilinmiyor. Masada kimse bu konuda yorum yapmadı. Muhabbelimiz resmiydi. Balık buğulama ve brokoli kuru sırasında, helikopterin tekrar hayat bulup gecenin sessizliğini bozduğunu duyduk, tarlalarla etrafa saçılan ışık huzmelerini izledik. Sonrasında hepimiz rahatlamıştık, tavuk kurundan sonra Euan, masayı temizleyip dolabın kilidini açarak şampanya şişelerini belirli aralıklarla masanın üzerine dizdikten sonra Beverly güzüktü.

“Bugün lanet olası Noel arifesi,” dedi ya da söylemekten ziyade düşündü. Sonra öfkeden moraran suratıyla bizi orada bırakarak uzaklaştı.

Balla zenginleştirilmiş küçük bademli bisküvilerle servis edilen limon muslu şampanyamızı içerken yeşil büyük kapının arkasında ne olduğuna dair spekülasyonlarımızla bir yere varamadık, sonunda çok da önemli olmadığına karar verdik. Beverly bizimle ilgileniyordu. On iki kişiydik ve altı şişe bitirmiştik. Biri ki onun sonradan Vitrin Eşi olduğunu öğrenecektim, üzümünden İtalyan içkisi yapmıştı. Sağlam bünyeleri-

miz sonunda onu da bitirdi. Daha sonra ikincisini de bulduk, ardından üçüncüsünü de. Biri sarıp sarıp ortaya bırakıyordu. Vitrin Eşi jakuziye geçip Noel'i orada birbirimize hikâyeler anlatarak karşılaşmanın iyi bir fikir olduğunu söyledi.

Sıcak, buharlı ve loş Doğu Odası'nda toplanıp sallanan mermein üzerine oturduk. Birkaç kişi hemen üstünü çıkarıp jakuziye girdi, bacaklarımızı köpüklerde dolaştırırken Evanjelistik canavarların tehdidi ve Rafael öncesi dönemi bakirelerinin vaatleri altında buharın etkisini hissetmek çok hoştu.

Biri çikolata buldu. Kendi kendimize 10 günlük tatilin yarından önce başlamayacağını söyledik, ama bazıları bu konuda tartıştı, sonunda hiçbirimizin kilo verme amacıyla burada olmadığını anlayınca anlaştık, sabah ne kadar şişmanlamışsak, ayrıldığımızda o kadar para kaybetmiş olacağız. Diyeti yapanların akli işte böyle çalışıyor.

İlk akşamki muhabbetimiz bizi doğruluk mu cesaret mi oynamaya yöneltti. Birbirimize gerçekleri anlatmalıydık; normalde sır olarak saklayıp bazen kendimize bile itiraf etmekten kaçındığımız olayları. Chatham Evi'nin kuralları uygulanıyordu; odada konuşulan her şey orada kalacak, asla dışarıya çıkmayacaktı. Ama ben yazarım ve sizin de elinizde bu kitap var. Daha çok kişiye ulaşmak için yazdım ama tabii ki isimleri değiştirip gerçeklerini kendime sakladım.

İlk sırada Vitrin Eşi vardı. Konuşma ihtiyacı hissetmişti. Son zamanlarda kendini iyice salmış. Başka bir deyişle kızıl kıvrıcık saçları iyice uzamış, saç telleri kalınlaşmış ve uçları kırıklarla dolmuştu. Tırnaklarını kemirmiş. Kıvrak ve narin olmaktan ziyade, bir deri bir kemik gözükiyordu ki bunun bir tanıtma sorunu olduğunu da düşünebilirsiniz tabii! Bir

insanın kendini nasıl taşıdığı, kendini nasıl gördüğüne bağlıdır. Kolundaki kaslar gevşekti, belli ki hiç çalışmamıştı. Hatta koltukaltında tüy bile görebileceğimi ve ayaklarıyla dirseklerindeki ölü derilerin ponza taşıyla pul pul dökülmesi gerektiğini de düşündüm. Belki de gerçekten bu nedenle Castle Spa'daydı. Sadece birkaç saattir buradaydı. Burada yüzmesi için kendisine verilen ya da kendi evinden getirdiği kıyafetleri giyme konusunda isteksizdi. Tek parçadan oluşan mayosu siyah beyaz, kalçalarda düşük kesim olan, en az iki yıl öncesinin modasıydı, bugün artık kimse bunları giymiyordu. Bu kesim popüler olmamıştı.

Zeki olduğunu gösteren ince yüzü, yumuşak cildi, parlak gözleri, uzun aristokratik burnu ve kibirli tavırları nedeniyle onun hakkındaki ilk izlenimlerim olumsuz olmuştu. Güzel denilebilirdi, ama doğal değildi, sanki uzun zamandır diksiyon konusunda çalışmış gibiydi. Şu soğan insanlardan biri olduğunu düşünmüştüm: dışını soysan da altında her zaman başka bir tane daha vardır. Bana uyar, dış görünüşüne göre insanları yargılamayanlara da.

“Vitrin Eşi”nin Hikâyesi

“Hapiste geçen iki yılım hakkında,” dedi Vitrin Eşi, “sessiz kalmak niyetindeydim ama bu kuruma çok güveniyorum ve sessizliğimi korumaya ihtiyacım kalmadığını görebiliyorum. Sizin gibi başarılı, cesur ve özgür düşünceye kendini adanmış kadınlar kolay kolay anlattıklarımın rahatsız olmayacaktır. Şimdi, cinayet yüzünden hapse girdiğimi öğrendikten sonra benden korkacak mısınız? Umarım korkmazsınız, sizinle ilgili bir cinayete karışacak en son kişiyim. Eğer gerçekten bir taraf tutulacaksa benim tarafımı tutacağınıza, benimle aynı duyguları paylaşacağınıza inanıyorum. Atina mahkemesi benim durumumu anlamak ve bir hükme varabilmek için nereden bakarsanız iki yılını harcadı. Yunan otoriteleri İngiliz kuş gözlemcilerini fazla ciddiye alabilirdi, gökyüzünü gözlerken sadece Yunan hava kuvvetlerine casusluk yaptıkları konusunda ikna olmuşlardı. Böylesine bir geri zekâlılık derecesinde akıl erdiremiyorlardı, ama suç işleme tutkusunu anlıyorlardı, kıskançlığı anlıyorlardı. Altı ay önce çıkabilirdim, ama hapishanedeki isyan yüzünden çıkamadım. Otoriteleri uyarmaya çalıştım ama beni dinlemediler. Ayaklanmanın belirtileri dünyadaki ayaklanmalarla aynıydı: mahkûmlar gıda stoklamaya başlar, hapishanede normalden daha fazla kişi vardır, hapishaneler arası geçişler için daha fazla talep olur, daha çok çalışan hastalık izni ister, avukat ve eylemcilerin gerginlikleri artar. Belirtiler açıktı, eğer dikkat edilseydi görülürdü. Aynı herhangi bir

evliliğin yıkılması gibi, yıkılma belirtileri kendini gösterir, ama uyarı belirtileri gözden kaçırılır. Sanki dramımız için bilinçsiz bir şekilde neden ararken, uyarıları bilinçli olarak önemsemeyiz. Tanatos, Freud'un insanların bilinçaltında ölümü arzula-
dığıyla ilgili teorisi hepimiz için geçerli ve canlı."

"Hapishaneler hakkında az çok bilgim var, bir keresinde Lucas dolandırıcılıktan içeri alınmıştı, ben de gidip ona kefil olmak zorundaydım. Lucas, kocam(dı). Ben onun genç ve güzel göstermelik eşiydim. Vitrin eşleri artık sürtük değil, özün-
de kariyerleri açısından parmakla gösterilen kadınlar ya da iş tanımlarına yatağı da eklemiş ve evlilik töreniyle ödüllendiril-
miş becerikli asistanlardır."

"Lucas'ın değil de kendimin hapse gireceğini hiç aklımdan geçirmemiştım. Lucas beni hapse yolladı."

"Hayatı düşünürken dikkatimi çeken şey erdemin kendi-
sinin ödöl olduğu. Ödölü yok, ama cezalandırmaz da! Atina'nın ilk hapishanesi olan Korydallos'taki isyanın önlenme-
si için otoriteleri uyarmaya çalışırken önce şüpheli konuma
düştüm, sonrasındaysa isyanı başlatan olarak suçlandım. Bir
mahkûmun, kendi çıkarları yararına bir şey yapıyor olmasına
akıl erdiremediler. Tıpkı benim, aramızdaki sevginin bunca yıl
sonra gerçek olduğunu düşünürken, Lucas'ın bana yaptıkları-
na akıl erdirememem gibi. Ama erkekler kadınlardan farklıdır.
Eşlerini bir kenara koymaya karar verdiler mi, bitmiştir. Daha
öncesinde neler yaşadığınızı tamamen unuturlar: yaptığınız
fedakârlıkları, paylaştığınız mutlulukları... Minnetleri sadece
o sıralarda yataklarını dolduran, yine o sıralarda yemeklerini
pişiren, kısacası kendilerine kadınca faydalar sağlayan kadın-
laradır. Eğer bu rolleri üstlenmiş halihazırda biri yoksa hemen

bunları yapacak birini bulurlar. Kadınlar o kadar da akıllı de-
ğillerdir ki ilk sorunun işaretini gördüklerinde kendilerine iyi
bir avukat bulsunlar.”

“Gerçekten çok memnun oldum, sizin de benim kadar
memnun olup olmadığınızı bilemiyorum,” dedi soluk renk-
li, narin, mermerin ucunda titreyen açık pembe bikinili kız.
“Çok bunalmıştım.” Sadece 22 yaşındaydı. İlerleyen günlerde
onu Manikürcü olarak tanıyacaktık. Muazzam irilikte, silahlı,
geniş omuzlu, sivri çeneli ama şaşırtıcı derecede sevimli bir
ifadesi olan Kimberley adındaki koruması görev başındaydı
ve arada sırada mekâna geliyordu. Omuzlarının etrafını vizon
bir giysi sarmış gibi göründü bana.

“Bu konuda endişelenme,” diye yanıtladı Vitrin Eşi “Bahse-
dilecek şeyler tecrübeyle geldi. Sonunda Atınada’ki Korydal-
los’tan on gün önce serbest bırakıldığımda,” diye devam etti,
“rotamı hemen, elimden geldiği kadar hızlı bir şekilde Castle
Spa’ya çevirdim. Sanat tarihi okuduğum dönemde çalışma
alanım Burges ve Rafael öncesi sanat görüşüydü, bu şatonun
tarihini, ününü çok iyi biliyordum, ama daha önce ziyaret etme
fırsatım hiç olmamıştı. Biz vitrin eşleri her zaman iki arada bir
derede kalırız. Çok fazla şeyi çok hızlı öğrenmek zorundayız.
Hiçbir zaman dünyada olup bitenlere kayıtsız kalamayız. Bir
evlilik bizi Hollywood’a, bankacılığa, at yarışlarına, bilgisayar
dünyasına, sanat dünyasına ya da kutuplarla ilgili araştırma-
lara götürebilir. Nadiren arkamıza yaslanıp keyif yapma şan-
sımız olur. Şu anda bile boşa vakit harcayacak kadar zamanım
yok. Zaman kadının düşmanıdır, derdine düşeceğim bir ha-
yatım var. Ama on gün, düşündüm de başıma gelen o kadar
olaydan sonra ve henüz daha başıma gelmemiş olaylar için,

sadece on günlük bir tatil hakkım kesinlikle var!”

“Yarın fena halde profesyonel yardıma ihtiyacı olan bedenime özen göstermeye başlayacağım. İşe saçımı boyatıp kestirecek başlayacağım. Pedikür, bilhassa pedikür şart. Korydallos’ta birinin ayağını hamamböceği sokmuştu. Sonunda burada, havadar, geniş, dingin ve sakin bir yerde iyi insanlarla beraber olmak ne büyük keyif! Hapishanelerle ilgili en kötü şey, özellikle sizin gibi oraları bilmeyenler için, ardı arkası kesilmeyen gürültüdür: yankı yapan koridorlardaki bağırışlar, acı feryatlar, tek kişilik hücrelerden gelen TV ve radyo sesleri, birbirine karışan bir sürü farklı program. İğrenç sidik kokusu, plastik tabaklara konmuş tatsız ve zar zor yenilebilen yiyecekler ve hepsinden de iç karartıcı olan her tarafa hâkim olan betonların çirkinliği... Taşın bir yüzeyi, bir derinliği, bir farklılığı ve estetik bir niteliği vardır; ama betonun yok. Doğanın güzel olmaktan başka çaresi yok, ama kötü ve cezalandırıcı insanlar onu çirkinleştirmeyi tercih ediyor.”

“Her nesilde birkaç artist depresyonla ve insanı kuşatan, kendi seçimi olan sefaletle savaşıyor. Örneğin burası, bu salon Burges’un nadir zevkinin eseri. Bu mermer havuz, duvarları süsleyen Doğu eseri çiniler, obsidiyen sütunlar, sohbet ederken üzerimizde uzanan tavan kaplamalarındaki dört figür... Salonun geometrisi ve tavandaki süslemelerin bu uyumu harika! Korydallos’ta görülebileceklerden çok daha farklı. Ah, anlamsızlığı ne görkemli! Birçok şeye akıl erdirmeye çalışan bizler, zavallı dünyeviler güçsüz, korunmasız varlıklarız; uzayın engin genişliğinden William Burges’ün küçük dünyasının karmaşıklığına kadar her şeyi anlamaya çalışıyoruz. Neyse, çok vaktinizi aldım. Sizi sıktım mı? Size rahatsızlık verdim mi?

Şimdi bile Lucas'ın bana 'kes sesini' diyen gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Bazen yemeklerde yarış atı satıcılarıyla eşlerini ya da kumarhane şefleriyle kız arkadaşlarını -artık o dönemde Lucas hangi sektörde iş yapıyorsa- sohbetে tutardım, sonra Lucas, meraklı gözlerle bana bakar, ben de suskunlaşıp özür dilercesine gülümserdim. Daha dikkatli olsaydım belki de hâlâ onunla beraber olurduk."

Havuzun etrafından ona destek veren mırıltılar yükseldi, ama bazıları biraz korkmuş gözüktüyordu. Ben de William Burges hayranıyım, ama bu konudaki coşkumu kontrol altında tutabilirim. Onun durumu biraz daha umutsuz gözüktüyor. Ama onunla ilgili ilk görüşlerim değişti. Hapisten yeni çıkmış birine göre oldukça iyi görünüyor.

"Korydallos'ta geçen iki yıl çoğunlukla kendilerini kaçıranların onlara belgelerini vermeden, onları tuhaf bir yerde bıraktıkları için yakalanan köle ticareti mağdurlarıyla yapılan sohbetlerle geçti, size sevdikleriniz hakkında konuşmanız için çok az şans tanınır. İçeride az sayıda İngilizce konuşan kişi vardı, bu doğru, ama bir tanesi fikirlerinden ziyade bilgi alışverişi için vardı. Ben de hızlıca Romen dili, Arnavutça, Bulgarca öğrendim onlarla geçinebilmek için, Yunancamsa zaten yeterliydi. Hapishanedekilerin hepsinin fikir olarak değil, ancak bilgileri açısından neredeyse birbirlerinin aynı olduğunu düşündüm. Asıl zor olan dilin kendisini değil, diğerlerinin zihniyetini çözmekti. Ama öğrendim ki insan nereye giderse gitsin kendi kafasına uygun bir iki kişiyi mutlaka buluyor. İnsan tuhaf bir yerde kalakalınca, tıpkı kadınların hayatları boyunca sıkça başına geldiği gibi hemen âşık olmaya ve o aşkın peşinden gitmeye çalışıyor. Umutsuzluğa düşmemeli. Her zaman onunla aynı

durumda olan birisi vardır. Varoşlarda yaşayan kederli hür bir düşünür ya da önceden dünyanın düz olduğuna inanan ama sonra Darwin'e inanmaya başlayan herhangi biri olabilir ya da bir bar sahibi Schopenhauer hayranı kesilebilir."

"Bunu," dedi Papaz'ın Eski Eşi, "o küçük kasabaya yerleştiğimde, orada bile bir grup arkadaş edindiğimde öğrendim. Bir kitap kulübü kurduk, sonra diğerleri de gelmeye başladı, bir süre sonra, her şey tersine dönmeden önce bayağı sevdiğim bir yer olmuştu."

Vitrin Eşi gülümseyerek onu onaylayıp devam etti.

"Hapisteyken diğerlerine, neden içeri girdiklerini sormak iyi bir fikir değildir. En iyisi onlar kendi istekleriyle anlatana kadar beklemek ve anlatacak olanın uygun gördüğü koşullara uyum sağlamak. Kimseye cinayet yüzünden içeri girdiğimi söylemedim. Kıskançlık nedeniyle nefretle işlenmiş bir günah yüzünden hapse atıldığımı söyledim. İnandılar. Akdenizli insanların çoğu günah kavramını anlıyor. Sadece Kuzey'de Reform'la beraber eski moda olmuş bir kavram."

"Nefrete ve kıskançlığa gelince... Onlara yenik düşmemeliydim. Hapse atılmayı hak etmiştim, ama bu kadar uzun bir süreyi değil! Oradayken ayakta kalmamı sağlayan işte buydu! Vitrin eşliği benim mesleğimdi, küçük yaşlardan beri yolunda eğitildiğim yaşam biçimimdi. Bir işti, 7/24 süren, bazı günler katlanamadığım ve dişimi gıcırdatıp çenemi kasarak Lucas'la Litvanyalı iğrenç kadın Vera Meirovitz'in onur kırıcı davranışlarına katlandığım bir iş. Vitrin eşleri duygularını kontrol etmelidir, özellikle cinsellikte. Eşlerini çekip çevirmek için varlardır, arzulanarak heyecanlandırılmak için değil!"

"Ama bazı kadınlar çekilmezdir. Vera Meirovitz de onlar-

dan biriydi. Zevksiz, şişman, aptal ve sıkıcıydı. Köylülere özgü işlemeli bluzlarla bol etekler giyerdi. İnanabiliyor musunuz? Lucas'ın ofisinde finans müdürü olarak çalışıyordu. Tahmin edersiniz ki Lucas'ın genelde kadınlar konusunda zevki iyidir. Anlamıyorum o kadında ne bulduğunu!"

"Vera, güzelliğiyle anılmazdı. Kendisine iyi şans getirmesi için gittiği her yere açık mavi yünle örülmüş çantasını da taşır, hep elinde tutardı. Üzerine kırmızı çiçekler işlenmişti. Köylü sanatıydı, Doğu Avrupalı köklerine bir saygı gösterisi. Bu iğrenç küçük çantasının içinde üç tane boyanmış yumurta vardı. Doğu'da *pisanki* olarak bilinen dini bir sanat. Sanırım evi gurguklu saatler ve Meryem resimleriyle doludur. Hâlâ Lucas'ın neden, benden sonra onun bir rahatlık sağladığını söylediğini anlayamıyorum."

"Benim sağladığımı rahatlık. Ben rahatım. Ben fırtınadan sonraki sığınağım, Dylan'ın deyişiyle, 'İçeri gel,' demişti, 'sana fırtınadan kurtulman için sığınak vereceğim.' Lucas bunu neden görememişti? Onu sevdiğim için demiyorum, vitrin eşlerinin âşık olmak gibi bir alışkanlığı yoktur, ama ona karşı belli bir görev bilincim vardı. Anlatınca merak ettim. Acaba tepkim, yıllarca sadakat içinde çalıştıktan sonra patronu tarafından bir kenara atılmamdan çok, bir eş olarak kenara atılmama mı karşıydı? Belki de onu gerçekten sevdim."

"Sadece Stockholm Sendromu kurbanıymışsın, hepsi bu!" dedi Cerrah Bayan hızlıca. "Seni esir alan kişiye âşık oldun. Pek çok kadın bunu yapar. Anlaşmalı bir evlilik yapan istediğin kadına sor. Aşk sorunlardan kaçmanın en stressiz yoludur."

"Seks, kadına hormonlar yoluyla karşılık verir," dedi Hâkim. "Erkekle ilgili iyi şeyler hissetmelidir kadın, onun si-

yasi görüşlerini benimser; onun için yalan söyler. Bunlar mahkemede hep gördüğüm şeyler.”

“Teşekkür ederim,” dedi Vitrin Eşi. “İyileşmek için sanırım biraz zamana ihtiyacım var. On gün önce hapisteydim. Kültür şoku insanı kırılğan yapılabiliyor. Oradaki kadınların çoğu kendilerini hapse attırıp sonra da terk eden korkunç adamların esiriydi. Lucas’ın da bana yaptığı buydu, bunu unutmamam lazım. Of, hayatım boyunca mantıklı olmaya çalıştım, peki bu beni nereye getirdi?”

“Buraya getirdi,” dedi Hava Durumu Sunucusu, saçını nasıl kestireceğini anlatırken neşelenen, sonra da hikâyesini anlatmaya devam eden Vitrin Eşi’ne. “Buradan daha iyi bir yer zor bulunur.”

“Birçok kadın neyi sevmediği üzerinden kendisini anlatmaktan hoşlanır. Ona dayanamıyorum, ondan tiksiniyorum, sarı ayakkabıdan nefret ediyorum, ıstakoz çorbası mı? İğğ! Bu durum kalabalıktan farklı olduklarını gösterebilmelerini sağlar, ancak birkaçı gerçek nefrettir. Kadınlar söz konusu olunca aşkta genellikle biraz rekabet vardır. Bir zamanlar kendilerinden aşağı, belki yaşlı ya da şişman gördükleri biri olumsuz özelliklerine rağmen onların erkeklerini çalabilir. Erkekler arasındaki rekabetse düşük çaplı bir iş rekabeti gibidir ya da hak edilmiş milyonları kazanmasına engel olmaya cüret eden serser bir banka müdürü gibi. Mevcut hiyerarşide kendini üstün hisseden birinin ayağını kaydırması gibidir. Eğer durum devam ederse gereksiz ayrıntılara takılıp dururlar ve öfkeleri yıllarca sürebilir. Ama nefret daha aşağı olduğunu düşündükleri için hissedildiğinde, hepsi boyun eğmeye meyilli olurlar, kadınlar da erkekler de! Eşlerini bir gece için büyük patronla-

rına bırakan ve bundan da gocunmayan birçok erkek tanıyorum. 44 beden bir kadın, 38'lik bir kadın karşısında incelikle geri çekilecektir, İncil'de de yazdığı gibi. İnsanı allak bullak eden normal düzendeki ters gidiştir.”

“Lucas benim kocamdı. Onun dördüncü karısıydım. Varlıklı, azimli ve etkileyici bir erkeğin dördüncü evliliği genelde kusursuz olur. İlk eşi, adam piyasaya çıktığında ona ayak uyduracak tarzı ya da enerjisi olmayan komşu kızıdır. Hayatının geri kalanını ters gidenin ne olduğunu, neden masallardaki mutlu sona ulaşamadıklarını bulmak için yanıp tutuşarak geçirecektir. İkincisi havalı, gösterişli ama dengesiz biri olacaktır, belki unvanı olan, at sırtında tilki avına çıkan, tarzı olan ama beyinsiz. Ona sahip olmanın heyecanı zamanla yok olduktan sonra sıkılacaktır ve birkaç çocuk da işin içine girdiyse onun gibi birini arayan bir sürtük tarafından baştan çıkarılması zor olmayacaktır. Sırada oldukça masraflı bir boşanmayla sonuçlanan ve cennete gittiğini düşündüğü oldukça masraflı yeni bir düğün vardır. Ama uzun ve birbirine dolanan bacaklar, lensler çıktığı zaman griye dönen, akli baştan alan zümrüt yeşili gözler; hevesi geçtikten sonra utanç veren yemek tabağının üzerinde gözüken silikon göğüslerin canlılığı... Bu utanç hükümet yetkilileri ya da nüfuzlu kimselerle bir aradayken daha da önemli bir hal alır ve zevk, varlık kadar önemli hale gelir, erkek duvarlardaki resimleri sevmeli, eşi de Monet ile Manet arasındaki farkı açıklayabilmeli ve çay saatinde kristal takımlarıyla servis yapmaması gerektiğini bilmelidir.”

“Sonra vitrin eşi gelir. Diğer üçünün meziyetlerine sahiptir: komşu kızı kadar hoş ve canlıdır, yeterince havalı ve gösterişlidir, gerçek göğüslü sürtüktür, hepsi bir arada. Üstelik başka

özellikleri de vardır; zeki, ketum, zariftir ve muhteşem sekreterlik yeteneği vardır. Kimin yanında kimin oturması gerektiğini bilir, eşinin işlerinin ince noktalarını bilir ve cinsel açıdan onun rakiplerine çekici gelir ama asla onlara boyun eğmez. Sanat dünyasından anlamalı ve Booker Roman Ödülleri'ni bilmeli, operadan ve Burges'den anlamalı ve kocası günün maçını izleyerek rahatlamak istediğinde ona eşlik etmedikçe asla televizyon izlememelidir. Evet, arkadaşlar ben böyle bir kadındım. Saçımı, tırnaklarımı ve botoksumu yaptıırıp üstümdeki ölü derilerden kurtulduktan sonra göreceksiniz."

"Lucas'la evliliğim benim de dördüncü evliliğimdi. Benim de bu evliliği kusursuz yapma şansım vardı. İlk evliliğimi saf olduğum günlerde Rastafaryan bir bar şarkıcısıyla yapmışım. Yıllar içinde dünyaca ünlü ve varlıklı biri haline geldi, beyaz fahişlerle k.ltaklar hakkında şarkılar söylüyordu. Terk edildim ve çok üzüldüm, kazandıklarından kendi payıma düşeni istedim. Bir zamanlar okuldaki popüler kızların lideri ve iyi bir binici olarak uygun bir şekilde evlendim. Bu seferki biraz klasa ihtiyacı olan genç bir politikacıydı. Kabine üyesi olunca bana daha fazla ihtiyacı kalmadı ve benden ayrılıp orta derecede ünlü biriyle evlendi. Bu bir aşağılamaydı, kabullendim, sonrasındaysa biraz vahşileştim. Teksas'taki kucak dansı yarışmalarına koştum. Gerçekte Amerikan standartlarına göre bu işi yapmak için uygun bacaklarım yok ama eğer sürekli yürürseniz faydasını görüyorsunuz. Ve oradaki insanlar sizden hiçbir şey için dürüst olmanızı istemiyorlar. Bana uymuştu."

"Bu saçma davranışımı, eşimin arkamdan hemen üçüncü eşiyle evlenmesiyle yaşadığım kedere verin. Geçmişe baktığımda kendimden utanıyorum. Sizce benim sorunum ne?

İnsanın kendini kocasına göre tanımlaması çok mu tuhaf? Kadınlar hep bunu yapar. Kocaların hızla değiştiği o günlerde belki de psişik bir şok olabilir ya da belki ben daha küçükken annemle babamı kaybettiğim içindir. Ben de *Zavallı Küçük Zengin Kız*'daki Shirley Temple gibi evlatlık verildiğim aile tarafından büyütüldüm. O filmi izlediniz mi? Dokunaklı klasik bir film? 1930'lar? İzlemediniz mi? Annesi ölüyor ve varlıklı babası yurtdışındayken yatılı okula gönderiliyor. Parası kesilince çatı katına atılıyor ve kendisine hizmetçi gibi yakınlaşıyor. Herkes ona karşı çok kaba davranıyor. Ardından babası döndüğünde her şey tersine dönüyor. Kız tekrar eski özel haline geliyor ve herkes ona kibar davranıyor."

"Bana yollanan paranın kesilmemesine ve babamın annemi tek başına bırakıp da buraya asla dönmeyecek olmasına aldırmadan, kendimi her zaman zavallı küçük Shirley'le özdeşleştirdim."

"Sonra Teksaslı petrol milyarderini, gerçekten yaşlı bir adamla evlendim ve ölmesini bekledim. Tipik bir üçüncü eş davranışı. Onunla tam anlamıyla parası için evlenmemiştim, ama tabii ki insanlar parası için evlendiğini söylüyorlardı. Sadece bir kere de olsa ölüm bizi ayırana kadar evli kalıp kalamayacağımı görmek istemişim. Ya da belki de sadece ölürken birinin elini tutmak ve bir cenaze organizasyonunu yapmak istemişim. Annemle babam benden uzakta öldüler; ellerini tutacak kimse yoktu. Özel bir uçaktaydılar, bir an Aspen'e uçuyorlardı, ardından bir dağa. Babamın kötü hava şartları için hazırladığı araç gereçleri yanlarında değildi. En başından yola çıkmamalıydılar."

"Petrolcünün ailesi onu öldürmek için kasıtlı olarak onunla

seviştiğimi söyledi, ama inanın bana böyle bir şey bir iki kere geçti aramızda. O da başka şekilde olsun istemedi zaten. Para elime geçer geçmez onu o lanet aileye geri verdim. Yani hemen hemen hepsini! O paraya ihtiyacım yoktu. Artık beni sıcak tutacak gururum vardı.”

“Yaşlı adam öldükten sonra gerçekten kendim için emek harcadım. Kucak dansı geçmişimi geride bırakmak istiyordum. Bir yemek davetinde, herhangi bir sohbe girdiğimde ne yapacağımı bilmez bir halde durmamaya kararlıydim; sanat tarihi, siyaset, felsefe ve ekonomi dersleri aldım. Portre resimleri yapma konusunda kendimi geliştirdim, yaptıklarım arasından bir iki sergide gösterilenler bile oldu. Resimle her zaman amatörce uğraşıyordum, ama artık uzmanlaşmışım. İnsanları bir araya toplayıp onları tuval üzerine gayet güzel taşırdım. Saraydaki bir hayranım aracılığıyla varislerin tahtlarını boyamamın istenmesiyle adım duyuldu: rahat, uzun boylu, zayıf, utangaç, sarışın, ne harika bir kompozisyon. Dördüncü eş olmaya hazırdım.”

“Sonra Lucas, portresini yaptırmaya geldi. Adamın karizması tuvale aktardım, gücü resmin her noktasından anlaşılabilirdi. Gururu okşandı, emindim. Zavallı küçük zengin kızın babası nihayet eve dönmüştü. Birbirimiz için tamamiyle uygunduk. Dört evlilik tipi. Kraliyetle bağlarım vardı, çok olmasa da bir dereceye kadar artistik bir ünüm vardı. İyi giyimli, iyi eğitilmiş, orta derecede itaatkâr ve dengesiz değildim. Onun dördüncü eşi olmak için çok uygundum, o da benim için öyle. Üçüncü s.rtük eş hemen küme düşmüştü. Ben de Vitrin Eşi olmuşum. Resim yapmayı bıraktım, gayet doğru bir karar gibi gözükiyordu. Lucas'ın eşi olmak tam zamanlı bir işti.”

“Benim de yardımlarımla Lucas, Doğu Londra’da büyük bir stadyum ihalesini aldı. Hükümette arkadaşları vardı, bazı-
 larını yıllar içinde iyice tanımıştım. Çalışmalar birkaç yıl önce
 krom, kurşun, kadmiyum, cıva ve öteki yarımetallerden dola-
 yı oluşan kirlilik nedeniyle durdurulmuş ve bölge sendikalar
 tarafından tehlikeli ilan edilmişti. Lucas oraya taşınıp araziyi
 satın aldı. Geçen zamanda bu ilk raporların sadece önyargı-
 lı değil, aynı zamanda güvenilmez olduğu da ispatlanmıştı,
 ama daha ekonomik yeni çareler bulmaya yönelik yöntem-
 lerle arazi temizliğine daha da özen gösterildi. Şimdilik işler
 yolundaydı. Lucas, ucuzza aldığını oldukça yüksek fiyatlara
 satabilirdi. Karar veremiyordu, milyonlar kazanabilir ya da
 daha heyecan verici olanını seçip bu projeyi gerçekleştirebilir-
 di. Biraz riskliydi, ama böylece ülkemiz yeni bir kriket saha-
 sına, yeni bir spor ve konser alanına ve yeni bir gazinoya sa-
 hip olabilirdi. O da şövalyelik alabilirdi. Her şekilde memnun
 olup tansiyon haplarını şeker gibi yutardı. O yorgun değildi
 ama onun çalışanları açıkça tükenmişti. Kodaman işadamları
 için çalışmak insanın bütün gücünü tüketebilir. Bu yüzden
 onlardan biriyle evli olabilmek de yorucu olabiliyordu, artık
 viagra var, böylece ofisteki aynı enerji yatak odasında da açığa
 çıkıyordu ve ben onunla dört yıldır evliydim. Bir tatile ihtiya-
 cımız vardı.”

“Lucas’ın kulağına fısıldadım. Gençlerden biri ona yanlış
 evrakları getirdiğinde, bir öfke patlaması yaşadığına tanık ol-
 muştum. Herkesin yapabileceği türden basit bir hataydı, ama
 Lucas tüm ofisin gözü önünde ona bağırıp ayağını sertçe yere
 vurdu. Çalışanlarla arayı iyi tutmanın önemini biliyordum,
 özellikle de kimsenin kendi isteğiyle kovulmadığı ve işe alın-

madığı, eşitliğin parola, arzu edileninse takım çalışması olduğu o günlerde. Hataydı ve hatalar yorgunken yapıldı. Hem gencin hem Lucas'ın durumu aynıydı. Kırılmış çalışanlar ki o günlerde kolayca kırılabilirlerdi, şirkete oldukça zarar verebilirlerdi. Önceki aşırı kirlenmeye ilişkin raporlarda da hile yapıldığını bilmiyordum, ama şüphelendiğimi söylemeliyim, bilmemek daha iyidir. O zaman sendikalarla araları iyiydi, daha sonra işçiler geri çekildi, ama bunlardan bir sonuç çıkarmak olan ben değildim. Girişimcilerin faaliyetlerinden en sonunda kârlı çıkan halk olur. Başka şekilde hiç bina olmayacak, durgunluk ve entropi olacak yerlere binalar dikilip işyerleri serpiştirilir."

"‘Camm,’ dedim, ‘hadi hep beraber dışarı çıkalım. *Minni*’yi alalım ve Ege Denizi’nde bir hafta geçirelim.’"

"*Minni*, 85 metre uzunluğunda, gösterişli Japon kuyruklu, oldukça pahalıya, birkaç milyon dolara mal olmuş otuz altı kişilik yatımızdı. Bir botta olacak tüm özelliklere sahipti: bir iş merkezi ve konferans alanı, sağlık ve fitness salonu, alt güverdede bir spa... William Burges'den çok Philippe Starck tarzıydı bu, doğru, ama en azından tuzlu suda gidiyordu. Aynı şeyler muhtemelen ana kamaramızda bulunan orijinal Lempicka tabloları için söylenemezdi, ben de Lucas'a öyle söyledim, onları en azından karadayken biriktirmiştik, denizde olmadığı zamanlarda. Döşemeler daha çok benim zevkime göre döşenmişti, ama belli sınıftan insanlar için aşırı lüksü temsil ediyordu, ama onlarla başa çıkabilirdim. Yılın büyük bir kısmında *Minni*'yi, şirket eğlencelerine iyi bir kârla bırakıyorduk ama o yaz muazzam banka hesabı olan birine ayırmıştık ki iptal etti. Bu yüzden yat On iki Ada'da tüm tayfasıyla yatıyor-

du, şeflerden, mutfak elemanlarından, fitness eğitmenleriyle diğerlerinden bahsetmiyorum. Çalışanlar için de hayatları boyunca hatırlayacakları bir seyahat olup az vergi ödemiş olurlardı.”

“‘Bana uyar,’ dedi Lucas. ‘Seyahat teşvik priminden daha ucuza gelir. Stadyum anlaşması yapıldığına göre bir şeyler bekliyorlardır.’ Zenginler zengin kalır ya da benim deneyimlerime göre böyle çünkü onlar cimridir. Ama eğer ulaşılabilir olmaması gerekse Minni’ye ulaşabilirler miydi?”

“‘Leros marinaya bırakılmış,’ dedim, ‘hazır ve nazır.’ Kulağımın altına doğru ufak bir öpücük kondurdu. Onun bilmediği şeyleri bilmem çok hoşuna giderdi. Minni’nin son mürettebatı işten çıkarılmıştı ama biz müşterinin tahsildarına dava açıyorduk, bu yüzden kazan-kazan durumuydu. Küçük bir öpücük daha verdi. Son karısından, s.r.tükten sonra Minni, Debi olmuştu ama benimle evlenirken iyi niyet belirtisi ve düğün hediyesi olarak ona yeni bir isim vermişti. Ama botu bana vermemişti. Evlilik öncesi sözleşmemiz cimrinin tarafındaydı, avukatım boş vermeme söyledi. Yaşadım, güzel giyindim ve sevdiğim bir hayat yaşadım. Lucas, Debbi uğruna finansal açıdan batmıştı. Hislerini yeterince anlayabiliyordum. Hayat karşılıklı hak ve görevler meselesidir. Lucas bana para, güvenlik ve iktidarın cinsel karizmasını sağladı. Ben de güzellik, çekicilik, eğlence, estetik yarış sağladım. Tatmin edici bir anlaşmadan çok kalıcı bir anlaşma gibi gözükmüştü bana ya da ben öyle sanmıştım.”

“‘Lear’daki her yere uçabiliriz,’ diye önerdim.”

“‘Uçak yakıtı bu günlerde ne kadar pahalı biliyor musun? Sadece sekiz kişi alıyor. Üç ya da dört gezi için bayılmıyorum!

Altısı bizimle gelir; geri kalanı da jet ya da Atina'dan feribota binerler.' Böylece her şey ayarlanmıştı. Altı kişiyi Lear'a giderken yanımıza aldık, aralarında Vera'yla genç, çevreci, ciddi tavırlı ve espri anlayışı olmayan kocası Timmy de vardı. Sosyal sorumluluk istekleri talep edildi, bizler elemanların üstü pozisyonundaydık ama onlara çok az ödeme yaptık. O zamanlarda onu görür görmez genel bir sıkıntı yaşamam ve işlemeli köylü bluzundan hoşlanmamam dışında, Vera'yla bir problemim yoktu, böyle şeyleri nadiren hissederdim. Lucas'ın işteki bekleme odasındaki üç kızdan biriydi, Lucas'ın tipi değildi, ben de onu bir tehdit olarak görmedim; siyah saçları ve yuvarlak domuz suratıyla daha çok hantal ve kabaydı. Geniş kalçası, zayıf ve atik insanlar için tasarlanmış hava araçları için çok büyüktü. Elinde taşıdığı ve içinde boyanmış yumurtaların bulunduğu, bize göstermekte ısrarcı olduğu çantası vardı."

"'Herkes baksın!' diye haykırdı. 'Aziz Christopher bizi koruyacak! Eve dönüş Tanrısı. Bunu özellikle gezi için resmettim. Omzundaki çocuğu görüyor musunuz? Artık hiçbir şey ters gidemez.'"

"Kuşkusuz hepimiz ona evinin nerede olduğunu sormak istiyorduk, bize anlatırdı ve biz de küçük sevimli Vera'yla ilgilenirdik, çünkü Litvanyalıydı ve onu gezisi ve ustalıkla yumurta kabuklarının üzerine işlediği geleneksel süsleri için tebrik ederdik. Çok parlak, çok samimiydi ve Lucas'ı ya da beni korkutmamaya kararlıydı, jet Lear, Minni, Ege'de bir gezi, hiç kimse, hiçbir şey, sırf bu yüzden paramız vardı, insanların çoğu gibi dili tutulup gözü korksa daha az rahatsız edici olurdu. Komünist bir toplumda doğmuştu ama bu bir bahane olamazdı. Hâlâ dişlerimi sıkıyor, bir şey demiyordum. Bütün

gezi dış sıkma egzersizi olmuştu ve bu egzersiz oldukça erken başlamıştı.”

“Okyanus yolculuğu asla en sevdiğim eğlence aktivitem olmamıştır: güneş yağlarını sürüp güvertede yatmayı ve nadiren sohbet etmeyi seven insanlar. Genelde kadınlar narsist, erkeklerse zampara olur; sohbetse Rilke ya da Kiergarde’ dan çok estetik ameliyatlara ya da ahtapotların kaç kolu olduğu üzerinedir. Ama eğer Lucas bu masraflı açık deniz seyahatlerinin işi için iyi olacağını hissettiyse, ona destek olurdum ve şikâyet etmezdim, üstelik dinlenirken ekmek paramızı kazanıyor olduğumuzdan emin olurduk.”

“Sekse gelince, aramızda göstermelik bir şey vardı ama çoğunlukla ikimiz de kendi işimize bakardık. Lucas orada burada, bir o güzelle bir öbürüyle gayri meşru ilişkiler yaşıyordu. Zengin ve güçlü erkek ne yapmaz ki? Elbette, bu yüzden şu anda olduğu kişi, patron oldu. İlk cinsel deneyimlerine sahip olmak için. Bana gelince, ben de orada özel antrenör; burada film yıldızı, genç kaslı adamları seçtim. Ama gerçek tutkudan ziyade adet yerini bulsun diye. Lucas kendi otlanmalarım için ona minnettar olduğumu hissetmekten hoşlanıyordu. Bu kavram onun gururunu okşuyordu. Ben de eşlerini kızdırmayacak kadar ufak flörtleşmelerin dışında onun meslektaşlarından uzak duruyordum, iş ilişkilerini etkileyecek büyük bir duygusal olay olmamalıydı. Bu da dile getirilmemiş anlaşmamızın bir parçasıydı.”

“Yat Ege Denizi’nde süzülürken yıldızlar gökyüzünde parıldıyordu. Lucas’ın ofis elemanları üzümlerle söylemeliyim ki cazibeli değillerdi. Lucas, iyi maaş veren bir patron değil, olması da gerekmez. Lucas için çalışmış olmak, kişilerin CV’lerinde

yeterince iyi gözükür zaten. Eğer üç yıl boyunca Lucas'a dayanabilerseniz dayanamayacağınız hiçbir şey yok demektir. Ne jet uçuşu ne de feribot gezisi kimsedeki rahatlığı kolay kolay ortaya çıkarırdı. Aceleyle alınan M&S yatının dekorasyonu idare ederdi ama mürettebatı eskiden daha iyiydi, gerçi insan o giydiklerini görünce onlar hakkında fazla düşünmemek istiyor. Beleşçilerimiz de vardı, Minni'nin bir gezintiye çıkacağını duyan ve bizi tanıdıklarını hatırlayıp bir deniz havası almaya gelen ünlüler ve moda tasarımcıları ile tabii ki yatın izini takip edip fotoğraf çekme fırsatını kaçırmak istemeyen paparazziler. Konuk listesiyle her zamanki kadar ilgilenmemiştim: ünlüler, kokoshlar, web sitesi tasarımcılarının yanında oturmaları gereken silah satıcıları, sekreterler, bakanlar, hesap uzmanları, çevreciler ve bunlara katlanmak. Gerçekten tam bir ofis partisiydi. Lucas'ın rahatlamaya ihtiyacı vardı, dürüstçe söylemek gerekirse benim de."

"İkinci gece Kos Adası'ndan ayrılıp fresk tarzı güvertede akşam yemeğimizi yemek için demir almamıza kadar her şey iyi gidiyordu. Üzerinde sıradan gözükten masa örtülerinin olduğu uzun masalar üst güverteye yerleştirilmişti. Ucuz değildi, genelde kıyıda yıkanmış gerçek keten almak, markalı masa ve gereçler almaktan daha ucuza geliyordu, ama boş verin, önemli olan yarattığı etki. Günlük yemek için sıradan bir mönü vardı: kuşkonmaz, taze istakoz, taze ekmek, Fransız tereyağı, şampanya. Ünlüler sevdiği için ve stadyum anlaşmasını takip eden günlerde Lucas yüzlerce eşyamızı elden çıkardıktan sonra bile, elimizde olduğu için normalde çıkarmadığım kristalleri çıkarmıştım. Ben şahsen istakozla beraber basit bir Meursault'u tercih ederim, Clos St Felix, dayanıklı ve

gösterişsiz, ama neyse. Çiçeklerin kokusu okyanusa yayılmıştı.”

“Leros’tan ayrılmadan önce çiçekleri yata getirmemizle beraber küçük örümceklerin tekneyi basması büyük talihsizlikti. Budistler, çevreciler ve bunlar gibiler gibi ikinci dereceden önemli gürültücü misafirlerin bu küçük yaratıkların ezilmesine, üzerlerine sprey sıkılmasına dayanamaması nedeniyle örümceklerin isyanına izin verilmiş oldu. Ne kendi çözümlerini bulan zenginler ne de Yunan ve Avustralyalı mürettebat tiksindi. Ama onları örümcekleri öldürmeye ikna ettim ve her yeri iyice yıkamalarını istedim. İnsan dikkat etmeli, yattaki hayvan hakları savunucularının kızıp bizi şikâyet etmesi en son istediğimiz şeydi.”

“Çevre raporları sorunu tekrar gün yüzüne çıkmış, stadyum anlaşması imzalanıp son hazırlıklar tamamlanmıştı. Ama o günlerde geçmişe ait bir yasayla ilgili bir şeyler vardı ve kimse tam anlamıyla temize çıkamıyordu. Çarşafklar kaldırıldı, birinin başının altından yastık alındı. Hâlâ dikkatli olmalıydık, bir şekilde ıstakozların kaynayan suda canlı kalabileceğine dair bir endişe hissettim ama kimse karşı çıkmadı. Tatları güzeldi diyebilirim, frambuaz sirkesinde hafif kızartılmış ve üzerlerine kırmızıbiber serpilmişti.”

“İğrenç Vera Meirovitz’le kocası Timmy Black’i masanın başköşesine yerleştirmiştım. Timmy, Strathclyde Üniversitesi Çevre Ekonomisi ve Kalkınma Bölümü’nden dereceyle mezun olmuştu, biz onu işe almadan önce yayınlanan raporlarının stadyumla ilgili kararın verilmesinde olumlu etkisi çok büyüktü. Yeterince oturaklıydı, iyi niyetlilerin doğuştan gelen masumiyeti vardı onda. Hepimiz diğer insanların da kendimiz

gibi olduğuna inanmaya eğilimliyizdir, kötülüğe uğramayanlar diğerlerinin amaçlarının daha karışık olduğuna inanmakta zorlanır. Üstelik yakası açık gömleğinin içinde de gayet iyi gözükiyordu: kravat takmış halinden biraz daha aptal, parlayan gökyüzünün altında, mum ışığında genç, cinsel yönden güçlü ve mutlak bir şekilde arzulanabilir gözükiyordu. Kızıl ve kıvrıkcık saçları bana ikinci kocamı hatırlatıyordu.”

“Vera’nın onunla hep vatandaşlık almak için evlendiğini düşünmüştüm, ama şimdi bundan daha fazlası için evlenmiş olabileceğini görüyordum. Evlilikleri yasaldı, ülkemizde çalışma izinleri vardı, kontrol etmişim. Ben evlendiklerinde soyadlarını değiştirmemekte ısrar eden kadınları biraz küçümserim, siz küçümsemez misiniz? Bu bir işi yarım yapmaktır. Evli evlidir, hepsi bu. Vera Black olmanın nesi var? Ama olmaz, Meirovitz’e ve etnik kökenlerine yapışıp kalmak zorunda ve tabii köylü bluzuna, *pisankiye*, çiçeklerine ve hepsine. O gece tümüyle uygunsuz, kıpkırmızı kadife bir elbise giyyordu ama en azından işlemeli değildi. Ege Denizi’ndeki gezinti kıpkırmızı kadife bir elbiseyi bariz gerektirmiyordu. Teni bembeyaz, donuk ve sağlıksız orman orkideleri gibiydi, çok fazla ruj sürülmüş kıpkırmızı salak dudakları ve Renée Zelwegger’ın güldüğü zaman kırışan gözlerine benzeyen kırışık, küçük siyah gözleri vardı. Saçını açık bırakıp kabartmıştı, böylece rüzgâr estiği zaman savrularak oldukça görkemli olduğunu kabul etmek zorunda olduğum omuzlarının üzerinde uçuşuyordu. Şişman opera sanatçılarını andırıyordu, Callas’ın işe yarayan bir diyet bulmadan önceki halini mesela. Aşırı bir diyetten sonra incelerek zayıfların dünyasına gelmiş birçok insan gibiydi. Şişman değildi ama şişman gözükiyordu. Ben

şahsen doğuştan zayıftım.”

“Lucas, masanın ortasında oturuyordu. Ben de hemen onun sağındaydım. Alışılmadık bir şekilde masada kişilerin oturacağı yerleri ben belirlememiştim. Hesapsızca, bir kere de kendi başlarının çaresine baksınlar diye düşünmüştüm. Vera, Lucas’ın soluna yerleşmişti. Timmy’ye daha uzaklarda bir yer bulmuştu. Eğer bir şey üzerine çalışıyorsanız hızlı olmalısınız ama Timmy hızlı değildi. Vera, kuşkonmaz yerken hak ettiğinden fazla maaş alan, kendini beğenmiş bir sekreterden çok bir vitrin eşine yakışan kendinden emin bir tavır ve güvenle bakarak sinirimi bozdu. Sıra istakoza geldiğinde Lucas’ın tek başına da gayet güzel çıkarabileceği istakozların kısıkaçlarını çıkarmasına yardım etti ve ardından sanki o çocukmuşçasına etlerini çatala geçirdi. O an konukların yerlerini ayarlamakla uğraşmış olmayı o kadar çok isterdim ki! Eğer hâlâ Lucas’ın karısı olsaydım bin yıl geçse bile onları yan yana oturtmazdım. Şimdi fark ettim de onun sürekli Lucas’ın ofisinde olması yeterince kötüydü zaten. Uygunsuz kadife elbisesinden gözüken göğüsleri gerçekten oldukça güzeldi.”

“Kocam aptal aptal sırtarak dudaklarını şapırdattı, Vera da çatalıyla bir parça istakozu ağzına götürdü. Gemi, yalpalayan gemiler gibi sallandı, garsonun tökezlemesiyle masa örtüsü yerleri süpürmeye başladı, o sırada kocamın ellerinin çaktırmadan sekreterinin selülitli kalçalarına uzandığını görebiliyordum. Vera güzel miydi, zarif miydi ya da soylu muydu? Şu suçları bağışlayabilirdim: Orlanda, alımlı tavırları ve narin küçük ayaklarıyla ünlü ayakkabı tasarımcısı ya da çekiciden ziyade korkunç gözüken silah satıcısının sevgilisi iri gözlü Bambi, o gece ikisi de oradaydı, bunlara tahammül edebilir-

dim. Ama Vera ofistendi!”

“Beni hoş bulmadı! Eli, Vera’nın kalçasına da benimkine de eşit mesafedeydi ve o Vera’ninkileri seçmişti. Masa örtüsü tekrar düştü, ama göreceğimi gördüm, bu sıkıcı ve adi durumdan dolayı kızgınlık ve üzüntü hissettim. Lucas’ın elleri bu sefer benden taraftaydı, ondan değil, o buna değmezdi.”

“Ardından çok daha kötü bir şey oldu, Korydallos’ta geçirdiğim iki yıldan sonra bile unutulmaz, affedilmez bir şey. Sakinleşip nefesimi ayarlamaya çalışırken, sadece örümcek istilasası olarak tarif edebileceğim bir şey oldu: kokulu kavundan büyü yapılmışçasına kaçan hayaletler gibi bir sürü küçük kırmızı örümcek akın etti. Dekorasyonun bir parçası gibiydiler ama yenmek üzere olan parçalar değil. Tekne sallantısı ve mumların ısısı onların göç etme dürtüsünü ortaya çıkarmıştı. Öfkeden köpürürken bile başa çıktım. Garsonlar toparlanırken hiçbir örümcek zarar görmemişti, örtüler gözden kaybolup, değişmişti ve akşam yemeği partimiz tekrar sakin bir hal almıştı.”

“Ama misafirlerden biri biber zannedip bir örümcek yemişti. Modern bir insana özgü bir edayla örümceği değil kendini suçladı. Ve bu konuk tabii ki Vera Meirovitz’di.”

“Onu korkutmalıydım, böylece hiç yenmemiş olacaktı!” dedi tam olarak. ‘Zavallı şey! Ama sanırım yutarken damağını ısırды,’ dedi. ‘Zehirli sanki, ağzım köpürmüş gibi geliyor!’”

“Isırıldığı için yakınıırken bile örümceği affetti aptal kalt.k!”

“Ağzını aç bakayım,’ dedi Lucas. ‘Kocaman aç, köpürdü diyorsun!’”

“O aptal ağzını, küçük beyaz dişleriyle kocaman açtı, Lucas içine eğildi, dilini onun damağına değdirdi. Dilini geri çeker-

ken, 'Haklısın, zehirli doğru sözcük,' dedi."

"Bir vitrin eşinin gücü kıskançlığını göstermeye yetmezdi. Haysiyetinin altında bir davranış olurdu bu. Ama bu planlanmamış olayın yaşanmasına engel olamadım, olamadım. Yapabileceğimi yaptım. Mönüyü sonradan mumla ateşe tutuşturacağım bir kâğıda çevirdim. Sonra da masa örtüsünün ucunu yakmaya başlamadan önce kazaymış gibi Vera'nın uzun dağınık saçlarına dokundurdum. Hava sıcak ve kuruydu. Masa örtüsü tutuştu, alevler tabak ve bardaklara ulaşmaya çalışırken yarıştılar. Konuklardan şaşkınlık ve korku çığlıkları yükseliyordu. Hepsi çok tatmin ediciydi. Üzülerek söylüyorum ki Timmy, aceleyle Vera'nın yanına koşup kafasındaki alevleri çabukça söndürdü. Mürettebat da kısa sürede yangını kontrol altına aldı, ama yine de güvertede hasar vardı ve bazı yerlerde Minni'nin boyasında siyah lekeler kalmıştı."

"Konuklar, turuncu kumaşlarla döşenmiş gemide deniz yolculuğunun tadını çıkarmak için gemide dağılıp yangın söndürme gereçleri kaldırıldığında ve Kos Adası sahil güvenlik ekipleri yangın durdurulduğu için memnun geri döndüğünde, 'Ne halt etmeye böyle bir şey yaptın?' dedi Lucas."

"Hayatım, ne sıkıcı bir akşamdı,' dedim. 'Elemanların biraz eğlenceyi hak etmişti diye düşündüm.'"

"En az 100.000 dolarlık hasara uğrattın beni,' diye söylendi. Lucas gibi bir adam için 100.000 dolar neydi ki? Üzülmüş ve kırılmışım, başımı yukarı kaldırıp, 'Elemanlardan biriyle kırıştırman aptallık, taciz iddialarına ve diğer şantajlara açık, ayrıca beni küçük düşürüyorsun,' dedim."

"Bacağından yukarı örümcek gidiyordu,' dedi. 'Ben de yakalayıp ondan kurtulacaktım. Sana yardım etmeye çalış-

şıyordum.”

“Bunun doğru olması çok saçmaydı!”

“‘Dilin onun ağzının içindeydi,’ dedim, ‘hem de herkesin önünde!’”

“‘İnsanların ne düşündüğünü en son ne zaman önemsemiştin,’ diye sordu. ‘Sadece köpük var mı diye bakıyordum, pek alışılmamış bir kelime.’”

“Söyleyeceğimi hiç ummadığım şeyler söyledim, komşu kızı olduğum dönem bittiğinden beri, ilk evliliğimden ve acı çektiğim o zamanlardan beri hiç söylemediğim şeyleri söyledim. ‘Sen şu lanet gemini benden daha çok seviyorsun,’ dedim, ‘ben ortalarda olmadığım zamanlarda da sevgilin Vera’yla sevişiyorsun ve bunu kimlerin bilip bilmediğini de umursamıyorsun.’”

“Daha önce bu kelimeyi hiç kullanmayan ben, şimdi onun söylemesini istiyordum, ama elbette eğer bir şeyi çok isterseniz asla gerçekleşmez. Aşk, aşk, aşk demeliydim. Beni sevdiğini söyle. Biraz geriye çekildi ve duyduklarının doğru olduğunu anladı. Bana bakıyordu. Gerçekten onunla sevişmiş miydi? Bilemiyorum, büyük ihtimalle hayır. Ama bu neyi değiştirir ki?”

“‘Bak, kovuldu,’ dedim ve kovuldu. Bir kâğıda yazılmış bir faks yolladım onun kamarasına.”

“Ertesi gün, geçip giden Ege Adalarını izleyerek havuz kenarındaki şezlongumda otururken bana geldi ve işini geri almak için yalvardı. Kıdemiyle, sigortasıyla, vizesiyle ve hamileliğiyle ilgili bir şeyler anlattı ama dinlemedim. Düşündüğümün de ötesinde, ah, hamileymiş, demek o yüzden bu kadar şişman gözüküyor. Bir sonraki adada onu evine dönmek üzere bıraktırdım. Onun için aktarma yapacağı art arda

gelen üç feribotun biletini bile ayarlamıştım, önce Adalara, sonra Atina'ya. Ardından da jete binecekti. Kocasının onunla beraber gidemeyeceğini söyledim, sözleşmesi gereği stadyum projesiyle ilgili bir şey olmasına karşı gemide kalmalıydı."

"‘Her neyse,’ dedim, ‘soyadını bile almakla uğraşmadığına göre senin için pek de önemli değildir.’ Çok ucuz bir numaraydı ama ondan nefret ediyordum."

"O ayrılırken güverte iskelesinde durup bavullarını inceledim. Bunu hak ettiğimi hissettim. Neticede o eski bir çalışandı ve ticaret sırlarını çalabilirdi. Çirkin yün çantasının içinde süslenmiş yumurtalarını buldum. ‘Ah örümcek!’ dedim. Bunu yapmamalıydım. Sırf hainlikti ve hainlik sana geri dönebilir."

"Ardından çantayı alıp güvenli bir mesafede tutarak Aziz Cristopher'ı, omzundaki çocuğu, işlenmiş çiçekleri, hepsini bottan dışarı attım. Ben çocuk sahibi olmayı asla düşünmüyorum, bu yüzden genel olarak bütün hamile kadınlar itici geliyor."

"‘Şimdi şansımı da aldın,’ diye ağladı. Böylece o sabah onu kendi görüş alanımdan sürgün ettim. Lucas, daha ben yataktan kalkmadan önce gitmişti, Timmy, benimle mantıklı bir şekilde konuşması için onu kaldırmak amacıyla yatak odamızın kapısını vururken düşündüm de onun *pisanki*'siyle giden benim şansımdı."

"O giderken gerçekten hamile olduğunu görebiliyordum: paytak paytak yürüyordu. Hamileliğin bu evresindeki insanlar göz zevkimi bozuyordu bu yüzden evde oturmalıydılar, ancak birinci sınıf ünlülere insan buna dayanabilirdi. Kocam dilini soksun diye ağzını açmamalıydı."

"Bütün gün Lucas'la konuşmayı reddettim, öğleden sonra

da Timmy'yi, belki de imzalamak için yeterince nitelikli olmadığı bir dönemde, imzaladığı çevre raporunu konuşmak için çağırdım. Son zamanlarda ters giden birçok şeyin cezasını çeken kişi olmaması için benim korumama ihtiyacı olduğunu söyledim ona. Kekeledi ve masumiyetiyle karşı çıktı. Masumlukla bir işi olmadığını açıkladım ona; aklının ermediği iktidar politikası bitmişti. Oldukça tatlı bir adamdı ve gerçekten onu beğenmiştim; çok korkmuş, kocaman mavi gözleri ve çok hoş, dik dik kızıl saçları vardı. Bu oyunu oynayabilenin bir tek Vera olmadığını ispatlamak için onunla yattım. Patronla yatmak. Teklifimin ona verdiği gururdan teklifimi geri çeviremeyecek kadar şaşırmıştı. Erkekler sadece istedikleri yere giderler, öyle değil mi? Kadınlar gibi değiller. Sanıyorum o da yeterince istekliydi. Kendisini asilce akladı.”

“Lucas beni aramak için kabine geldi ve tahmin ettiğim gibi bizi birlikte yakaladı. Beni yataktan çekip çıkardı. Yeterince güvende olduğumu düşünüyordum: vitrin eşleri asla çürüklerle görünemezler. Her halükarda öfke patlamasının bana değil ofis elemanı Timmy'ye yöneltileceğini varsaydım. İşler, işte böyle yürüyordu. Haklıydım. Lucas, çevrebilimciye sersemletici bir tokat attı. Timmy dengesini tekrar sağladığında aciz ve kafası karışmış gözüküyordu. Son dönemde yetişen erkekler ciddi bir şekilde kaba kuvvetin sorunu çözmeyeceğine inanırlardı, Timmy de bunlardandı. Ayrıca, açıkça yanlış yapmıştı. Ben başka bir adamın karısıydım. Lucas, benden nefret ediyormuş ve beni aşağılıyormuş gibi baktı bana ve kamarayı terk etti. Ama bunu aşabileceğini düşündüm. Ben onun düşüncesizliklerini yeterince sık hoşgörüydüm. Tanrı bilir, Minni de o hafta sonu kaç tane gayri meşru cinsel ilişkiye

tanık olmuştu.”

“Timmy üstünü giyinirken, ‘Artık dikkatli olsan iyi olur,’ dedim. Lucas bu durumu geçiştirmez. Bir şekilde acısını çıkarır. O böyledir. Arabana binmeden önce fren kablolarını kontrol et, metrolarda kenara yakın durma, yoksa şişman Vera dul kalır.’ Ardından kaçtı. Kayıp raporlarla ilgili sorun çözülene kadar Minni’yi terk etmemesini söyledim. Onun çaresiz görüntüsü beni oldukça eğlendirdi. Ne derdim vardı bilmiyorum. Normalde bu kadar kötü ve vurdumduymaz değilim. Ama sanıyorum ki sorun şuydu: kendisine zarar verilen biri karşılığında bir zarar verir.”

“Tabii ki aynı şey Lucas için de söylenebilirdi. Şimdi şaşırtma sırası ondaydı. O kadar kolay kurtulamayacaktım. Güvertede yalnızdık. Deniz ay ışığında ne kadar güzel parılıyordu.”

“‘Onun yumurtasını denize attın,’ dedi. Onun değerli, şans getiren *pisanki*’sini. Ne kalt.ksın!’”

“‘Onunla ilişkin vardı,’ dedim.”

“‘Yoktu,’ dedi. ‘Sadece anlatım tarzını seviyordum. İngilizceyi çok iyi öğrendi ve bu çok hoş oldu. Senden sonra oldukça rahatlık sağlıyordu.’

“‘Hoş kelimesinin iş tanımında olduğunu düşünmüyordum birden,’ dedim acı acı. Bir erkeği memnun etmek için ne yapmak lazım?’”

“‘Hıncımı almak için Vera’nın kocasıyla yattığımı düşündüğünü söyledi. Ben erkekleri domuza çeviren Circe’ymişim. Ama asıl domuz bendim, şüphesiz Vera’ya anlatacaktım.”

“‘Ona anlatacak kadar düşmedim ama emin ol ki bir şekilde öğrenecek.’”

“Vera Meirovitz’e işini geri vereceğini söyledi, ben de ver-

meyeceğini söyledim. Onu durduracak hiçbir şeyin olmadığını söyledi, sonra çok salakça bir şey yaptım. Konuşurken bile işlemeli çantanın Ege Denizi'ndeki 'glug glug' diye gidişini duyabiliyor ve çıkardığı baloncukları görebiliyordum. Eğer dikkatli olmazsa evde başka bir sorunun daha çıkabileceğini çünkü kayıp dokümanların ortaya çıkacağını sandığımı söyledim. Onları önce iyice saklamak, sonra da bulmak çok akılcıydı. Diğer bir deyişle nerede saklandıklarını biliyordum. Sanırım onları kamarada güvenli bir yere, Lempickaların arkasına saklamıştım."

"Kim olduğumu anlamaya çalışırcasına uzun uzun bana baktı. Bundan hoşlanmamıştım. Daha dikkatli olmalıydım, evlilik sözleşmesi için daha az güvenilir idim. Yata sadece benden sonra isim vermesini değil, ayrıca yatı bana vermesini sağlamalıydım. Kendi elmaslarım olmalıydı, onun kız kardeşinden ödünç alınmış olanlar değil. Kardeşi iyi bir evlilik yapmıştı ve Romanovlara katılmıştı ve kullanımında içlerinde Fabargé, Sazikov, Khlebnikov ve Ovchinnikov da olan Rus mücevherleri vardı. Harikalardı ama benim değillerdi. Pekâlâ, her zaman portre resimleri yapmaya geri dönebilirdim."

"Bana kimi hatırlatıyorsun, biliyor musun?" dedi en sonunda. 'Annemi. Anneme dönüşüyorsun. Kinci, kötü ve nefret dolusun. Elinden gelse beni mahvedersin.'"

"O sırada unuttuğum bir şeyi hatırladım, Lucas annesinden nefret ederdi. Bir adam annesinden nefret ettiğinde hayatın kaynağından da nefret eder. Normal kurallar uygulanamaz. Sizinle evlenir çünkü annesi gibi değilsinizdir, sonra sizi annesine dönüştürmeye başlar ve annesi gibi olduğunuzda da sizi terk eder ve başkasıyla dener. Lucas'la evlenmeden önce

mükemmel derecede harika bir insandım ama şimdi değilim. Haklıydı ben korkunçtum.”

“Yangın arındırır. Tanrıları yatıştırır. Gece Lucas benzin döküp Minni’yi yakmaya başladı. Misafirler çılgık atarak yataklarından fırlayıp cankurtaran botlarını aldılar, buna ilk ben sevindim. Onlardan ne kadar nefret ettiğimi fark edememiştim. Denizde yangın, muhteşem bir görüntü. Herkesin iyi dilekleri için ölü yakılan odun. Kos sahil güvenliği memnundu. Alevler içindeki Minni batarken cankurtaran botlarından izledik, önce ön tarafı, sonra gövdesi, sonra da kış tarafı battı. O batarken bir an Lucas’ın suratını gördüm, gülümsüyordu.”

“‘Bu nasıl oldu?’ diye sordu Atina’daki polis memuru, kuru ve görece olarak medeni bir toprağa ayak bastığımızda hâlâ bataniyelere sarılıydık ve ayaklarımızda hâlâ yosunlar vardı.”

“‘Lucas yaptı,’ dedim. ‘Bazı dokümanları yok etmek için kendi gemisini yaktı ve sigortadan para alacak. Eğer araştırırsanız yangının, belgelerin güvende olduğu kamaramızda çıktığını görebilirsiniz.’”

“‘Bunu dile getirdiğim için üzgünüm ama,’ dedi Lucas, ‘karım dengesizdir: Kundakçıdır. Rahatsız ve takıntı derecesinde kıskanç. Buna benzer başka bir olayı daha var.’”

“Tabii ki vardı: ilk düşünmeden yaptığım nefret hamlesini, masa örtüsünü ve Vera’nın saçını ateşe verişimi herkes görmüştü. Zavallı hamile Vera! Herkes onun Aziz Christopher yumurtasını denize attığımı da görmüştü. Güverteden aksayarak ayrılışını hepsi benimle beraber gülerek izlemişti. Kim bana inanacaktı ki? Ne yani soylu adayı Lucas mı suçluydu? İmkânsız! Çünkü o an stadyum da oldukça ün yapmıştı.”

“Gazeteler gözden düşüşümü sevmişti. Ben, bir zamanlar

İngiltere Prensi'nin resmini yapan kişi, ölüm saçan kundakçıdan başka bir şey değildim! Ben deli bir kandındım, kötüydüm. Neden Minni'de zehirli örümcekleri konuklarımın arasına salmıştım? Ve şimdi bunu yapmıştım. Kendi lüks yatımı yakıp onu denizin dibine göndermiştim, sırf nispet olsun diye, kötülüğümden. Milyonlar değerindeki orijinal bir sanat eserini mahvetmiştim, bu da başka bir şeydi. Gazetelerde zenginler ve yoksullar arasındaki artan uçurumla ilgili birçok yazı vardı ve ben şimdi kişisel olarak bundan sorumlu tutuluyordum. Çalışkan insanları gücendiren biriydim. Teksaslı biriyle evlilik ve ölüsünün hortlaması. Herkes benden nefret etmeyi ne kadar da sevmişti."

"Bunların hepsini hatırlıyorum," dedi Gazeteci Mira. "Evet, çok karışıktı. Sana Minni Medea diyorduk. Belki, şimdi hapis-ten çıktığına göre bizim için bir eser yaratabilirsin. İstersen senin için adını vermeden bir şeyler yazabiliriz."

"Zannetmiyorum," dedi Vitrin Eşi. "Sessizce oturup Castle Spa'dan ayrılır ayrılmaz şehri terk etmem en güvenlisi. Şansımı Avustralya'da deneyeceğim. Mahkemede kendimi savunmaya bile çalışmadım. Çaresizdim. Hiç kanıtım yoktu. Güvenliklerini deniz yatağından sağlasalar da hâlâ el sürülmemişti, onu bomboş buldular. Hiç belge yoktu. Stadyumun etrafının kızıla büründüğüne dair dedikodular internette aldı başını yürüdü ama umursanmadılar. Evde daha fazla problem yoktu. Stadyum yapımı halkın alkışlarıyla devam ediyordu. Koltuklar gelmişti. Timmy terfi etmişti, Vera işini geri almıştı. Lucas'sa beni etkili bir şekilde susturmuştu."

"Duruşmamın, aşk yüzünden işlenen suçların İngiltere'den daha az tepki çektiği Yunanistan'da görülmesini istemiştim.

Beni harekete geçiren kıskançlığım olmuştu. Cinayete teşebbüs suçlaması düşmüştü. Ama ciddi derecede denize yakın olan bir ülkede yat yakmamanın daha iyi olacağını düşünmemiştim. Kundakçılıktan hapse girdim, tam iki yıl, on iki yıl almadığım için şanslıyım. Hapis cezamı Korydallos'ta çektim. Musakka, genellikle de küflü musakka, kısımetime düşen olmuştu. Sanırım, *Pisanki*'yle birlikte 'glug glug' diye meçhul derinlikleri boylamadığım için şanslıydım."

"Lucas, ben yokken boşandı benden. Hastalıklı evlilik sözleşmemiz artık geçersizdi çünkü sabıka kaydım vardı. Bazı erkekler bir kere arkalarını döndüler mi, dönmüşlerdir. Bir kere sizi bir kenara attılar mı, atmışlardır. Yangın sigortasından zararın tazminini talep etti ve milyarlarca para aldı. Ayrıca daha önce çıkan küçük yangının hasarı olan 100.000 doları da geri aldı. Hakkını vermelisiniz. Vera'nın bebeklerine, ikizlerine DNA testi yapıldığını ve babalarının Timmy olduğunun ortaya çıktığını duydum. Neden yapıldığını bilmiyorum. Belki ayakkabı tasarımcısı Orlanda tarafından bir şeyler ortaya atılmıştır. Lucas'ın, Vitrin Eşi serisinin ikincisi, beşinci karısı o oldu. Kendi ilgi alanlarına benden daha iyi sahip çıkmış gibi gözüküyordu. İkisinin de iyi olmasını isterken buldum kendimi. Korydallos'ta kötülük ve kıskançlıktan arındım. İnsanların sorunlarına yenilerini eklemekten idare edebilmesi yeterince zor. Vera'yı affetmeye çalıştım ama çok zor geldi. Örümcek yutup sonra da zehirli olduğunu söylemek! Bir adamın dilini ağzına almak!"

"Bugünlük bu kadar yeter. Hepinize dinlediğiniz için çok teşekkür ediyorum. Gece mutfağı kilitliyorlar mıdır yoksa buzdolabını yağmalayabilir miyiz? O kadar açım ki!"

O gece deliksiz uyudum, rahatlamıştım. Yabancı bir yatakta yattığınız zaman gecelerin huzursuz, hayaletlerle, kötü ruhlarla, sanrılarla ve bitirilmemiş işlerle dolu geçmesi kuvvetle muhtemel. Bense tam on gece orada kalacaktım, tabii eğer kurlara dayanabilirsem. Ama Castle Spa bir çeşit gerçek bir rahatlama sağlıyordu. Kafamı yastığa koyar koymaz uyudum, rüya bile görmemiştim, perdeleri açtıgımdaysa gün aydınlanmıştı. Dahası Noel'di, çocuklarımla beraber olmadığım için hem üzgün hem de memnundum. Noel arifesinde yorgunluktan tükenmiş bir halde uyuyakalmadığım ya da omzumda yapmam gerekenlerin yükünü taşımadığım bir Noel sabahına uyandığım bir yıl daha hatırlayamıyordum. Fakat burada, Castle Spa'da, o günün Noel'le ilgili ufak tefek detaylar dışında diğer günlerimden bir farkı yok gibiydi ki bu durum hem rahatlıktı hem de hayal kırıklığı. Rahatlıktı çünkü yapılması gereken hiçbir şey yoktu, insanın sevdiklerine karşı yerine getirmesi gereken önemli yükümlülükler yoktu ve yine aynı nedenden dolayı hayal kırıklığıydı. Havada bir sükünет vardı: Noel'di, *bir çocuk doğdu!* İster cümlemin gerçek anlamıyla ister mecaz anlamıyla alın, bakın, iyi şeyler oluyor! Vaat edilen, her şeyin iyi olacağı, her şeyin şu anda iyi olacağı!

Pencereyi açtım. Hendekle asma köprüye baktım, solumda şato duvarını görebiliyordum, sağımdaysa yapraksız, dalları kavisli ve yalvarır gibi duran bir manolya ağacı vardı. Bir kuş gelip dallarından birine kondu ve şakımaya başladı. Kuşlar

kış ortasında şakır mı? Yağmura ve kara karşı bir arada durmaları gerekmez mi? Dahası Noel'de içeri sıcak hava girsin diye pencereler açık bırakılır mı? Bahar mı çok erken gelmişti yoksa kış mı çok geç gelecekti? Biz şehirliler doğa hakkında ne kadar da az şey biliyoruz. Ben bir kuşun bile narbülbüülü olduğundan emin olmadıkça, hangi kuş olduğunu söyleyemezdim. Biri mevsimlerin olması gereken gibi olmadığını, ağaçların yapraklarını çok uzun süre tuttuğunu, buzulların eridiğini okumuştum, ama diğeri bunla doğrudan karşılaşmıştı. Uçan kuş! Telaşsız görünüyordu. Ben de aynısını yapmaya karar verdim.

Witchita'daki Julian'ı aramaya çalıştım ama ulaşamadım. Çocukları uyandırmak içinse çok erkendi henüz. Ben de biraz daha uyudum.

Kapımın altından atılan kâğıt parçası kahvaltının sekizle on arasında olduğunu ve Heather'ın masaj randevumun on birde, hidroterapininse dörtte olduğunu bildiriyordu. Noel günü olduğu için hepimiz iki hizmet alabiliyorduk. Böylece çalışanlara aileleriyle beraber zaman geçirmeleri için izin verilebilecekti. Konuklara-gün boyunca bornoz giymeleri tavsiye edildi ve dışarıyla olan iletişimlerini minimum seviyede tutmaları gerektiği hatırlatıldı. Telefon hattı (aynen böyle, ne, sadece bir tane mi? Ve cep telefonları çekmiyor! Burası hâlâ karanlık çağda!). Sadece kuzey kanattaki (haritası verilmişti) konuk ofisinde, Noel günü imtiyazı olarak vardı. Unutmayın, dizüstü bilgisayar ya da cep telefonu yok. "Dinginlik her şeydir." Not "Arkadaşınız, Lady Caroline," diye imzalanmıştı.

Açlık beni aşağıya götürdü. Telefonum geceliğimin cebindeydi. Şato duvarlarının dışında muhtemelen sinyal alabile-

cektim. Zayıflama programındakiler için meyve, sade yoğurt ve yulaf taneleri vardı. D&D –Dinlenme ve Düzeltme– programındakiler için domuz pastırması, yumurta, zeytinli, incirli ya da günlük ekmeğe -siz seçebiliyordunuz- sarılmış tütsülenmiş ringa balığı, kruvasan, yağ, reçel, meyve suyu vardı, ama sanki anoreksikleri kandırırmış gibi hepsi küçük porsiyonlar halindeydi, şüphesiz onlara da böyle yapıyorlardır. O sırada, doğal olarak D&D programında olduğuma karar verdim ve sabırla ham yulaflarını çiğneyen Mira’yla karşılaştım, ardından onun talihsiz bir şekilde Alistair’e âşık olduğuna karar verdim. Ben daha şanslıydım, Julian kilomu ya da şeklimi sorun etmiyordu ve böylece ben de kendimi hoşnut edecek programı seçebilmiştim.

Buradaki ya da oradaki birkaç poundluk değişimin bir erkeğin karısından ayrılıp metresine koşmasını sağlayamayacağını Mira’ya söylemedim. Bırakayım da umudu olsun. Erkekler genelde mevcut olan durumu korumak isterler. Ve Alistair için mevcut durum, yumuşak başlı ve güvenilir bir eşle kalbi kırılmış bir metres, bunlar onun için yeterince memnun edici olmalı. Bu durumu değiştirmek anlamsız ve masraflı olurdu. Suçluluklarını üçüncü bir kişiyle kaçarak gideren Alistair’in durumunda birkaç erkek tanımıştım. Öte yandan onun suçluluğa karşı duyarlı olduğunu hiç sanmıyorum. Bir gazete editörü olarak çok meşgul olmalı. Kızcağız oldu olacak yesin bari. Mira düşüncelerimi okumuş gibi göründü ve muzları dilimleyerek yulaflarla karıştırdı.

Kafeinsiz kahvede karar kıldık, başka türlü sü yoktu, ucubelerin kontrolündeydik. Ayrıca onun o kadar da kötü bir seçim olmadığı konusunda da anlaştık. Diğer şeylere olan istek-

lerimizi teslim alacak olan aslında dinlenme ve rahatlamaydı. Akışına bırakmak lazım.

Vitrin Eşi kahve içmeye geldi, hepimiz gibi beyaz bornoz vardı üzerinde ama saçları gümüş rengi folyolara sarılmıştı. Mutlu görünüyordu. Jakuzinin saat 2'de açılacağını söyledi ve o özellikle orada olacaktı, başka birinin itirafını dört gözle bekliyordu. İçini döken tek kişi o olamazdı. Diğerleri de kendi sıralarını alacaktı. Mira kendisinin ikinci olup olamayacağını sordu, içini dökmek istiyordu. Tam olarak itiraf sayılmazdı ama anlatacaklarıyla ilgili ahlaki kanıyı öğrenmek istiyordu.

"Tek değilsin," dedi Konuşmacı. Bütün gece kendimi toparlamaya çalıştım durdum. İnsanlar çok kontrollü olduğumu düşünüyor ama değilim. Mesele şu ki konuşacak kimsem yok. Zar zor İngilizce konuşabilen bir adamla beraber yaşıyorum. Bu durum bir açıdan iyi, bir açıdan kötü. Arkadaş edinebilmek içinse çok meşgulüm."

"Konferanslara katılıyorum, çeşitli platformlarda insanlarla konuşuyorum da konuşuyorum ve çok alkış alıyorum ama bu tam anlamıyla bir karşılıklı konuşma sayılmaz. Ben konuşayım, lütfen, ben konuşayım." Çok dertli gözüküyordu, tabii ki onun konuşmasına izin verdik. Bazıları randevularına gitti, ama çoğunluk kaldı. Sanırım 30'lu yaşlarının ortasındaydı, sarışın, çekici, hareketleri canlı, hızlı ve kendine güvenliydi, herkesten daha iyi bilir bir havası vardı, doğru dürüst duruşuyla platformlarda nutuk atıp şüpheleri yok ediyordu. Onu böyle gülünç ve rica ederken görmek çok tuhaftı.

Konuşmacı'nın Hikâyesi

“Diğer insanların iyi tanıdıkları arkadaşları var. Benimse sadece hastanelerim var. Arkadaşlar, çoğunlukla bu hastaneler bana iyi gelir ama ara sıra beni hayal kırıklığına da uğratırlar; ayrılmak istemediğim halde beni dışarı atarlar çünkü diğerleri çoktan kapıya gelip ‘Ya ben? Ya ben?’ demeye başlamışlardır. Bir iki tane seni kullanıp atmak isteyenlerini gördüm. Vergilerinizi abartıp sırtınızı бүkerler ve sizi MRSA ile beraber yollarlar. Ama genelde hastanelerin sizin için faydalı olduklarına inanabilirsiniz, size sadıklardır ve geri geldiğinizde sizi hoş karşılarlar. Arkadaşlardan, sevgililerden daha iyilerdir.”

“Hastanelerin her birinde farklı duygular bulursunuz. Diğer insanların sevgililerinin huylarını öğrenmeleri gibi sizin de onları öğrenmeniz gerekiyor. Bazıları sizi tutmak ister, bazılarıysa aceleyle taburcu etmek. Bazıları sizden cesur olmanızı ve şikâyet etmemenizi bekler, diğerleriye ağlayıp onlara bağımlı olmanızı. Bazıları koşturmaca içinde ve heyecanlıdır, bazılarınınnsa dünya batsa bile umurlarında olmaz. Seç beğen, seç beğen. Dünyanın her tarafında düzinelerce acil serviste bulundum.”

“Makineli tüfekli bir kadın tarafından sokaklarında devriye gezilen Bellevue, New York’a, elektrokardiyak uzmanlarının bir kasabın tavanına asıldığı Saraybosna’ya, yeni ilaçlarla ilgili deneylerin yapıldığı ve ölüme yakınlığı ilgiyle izlediğim Rouen’e, sizi hissizleştirecek kocaman iğnelerin kalçalarınıza

sokulduğu Moskovaya, antibiyotik almaktansa ölmenin ter-cih edildiği San Fransisco'ya gittim."

"İşim gereği dolaşırım, büyüçülük tarihi, morfik rezonans gibi dersler veririm. Spiritüalist topluluklar tarihlerini öğren-meyi severler, ben de onlara bu fırsatı sağlamaktan memnu-num. Slade, Foster and Davenport gibi Viktoryan medyum-larıyla ilgili harika powerpoint sunumlarım var. Onları bilir misiniz? Hayır mı? Zamanında dolandırıcılıkla suçlanırlardı, ama bende bunun aksini iddia eden ses kayıtları var. Dünya-nın neresine gidersem gideyim, anlattığım dersler izleyicilerin ilgisini çekmiştir. Bu iş için şaşılacak derecede iyi para alıyo-rum ve iyi yaşıyorum, buna rağmen yakın zamana kadar yal-nızdım."

"Kısacası yoğun ve stresli bir hayatım var. Ayrıca bir de seyahatin, duygusallığın ya da genel bir adrenalın artışının tetiklediği bir kalp rahatsızlığım var, supraventriküler taşıkard-i, yani SVT. Yabancı bir ülkeye gittikten kısa bir süre sonra, acil servise gitmek üzere tuttuğum takside nabız ölçerimi tak-mam lazım, 200 hiçbir şey. SVT hastaları nadir görülür, ama iyi karşılanırlar çünkü hastalık hem dramatiktir hem de teda-vi edilebilir ve hastaları genellikle başarılı kimselerdir, nadiren serttirler, genelde temiz ve saygın insanlardır. Tony Blair da onlardan biri."

"Bazen kalp atışları bilinmeyen bir nedenle normale döner. Normalde hastane bulmadan önce 3-4 saat akışına bırakırım ben de. Bu süre içinde her şeye normalmiş gibi devam etmek hemen hemen mümkündür. Kalbim böyle atarken platform-larda konuşup röportaj verdiğim bile oldu, atışlar en azından düzenli, ancak çok çok hızlıdır, gereksiz yere düşüncelerimi

keskinleştiriyorlarmış gibi gelir. Ama sonra yorulduğunuzda tansiyonunuz inanılmaz şekilde düşer. Bayılacak gibi olur ve bayılırsınız. Artık hastaneye gitme zamanıdır. Hastanede bekletilmezsiniz. Hemen sizi yatırıp size kablolar bağlar ve damarınıza adenoazin denenen bir ilaç enjekte ederler. Elemanlar monitörleri izlemek için toplanır. İlaç kalbe ulaştığında kalbiniz durur, hasta ölür. Ardından ilacın etkisi geçer ve kalp tekrar normal ritminde atınaya başlar, izleyiciler de dağılır. Bilgisayarı kapatıp tekrar açtığınızda tüm problemler geçmiş gibidir. İlacın bugüne kadar çok işe yaradığı rapor edilmişti, özellikle de bende çok işe yaradı ve kalıcı olarak ölmedim hiç, sadece geçici olarak.”

“Yatağımı düzenli bir şekilde bir erkekle paylaşmaya başladığımdan beri hiç kriz gelmedi. Çok moral bozucu. Hastane ziyaretlerimi özlüyorum. Dramı, iyi karşılanmayı, yeteneklerin ve dikkatin merkezi olmayı, bakılmayı seviyorum. Elbette ölüm spazmları pek hoş değil, kalp dururken tüm beden panikliyor ama alışıyorsunuz zamanla. Ona neredeyse bağlanabileceğimi bile düşünüyorum. Ama zannetmiyorum ki adeno-
zim bağımlılığıyla ilgili bilimsel çalışmalar yapılmış olsun.”

“Çok kazanan az kadının adamakıllı kalıcı bir ilişki için vakti oluyor. Tahmin ediyorum ki bu yüzden de çok meşgul-
ler. Geleceğim için benim de planım kesinlikle buydu. Benimle ilgili bir şey erkeklere eş değil de metreslik için uygun olduğumu gösteriyor gibiydi, bu da bana gayet uyuyordu. Hafta sonlarını bağıllık tehdidinden uzak bir şekilde evli erkeklerle geçirmekten çok keyif alıyordum ama her zaman kendi derli toplu ve düzenli evime gitmek beni mutlu ediyordu. Öpüşmekten nefret ediyorum, doğrudan olaya geçmeyi severim

ama asla kendi evimde değil. Saatlerim sosyalleşmek için uygun değil; erken uçuşlar, geç uçuşlar, alarm çaldığında yataktan fırlama. Eğer bir erkekleyseniz gerçekten zor, harekete geçmeleri, ayılıp kendilerine gelmeleri ve kıyafetlerini giymeleri çok yavaştır. Ben yataktan fırlarım. Dalgın dalgın bakan adamlara dayanamıyorum, ayrılmayı istediğinizdeki üzgün, sitemli bakışlarına. Romantik akşam yemekleriyle uğraşmak hiç tarzım değil, mutlaka yapılacak, organize edilecek işler ve kazanılacak paralar vardır. Bence erkekler her zaman birilerinin bölünmeyen ilgisinden hoşlanırlar, bense her zaman başka şeyler düşünüyorum, elimdekine konsantre olamıyorum.”

“İstemem yan cebime koy,” dedi biri çapkın bir şekilde. Konuşmacı sertçe baktı.

“Peki, sonra ne oluyor? Bir gün kurallarınızı yıkıyorsunuz ve sonra batıyorsunuz.” Yavaşça yürüdü. “Şimdiki halime bakın. Zayıf, karışık, nedensiz hislerle dolu. Bir zamanlar gururlu ve özgürdüm, evcil hayvan yok, sevgili yok, menajer yok, çocuk yok. Kimseye karşı sorumluluğum olmadan sadece ben, sonra güçsüzleştim, şimdi alkışları umursamıyorum. Bunun yerine partnerimle beraber seks yapmayı tercih ediyorum, haftada bir kere, iki kere, bazen üç kere. İşimse berbat halde. Yarın Stuttgart’ta Marley’nin Hayaleti hakkında seminer vermem gerekiyordu. Dickens ve doğaüstü, ama rezervasyonları karıştırdım. Artık konsantre olamıyor, gömlek yıkıyordum.”

“Kaçabileceğimi, bağımlılıklarımı kırabileceğimi göstermek için burada yer ayırttım.”

“Son SVT krizi geldiğinde kendi şehrimdeydim, rahat bir altı ay oldu. Eski okulumda konuşma yapıyordum. Toplantıya çağırabilecekleri eski mezunlardan tek ünlü bendim, bu

yüzden çok aptalca olduğunu düşünebilirsiniz. Annemin onuncu ölüm yıldönümüydü. Onunla alakası olabilirdi. Annem de yaradılış olarak benim gibiydi. Hiç bağlanmak istememiş ama sonra bir şekilde babamın olduğu yere sıkışmış, aynı kelebek gibi. Onunla tanışmadan önce üç kere evlenmiş, onun üç katı kadar da sevgilisi olmuş ve ev işleriyle ilgili hiç yeteneği yokmuş. Annemin bütün önleme çabalarına rağmen, o 41 yaşındayken dünyaya gelmişim. Benden pek hoşlanmazdı. Beni rakip olarak görürdü ve o çirkinleştikçe ben güzelleştiğim için benden nefret ederdi. Ailemi benimle yaşama gerginliğinden kurtarmak için elimden geldiği kadar erken evi terk ettim. Kanserden öldüğünde güçbela üzüldüm ve cenazesinde burada olmayıp ağlamayacak şekilde ayarladım kendimi. Ama anısı yavaş yavaş hissettirmeden yanaştı bana. Arada sırada olan incelikleri, bana okumayı öğretişi, ben espri yapıp ona kahkaha attırdıktan sonra arkasından gelen gülümseyişi... Okula konuşma yapmaya gitmeden önce, Aziz Pancras Mezarlığı'ndaki mezarını ziyaret ettim ve kendimi ağlarken buldum. Zayıftım, evet zayıftım. Oraya gitmemeliydim. Kızlarla olan 'şüphenez varsa yapın' ana temalı konuşmamı tam bitirmiştim ki kalbim normalden üç kat hızlı atmaya başladı. Hemen en sevdiğim hastanelerden birine gitmek üzere bir taksi tutmalıyım, kriz geldiğinde Huntley Sokağı'yla Gower Sokağı'nın arasındaydım, gençliğimde gittiğim Güney Londra'daki okulla Kuzey Londra'daki şimdiki evimin tam ortasındaydım. Ambulansı bekleyebilirdim ama taksi daha hızlı olurdu, güçlkle yürüyebiliyordum."

"Beni aceleyle içeri alırlarken, 'Ne, yine mi sen!' dedi hastane kibar ve önemseyen bir ses tonuyla, 'bu yıl şimdiye kadar

“üç kere geldin. Rekor! Hoş geldin! Seni hemen alıyoruz.’ Bana verecekleri tekerlekli sandalyeyi reddettim ve beni bağlayacakları üniteye kendim yürüdüm. Kıyafetsiz, yardım tekliflerini geri çevirerek sert, yüksek, dar yataklarına güçlkle ama rahat bir nefes alarak tırmandım. Onlara Oslo, Stokholm, Canberra, Auckland, Portland ve Seattle’ da geçen sene gittiğim ve iyileştiğim hastaneleri anlatmaktan kaçındım. Onlara sadece diğer hastanelerden biri olduğunu söylemek kaba bir davranışmış gibi geldi.”

“O an belki de moralim bozuk olduğu için, umut veren bir internet randevusu hayal kırıklığına uğratmıştı, annemi kaybettiğim için hayatımda ilk kez bir ailem, babam, kardeşim, sevgilim, hatta bir kocam, hastane de iyi olduğumdan emin olmak için beni görmeye gelecek, beni eve götürecek, bir taksi bulmama yardım edecek biri olsun istedim. Fark ettim de kimse yoktu, kimsem yoktu. Bir keresinde asistanım benimle gelmişti ama beni ölü halde yatarken görünce bayılmıştı. Onun için üzülmeye gereken ben olmuşum.”

“O gün hastane kalabalıktı, grup grup insanlar vardı ve kalbimi normal ritmine döndürüp bir de EEG çektikten sonra oyalanmanın lüzumu yoktu. İyi olduğumdan emin olup dinlenmek için uzanmak ve bedava sandviç yemek, çiçekli pembe perdenin arkasındaki yaşam ve ölüm dramlarını dinlemek yoktu. Hayır, hayır! Açıkça atılmışım ve evime gidip evde dinlenmem söylenmişti. Otomatik kapılara giderken, insan yardımı olmadan nasıl da açılıyordu kapılar, sanki insanlığın kendisine artık ihtiyaç duyulmuyormuş gibi, itiraf etmeliyim ki biraz ağladım.”

“Karanlıktı ve yağmur çiseliyordu. Yasal taksilerin hepsi

doluydu. Saat sabahın beşiydi. Hurdası çıkmış kaçak taksi durup gitmek istediğim belli bir yer olup olmadığını sorduğunda, ‘Evet, var,’ dedim ve arkaya geçip oturdum. Yolcu koltuğunun önünde kâğıtlar ve boş tenke kutular vardı, hiç iyi bir karşılama değildi. Genelde yasal taksileri tercih ederim. Kaçak taksiler ucuz oluyor ama şoförlerinin tacizci ya da seri katil olarak adları çıkmış. Ama bu gece umursamıyordum. Zaferime sevinmek yerine, az önce ölümü yenmemiş miydim, sadece eve gitmek ve ağlamak istiyordum.”

“Sürücü mülteciydi, nitekim o günlerde yetersiz İngilizcesi olan esmer ve karamsar bir havası olan insanlara böyle deniyordu. Mevcut vatandaşlık durumlarıyla alakası yok. Omuzlarıyla direksiyona abanıyordu. Saçları hippie tarzında uzundu ama gösterişli değildi, saç kestirip şampuan ya da o tarz şeyler alacak parası yoktu. Boynunun arkası kirliydi. Muswell Hill’deki evimin adresini verdim. Yolu bildiğini söylediğinde yalan söylemediğini umdum, en azından doğru yöne doğru gitmeye başlamıştı.”

“Tüyler ürpertici bir sürüştü. Belki de ölümü çok sık yeniyordum, göz ucuyla bakabildiğim amansız adam bu sefer beni öldürmeye kararlı mıydı? Sürücü sanki Azrail’den kaçtığını anlar gibi arka sokakları seçiyor, köşeleri kayarcasına dönüyor, bir şeye yaklaşıncaya yavaşlamıyordu. Sürücü eğitmenlerinin insanların yaptığını düşündükleri gibi yalnızca gaza basıyordu. Ama muhtemelen hayatında hiç sürücü kursuna gitmemişti. Sadece arabasını sigortalatmıştır. Toplumun öteki tarafında kalmış bir adam neden çekinir ki? Tekerleklerin çıkardığı sestten hoşlanıyordu, özellikle de sessiz banliyö yollarında çıkardığı, insanları uyandıran sestten. Muhabbet etmek

istiyordu. Ben istemiyordum. Bu kadar geç bir saatte yalnız başıma sokaklarda olduğum için kötü bir kız olup olmadığımı sordu. Gücendim. Hayır, değilim dedim, başını sallayarak inanmış göründü.”

“‘Yalnız kadınlar için iyi değil sizin şehriniz,’ dedi. ‘Pristine daha iyi.’”

“Çok sinirlendim, en azından benim ülkemde peçe takmak zorunda değilim. Kosova’da da kadınlar genelde peçesiz çıkarlar ama bu erkekler için kötüdür çünkü böylece birçok çirkin kadın görürler. Nerdene bakarsanız bakın, bu felaket bir ifadeydi. Ben de öyle dedim. Benim peçe takıp takmamamı umursamadığını söyledi. Bunu bir flört girişimi olarak gördüm ve hızla konuyu değiştirdim, ne kadardır burada olduğunu sordum. Yedi yıl, dedi. Evli misin, diye sordum, hayır dedi. Müslüman mı, Hristiyan mı olduğunu sormak istemedim, verdiği cevapların karmaşıklığını nasıl anlayabilirdim? Sorularımı küstahlık olarak algılayabilirdi, aynı benim onun bana bir fahişe olup olmadığını sorduğu zaman benim küstahlık olarak algıladığım gibi.”

“Ona neden o saatte dışarıda ve yalnız olduğumu anlattım, çünkü hastanedeydim, yine, birazcık acıması için ağladım. Kendimi küçümsedim. O da daha yavaş, dikkatli ve neredeyse nazikçe gitti sonra, sanki ben kolayca kırılacak biriymişim gibi. Ben de ona kendisiyle ilgili sorular sordum.”

“‘Köpek gibi yaşıyorum, yalnızım,’ dedi. ‘Aile yok, hiçbir şey yok.’ Köpek gibi mi? Ülkemizde köpeklerin her zaman ailelerle beraber yaşadığına dikkatini çektim. Yalnızlık değildi onların problemleri. Ama belki Kosova’daki bir baraka zincirinin ucunda gizlenmiş yaratıklara alışkındır ya da çocukların

taş attığı sokak köpeklerine?”

“Benim ülkem iyi ülke, ama köpekler için değil,’ diyerek hak verdi bana.”

“Başka bir kıyaslama yapmasını söyledim. Belki kartal? *‘Kartal gibi yalnız yaşıyorum?’* Dağdaki kartal, yuvasında gururlu, zafer kazanmış, keşfettiği her şeyin lordu. Hırıldadı. Onun neye benzediğini merak ediyordum. İnsan nadiren taksi şoförlerinin nasıl görüldüğüne bakar. Şimdi sadece boynunun arkası ve taranmamış saçları vardı. 30’lu yaşlarının başındaydı, sanırım gri naylondan örülmüş korkunç, şekilsiz, kalın bir kazak giymişti. Mutsuz, küskün bir ses ve bozuk aksan. Ardından uzun parmaklı ellerinden birinin rasgele direksiyonda olduğunu fark ettim, tek eli sanki tüm dikkatini verdiği bu boş şehir sokaklarıyla uyum sağlayamamış gibiydi. Camden Kavşağı’ndan dönüp bana baktı ve güçlü kabile reisi surati, kanca gibi bir burnu ve gözlerinin parlak, çok parlak olduğunu gördüm. Kırmızı ışıktaki geçti. Çok ses çıkarmamaya çalışarak emniyet kemerimi taktım, çıkabilecek bir ‘klik’ sesiyle beni eve sağ salim ulaştıramayacağını düşündürterek onu kırmak istemiordum.”

“Ama her kartalın bir eşi vardır,’ dedi, yaptığım benzetmeye tam olarak ikna olmamıştı. ‘Bir aile, bir yuva, yumurtalar, bende onların hiçbiri yok, Miriam. Bana inanman lazım, bir köpekten daha iyi durumda değilim.”

“Adımı nasıl biliyordu? Fark ettim ki hâlâ ödül töreninde takılan isim bandını takıyordum.”

“Pekâlâ, öyleyse kartal olmasın,’ diye onayladım. Aslanların gururu vardır, bunu bilmeliydi. Ya kaplanların?”

“Kaplan gibi yaşıyorum, yalnız,’ diyerek hemen cümleyi

düzeltiltim. Hiç kimse kaplanların sosyal hayatı hakkında pek bir şey bilmez ya da herhalde ben de bilmiyordum. Onda kaplanımsı bir şey vardı, çekici ama tekin olmayan. Ağzım kurumuştu. Dikkatli araba kullanmayı unutmuş gibiydi, şevke gelip hızlandı. Arabayı bağırarak Camden Kavşağı'ndan döndük ve Kentish Town'a doğru yol aldık. Gidilecek iki yol vardı, Heath'ten kıvrılmak daha iyiydi, ama belki Parliament Hill yolunda daha az polis olurdu. Benim evim Muswell Hill'in iyi ve daha seçkin bir yerindeydi. Bir an için kendimi kötü hissettim. Benim bütün varlığım, zenginliğim kendim içindi, o ise bir köpek gibi yaşıyordu, yalnız. İnsanların paylaşması gerekmez miydi?"

"'Kapanlar da aslanlar gibi gururları için yaşar,' dedi. Kapan sadece avının peşinde olduğu zaman yalnızdır. Neden bu konuyla ilgili hiç film görmediğimi sordum ona, 'Belki kaplanlara yaklaşmak aslanlara yaklaşımdan daha tehlikelidir,' dedi. Yalnız yaşayıp yaşamadığımı sordu, birden panikledim, hayır dedim, kocamla beraber yaşıyorum. 'Yukarıda beni bekliyor,' diye de ekledim."

"Benim kimse'm yok."

"Akıl hastanesinden yeni çıkmış bir deli olabilirdi. Yorgun olduğumu ve sabah sekizde kalkmak zorunda olduğumu söyledim, şaşırmış gözüktü ve hâlâ çalışıp çalışmadığımı sordu. Bu numarayı biliyordum, bir kadına aşmış hissettirmek ve onun da sizin dikkatiniz için minnettar olması, sonra da etkilenmesi. O sürücü, ben de sürülen olabilirdim. Ben vatandaş, o göçmen, ama temel yaşam pratiğine göre ben ondan daha yaşlıydım ve ben sadece kadındım, özenle seçme işlemini yapacak olan oydu. Bir sonraki kırmızı ışıktaki sırfa arkasına dö-

nüp bana gülümsemek için arabayı durdurdu. Kulaklarının arkasındaki toz, yanlış yorumlanmış bir gölgeden başka bir şey olamazdı. Boynundaki künyesini aldı ve yanındaki koltuğa koydu. Acaba bir şey ifade ediyor mu bu yaptığı, diye şüphelendim. Onu herhangi bir bardan alabilirsiniz, kim kontrol edecekti ki? Taksimetreyi kapattı ve yolumuza devam ettik.”

“‘Köpekler hariç,’ dedi kesin bir şekilde, ‘doğadaki hiçbir varlık yalnız yaşamaz.’

“‘Peki ya köstebekler?’ diye sordum. Köstebekler yeraltında, tek kişilik yerde yaşarlar ve diğer köstebeklerden nefret ederler. Genç olanları yapabildikleri her dakika kendi kendilerine toprağı kazarlar. Erkekler isteksizce tek başlarına yıllık seferler yaparlar, insanımsı bir şekilde yürüyüp yeryüzüne çıkarlar, amaçları diş bulmaktır. Karşılaşırlar, arkadaş olurlar, kıran kırana mücadele ederler ve yaralarını yalayıp diğerinden nefret ederek hızlıca kendi köşelerine geri dönerler. Bunun için insanların çimenlerini kabartırlar. Sürücüye de bu kadarını söyledim ama kalbim inanmıyordu. Neler olacağını biliyordum. Bana inanmadığını söyledi. Benim de köpekler gibi, onun gibi yalnız yaşadığımı söyledi. Bunu anlayabiliyordu.”

“Benim sokağıma döndük. ‘Güzel evler,’ dedi. Nasıl gideceğini tahmin edebiliyordum. Yukarı davet edecektim, sevişecektik sonunda da evlenecektik, böylece kaçak olmaktan kurtulacaktı ve vatandaşlık alacaktı. Benim sermayemi tüketcek, sonra da silah kaçakçısına dönüşecekti ya da öyle bir şeye, ardından da kendi ülkesinden kendi yaşlarında bir kızla beraber kaçacaktı.”

“‘Yukarı bir kahve içmeye gelebilir miyim?’ diye sordu. ‘Umarım kocan hâlâ uyuyordur.’”

“Ben de onu yukarı çağırdım, evde kocamı aradı ve hiçbir şey bulamadı. Ondan banyo yapıp tıraş olmasını istedim ama yapmadı. Köpekler kulübede, kartallar yuvada, kaplanlar kafeste, köstebekler yeraltında, sürücü ve sürülense düzene konmuş bir şekilde terli ve aynı ihtiyaçla hareket ediyordu.”

“Sabah ona evimin anahtarını verdim ve bu altı ay önceydi. Kendi kendime dedim ki bir daha kriz geldiğinde ve hastaneye gitmem gerektiğinde o beni götürür ve ben de ona derim ki gitmek zorundasın, o da gider. Ona da kendime de yol verecektim ve sonra normal hayatım eski haline dönecekti. Fakat o yanıma taşındığından beri hiç kriz geçirmedi. Tüm dünyaya uçtum, bir orada bir burada oldum, Utah’ta strese girdim ve Nova Scotia’da adrenalin patlaması yaşadım ve New Castle’da yeniden doğmuş Hristiyanların bana düşman destekleyicilerinden biri büyücülükle uğraştığını söyledi. Ve kalbim düzenli bir şekilde atıyordu. Eve geldiğimde yatağım doluydu. Sürüşüm, 4x4’ün yanında duran vurulmuş eski bir taksiyleydi. Mültecilik için başvurmuştu, sürücü kursuna gidiyordu, Priştine’deki kız kardeşiyle annesi onu ziyaret etmek istiyorlardı. Yakında onlar da benimle beraber yaşayacak. Ne yapıyorum ben? Lütfen söyleyin, ne yapıyorum?”

Durumu değerlendirdik. Gitmeli miydi, yoksa kalmalı mı? Kalbi ona tek bir şey söylüyordu: tut onu! Hepimiz kabul ediyorduk, sağlık kesinlikle çok önemliydi, özellikle de kalp sağlığı. Ama belki de kalbini göz ardı etmeli ve sağduyusunu kullanmalıydı! Haklı mıydı, onu kullanıyor muydu? Gerçekten de ailesini yanına aldırarak, onunla evlenecek, vatandaşlık alacak, onun parasını harcayacak ve kaynağı kurduktan sonra da onu terk edecekti. Şimdilik kalbine iyi geliyor olabilirdi

ama sonunda kalbini kıracaktı. Ondan şimdi kurtulmalıydı.

“Eğer kendini kaptırmazsan incinmezsin,” dedi Vitrin Eşi. “Kendimi kaptırıp önemsemeye başladığımda başıma gelenlere baksana. Cezaevinde iki yıl.”

Ama başka görüşler de vardı, Papazın Eski Karısı şaşırtıcı bir şekilde tersini söyledi. “Çelik gibi kalbin olacağına önemse, kırıl. Yataktaki kendi erkeğin, sonu olmayacak birçok ilişkiden daha değerlidir. İnişli çıkışlı ilişkiler her zaman gözyaşıyla biter ama kimin umurunda,” dedi başka biri. Bir ötekisine göreyse erkekler yanıltırdı, tek önemli şey kariyer yapmaktı, buna yoğunlaşmalıydı ve eğer gerçekten seks istiyorsa vibratörün nesi vardı ki! Kaldı ki hafta sonları da evli erkeklere geri dönerdi. Manikürcü, anlattığı kadarıyla adamın çok tatlı gözüktüğünü ve onunla olduğu için şanslı olduğunu söyledi. Mira da ona katıldı ve eğer gerçekten konuşmak istiyorsa Konuşmacı’nın her zaman Sırpça-Hırvatça öğrenebileceğini söyledi. Şirket Müdürü’ye elinde olanları geliştirmesini söyledi, kendi taksi şirketini kurmak için ona fon sağlayabilirdi.

“Bence harika,” dedi Senarist hayalperest bir şekilde. “Çok romantik. Film olsa sonsuza kadar mutlu mesut yaşardınız.” Önceki gece kahvaltısını odasında yapmak istediğini söyleyerek gereksiz yere olay çıkarmıştı. Castle Spa’ya senaryo yazmak için gelmiş, diğerleriyle olmak için değil! Ama şimdi oradaydı.

“Yalnız yaşamamanın nesi var?” diye sordu sonraları Mortgage Komisyoncusu olarak tanıyacağımız sert, keskin, hareketli kadın. “Feministler ne için mücadele veriyor? Kadınlar erkekler olmadan da mükemmel bir şekilde yaşayabilir. Bir insanın tek ihtiyacı arkadaşlarıdır. Ve buradaki arkadaşımız, diğer

kadının arkadaşlarını kullandığı gibi hastaneleri kullanıyor. Şimdi de onları kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya ve hepsi o adam yüzünden. O gitmeli!”

Oldukça gürültü yaptık. Konuşmacı, herkesin aynı anda konuşmasına alışık olmadığını söyledi. Biraz sersemlemiş ve kafası karışmış gibi hissediyordu. Aslında rengi solmuştu. Elini göğsüne götürdü. Ve hepimiz bakakalarak sessizleştik.

“Başladı,” dedi. Çarpıntısını duyuyordu. “190 civarı,” dedi. “Oh, Tanrıya şükür! Her şey yolunda! Hastaneler yine benim arkadaşlarım! Hem o var, hem kalbim var, hepsine aynı anda sahip olabilirim!”

Beyin Cerrahı Carlisle, hastanesine götürmek için ısrar etti. Konuşmacı’nın bir kez daha acil servise gitmesi gerekiyordu. Ne olup olmayacağını görmek için beklememize gerek yoktu. Kısa süre sonra ihtiyacı olan adenoazin verilmişti ona.

Cerrah, adenozinin hastanın kalbini aniden durduracağını biliyordu. Az rastlanıyordu ama oldu. Ona göre Konuşmacı kaçak taksi şoförüyle olan ilişkisini olduğu gibi sürdürmeliydi, eğer bitirirse kalbi SVT’ye yenik düşebilirdi. Konuşmacı, otorite olan birinden bunu duyduğuna memnun oldu, giderken soluk da olsa neşeli görünüyordu. Nabız atışlarını boynundan görebiliyorduk, bizlere arkadaşlarıyla konuşmuş gibi sevgiyle, “Hoşça kalın,” dedi. Her ne kadar başarmak için ölüm riskine girse de belki gerçekten de her şeye aynı anda sahipti.

Konuşmacı'nın hikâyesinden sonra dışarı çıkıp çimenlerin etrafında, şato duvarlarıyla hendek arasında dolaşıp cep telefonum için sinyal aradım. Hiçbir şeye ulaşamadım. Parlak, durgun ve sakindi. Sinyal olmamasına memnun olmuştum. Görmediğin insanlarla konuşmak hiç doğal gelmedi, gelecekte gelen bir şey gibi, hiç de doğru değildi. Akan suyun sesini duyabiliyordum ve hendeğin içine doğru akan bir akarsu fark ettim, bu nedenle içindeki su o kadar temiz ve keyif vericiydi ki!. Çimenler, eğreltiotları, suyun kaynağına doğru uzanıyordu. Eğreltiotlarının arasında ölü bir kuş olduğunu fark ettim. Bir zamanlar parlak olan tüyleri donuklaşıp cansızlaşmıştı. Ölü kuşları rapor etmemiz ve böylece diğer hayvanların onları yemesine engel olmamızla ilgili belli belirsiz bir şey kalmış aklımda, bu ürkütücü gerçek hemen yanımdaydı, içeri girdim, haritadaki talimatları takip ettim ve kubbeli geniş odalardan geçip merdivenlerden yukarı çıktım, bazılarından aşağı indim ve Castle Spa ofislerine ulaştım.

Konuklarına benzer bir mutluluk veren Monaghan belde-
sindeki Leslie Şatosu'nu hatırlatınıştı bana. Odalarda televizyon, telefon, radyo yoktu. Yalnızca çok pahalı bir yalnızlık ve mutfaklardan geçilerek ulaşılabilen kule odalarına gizlenmiş ofis telefonları. O uzun yolculukla telefonun öneminin her adımda azalması ve vazgeçip balık tutmaya ya da sülün avlamaya gitmek daha erdemli gibi gözüküyordu. İnsanın merdivenlerden geri dönesi geliyordu.

Ama o gün Noel'di, İngiltere'nin kuzeyinin aksine İrlanda'da bu istek kolayca anlaşılacaktı. Ailem tebrik bekliyordu ve eğer onlarla iletişime geçemezsem çok bozulacaklardı. Odamda telefon bağlantısı olmadan dizüstü bilgisayarımı internete giremeyeceğimi ve elektronik posta atamayacağımı fark ettim. Bir an için Castle Spa'da kablosuz internet bağlantısı var mı diye meraklanmadım değil. Her neyse, insan sesi hoş! Haritayı takip ettim ve sonunda sanki çeyrek mil uzunluğundaymış gibi gelen soğuk, halısız koridorlarla umulmadık merdivenleri geçtikten sonra bilgisayarıyla mücadele eden Beverly'yi ofisinde buldum. Yarıyı yenmiş bir sandviç masasının üzerinde duruyordu. Ekmeğin sert kısımlarını yememişti.

"Sorun ne bilmiyorum," dedi. Tanımadığım altı kişiden mutlu Noeller diyen yüzlerce elektronik posta aldım, hiçbirini tanımiyorum ama pek de emin değilim. Saatlerdir onları silmeye uğraşıyorum."

"Bana virüsmüş gibi geldi," dedim. Dizüstü bilgisayarımı, ona virüs bulaştırabilecek her şeyden uzak tutmaya azmetmiştim. Bir tanesi çocuklar küçükken okulda suçiçeği salgını varken başıma gelmişti. "Bir telefon görüşmesi yapabilir miyim?"

"Lady Caroline, misafirlerin ofis telefonunu kullanmasından hoşlanmıyor. Eğer ararsanız, bütün hizmetlerden faydalanamazsınız. Kendi iyiliğiniz için. Burada olmanın önemi her şeyden uzak olmak!" Otomatiğe bağlamış gibi konuşuyordu. Konsantre olmamıştı. Elektronik postaları silmekle meşguldü. Ona Noel gününde olduğumuzu ve özel iznimizin olduğunu hatırlattım. Nezaketten uzak bir şekilde telefonu itti.

Ucuz kampanyaların sorunu kimsenin size hak ettiğinizi

düşündüğünüz saygıyı göstermemesidir. Siz de ucuz görülürsünüz. Günlük 500 pound çok para, özellikle de normalde beş olması gereken hizmetler iki ile sınırlanmışsa, ama sezonda en az 800 pound demek. Bu yüzden bir şekilde idare ediyoruz. Pekâlâ, insan ne beklerdi? Yedekteki yolcular avam görülürler ve itilirler; sadece tam ücret verenlere medeni bir şekilde davranılır.

Spa'dan, Wichita'daki Julian'a bağlandım. Onu uyandırmıştım ama sorun etmiş gibi gözükmüyordu. Önceki gece şiddetli bir kar fırtınası olmuş, bu sabah bu manzarayı seyretmek keyifliymiş, ama sekiz insan ölmüştü, yollar kötüydü, havaalanı günlerdir kapalıymış. New York keyifsizmiş. Eve ne zaman dönebileceğini bir Tanrı biliyordu.

“Umarım şehirlerarası ya da uluslararası görüşme yapmıyorsunuzdur;” diye konuşmama müdahale etti Beverley.

Kızdım, elimle ahizeyi kapatıp ona yaptığının uygunsuz olduğunu ve bilgisayardakileri deliler gibi silip durmayı bırakması gerektiğini, yoksa bilgisayarın sürekli bir zarar görebileceğini söyledim. Hemen bilgisayarı kapattı. Julian'ın sesinden, kar yağdığı ve orada sıkışıp kaldığı için mutlu olduğu anlamını çıkarmam paranoyakçaydı. Yaşlı, zavallı annesiyle kalıyordu, birisiyle kırıltırmasının hemen hemen hiç ihtimali yoktu. Bu sadece Castle Spa'nın neden olduğu bir şeydi, gerçek dünya başka bir yerde akıp gidiyor gibiydi. Biri kasıtlı olarak bir yere gitmişti. Julian'ı uyuması ve sıcak kalması için bıraktım ve kayınvalidemle kocasına Noel tebriklerimi ilettim. Birbirleriyle internette tanışmışlardı. Adamın Wichita'da bir oto bayisi vardı, kayınvalidem de onunla buluşmak için oraya gitmişti ve şimdi çok mutlu görünüyorlardı. Herkesin

şaşırmasına rağmen son zamanlarla ilk tanıştığımız zamanlara göre bana daha düşkün olmuştu.

“Üzgünüm,” dedi Beverley. “Ama kendi iyiliğiniz için, ben de Yeni Zelandalıyım, yurtdışı konuşmalarının ne kadar masraflı olduğunu biliyorum. Castle Spa, özel otel fiyatı uygulanıyor, resmi tatillerle pazar günleriye iki katı. Başka neden özel bir imtiyazınız olduğunu düşünmüştünüz? Böyle yerlerde telefon görüşmeleri ve şişe sular her şeyden çok para kazandırır.” Yaşlı k.ltak yakında fiyatları oldukça artıracak ve sonunda bu duruma son verecek. “*Şişman cimri k.ltak*,” demiş olabileceğini düşündüm ama muhtemelen dememişti.

Besbelli işi nedeniyle strese girmiş olan Beverley’yi affedip Londra’daki çocuklarımı aramaya cesaret ettim. Hepsi Noel’de beraber olamadığımız için üzgündü, bu durum iyiydi ve içimi ısıtmıştı. Oğlum Alec, haberleri izleyip izleyemediğini sordu, hayır dedim, televizyon ve radyonun olmadığını, bilgisayarımınsa burada işe yaramadığını söyledim. Büyük ihtimalle böylesinin daha iyi olduğunu söyledi. Eğer henüz yapmadıysam da adamakıllı telefonu kapamak üzereydim, nasıl olduğumu bilirdi, kablosuz internet bağlantısı çalışmıyordu. Hükümet, yeni bir hacker saldırısıyla mücadele etmeye çalıştığından, insanların son model cep telefonlarını ve bilgisayarlarını 24 saatliğine kapatmalarını istiyordu. Hayır, virüs, solucan saatli bomba değildi, Mutlu Noeller mesajıyla alakalıydı. Buraya çoktan ulaştığını söyledim.

İnsanların pek yardımlaşmaya meyilli olmadığını söyledi. İnsanların çoğu Sumatra gribiyle ilgili internetteki bilgileri sansürlemek amacıyla hükümetin numara yaptığını düşünüyordu. Ayrıca çocukları cep telefonlarını kullanmaktan ne

alıkoyabilirdi ki? Hayatlarının büyük bir kısmını kapsıyordu. Sumatra gribi diye bir şey olmadığını, sadece bildiğimiz normal mevsimsel burun çekme ve hırıltıdan ibaret olduğunu ilk ağzdan duyduğunu söyledim. Ortalarda gezinirken, o ilk ağza dikkat etmem gerektiğini, tüm memelilerin Sumatra gribi taşıyıcısı olabileceğini söyledi. Hangisi daha kötü diye sordum, biyolojik virüs mü teknolojik olan mı? Hemen hemen aynı dedi. İkisi de berbat derecede rahatsız ediciydi.

Beverley'ye bilgisayarına virüs bulaştığını, onu kapatıp tekrar başlatması gerektiğini ve sistemin geri yükleme işlemi yaparak bilgisayarını bir önceki güne döndürmesi gerektiğini söyledim. Yaptı. Ama bir kere internetten çıktı ve bir daha giremedi. Hepsi 'sayfa şu anda bulunamıyor' diyordu.

Aklıma gelmişken hendekte ölü bir kuş olduğunu söyledim. "Kahretsin, bunun raporlanması gerekiyordu ama şimdi internetim yok, Noel gününde onları aradığım için DEFRA bana minnettar olacak ama beklemek zorunda," dedi ve "Sayende" diye ekledi ya da eklemedi. Ama fark etmez, düşündüğünün bu olduğu açıkça belliydi.

Onu bıraktım ve Heather'la birlikte iri kahverengi gözlü ve gorillaninkiler gibi güçlü elleri olan ufak tefek kızla olan masaj randevuma gittim.

Ardından da Mira Miller'ın sırlarını dinlemek için aşağı indim.

Gazeteci'nin Hikâyesi

“Başka bir yer, başka bir spa merkezi,” dedi. “İki yıl önce Wiltshire’ daki, buradan daha az acayip, daha çok sofı olan, kalorilerin ciddi bir şekilde hesaplandığı, çakra ve şampanyanın denkleme alınmadığı, kolon suyun en önemli şey olduğu Hillfont Spa’sındaydım. Yüksek bir kanepede beyaz çarşafaların üzerinde uzanırken görevli kız bana cilt bakımı yapıyordu. Adı Zelda’ydı. İsim etiketinden biliyordum, aksi halde onu tanımamı sağlayacak belli bir şey yoktu. Yüzü yüzümün üzerine eğilmişti, gözlerim kapalıydı. Neden bir yabancıyı bu kadar yakından görmek isteyeyim ki? Gözünden sıcak bir damla gözyaşı ağır ağır göğsümün açıkta kalan kısmına düştüğünde, burnum omuzlarıma düşmüştü, oldukça sinirlendim. Problemleri olan bendim, teselliye ve şımartılmaya ihtiyacı olan bendim, güzellik uzmanı değil. Ödeme yapan bendim, bu hiç adil değildi. O an iyice rahatlamış olan kollarını kaldırdım, gözlerim hâlâ kapalıydı, bir sineği kovalarcasına üzerimdeki gözyaşını sildim. Hiç yorum yapmadım. Eğer ben bu yanlış davranışı unutabildiysem o da unutulabilir diye umdum. Suratının uzaklaştığını hissettim, artık gözümü açmak güvenliydi. O boynuma krem sürerken ve elleri sözde Karadeniz’den gelmiş tuhaf siyah bir çamurla göğüslerime doğru inerken gözlerim açık, boş tavana bakarak sırtüstü yatmaya devam ettim. Soğuktan çok kederin neden olduğunu umduğum bir burun çekiş duyuyordum. Ona ne olduğunu sormamaya kesin ka-

rarlıydım. Ama ne var ki o bana anlatacaktı.”

“Sık sık spaya gitmem. Görüntümle ilgili bir takıntım yok, çok meşgulüm ve çok çabuk sıkılırım. İlk masaj iyi, ikincisi keyif verici, üçüncüsü idare eder, dördüncüsüyse gerçek bir sıkıntıdır. Bugün burada, daha çok iş için olduğumu biliyorum. Burasının ayırt edici bir özelliğini araştırıyorum, editörüm Alistair için yazacağım. Bizimkisi kısmen bir aile gazetesi ama okurlarımızın %45’i kadın, Noel’i spada mı yoksa evde spaya gitmeyi isteyerek mi geçirmeyi tercih ederler sorusuna ne cevap vereceklerini araştırmak için geldim buraya.”

“Ama Zelda’yla karşılaştığım zaman çoğu Irak’ta, Hans Blick’in WMD takımını takip ederek ve üç günlük bir insan kaçırma olayının rehinesi olarak geçirdiğim iki yıllık bir dünya turundanyeni dönmüştüm. Olay siyasi bir meseleden çok para meselesinden çıkmıştı, Alistair gelip serbest bırakılacağımdan emin olmak için adamla görüştü. 10 bin pounda mal olmuştu. Öyle de olsa kızgın kum, kuru rüzgâr, beş yıldızlı otellerdeki klimanın hiddetinden bahsetmemek, biz yabancı ülkede görev yapan muhabirleri altüst edebilir. Annem, benimle uçakta karşılaşır karşılaşmaz, cildimin kendisininkinden daha yaşlı gözüktüğünü söyleyerek beni bir hafta Hillfont’a göndermeyi ve bütün masraflarını ödemeyi teklif etti. Yüzümü sadece suyla yıkamam gerektiğini söylemişti. Gözüm kapalı bir şekilde duvara zincirlenerek alıkonulduğum ambarda sabunu bırak, bir musluk dahi olduğunu sanmadığımı söyledim. Hemen, ‘Saçmalık, eğer dikkatlice baksan mutlaka bir musluk olduğunu görürdün,’ dedi.”

“O hissi biliyorum,” dedi Vitrin Eşi. “Sen ifade edilemez yerlerden geri dönüyorsun ve kimsenin ne kadar kötü bir şey

olabileceği hakkında bir fikri yok. Kasıtlı aslında. Zaten bilmek de istemiyorlar.”

Vitrin Eşi daha şimdiden iyi gözüküyordu. Saçı kısa, parlak kızıldı ve üzerine sarı gölgeler atılmıştı. Bu aşamaya gelebilmesi bütün sabahını almıştı. Bacakları kalçasından bileğine kadar içinde bitkisel özlü bir merhem bulunan gümüş rengi folyolara sarılmıştı, dinlendiriliyordu, gençlik büyüğü. On gün içinde formuna kavuşacaktı, kelimenin tam anlamıyla bir milyonerle evlenecekti.

“Zelda’yı anlatmaya devam et,” dedim.

“Burun çekmesi en had safhadaydı,” diye devam etti Mira, “bense hâlâ bir şey demiyordum. Tekrar yüzüme doğru eğildi, böylece gözleri benimkinden sadece birkaç santimetre uzaktaydı. Ona bakmak zorunda kalmıştım. En yaşlı ve çirkin kızlardan biriydi. İçeri girerken bacaklarını fark ettiğimi hatırladım, sanki çocukken çok ağırlık taşımış gibi bacakları çarpıktı. Karışık saçlarından bir tutam yüzüme düştü, hemen çektim yüzümden, rahatsız olmuştum.”

“‘Birçok kadın kirpiklerini ve kaşlarını boyatmayı seviyor,’ dedi Zelda, ‘böylece her şey uyuyor. Birazdan biz de öyle yapalım mı?’”

“Evet dedim, mademki Romalıların ülkesinde sadece onların yaptığını yapmak mantıklı, öyleyse biz de yapalım. Eğer Hillfont Spa leydileri mükemmel bir dünyada saçların, kirpiklerin ve kaşların uyumlu olması gerektiğini düşünüyorsa, bu bana da uyardı. Kaşımın çevresine ve kirpiklerimin altına koruyucu bir yağ sürdü ve ardından sarımsı bir kremi kaşlarıma sürdü, biraz yakmıştı.”

“‘Şimdi on dakika bekletelim,’ dedi. ‘Sakın parmaklarınızla

dokunmayın. Güçlü miktarda oryal var içinde, yakabilir. Gözlerinizi kapayın lütfen.'

"İstemsiz olarak, 'Öyleyse kirpikleri unutun,' diyemeden çoktan onlara da kalın yığınlar halinde krem sürmüştü, önce sağ göze sonra sol, önce üst kirpiğe, sonra alt."

"Sakin gözünüzü sıkmayın, baskı yapmayın çünkü eğer yaparsanız gözünüze kaçabilir,' dedi. 'Ki böyle olmasını hiç istemeyiz, ne yaparsanız yapın ama sakın gözlerinizi açmayın, kör olmanızı istemeyiz.'

"Artık çöllerde mücadele vermeye alışkınım. Ne zaman saldırıya uğrayacağımı anlıyorum. Havada neredeyse bir çeşit elektrik, bir esinti oluyor. Birisi yanınızda hasta olmanızı dilerse, bıçaklamak üzereyse, çamur fırlatırsa, ne yaparsa yapsın kokusunu alabiliyorsunuz. Aniden kaçarsınız ya da donarsınız ya da koşarsınız ve Tanrıdan doğru seçim yapmış olmayı dilersiniz. Ayrıca şimdi kör olmanı istemiyoruz diyenlerin aslında daha çok kör olmanızı istediğini de biliyorum. Sırtüstü çaresizce yatıyordum. Donmayı seçtim mecburen, oldukça sakin ve sessiz yattım. Gözlerimi ne açabildim ne de sıkabildim. Kör olmaktan çok korkuyordum."

"Sandalyeyi oynattı, terliklerimi çıkarıp oturmuştum. Onun hareketlerinin çıkardığı sesleri duyabiliyordum ve yanımdan geçerken bir kepek şampuanı kokusu almıştım."

"Orada mısın?' diye sordum. 'İyi misin?'"

"Ne de önemzersin ya seni şişko,' dedi. 'Ben sadece çalışan bir kızım, sen de müşterisin, bundan dolayı da benim bir b.k parçası olduğumu düşünüyorsun.'"

"Bu cümleyi sindirdikten sonra, 'Böyle hissettiysen üzgünüm,' dedim. Belki de kovulmuştu?"

“‘Kes sesini!’ dedi. Ben de öyle yaptım.”

“Uzandım, oturdum. Gözlerimdekini temizlemesi için ona ihtiyacın vardı. Uzanırken bir ‘klik’ sesi duydum. Bu “klik”i biliyordum. Bir tabancaydı. Bir Colt 22!”

“‘Kurtuldun!’ dedi. Hain bir kahkaha attı. Bir ‘klik’ daha! ‘Yine kurtuldun!’ dedi. Ardından burnunu çekti. Bir anlam vermeye çalıştım. Bulabildiğim tek seçenek Rus ruleti oynadığıydı. Bariz deliydi. Sadece akli dengesi yerinde olmayan güzellik uzmanları müşterileriyle konuşurken b.k derlerdi. Asıl sorun silahın namlusunun kimin kafasına dönük olduğuydu, onunkine mi yoksa benimkine mi? Onun durumundakilerle benim durumumdakiler arasındaki çekişme için beni sorumlu tutmadıysa şayet, onu kızdıracak bir şey yapmamıştım. Tabii ki böyle bir şey mümkündü, sadece beklenmedikti.”

“‘Zelda,’ dedim, ‘Tanrıya şükürler olsun ki adını hatırlayabilmıştım! ‘Zelda, lütfen, piyango değil bu. Bunu her yaptığında ihtimal azalıyor, normale dönmüyor, gittikçe azalıyor. Ne çeşit bir silah o?’”

“‘Eğer gözlerini açarsan,’ dedi zalimce, ‘kör olursun. Her neyse, bunun bir silah olduğunu nasıl anladın? ‘Klik’ pekâlâ tırnaklarımdan da ya da açıp kapattığım bir pudra kutusundan ya da herhangi bir şeyden gelebilirdi.’”

“‘Colt 22, değil mi?’ dedim. Eski moda kurma horozlu tabanca, kadınların tercih ettiklerinden.’”

“‘Böyle bir şeyi bilebileceğine düşünüyorsun hı!’ dedi. ‘Kıtak! Siz süslü kadınlar hepiniz aynısınız. Burnunuzun ucunda ölebilirim ama siz umursamazsınız bile.’”

“‘Doğru,’ dedim, dememeliydim ama doğrudu. Daha parlak bir cevap vermek için her şeyi yapardım. Güzellik uzmanı

kılığına girmiş, cinayete teşebbüs eden ve/veya intihara eğilimli bir manyaktan silahlı bir cevap almak üzere gibiydim.”

“O sırada Zelda derin bir nefes aldı, ardından başka bir ‘klik’ daha. Ben hâlâ hayattaydım. Ama onu kızdırmıştım. Daha önce olmasa bile o anda silah bana doğru dönüktü. Aptal olmalıydım. Daha da kötüsü tam olarak karşılıklı konuşma sayılmazdı, hayatta kalacağıma inanmıştı. Daha fazla ‘hanımım şu, hanımım bu’ demiyordu. Bunun yerine b.k, kalt.k, s.ktir diyordu. Bunları başından beri planlamış mıydı? Hızla düşündüm.”

“Üçü gitmiş, geriye kalmıştı üç. Rus ruletiyle ilgili şey altıncı mermiye kadar sizin güvende olduğunuz, hımm daha güvende olduğunuzdur, çünkü ağırlık her ateşlemede nam-luyu geri düşürür, bu yüzden en alt pozisyonda kalır. Ama odasında kaç tane mermi yerleştirdiğini kim bilebilirdi? Hareket edemeyecek gibi gözükiyordum. Beynim istiyordu ama bedenim felçli gibiydi. Tek umursadığım gözlerimdi.”

“‘Silahı bana Clive verdi,’ dedi. ‘Haklısın, bir Colt 22, küçük aptal şey! Annesine ait olduğunu söylemişti, otomatik bir taneyle yapabilirdim. Evde yalnızdım ve civarda hırsızlık olayları oluyordu. Beni yalnız bırakması için bir neden daha. Süslü arkadaşlarıyla beraber çıkıyordu.’”

“‘Clive’den bahset bana,’ dedim. Bana yönelmiş olan öfkesi belki gerçekten ait olduğu yere, büyük ihtimalle Clive’e yönelebilirdi. Ondan sonra bir şansım olabilirdi. O sırada fark ettim ki Colt’larda beş mermilik yer vardı, altı bile değil, her halükarda iki tane kalmıştı. Ama emindim ki kader bu kadar acımasız olmayacaktı! Gerçi şansınpek de benden yana olmadığı görebiliyordum, yolumun Zelda’yla kesişmiş olması

bunun ilk belirtisiydi, sonra bana öğle yemeği arasında, klinik bomboşken bir randevu verilmişti, onun gözyaşını umursamaz bir şekilde silmeme izin verilmişti. Pişmanlık hissettim. Bütün bir hayatını diğer kadınların bedenlerini soyarak geçirmek, kendi hayatınız paramparça olmuşken boş zamanlarında onlara hizmet etmek zorunda olmak çok zor olmalı!"

"‘O domuz,’ dedi Zelda, ‘o p.ç kurusu hayatımın en güzel yıllarını çaldı. Ve sen beni hatırlamıyorsun bile, değil mi? Ölmeyi hak ettin.’ Sözlerinde soğuk bir alaycılık vardı. Gerçekten bunu kastetmişti."

"İntikam anını bekledim. Ama sıradaki ‘klik’ gelmemişi, boşalan şarjörden düşen horozun sesi gelmemişi. Elinde tutuyordu, bana zaman tanıyordu, hayatına bir şahit istiyordu. Bana Clive’i anlatmak istiyordu. Ama bu arada özür de bekliyordu. Ne zaman ve nerede onunla tanışmış olabilirdim?"

"‘Özür dilerim,’ dedim. ‘Aşırı derecede miyobum. Tanışmış mıydık? Bana kendini hatırlatmalısın.'"

"‘Bir kere buraya gelmiştin,’ dedi Zelda. ‘Ben merdivende idim.'"

"‘Aman Tanrım!’ dedim. ‘O Clive olamaz!’ ve hatırladım. Dört yıl önce Etonlu yaşlı playboy Sir Clive Hillfont kendi başına eski aile evini yaşama dördürüyordu, Alistair beni onunla röportaja yollamıştı. Oraya gitmiştim. Sir Clive Hillfont kırmızı üstü açık, çok özellikli M1 motorlu arabasıyla yazın son günlerinde bir akşam oraya götürmüştü beni, canlı ve etkileyiciydi. Ben bile etkilenmiştim. Yakışıklı, ikna edici, köşeli çenesi olan enerjik bir adamdı. Fotoğrafçıyla burada buluşmuş, görkemli odaları dolaşmıştık ve yastıklardaki altın yapraklara hayran kalmıştık ve şaşkınlığımızın öncesi ve sonrasını kıyaslayarak

mırıldanmıştık: kâğıtlarının şipşaklığı, nemli harç ve korumasız çarklar. Hepsi kendi emeği idi. Dinlenmeyi, avlanmayı, balık tutmayı ve partici playboyluğu bırakıp aile servetini korumak ve ailesini eski şanına kavuşturmak için bir inşaatçıya, bir sıvacıya, bir tesisatçıya, bir ressamı dönüşmüştü.”

“Gerçekten hepsi senin eserin mi?” diye sormuştum. Elleri oldukça parlak, tırnaklarına gayet güzel bir şekilde manikür yapılmış, çimento karıştırmaktan çok oyun kartlarını karıştırmaya uygunmuş gibi duruyordu.”

“Kısa bir duraksama yaşandı, hatırlamıştım. Ardından başını sallayıp yukarıyı göstermişti, aralık duran yüksek ve altın kaplamalı bir kapının arkasında bir merdiven vardı. Merdivenin üstünde de elinde boya fırçası olan bir kız. En uygunsuz açıdan bir Avusturya kartalını çini mavisine boyamaya çalışıyordu. O kız Zelda’ydı. Tabii ki Zelda’ydı, kısa ve kalın bacaklarından çıkardım.”

“‘Hazinemden yardım aldım,’ dedi. ‘Her zaman yanımda olan kişiden.’”

“Ona bir öpücük gönderdi. Hillfont’un güney tarafını terk ederken onu arkamızda bıraktığımızda ‘çabuk yatağa gel hayatım’ şeklindeki birbirlerine bakışlarını gördüğümde, zavallı merdiven kargası ona âşık, adamsa onu kullanıyor, muhtemelen parasını bile ödemiştir diye düşünmüştüm.”

“‘Demek o sendin,’ dedim Zelda’ya. ‘Merdivendeki kız. O kartalla çok iyi iş çıkarmıştın.’”

“‘O kartal,’ dedi, ‘hiçbir şeydi. Göstermelikti. O kartal, inşaatçının amelesi olarak geçirdiğim en güzel dört yılımın arkasından yapılmıştı. Duvarları yıktım, tekrar yaptım. Tesisatçılık, kablo döşemeciliği, çimento taşıyıp kardım. Saçlarım ki-

reçtozları yüzünden sert ve kuru. Ellerim çatlak ve sert. Bütün yaz gün ışığında çalıştım, kışınsa ark ışığında, cuma geceleri beni balık ve patates kızartması yemeye götürürdü, çarşamba gecelerini benimle çatıdaki yer döşeğinde geçirirdi. Ama ona âşıktım, nasıl da âşıktım! Zavallı ben, zavallı Zelda Florence, ünlü playboy ve kumarbaz, adı dedikodu sütunlarından inmeyen Sir Clive Hillfont'un sevgilisi! Ben onun aşkı için çalıştım, parası için değil. Bir aile evini restore ediyorduk, bittiğinde bizim evimiz olmalıydı, onun savruk geçmişi yüzünden şu anda halası Irene'nin ölen kocasından kalan donuk evinde yaşayan ailesi için büyük sürpriz olacaktı. Tamamlandığında onları buraya, orijinal ihtişamına sadık kalınarak yapılmış evlerine getirecekti, onlar da onu affedecekti. Bütün aile servetini kumarda yenişti ama şimdi yeniliyordu. Gam-anon'a gitmişti. Neredeyse her gece toplanıyorlardı, bu yüzden zamanının çoğunu eşcinsel arkadaşı David'le beraber şehirde geçiriyordu ve benimle olamıyordu. Ve ben, Zelda sürprizin en harika ve en iyi kısmı olacaktım. Benim gibi bir kız bulup uslandığı için çok memnun olacaktı, ardından biz de evlenecektik."

“Evleniriz dediğine emin misin?” diye sordum.”

“Bunu çok düşündüm,” dedi. “Hayır, asla tam olarak evlenmek dememişti. Ailenin bir parçası olmak demişti.”

“Şu tipler,” dedim. Eski Etonlular nadiren doğrudan yalan söylerler. “Sana ne diyeceğim biliyor musun?” tekrar şansımı zorluyordum, ‘eminim şu şey tutmuştur, eminim kaşlarım ve kirpiklerim saçlarımla aynı renge gelmiştir, daha fazla kalırlarsa çok açılabilirler. Onu çıkaramaz mıyız şimdi?’”

“Ardından derin bir nefes daha aldı ve sızlandı. Ama en azından bir ‘klik’ daha gelmemişi. Hayatın sonu gelmemişi...”

“‘Umurumda değil,’ diye bağırdı. ‘Hâlâ umursamıyorsun. Sadece kendini düşünüyorsun. Senin için sadece ayakkabını temizleyecek bir b.kum. Ama benim de herkes gibi duygularım var; benim de aşağılık insanlara, ayak fırçalamaya, aldatan p.çlere harcanabilen bir gençliğim var; senin gibi birine olduğu gibi bana da olabiliyor böyle şeyler. Şu anda senden daha az önemli değilim. Çünkü ben bu iğrenç, berbat işi yapıyorum, sen de altına işiyerek orada yatıyorsun ve kokan bedenim benim buna bir son vereceğimi umuyor.’”

“Bariz belli olanın ne olduğunu söylemedim ona: eğer müşterileri hakkında düşündükleri buysa yanlış isteydi ve belki de şansını başka bir şeyde denemeliydi. Ama kıskırtılmışım. Orada uzanırken altına yapmamıştım ya da osurmamıştım, bildiğim kadarıyla ölümle tehdit edilen ikinci derecede öneme sahip bir müşteri bile, vücut fonksiyonlarını tam olarak kontrol edemeyebilir. Bu aşağılanmayı göz ardı etmeyi ve onu sakinleştirmek için elimden geleni yapmayı seçtim. Eski Eton standartlarına göre bile Sir Clive çürük yumurta gibi görünüyordu.”

“‘Tek sen değilsin,’ dedim. ‘İnan bana anlattıklarını çok iyi anlıyorum.’ Ona bazı zayıf kadınların nasıl belirli bir erkeğin spermlerine bağımlı hale geldiği hakkındaki teorimi anlattım. ‘Görüyor musun, suiistimal edilmiş kadınlar nasıl, bütün sağduyularına rağmen,’ dedim, ‘kendilerini mahveden şeyi bulup yok etmek için onları suiistimal edenlere geri dönüyorlar. Bak, kadınlar hayatlarını açıkça değmeyecek bir erkeğe taparak geçirdiğinde ve sonra terk edildiğinde bu durumun başlarına gelebilecek en iyi şeyden ziyade, en kötü şey olduğunu düşünüyorlar.’”

“‘Sonra anlayacaksın,’ dedi. ‘Biraz kalbin varmış. Tamam. Eğer bağımlı hale geldiysem bu bana kendimi biraz daha iyi hissettirir. Sadece seni öldürmek üzere olan soğuk bir hindi! Devam edeceğim. Ama suratındakileri çıkarmayacağım. Senin tam olarak şu andaki gibi kör olma ihtimaline karşı gözle-
rin kapalı ve seni vurup vurmayacağımı merak ederek yaşa-
yacaksın ki hâlâ bunu yapabilirim.’”

“Ah, kısacası tabii.”

“Kendisini böyle etkileyecek bir adama denk gelmesinin bir talihsizlik olduğunu ve bu günlerde neden çok sayıda kadının erkeklere kondom taktırdıklarını söyledim. Dolaşımdaki daha çok kondom, daha az karşılıksız aşk demek!”

“İğrenç olduğumu düşündüğünü söyledi.”

“‘Üzgünüm,’ dedim gerçek aşk, romantizm ve hepsi. ‘Her neyse oradaydın, gecenin bir yarısı bir merdivenin üzerinde durmuş, bir kartalı boyuyordun.’”

“‘Saat 8’de yatmaya gitmiştim,’ dedi. ‘Normalde olduğu gibi çok yorulmuştum. Günlerden salıydı, bu nedenle Clive’in geri gelmesini beklemiyordum. Salı Gam-Anon gecesidir. Çarşamba hariç her gün öyleydi zaten. Uyandım ve kartalın gözünü bitirmediğimi fark ettim. Kobalt mavisi irise ve parıltılı gözbebeğine ihtiyaç vardı, yataktan kalktım ve onları yaptım. Düzgün olmasını istiyordum. Kartala yakın durmayı seviyordum. Bana Clive’i anımsatıyordu. Onda da bir çeşit güçlü ve kibirli bir bakış vardı. Beni yumuşak kanatlarına alıp sonsuza kadar mutlu olacağımız bir yere götürmesini istiyordum. Neyse, sonra arabanın sesini duydum ve sen onunla beraber geldin, bana sanki orada değilmişim gibi baktın. O gece onunla yatağa girmeni bekliyordum.’”

“‘İnan bana öyle bir şey yapmadım,’ dedim afallayarak. ‘Ben gazeteciyim. Kovalayacak başka haberim vardı. İş içindi, daha fazlası değildi.’”

“‘Ama onun çekici olduğunu düşündün,’ dedi.”

“‘Düşündüm,’ dedim. ‘Doğru, belli bir miktar kokain almıştık yol boyunca ve oldukça heyecanlıydık sanırım. Ama hiçbir şey olmadı.’”

“‘Hepiniz ne kadar alçaksınız!’ dedi. ‘Alçaklar ölmeyi hak eder.’”

“‘Artık kullanmıyorum,’ dedim aceleyle. Kullanmıyordum da. Bir süre için karmaşıklığa iyi geliyor ama sonra sivilce çıkarıyor. Burundan konuşmaya başlayabilirsiniz ve insanlar şüphelenir.”

“Bana inanmış gibiydi çünkü hayat hikâyesini anlatmaya devam etti. Hayat hikâyelerini severim ama insan bu hikâyeleri daha rahat şartlar altında dinlemeyi tercih eder. Arada sırada onu ürkütmeden pozisyonumu değiştirmek zorundaydım çünkü uzun süre aynı şekilde yatmaktan sırtım ağrıyordu.”

“‘Annem küçük erkek kardeşim doğduğunda evi terk etti. Onu yanına aldı, beni terk etti ki bu çok tuhaftı, çünkü komisyoncu kocası bebeğin babasıydı, benim değil. 7 yaşındaydım. Ya da belki de çok tuhaf değildi çünkü kimse beni sevmiyor gibiydi. Hoşça kal bile dememesi bir yana, babamın adını bile söylemedi bana. Komisyoncu orada kalabileceğimi ama okuldan sonra ve tatil günlerinde onun yanında çalışarak geçimimi sağlayabileceğimi söyledi. Böylece vaktim olduğunda onunla işe gittim ve çeşitli işlerin nasıl yapıldığını öğrendim. Tesisatçılıkla ilgili gerçek bir yeteneğim var. Benden asla hoşlanmazdı ama iyi bir çalışandım ve sanırım saygısını kazan-

mıştım. Ama on beş yaşına geldiğimde, uyuduğumu düşündüğü zamanlarda, geceleri odama gelmeye başladı. Asla bir şey yapmadı, dikildi, izledi, dinledi. Ama çok korkutucuydu, bu yüzden evden kaçtım ve bir süre sokaklarda yaşadım. Polis beni aldı ve koruyucu bir aileye verildim. Şanslıyım, beni sanat okuluna gönderdiler ve halihazırda bir sanat okulundan burs kazandım. Her şey iyiydi ama herkes içiyor, uyuşturucu alıyor, cinsel ilişkiye giriyordu ve kimsenin bu işin ne kadar zor olduğuna dair en ufak bir fikri yok gibiydi. Benim dışımda tüm kızların erkek arkadaşı vardı. Cinsel bir beklentiyle doğmamış gibiydim. Babam beni terk etmişti, annem beni ortada bırakmıştı, komisyoncu dokunmamıştı ama bakmıştı, kadın tüccarları ve beyaz köle tacirleri bile beni yalnız bırakmıştı, sanırım onlara para kazandırabileceğimi düşünmemişlerdi. Bir kızın kendisine olan saygısını kazanmak için ne gibi şeyler yapabileceğini tahmin edersin. Böylece ben de evlilik, seks ve yalnız kalmakla ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara bıraktım ve yapmayı çok sevdiğim resim restorasyonlarına konsantre oldum.”

“‘Zamanın bozduğunu iyiye çevirme,’ dedim acıyarak.”

“‘Evet, yalnız başlamakta kötüydüm. Zamanın onla bir alakası yoktu.’”

“‘Clive’le nasıl tanıştınız?’ Dirseğimi sırtıma doğru götürüp baskıyı azaltabilmişim. Bu daha iyiydi.”

“‘Ben de oraya geliyorum,’ dedi. ‘Son yılımda birincilik aldım, bu arada biz öğrenciler yıl sonu partisiyle uğraşıyorduk. Düzelteyim, ben uğraşıyordum. Ötekiler sevişiyorlar ya da saçlarına fön çektiriyorlardı ya da ne yapıyorlarsa yapıyorlardı. Ben tek başıma Vermeer’in bir tablosunu yapmaya çalışı-

yordum. Ağır çerçeveli, muhteşem, kocaman bir şeydi! Bobinlerle acayip aletler uydurmuştum, birkaç masa ve sandalye, böylece kendi başıma yapıliyordum.”

“Vermeer mi? Bir öğrenci partisinde mi? Hayalperestti, neden ona kanınayayım ki?”

“Eski ustaların resimlerini restore eden bir stüdyoda çalışmıştım, bu da onlardan biriydi. Bu onların hikâyesiydi ve ona tutunmuşlardı. Kesinlikle onu birkaç milyona satmayı planlıyorlardı. Ve o resmin tüm restorasyonunu ben yaptığım için partiye koymama izin verdiler. İş deneyimi adı altında dolandırıcılık. Saatlerce çalışıyorsun ama sana bir peni bile ödemi-
yorlar.”

“Ama riskli değil miydi? Onun kaybolmuş veya çalınmış olacağını sanabilirlerdi?”

“‘Aynen öyle,’ dedi. ‘Böylece sigortadan parasını talep edebileceklerdi. Genel fikirleri buydu sanırım. Doğrulamaya çalışmaktan daha güvenli. Bak, ben sarışın ya da güzel değilim, bana hemen hemen hiçbir iyilik yapmazlar, seni aptal inek!’”

“Delirip silah taşımadığı zamanlarda bile insanların neden ondan hoşlanmadığını anlayabiliyordum.”

“‘Umarım sözümü kesmezsin,’ diye devam etti. ‘Böyle şeyler sana hep oluyordur herhalde ya da olmuştur ama bana asla! Birisi benimle arkamdan konuştuğu zaman sandalyede sallanıyordum. “Çok iyi bir resim,” dedi bir ses. Bir erkek sesiydi, biraz çatlak ve boğuktu ama iyi eğitilmiş olduğu anlaşılıyordu, boğuluyormuş gibi gelen havalı sesleri bilir misin? Kaderimin geldiğini biliyordum. Bir şekilde gelecek onu şimdiye itiyordu, sırf geldiğini görebileyim diye. Bu ses sonsuza kadar kulaklarımda çınlayacaktı.’”

“‘Biliyorum,’ dedim. ‘Benim, onu ben yaptım.’”

“‘Arkama dönüp kaderin benim için ne getirdiğine baktım. Bir cüce, bir cüzamlı, bir tepegöz! Ama düz sarı saçlı, yedeğe alınmışlardandı, uzun boylu, yakışıklı, iyi giyimli, gözlerinde zekâ pırıltıları vardı. Neredeyse sandalyeden düşecektim, iyi ki bobinleri sıkıştırmıştım.’”

“‘Bana daha çok Vermeer gibi geldi,’ dedi.’”

“‘Hemen hemen %1’i dedim. Ben başladığımda kaşık ön plandaydı. Ama Vermeer Okulu gibi.’”

“‘Beni kandırabilirdi,’ dedi.’”

“‘Genel kanı bu,’ dedim. Biraz geri de durmasını söyledim ona, klipslerini gevşetmişim bu yüzden bobinler kayabilirdi ve resmin altı bana doğruydı ve bir manevramla onu bekleyen altı kancanın üzerine düşebilirdi. İyice oturtulmamıştı.’”

“‘Bunu kim uydurdu?’ dedi üzerinde durduğum mekanizmayı göstererek.

“‘Ben,’ dedim gerçekten kendimden memnun olarak, yere atlayıp cesurca onun önünde durdum ve dedim ki ‘Bana bak-sana! Dâhi mucit, çok amaçlı yapı ustası, iyi muslukçu, iyi sıvacı, idare eder elektrikçi, Vermeer kopyacısı ve yıldızlı birinci. Kısa bacaklar, solgun yüz, yağlı saçlar, bunlar için üzgünüm. Her şeye sahip olamazsın.’”

“‘Nazikçe ellerini saçıma doğru uzattı, yüzüme dokundu ve dedi ki ‘saçların altın tozlarıyla dolu.’ Gerçekten de öyleydi. Tablo gevşediğinde çerçevesine serptiğim altın parçacıklarının bir kısmı kayıp başıma düşmüştü ve saçımı parlatmıştı. O anda ona âşık oldum.’”

“‘Saçıma dokunan parmağına baktı ve ‘şimdi benim de parmağımda altın var, bundan nasıl bir anlam çıkarmalıyız?’ dedi.’”

“Ben bundan onun da bana âşık olduğunu çıkarmıştım. Ama şimdi bu olayı düşündüğümde bahsettiği parmak sağ elinindi, sol elinin değil, yüzük parmağı sol elde değil midir? Ama sanırım onun için dâhice yapılmış bir hataydı, aksi halde çok, çok çabuk karar vermesi gerekirdi. Ama ben erkeklerle, evlilikle ya da yüzük parmaklarıyla ilgili, erkeklerin kiminle evlenip kiminle evlenmeyeceğine dair ne biliyorum ki?”

“Çoğunlukla, diye anlatabilirdim ona, eğer erkeklerin belli bir sıfatı varsa, saçında ne kadar altın tozu olursa olsun kısa bacaklı ve bilinmeyen bir babanın gayrı meşru çocuğuyla evlenmezler. Ama yapmadım. Devam etmesini istiyordum. En kısa zamanda bir şey yapmazsa kirpiklerim dökülecekti.”

“Beni karanlık öğrenci evime götürdü,” dedi Zelda anısını hatırlayarak, ‘saçımı yıkadı, eski bir havluyla kuruladı ve nefesiyle düzleştirdi. Basit gardırobuma bakıyordu, gördükleri karşısında şaşırmamış gibiydi, eski, gri, dayanıksız ve ince bir elbise çıkardı. Kendimi sıska hissettim ama güzel bir sıska, erkeklerin rüyalarına girenlerden. Beni yemeğe çıkardı ve bana hangi bıçak ve çatalı kullanmam gerektiğini anlattı, gece bitmeden yatakta benimleydi, bir hafta dolmadan da Hillfont House’un hurdaları koydukları çatı katına taşınmıştım ve annesinin yüzüğü benim parmağımdaydı. Annesiyle tanışmadım, ama sadece bir opaldi. Vermeer insanlarıyla olan sevgili işim bırakmıştı. Bir zamanlar hiç kimse olan küçük Zelda Florence’ın bir gecede sevgilisi, nişanlısı, her ne kadar yukarı su taşımam gerekse de ve tuvalet dışında olsa da kendine ait bir odası verestore etmesi için İngiltere’nin en güzel evlerinden biri benim olmuştu.”

“Clive, her zaman benimle olabilirdi ama kumar problemi

vardı ve bu yüzden hemen hemen her gün Londra'da Gam-anon toplantılarına gitmek zorundaydı. Eşcinsel arkadaşı David'le haftanın beş günü kalması akla yatıktı. Salı günleri malzemelerle ve eğer baş edebileceğimden daha ağır işler varsa işçilerle beraber gelirdi. Güçlüyüm ama o kadar da değil! Birkaç bobinin yardımıyla bir Vermeer taşıyabilirdim ama bir elimle RSJ taşıırken diğeriyle meşe döşemiş çakamam. Ama bazen sanki o bunları yapmalıymışım gibi düşünüyordu. Arada sırada bir mimar arkadaşını beraberinde getirirdi, ben-se sadece ikimizin yalnız olduğu zamanlarda memnundum. Salı öğleden sonraları beni mağazalara götürürdü, ben ara-ba kullanmıyorum, büyük nesnelerin çevresinden dolaşmak yerine içinden geçmeye çalışıyorum bu yüzden bana ehliyet vermezler, bir sonraki hafta için ihtiyacım olan şeyleri alırdık. Çok savurgandı, ne istesem alırdı! Akşamları ona yemek pişirirdim ve çatıda beraber yerdik, sonra beraber yatıp beraber uyanırdık. Çarşamba sabahları işleri kontrol edip düzeltilmesi ve değiştirilmesi gereken yerleri söylerdi ve çarşamba öğleden sonralarıysa alışkanlığıyla mücadele etmek üzere tekrar gider-di.”

“Üç yıl! Bu durum tam üç yıl devam etti! Mutluydum,’ dedi. ‘Bu muhteşem güzel ev benim etrafımda yükseliyordu ve bir kere ağır işler bitti mi pervaz ve alçı işleri gibi ince işlere başlayabilirdim, cennetti! Bazen karar verme sürecinde yeterli kadar bana danışılmadığını hissederdim. Bir keresinde ona büyük odaları neden içinde banyoları olan küçük yatak odalarına çevirdiğini sorduğumda, ailesinin çok geniş olduğunu, gelen herkesin ne zaman isterlerse kalabilmelerini istediğini ve onların da kendisi gibi beni sevmeyi öğreneceklerini söyle-

mişti. Başka bir zamansa sabit blokları neden çok fazla tesisat gerektiren kübiklere ayırdığını sorduğumda, bir sürü atının olacağından ve atların her türlü konforu istediklerinden, bana onlara binmeyi öğreteceğinden bahsetmişti. Çok heyecanlanmıştım. Şimdi eski sabit bloktayız. Tesisatın hepsini ben yaptım. Şimdiyse sadece burada çalışıyorum. Bazen huzursuz hissediyordum ve beni annesiyle ya da David'le ya da belki bir yardımım dokunur diye Gam-Anon'daki terapistiyle tanıştırmasını istiyordum. Ama soru sormamdan nefret ederdi ve bağırıp bir şeyler fırlatırdı. Onu kızdırmaktan hoşlanmazdım. Şeyler olduğu gibi güzeldir derdi, benim de günüm gelecekti.”

“Hiçbir şey mazoşist bir kadın gibi, her erkeğin içinde bulunan sadisti ortaya çıkaramaz ama bunu söylemeyecek kadar akıllıydım. ‘Seks o kadar harikaydı ki!’ dedi ardından gelecek açıklamaları geçerek ‘ve istediğim her şeye sahiptim. O beni istemezse kim isteyecekti ki? Anlıyor musun?’”

“‘Evet,’ dedim, anlamıştım. Katil değildi, sadece acısını dindirmek için dövünen bir kızdı.”

“‘Suratındakileri çıkaracağım şimdi,’ dedi ve bana doğru yürürken elbisesinin hışırtısını duydum ve kaşlarımla gözlerimdeki krem tabakalarını düzeltti ve sonra emin ve hafif hareketlerle çıkardı.”

“‘Hemen açma,’ dedi. Açmadım. ‘Kaşlarının rengi çok açılmıştır,’ dedi, ‘ama onları saçlarıyla aynı renge boyayabilirim.’”

“‘Yok, iyidir,’ dedim, ‘uğraşma.’

“‘Bir iki kirpiğin döküldü ama çok değil. Kaş eklemeyi biliyorum, biraz aldatıcı ama kursa gitmişim, takdir belgem var.’”

“‘Elbette vardır,’ dedim.

“‘Senin için yarı fiyatına yaparım,’ dedi. ‘Biraz daha erken yıkamalıydım.’”

“‘Sahiden,’ dedim. ‘Sorun yok, endişelenme.’ Gözlerimi açtım gördüklerime anlam verebilmem biraz zamanımı aldı. Arkada, sandalyesinde oturuyordu, silah bana doğrultulmuştu. Hatırladığımdan daha şişman ve daha soluktu. Ben izlerken, namlu düştü ve kucağında kaldı. Kaçmak için şansım doğru diye düşündüm ama hikâyesinin geri kalanını dinlemek istiyordum.”

“‘Ee, sonra ne oldu?’ diye sordum. ‘Hikâye nasıl sona erdi?’”

“‘Sen geldikten hemen sonra bitti,’ dedi. ‘Sen reklam kampanyasının ilk ayağıydın.’”

“‘Tabii ki Clive’le olan röportajımdan hemen sonra yurtdışına yollanmıştım ve aylarca dedikodulardan uzak kalmıştım. Hillfont efsanesindeki gelişmeler beni teğet geçmişti.”

“Ev sonunda ailenin taşınması için hazırды, Clive de onların kalbini fethetmek için. Güzelce restore edilmiş son kornişe, altın musluğa, yerden ısıtma sisteminin üzerindeki hafifçe titreyen betona, harika evlilik yatağına kadar her şey Zelda tarafından yapılmıştı, duvar kâğıtları Zelda tarafından işlenmişti, Clive’le Zelda’nın hanedana yeni bir kuşak getireceği ana yatak odası sonunda bitmişti. Son fırça darbesi Avusturya kartallarının büyük salonu koruyacak parıldayan gözlerine vurulmuştu. Bahçe düzenlemelerini yapan bahçıvanlar gitmişti, iç kısmı yapan dekoratörler de, ama Clive’le Zelda domuz eti ve fasulye yerken onlara birdenbire nasıl para bulduklarını anlamamıştı. Clive amacına ulaşmıştı. Şeytanı yenmişti. Sonunda Gam-Anon toplantıları bitti. Hayatının aşkı iyi günde de kötü

günde de onunlaydı.”

“‘Hayır yapma,’ dedim. ‘Yapma, dayanamam.’”

“‘Dayanabildim,’ dedi. ‘Birçok kadın katlanmak zorunda. Ben sadece oldukça aşırı bir örneğim.’”

“Onu faksla terk etmiş. Faks geldiğinde Zelda, insanların neden ofis ekipmanları, resepsiyon masası getirdiğini ve onları bir iletişim sistemine bağladıklarını ve sevgili evinin neden aile evinden çok bir otele benzediğini hissettiğini, annesinin geleceğini düşündüğü günde habercinin neden Hillfont Spa’nın gösterişli açılış daveti için tasdik beklediğini düşünerek görkemli holde oturuyormuş. Faks Clive’in el yazısıyla yazılmış.”

“Sevgili Zelda,

Bırak bundan kurtulayım. Başka birine âşık oldum ve evleneceğim. Senden eşyaların toplayıp derhal Hillfont’u terk etmeni istemek zorundayım. Basın yola çıkmıştır, evleneceğim kişinin kraliyetle bağlantıları var. Herkesin iyiliği için senin evde olmaman en iyisi. Kıymetini bildiğim Hillfont restorasyonundaki yardımların için teşekkür ederim. Hizmetlerinin bedeli olarak sana 5000 poundluk bir çek ileteceğim, eğer yeni adresini verirsen derhal sana ulaştırırım.”

“‘P.ç!’ dedim, daha da kötüsü, ‘Kıl!’ ve buna benzer şeyler söyledim.”

“Silahın namlusunu kaldırdı ve bana doğru çevirdi. ‘Küfürden hoşlanmam,’ dedi.”

“‘Üzgünüm,’ dedim. ‘Gerçekten üzgünüm.’ Küfrün ne olduğu üzerinde durmuyordu, ama onun görüşlerine aykırıydı ve o silahlıydı, bense değildim.”

“Silahı indirdi.”

“Duygularını açıklamak bir erkek için çok zor olmalı. Keşke bunları bana söylemeyi asırlarca erteleyseydi!”

“‘Bence de,’ dedim. ‘Çek sana ulaştı mı?’”

“‘Evet. Cömert olduğunu bildiğini ama bu parayı hak ettiğimi düşündüğünü ve kabul etmemi umut ettiğini yazmış. Oldukça hoş bir mektuptu. Erkekler her zaman evde çalışmanın bedava olması gerektiğini düşünürler, değil mi?’”

“‘Seks karşılığında yapıyormuşuz gibi görüyorlar,’ dedim.”

“‘Gidecek evim yoktu, babamdan başka! Bana evlenme teklif etti çünkü kan bağıımız yoktu, ama hayır dedim. Çeki güzellik uzmanlığı eğitimi almak için kullandım ve burada işe girdim. Bu evde olmaktan hoşlanıyorum. Bunu çok iyi biliyorum. Buradaki kızlar tesisatın gerçekten iyi olduğunu söylüyorlar, diğer yerlerde karşılaştığım su basıncı, suyun çok soğuk ya da çok sıcak akması gibi hiçbir problemle burada karşılaşamazsın. Clive, prensesiyle evlendi. Her zaman hırslıydı. Hillfont’tan önce iki spa merkezi daha açtığını öğrendim. Tahmin ediyorum ki iş bitene kadar âşık olduğunu düşündüğü kızlardan sadece biriydim.’”

“‘Ben de öyle tahmin ediyorum,’ dedim.”

“‘Umarım, az önceseni korkutmamışımdır,’ diyerek gülümsedi, birden gözüme daha güzel, neredeyse çekici gözüktü.”

“‘Boş ver,’ dedim.

“‘Asıl mesele onun prensesle beraber havuzun etrafında uzanıp cin tonik içtiğini fark etmem. Yer ayırtmış olmalıydı. Bir iki kere yanaştım ve beni hatırlamadı bile. İşte bu beni üzdü.’”

“‘Al silahı, git vur onu,’ dedim. ‘Şimdi öldür.’”

“Bu fikrime oldukça şaşırmış gözüktü.”

“‘Katılmıyorum,’ dedi. ‘Çok dağınık ortalık. Havuzun etrafındaki mermer oldukça yumuşak ve lekelenabilir. Eğer burada olsa farklı olurdu. Her yeri yıkayabilirdim. Ama korkarım olmayacak, bu sefer değil. Sıradaki müşterim için hazırım şimdi, üzerindeki önlüğünü alayım, sen de ayakkabılarını bul...”

Mira, kafasını ellerinin arasına aldı.

“Eğer şanslıysan,” dedi Vitrin Eşi, “kaşların eski haline döner, şimdi iyiler mi, normaller mi?”

“Evet,” dedi Mira. “Neyse ki! Ertesi sabah erkenden ayrıldım, daha fazla dayanamıyordum. Sanırım idareye söylemeliydim ama söylemedim. Sadece bütün yaşananları unutmaya çalıştım. En kötüsü, bir hafta sonra Sir Clive’le eşinin Nice’ta yataklarında ölü bulunmalarıydı, bir Colt 22 ile vurulmuşlardı. Kimin yaptığını asla bulamadılar. Zelda mıydı? Benim suçum muydu? Bunu asla aklımda çıkaramıyorum. Onu öldürmesini ben söylemiştim.”

Havuzun etrafındaki kadınlar durumu değerlendirdi.

“Ölmeyi hak etmiş,” dedi biri. Genel olarak katıldılar.

“Evet, ama karısı hak etmemişti,” dedi başka biri.

“O da muhtemelen neler olup bildiğini biliyordur ama göz ardı etmiştir,” dedi bir diğeri. “O da suçu paylaşmak zorunda.”

“Eğer hepimiz partnerlerimizin geçmişinin ahlaki sorumluluğunu üstlenirsek suçla sakatlanmışız demektir, evi terk edemeyiz,” dedim ve konuyu kapatmaya karar verdik ama tabii ki kapatmadık! Parlak suda ayağımız kıvrılırken oturmaya devam ettik ve terk ettiğimiz adamları ve kendi çıkarımız

için sevgililerini terk ettirerek ihanet ettiğimiz kız kardeşlerimizi düşündük. Ve sonra...

“Ama Colt 22!” diye ekledi Vitrin Eşi. “Oldukça özellikli.”

“İlle de öyle olması gerekmez. İntikam almak isteyen kadının tercih ettiği silahtır,” dedi Mortgage Komisyoncusu olarak tanıyacağımız enerjik genç kadın. “Küçük ama olağanüstü işe yarar ve eğer ne yaptığınızı biliyorsanız internetten alabilirsiniz.”

“Muhtemelen onun ölmesini isteyen birçok kadın vardır,” dedi başka bir kadın. “Zelda’yı suçlamak hiç adil değil, tabii ki senin sorumluluğunda da değil, Mira. Eğer o yaptıysa bile, o yaptı, sen değil. Herkes yanlış tavsiye verebilir.”

Aramızdaki en yaşlımız olan Şirket Müdürü sonunda konuştu. Ölümün oldukça tatmin edici olduğunu söylemek için söz almıştı. Ona tüküren ya da onu terk eden, utandıran ya da onun kalbini kıran adamın sonunda öldüğünü duyduğunda, içi harika bir rahatlama ve huzurla dolarmış. Hepsinden daha uzun yaşayabilmeyi ve böylece hayatına sakinlik içinde tekrar devam edebilmeyi umuyordu. Bu kadınlara olan az sayıdaki lütuftan biri, genelde erkeklerden daha uzun yaşarlar, hiç sevişmedikleri erkekler de dahil.

Yaşı sözlerini esirgemesine, laflarını ağzında gevelemesine neden olmamıştı, sanırım hepimiz biraz şaşırmiştık.

Ardından, “Aslında bir kere yüz gerdirme ameliyatı için Hillfont Spa’ya gitmiştım ve eminim ki ameliyatı yapan Zelda’ydı. İyi bir masözdü ama oldukça gösterişsizdi. Bacaklarını o kadar hatırlayamıyorum. Hatırladığım bana ilk gençliği hakkındaki hikâye. Bir piyanist olacaktı ama bir hayranı tarafından kaçırılıp dört yıl boyunca bir çatıda tutul-

muş ve polis tarafından kurtarılanı kadar zorla her gün onu kaçıran adam için piyano çalmış. Büyük bir travma geçirmiş, artık çalamıyormuş, bu yüzden masöz olmuş. Tek kelimesine bile inanmamıştım. Clive Hillfont'u da tanırdım, pek hoş bir adam değil, çekici ama aç gözlü, hırslı ve bencil! Onun nasıl biri olduğunu iyi anlamış, ama yeni karısı çok tatlıydı. Katilin, olayın ertesi günü kendisini bir tepeden atan eski kocası olduğu sanılıyor. Ayrıca Hillfont evini restore eden inşaatçıları da tanıyorum, benim için de bir kere çalışmışlardı. Avusturya kartallarıyla çok gurur duyuyorlardı ve onları yapması için bir ressamla anlaşmışlardı. Bu yüzden çok fazla endişelenmene gerek yok, Mira."

Neredeyse hidroterapi saatim gelmişti Mira'yla beraber hizmetlerin verildiği kanada doğru yürüdük. O da sadece Ural Dağlarında yetişen şifalı bitkilerden hazırlanmış karışımla folyolara sarmacağı ve böylece ölü derisinin pul pul dökülürken şekerleme yapabileceği yere gidiyordu.

"Her şey çok güzel," dedi Mira. "Zelda, Şirket Müdürü'ne bir sürü yalan söyledi diye bana da doğruyu anlatmadı, demek değil ki! Ya silaha ne demeli? Silah yeterince gerçektir. Belki inşaatçılar, kartallar ve ressam hakkında anlattıklarını uyduruyordur ya da belki de ressam odur."

"Mira," dedim, "vazgeç artık. Senin Alistair ve karısını öldürmek istemen Zelda'nın Eurostar'a binip Clive'le karısını öldürmüş olduğu anlamına gelmez. Kafanda kuruyorsun."

Belki de bu güzel arkadaşlığımızın burada sonu geldi diye düşündüm, soğukkanlılıkla bana baktı ama sonra rahatlayıp güldü ve "evet" dedi, büyük ihtimalle haklı olduğumu söyledi. "Konuyu burada kapatabilir miyiz?"

Hidroterapi odasına gittiğimde kapıda "Herkesten özür diliyoruz. Havuz bir sonraki duyuruya kadar kapalıdır," diye yazan el yazısı bir ilan vardı. Tamamen üzgün değildim. Aşırı yağlı bölgelerinize su püskürten muslukları açıyorlardı ve bu sizi oldukça hassaslaştırabilirdi. Ama konakladığımız her gün boyunca böyle giderse, 5000 pound üzerinden de indirim yapmaları lazım. Eğer Noel boyunca açık kalacaksan en azından elemanlarının konsepti anladığından emin olmalısın. Mira

gelip beni buldu ve şekerleme yapacağı yerin boş olduğunu söyledi, *Marie Celeste* gibi gözükiyordu. Havlular düştükleri yerlere bırakılmıştı ve ilaç karıştırılmış, ama kıvama getirilmemişti. Birisini bulmaya çalışmakla uğraşamayacaktı ve odasına gidip normal bir uyku çekecekti. Bu arada 'şekerleme' ne iğrenç bir kelime! Akşam yemeğinde görecekti beni, eğer çok derin uyursa mutlaka gidip onu uyandırarak cerrahın saat sekizde jakuzide anlatacağı hikâyesine geç kalmaması için onu toparlayacaktım. Kaçırarak istemiyordu. Cerrah acil servisten gelmişti. Konuşmacı'nın kalbi normale dönmüştü. Cerrah onu istasyona götürmüş ve evdeki hurdası çıkmış taksiye dönmek için trene bindirmişti. Eve döndüğünde iyice dinleneceğine ve kaçak taksi şoförünün kendisine bakmasına izin vereceğine, potasyum yönünden zengin olan çayı içip muz yiyeceğine söz verdi. Obunları güzelce yapıyordu, cerrah ekstra potasyumun onu SVT' krizlerinden koruyabileceğini düşündü.

Mira şekerleme yapacağı yerdeki randevu defterine bir göz attı ve cerrahın on günde üç pedikür ve iki refleksoloji seansının olduğunu gördü. Belli ki ayaklarını çok önemsiyordu. Uzun boylu, hoş tavırlı, yapılı, geniş omuzluydu, köşeli bir çenesiyle uzun, düzgün becerikli elleri vardı ki mesleğini göz önüne alırsak iyi ki böyleydi! Meslekler arasında en büyük riski beyin cerrahisi taşır. Gözleri iri, sesiye derindi. Sarı saçlarını kafasının etrafına doluyordu. Bacakları uzun ve güçlüydü, Manikürcü'nünkinin dört katı! Vitrin Eşi'nin hikâyesi sırasında dikkatimi çekmişti ama şekli güzeldi, cildiyse beyaz ve pürüzsüzdü. Hikâyesini dört gözle bekliyordum.

Beyin Cerrahî'nin Hikâyesi

Bu hikâye Shimmer'ın izniyle konulmuş, mini kayıt cihazından aynen onun anlattığı gibi tarafımdan kaleme alınmıştır. Jakuziden çıkan köpük sesleri nedeniyle ortam dolaysız röportaja elverişli değildi...

Adı Shimmer ve Sparkle adında bir ikizi var. Annesiyle babası hippymiş, tahmin edilebileceği gibi dünyanın gerçeklerine pek alışık değillermiş ve aynı şeyi bebekleri için de diliyorlarmış. Küçük kızlar ilk yıllarını, salyaları ağızlarından akarak saçları dağınık bir şekilde PPP, yani Peace and Perception People'ın hâkim olduğu bir toplulukla St. Ives'in dışındaki Cornwall'da, sığır derisinden yapılmış Kızılderili çadırında geçirmişler. Topluluk sade, yiyeceğini topraktan temin ederek ve araziden faydalanarak yaşıyormuş, düşmanları devlet ve burjuvazi denen bir şeymiş. Ne annesi ne babası normal evlerde yaşamaya katlanıyormuş. "Çok fazla yerçekimi, özgür ruhu boğacak birçok dik aç," varmış. Eğik çubuklara gerilmiş esrarlı sigaraların dumanından kopkoyu kahverengi olmuş çadır bezi, daha tercih edilesiymiş. Annesi de babası da üniversite mezunuymuş, babası antropoloji, annesi kimya okumuş ve normal meşgale ve kaygılarla bir hayata başlamışlar, ama 70'lerin aşırı güçlü uyuşturucusu LSD beyinlerindeki sinaplara kısa devre yaptırmış ve Shimmer'ın deyişiyle onları beyinleri ölmüş canlılara, Sparkle'ın deyişiyle de sefillere dönüştürmüştü.

Kızlar, ebeveynlerine sevgi, şefkat göstermiyor değillermiş, bilakis gösteriyorlarmış. Üzerlerindeki sığır derisi buz gibi rüzgârda sallanırken, ottan yapılmış yatakta titreyerek yatıyorlar ya da aşırı sıcak ve pis kokulu yaz gecelerinde sıcaktan bunalıyorlarmış. Kendilerini açık seçik görme, ebeveynlerinin gerçek yaşamı nasıl gördüğü ve gerçek yaşamın aslında ne olduğu arasındaki farkı ayırt etme sanatında eğitmişler ve büyütülme tarzlarıyla ilgili giderek artan bir hayal kırıklığı hissediyorlarmış.

İkizler aileleri için açıkça bir hayal kırıklığıymış, eğitim için, sınav geçmek için, ayrılıp gitmek için, sert duvarlı yapılar için yanıp tutuşmaları üzücüymüş. Kalıplardan bağımsız ruhlar yaratmak istemişler ama onun yerine düzen yanlısı iki küçük tenkitçi entelektüel yaratmışlar. Kişinin çocukları düzenin şansıdır: en iyisi akışına bırakmak. Böylece devlet, yatılı okulda yer vermeyi önerip Roedean'da burs verince ailesi karşı koymamış. Şimdi Shimmer, New Castle West General Hastanesi'nde çalışan bir beyin cerrahı. Kuzeydeki en düşük ur oranını tutturma rekoru ona aitmiş. Beyin cerrahisindeki başarı şunlara göre ölçülürmüş: öldürme, tedavi etme, urun durumunu sonsuza kadar aynı bırakma, en düşük ur oranını tutturan kazanırmış. Sparkle ise toplumsal cinsiyet üzerine çalışıyormuş, Sussex Üniversitesi'nde profesörmüş ve Disiplinlerarası Toplumsal Cinsiyet Araştırmaları'nın bölüm başkanıymış ve daha şimdiden on sekiz yayını çıkmış.

Bazı tek yumurta ikizleri ilerleyen yaşlarıyla beraber farklılık gösterebilirlermiş: birbirlerinden uzak yaşasalar da Shimmer ve Sparkle'ın görünüşleri, huyları ve kişilikleri dikkat çekecek derecede aynı kalmış. Belki ebeveynlerinin etkileri-

ne direnmedeki deneyimlerinin bu duruma katkısı olmuştur. Akıl sağlıkları için bir araya gelip daha da kaynaşmışlar. Şimdiyse, otuzlu yaşlarının ortasında ikisi de mesleklerinde saygı görmenin ve iyi gelirli olmanın tadını çıkarıyorlarmış, evlenmemişler ve sevgiliye harcanacak vakitleri yokmuş, boş zamanlarında bilimsel dergiler için makaleler yazıyorlar, birbirlerini nadiren görüyorlarmış, ama sık sık Skype üzerinden görüntülü konuşuyorlar, konuşurken birbirlerinin yansımalarıyla karşılıyorlarmış.

Bir cumartesi gecesi Shimmer, West Jesmond'daki konforsuz küçük dairesinde fazladan birkaç araştırma için bilgisayarın başındayken, Skype'tan bir çağrı almış. Skype'taki aynı küçüklükteki ve aynı konforsuzluktaki Brighton'daki daire-sinden arayan ikiziymiş. İki kardeş de hayatın lükslerini idare etmek de iyi değillermiş. Ebeveynlerinin de şikâyetçi olduğu gibi, ikisi de duygularıyla değil mantıklarıyla yaşamışlar.

"Shimmer," demiş Sparkle, "bu gece cumartesi gecesi. Ne yapıyorsun?"

"Kranyal mononöropati tip 3'le ilgili oldukça iyi bir kitap okuyorum."

"Cumartesi akşamı bunu yapıyor olmak seni mutsuzluğa sürüklemiyor mu?"

"Pek değil," demiş Shimmer. "Kitap çok ilginç."

"Ben de Sedgwick'ten *Klozetin Epistemolojisi*'ni okuyorum ama yetmiyor," demiş Sparkle. "Diğer kadınların erkek arkadaşları var, partilere gidiyorlar, süsleniyorlar."

"Biliyorum," demiş Shimmer, "Ama onlar diğer kadınlar, biz değiliz. Bilgisayarının yanındaki Belçika birası mı?"

"Evet," diye karşılık verince Sparkle, Shimmer da kendi ş-

şesini kameranın görüş alanına doğru itmiş.

Tesadüfün doğası ve estetik algının miras bırakılabilirliği hakkında tartışmışlar ve sonunda bu kadar sık aynı anda, aynı şeyleri yapıyor olmalarına neden olan şeyin aralarındaki mistik bağ değil, dillerindeki tat alma cisimciklerinin benzer şekilde işlemesiyle alakalı olduğuna karar vermişler. Shimmer, biraz isteksizce kendisini biraz huzursuz hissettiğini itiraf etmiş. Belki de sevgiliye ihtiyaçları varmış. Kadın bedenindeki hormonların etkisini inkâr edemezsiniz. Rahatsız edici olsalar da gerçekler gerçektir.

“Bebek istediğimizi söylüyor olamazsın,” diye dehşetle bağırmış Sparkle.

“Biz de bütün çabalarımıza rağmen onlar kadar ilkeliz mi, demek istiyorsun?” demiş Shimmer. Kültür, seks ve üreme arasındaki yakın bağı kaldıralı uzun zaman olmuş. Seks yapmak isteyip bebek istememek pekâlâ mümkünmüş, Sparkle’ın rahatlayarak derin bir oh çektiğini görmüş. Sevgili istemenin, başka bir şey bulmanın başka bir şey olduğu konusunda anlaşmışlar. İkisinin de oldukça güzel oldukları ve hiçbir şekilde bozulmadıkları ve eğer makyaj yapıp gösterişli kıyafetler giyerlerse gayet seksi görünebilecekleri konusunda da hemfikir olmuşlar. Ama erkeklerin onları aramıyor olduğunun doğrulanmasına gerek yokmuş. Feromondan bahsettiler, feromon eksiklikliğini suçlayıp suçlayamayacaklarını ve durumun medikal açıdan ele alınabilip alınamayacağını tartışmışlar, en sonunda Shimmer ikisinin de hatırlamaktan çekindiği bir gerçeği dile getirmiş, beyinleri gerçek aşkı engelliyormuş. Yani erkekleri korkutuyorlarmış.

“Tanımadığım bir adamla sohbete başlayınca, bana ne iş

yaptığımı sorduğunda beyin cerrahıyım dersem, önce bana inanmıyor, sonunda ikna ettikten sonra da kibarca gülümseyip uzaklaşıyor:"

"Aynısı bana da oluyor," demiş Sparkle. "'Ne güzel bir isim,' diyorlar, 'Sparkle!' ve ne iş yaptığımı soruyorlar, toplumsal cinsiyet profesörüyüm diyorum ve gidiyorlar. Doğru, erkekler zeki kadınlardan korkuyorlar:"

"Öyleyse kendimizden daha zeki adamlar bulmalıyız," diye önermiş Shimmer.

"Etrafımızda aralarından seçim yapabileceğimiz bir grup yok," demiş Sparkle. "Ya da hepsinde asperger sendromu var ve sosyal becerileri düşük." Sosyal becerileri olan, geniş omuzlu, kendilerinden uzun boylu, ince belli ve düzgün kalçalı erkeklerden hoşlandıkları konusunda anlaşılmışlar. İlişkide ortak entelektin ve ilgi alanlarının çoğu insanın sandığı kadar önemli olmadığı konusunda uzlaşmışlar.

Shimmer'ın işinin olmadığı sonraki hafta sonu Sparkle gelecekmış ve beraber sevgili aramaya çıkacaklarmış. Bara gidip Sparkle öğretmen olduğunu, Shimmer'sa hemşire olduğunu söyleyecekmış. Hafta boyunca "seviş benimle" kıyafetleri almak için alışverişe çıkacaklarmış. Beraber alışverişe çıkmaları zor oluyormuş: ikisi de aynı şeyi istiyor ve eğer mağazada aynı beden ve renkten sadece bir tane kalmışsa tartışma çıkması işten bile olmuyor, bir de insanlar tuhaf tuhaf bakıyormuş.

Böylece sonraki hafta Shimmer, küçük oturma odasındaki açılır kapanır yatağını açmış. Mağaza ve ulaşım araçlarına yakın teraslı bir Viktoryan villanın bakımı kolay olan giriş katında oturuyormuş. Sparkle eşyalarını yerleştirip uzun kollu, pamuklu, krem rengi, karışık mavi çiçeklerle bezeli pijamalarını,

Shimmer da yakın zamanda onun çok benzeri olan, pembe çiçeklisini almış, yastığının altına koymuş. Ardından öbür aldıklarını, Shimmer'ın ikinci el eşyalar satan bir dükkândan aldığı, neredeyse yeni, oldukça temiz ve rahat mavi kanepenin üzerine yaymış. Birlikte çok iyi para biriktirirlermiş, ikisi de cimri olmayıp, sadece gereksiz yere para harcamayı anlamsız bulurmuş.

Shimmer, Sparkle'ın seçmeyeceği kıyafetleri seçmek için binlinçli bir çaba göstermiş, ama tabii ki Sparkle da aynısını seçmiş ve ikisi de altın iplikle işlenmiş, açık yeşil ince iç çamaşırları, ince dolgulu sutyen –ikisi de 34-24-38– kısa beyaz plili etekler ve pahalı, aynı tonda, aynı tarzda ve normalde giyeceklerinden daha basit pembe kaşmir kazak ve yüksek topuklu siyah ayakkabılar almışlar. İkisinin de kalın telli, düz, kısa, yuvarlak kesim, yıka ve çık tarzında sarı saçları varmış. Ama o tarz saç kesimi moda olduktan sonra görünüşlerine başarılı bir şekilde eklenmiş gibi duruyormuş. İkisi de erkeklerin becerikli kadınları çekici bulacakları konusunda anlaşmışlar.

Dışarıya çıkmak için kalabalık odadaki gardırobun aynasının önünde hazırlanmışlar ve nasıl göründüklerine bakmışlar, tabii ki aynı görünüyorlarmış ve bu durum müstakbel sevgilileri için kafa karıştırıcıymış, aslında aynada birbirlerine bakıyorlarmış. Bu yüzden böyle konularda radikal hareketler yapmak konusunda eğitilmiş olan Shimmer, pembe kaşmir kazağına yumurtalara eklediği hintsafranı ve zeytinyağı karışımıyla batık yapmış. Şimdi en azından farklı oldukları anlaşıl原因ıyormuş. Kumaş, baskıyı yaparken aynı beyin hücreleri gibi hareket ediyor demiş Sparkle'a. Doğru, kazağın üzerinde izler kalmış ama yeterince çekiciymiş. Beyaz gövdesi sanki bir yerli

ayinindeymiş gibi turuncu çizgilerle dolmuş. Evden ayrılırken ikisi de kendilerinden ve birbirlerinden hoşnutmuş, alışık olmadıkları toplulukların üzerinde durmaya çalışırken kıkırdıyorlarmış. Evden ayrılmadan önce cin tonik içip Sparkle'ın bir öğrencisinde bulup el koyduğu bir ekstaziyi paylaşmışlar.

Meyve makinesinin yanına oturmuşlar, yerdekiler, onu oynayanlar tutumludur, aşağıdakiler cin tonik içerler. Birilerinin yanlarına geleceğini düşünmüşler ama kimse gelmemiş.

"Sevişmek için gelmişsin gibi dur," demiş Sparkle. "Sevişmeden önce akşam yemeği yemeyi umuyormuşum gibi durmaya çalışıyorum," diye yanıtlamış Sparkle.

"O biraz pahalı olabilir," demiş Sparkle. "Balık ve patates kızartmasından fazlasını isteme."

"Balık ve patates kızartması!" demiş Shimmer. "Yağ, amonyak bulamacı, balığın derisi ve kabuğu arasındaki yağ!"

"Suratındaki bu ifade yüzünden," demiş Sparkle, "ikimizin de sevgilisi yok."

"Üzgünüm," demiş Shimmer.

"Sanırım, aynısını ben de yapıyorum," demiş Sparkle. Estetik değerleri saldırıya uğramış birinin bakışı, ama erkekler bunu bilmezler. Kişisel bir şey zannederler."

"Bekâretimi kaybettiğimde," demiş Shimmer, "kondomun verdiği histen iğrenirim, bu doğru, iğğğ! Ama ezilerek düzleşen lastik içinde köpüren sıvıyla kondom iğrendirirken bile büyülemişti beni. Artan sıvıyı salgılarken beyninde zamanlar var. Bundan hiç hoşlanmam, ertesi gün beni neden aramadığını anlayamadım. Yakışıklı bir pizzacıydı."

"Beyin cerrahı olduğunu söylediğinde insanlar kesinlikle inanmazlar. Şaka yaptığını düşünürler," demiş kardeşi. "Çe-

nemizi kapamayı öğrenmeliyiz. Ben randevunun başlarında hemen profesör ve bakire olduğumu söylerim, bence işte bu yüzden hâlâ yalnızım. Dünyanın az gelişmiş bölgelerinde bakireler daha kıymetli ama burada bakire olmak erkeklerin hevesini kırıyor. Bu noktada bir tez geliştirilmesi lazım! Neden? Hastalık korkusu ya da ruhani kirlilik mi? Cinsiyetler arasındaki güç ilişkilerinin değişimi mi? Bekâreti kaybetme ergenlik dönemlerine kadar inmiş mi?"

Ama o sırada iki genç erkek yaklaşıyorlmuş, bu nedenle sanki her şeye karşı hazırlarmış ve beğenmeyecekleri hiçbir şey yokmuş gibi yapmaya çalışarak sessizleşip boş ve sevimli bir şekilde gülümsemişler boşluğa. Ekstazi, onlara yaptığı tüm güzelliklere rağmen, pekâlâ aspirin de olabilirdi, belki de etkisini göstermesi Sparkle'ın sandığından daha fazla zaman alıyordu. Bir öğrencinin bir hapın yasal olmadığını düşünmesi onun gerçekten öyle olduğu anlamına gelmezdi. Her şey, her şey olabilirdi.

Gelen iki erkek kardeşmiş: Dave ve Pete. Onların anne babasının da kendileriyle ilgili çok büyük ümitleri varmış ve onlar da hayal kırıklığına uğramışlar. Dave tesisatçıymış, Pete ise sıvacı. Başkalarının yanında çalışıyorlarmış, kendi yerleri yokmuş. Çok çalışıp sınavlarını geçseler, ebeveynlerinin dediği gibi koleje gidebilirlermiş. (Babaları Derek bir hastanede laboratuvar teknisyeniymiş; anneleri Lynn'se İşçi Partisi'nin Genel Merkezi'nde çalışıyormuş, ikisi de diplomalarından daha fazlasını kazanmışlar.) Belki de aileleri çok ısrarcıydı? Her şekilde ikisi de ailenin esnaflığa düşeceğini değil, yıldızının parlayacağını umuyormuş ama hayal kırıklığına uğramışlar. Aralarında sadece bir yaş varmış, başlangıçtan itibaren

güzel görünümlüymüşler; gürültü yapıp taşkınlık çıkarırlarmış, o kadar taşkınlarmış ki dikkat dağınıklığı sendromundan şüphelenmişler, ama Ulusal Sağlık Hizmeti'nin çocuk değerlendirme biriminin yaptığı araştırmayla bu şüphe doğrulanmamış.

Şimdi Dave 24, Pete ise 23 yaşındaymış. Ellerinden gelir gelmez okulu bırakmışlar: ailelerinden gelen genlerin onlara sağladığı dürüstlükleriyle çalışkanlıkları sayesinde iyi iş çıkarıyorlarmış. Güçlü, sağlıklı, iyi kazançlı, iyi harcayan, iyi içen erkeklermiş ve ne zaman imkân olsa ilişkiye girerlermiş. Bir gün sıkı içtiği için yerinde duramayan, iyi sevişen, yarı çıplaklık için biçilmiş kaftan olan kızlardan biri, şu sıralar oldukça yaygın olduğu gibi uyuşturucu etkisi altındayken onları evlilik tuzağına düşürecekmiş ama biraderler eskiden kalma metotlarla kaçabildikleri yere kadar kaçmışlar. Eğer hippiler onları, Derek'le Lynn de ikizleri dünyaya getirselerdi iki aile de ne kadar mutlu olurdu! Ama öyle olmamıştı. Belki bir nesilde tutturulamayan ötekinde tutturulurdu?

Dave'le Pete, Shimmer ve Sparkle'ı kalabalık barın öbür ucundan kesmişler. Karaoke başlamış. Düşündüklerini yapmışlar. Birazcık yaşlı da olsa, şehirde yeni ve yabancılar her zaman çekicidir ve ikizler her zaman heyecan uyandırırılar. Bazen karıştırıyorlarmış, aynı vücut yapısı, aynı parlak mavi gözler, iki numara saçları uzadığında aynı kıvrıkcık koyu saçlar. İnsanlar onları mutlaka birbirleriyle karıştırırmış, hatta ebeveynleri bile. Düşünce dördünün de aklına aynı anda gelmiş, belki bir dörtlü?

Shimmer ve Sparkle ikisi de düşünmüş ama söylememişler çünkü ikiye üçü yapma düşüncesi ya da hatta dört, ikizlere ai-

lelerinden geliyormuş, ama onlar için büyük bir değişiklikmiş ve kolay kolay açıklanamazmış. Şöyle devam etmiş: “Eğer be-beğim olursa babasının onlardan biri olmasını umursamam.” Ayrıca bebeğin iki babasının olması mümkün, birden fazla yumurta düşerse ve farklı spermilere ulaşabilirse ikisi de baba olabilir.”

Adamlar önce içecek makinesine doğru gitmişler ve kız-ları fark etmemiş gibi yapmışlar. Sparkle’ın onlar geçerken çimdiklediği Shimmer’ın tiz bir sesle çığlık atmasına rağmen, ikizler de onları fark etmemiş gibi yapmış. Evet, çığlık iyiydi. Bu kadarını biliyorlardı. Makineye bozuk para atmışlar: elma, armut ve erik gelmiş, ama çizgiyi geçememiş. Makineye tek-me atıp küfretmişler, güm güm vurmuşlar fakat hiçbir şey makinenin yuttuğu parayı geri vermesini sağlamıyormuş.

“İlginç,” demiş Shimmer, “olasılık teorisi. Çarkı kaç kere çevirirsen çevir kazanma ihtimalinin seyrekliği normale dö-ner. Bir hafta içinde üç yolcu uçağının çarpışması sonraki haf-ta kaza olma ihtimalini azaltmaz.”

“Bu pek iyi bir örnek değildi,” demiş Sparkle. “Terörist bir müdahale olabilir ve düşme ihtimalini artırabilir.”

Shimmer, kız kardeşinin denemiş ama bekâretini kaybede-memiş olmasının sonunda, bunu başaracağı anlamına gelme-diğine dair yeni bir örnek vermemek için kendini tutmuş. O akşam eşitsizliği bozmak için elinden geleni yapmaya karar-lıymış. Birinin bakire diğerinin olmaması doğru değilmiş gibi geliyormuş. Böyle düşünüyormuş çünkü birine olan bir şeyi öbürüne de olmuş varsayıyormuş ki bu çok saçmaydı. Gül-müşler.

“Siz iki k.tak bunun çok komik olduğunu düşünüyorsu-

nuz sanırım,” demiş Dave.

“Sadece birimiz gülüyorduk,” diye cevabı yapıştırmış Shimmer zekice. Sparkle ona doğru eğilmiş ve kulağına doğru fısıldamış. “Olmaz, çok bilgiç.” Hazırcevaplık karşı koyacağımız anlamına da gelmez.” Shimmer gülümseyip dudaklarını davetkârca yalamış ve delikanlılar rahatlamış. Hoşnutsuzluk giderilmiş, buzlar kırılmış.

Gençler tekmeleyip küfretmeye devam etmişler. Makine sertçe yere düşmüş, anlaşılan saldırılara göre yapılmış ama gülünç bir ses dönen tekerleklerle eşlik etmiş, zaferin şakıması ve başarısızlığın geri püskürtülmesi metal üzerindeki tekerleklerin sesiyle birleştiğinde, ameliyathane ve kütüphanenin saygın sessizliğine alışkın kızların dayanabileceğinden çok daha fazla gürültü çıkmış ortaya. Bir sonraki hareketin ikizlerden gelmek zorunda olduğu çok açık ortadaymış.

“Hadi sigara içelim,” demiş Sparkle yüksek sesle ve dışarı çıkmışlar. Sigara içilmeyen yerlerden birinde lermiş. İkizler aktif sigara içmeyenlerdenmiş, neredeyse şiddetle de karşılaşmış, ama her ihtimale karşı sigara ve çakmak almışlar gelirken. Bar müşterilerinin en rahat sosyalleşebilme şeklinin sigara için kapı önünde toplaşması olduğunu biliyorlarmış. Sparkle’ın öğrencilerinden biri tezini kapalı mekânda sigara içme yasağı yasa-sının flörtleşme ritüellerine etkisi üzerine yazmış ve konunun “nerede tanıştık” a gelince “ofis dışında”nın “ofis içindeki”nden daha çok alıntılandığını bulmuş. Neyse ki ikizler çok fazla içmek zorunda kalmamışlar; cesurca sigaralarını yakmışlar ama birkaç dakika sonra Dave ve Pete onların peşinden gelmiş, kızlar için cin tonik kendileri içinse bira ısmarlamışlar. Kendilerini diğerlerinin ilgilerinden dolayı yeterince güvende hissetmişler.

Sıcak bir akşammış, Dave ve Pete kazaklarını çıkarıp atletlerini, kaslarını ve dövmelelerini açığa çıkarmışlar. Kızlardan da aynı şeyi yapmalarını istemişler, kızlar kıkırdamış ve kulaktan kulağa fısıldaşmış –ki bu davranış çocukların alışık olduğu ve oldukça hoşlandıkları bir şeymiş– ve reddetmişler.

Dave tesisatçı olduğunu; Pete de sıvacı olduğunu söylemiş; Shimmer adının Lucy olduğunu ve hemşire olduğunu; Sparkle’sa adının Lola olduğunu ve öğretmenlik yaptığını söylemiş.

“Artist, ha,” demiş Pete. “Bir çift klas ikiz,” ya da bunu belli eden kelimeler, aynı anlama gelen birkaç sıfat. Lola “bir çift ikiz” söz öbeğinin gereksiz sözcük tekrarı ibaret olduğunu söylememek için kendini tutmuş, Lucy de sonucun öncülüne eşit olamayacağını eklememek için. Pete ve Dave küfelikmiş, ikizler de titrememeye çalışıyormuş, sigaralarını dikkat eksikliğinden unutmuşlar. Unutulabilir hoş sözler havada uçuşuyormuş. Kızlar mütevazı, sosyal ve cinsel istekle dolu gruba yeni kimliklerinin verdiği güvenle dâhil olmuşlar ve bunların yanı sıra çok da iyi zaman geçiriyorlarmış.

Erkekler içeriye içki almaya gittiklerinde Sparkle “annem bu yaptığımızı onaylardı,” demiş Shimmer’a. “Çok saçma!”

“Babam her zaman dövme isterdi,” demiş Shimmer, “ama boyanın zehirli olabileceğini düşünüyordu.”

“Ona bakire olduğumu söylemeli miyim?” diye sordu Sparkle.

“Kesinlikle hayır,” dedi Shimmer. “Hangisini istiyorsun?”

“Seçemiyorum, farklarını ayırt edemiyorum,” demiş Sparkle. “Ben rahatım,” diyerek sıvacı Pete’i seçtiğini söylemiş Shimmer: onda bir şey varmış.

“Sadece seks,” demiş Sparkle biraz gergin bir şekilde. “Onlara baēlanmayacaēız.”

“Tabii ki hayır,” demiş Shimmer ama daha gece bitmeden Pete’e çoktan âşık olmuş. Cerrah ve sıvacı. İki de yetenek gerektiren meslekler; ikisi de güvenilir elleri, gözleri ve geleceēe baēlılıēı ve kendi becerilerini gerektirirdi. Shimmer kuzeydeki en düşük r oranını tutturuyordu; Pete’s e duvarları dümdüz sıvıyordu ve en kk bir hatası bile yoktu. Dşndklerinden daha çok ortak noktaları vardı.

İşte gece şöyle devam etmiş; balık ve patates kızartması yemek için restorana doēru yol almışlar. Gençler acıkmiş ve içkilerin etkilerinin azaltılması gerekiyormuş. İki zler hazımsızlık korkularına meydan okuyarak cesurca yemişler. Pete Lucy’nin patateslerini, Dave’s e Lola’nınkileri bitirmiş, böylece tercihler onaylanmış. Dördü Dave’in, erotik ürünler satan bir maēazanın st katında bulunan dairesine gitmişler. Hiç kitap yokmuş! Sehpanın üstünde eski bir kahve kupası, ezilmiş bira kutuları ve erkeklerin döküntü yıēınlarının yanında duran Builder’s World Weekly ve AutoCar kopyaları hariç bir şey yokmuş. Ama en azından tuvaleti temizlemiş, hiçbir şey kokmuyormuş. Onların oturabilmesi için öncelikle tarçın renkli yabani kedinin kanepeden kaldırılması gerekiyormuş.

“Adı ne?” diye sormuş Shimmer.

“Tahmin et,” demiş Pete.

“Tarçın,” demiş Shimmer.

“Doēru,” demiş Pete. “Aslında, aynı sınıftan deēiliz ama dert eden kim?” ya da bu anlama gelen kelimeler söylemiş.

Sparkle kanepede, sanki sürekli bu tarz şeyler yaparmış gibi, Dave’e sarılıp yatmış, Pete’s e Shimmer’ı üstüne almış. stle-

rindekilerin çoğunu çıkarıp atmışlar. Dave'in eli Sparkle'ın bel altında dolaşıyormuş, Sparkle küçük bir çığlık atıp, tuvalete gitmek için izin istemiş; orada çok fazla zaman geçirdiği için Shimmer, kendini Pete'in altından kurtararak Sparkle'ın iyi olup olmadığını kontrol etmeye gitmiş. İnsanlar kendi kusuklarında boğulabilirler ve Sparkle da çok fazla balık yemiş. İyiymiş, çamaşırındaki kanı temizlemeye çalışıyormuş.

"Biraz önce bekâretimi kaybettim," demiş Shimmer'a. "Zar çok ince olmalı. Parmağı girdi sadece. Eve gidebiliriz."

Ama Shimmer kalmak istiyormuş bu yüzden Sparkleda kalmış. Shimmer, Pete'le sarmaş dolaş otururken kendisini evindeymiş gibi, sanki olması gereken doğru yerdeymiş gibi hissediyormuş. Dave eğer Lola isterse içeri geçebileceklerini söylemiş. Kendisi diğer ikisini dert etmiyormuş ama öğretmenlerin biraz dar görüşlü olabileceğini söylemiş. Lola kendisi için de durumun fark etmediğini söylemiş. Kız kardeşiyle onun iki farklı insan gibi olmadıklarını, sadece ikiye bölünmüş bir kişi olduklarını ve bu nedenle gizliliğin bir sorun olmadığını söylemiş. Pete şaşırmış ve Lucy'nin de bakire olduğunu düşündüğünü söylemiş, Lola bu kadar havai davrandığı için özür dilemiş.

"Öyle düşünüyordum!" demiş Pete.

Kızlar, kardeşlerin kadınlardan en son istedikleri şeyin anlamadıkları ya da anlamak için çaba harcamadıkları şeyleri duymak olduğunu fazlasıyla açık bir şekilde anlamışlar. Öyle gözüküyormuş ki eğer cinsel ilişki için enerji saklanacaksa, beyinler bilinçli olarak işlenmemiş olmalıymış. Yeterince iyi bir yol gibi gözükmüş, en azından başlangıç için. Kızlar orgazm denemesi için ellerinden gelenin en iyisini yapmışlar ve ken-

dilerinin Shimmer ve Sparkle yerine Lucy ve Lola olduklarını düşünerek utangaçlıklarını yenmişler. Pete, koltukta arkasına yaslanırken Lucy, dizüstü çökmüş ve organını ağzına almış. Lola da kanepedeki Dave'in üzerine eğilmiş ve Shimmer'ın yaptığını yapmış—tamamen bilgisiz gözükmek istemiyormuş. Lucy, poposu havada koltuğa doğru eğilmiş ve Pete de arkasına geçmiş. Dave'se farklı bir pozisyonu tercih ediyormuş ama içine daha iyi girebilmek için Lola'nın bacaklarından birini kanepenin üzerine koymasını istemiş. Kızlar inlemişler; hızlı hızlı solumuşlar ve gerçekten yeterince yapmışlar. Sonunda tatmin olmuşlar. Kızlar bu kadarının yettiğini düşünürken kardeşler başka türlü düşünüyorlarmış. Böylece Dave'in sırası Lucy'ye, Pete'inki de Lola'ya gelmiş.

Erkekler mutfaktan bira almaya gittiklerinde “kıyaslamalar iğrençtir,” demiş Shimmer, Sparkle'a ama ben Pete'i Dave'e yeğlerim.”

Mutfaktan umulduğundan daha erken dönen Dave, konuşmalarına kulak misafiri olmuş.

“Sözlük mü yuttun?” diye sormuş. Shimmer onun daha önce “midesi kalkmak” deyimiyle hiç karşılaşmadığını fark etmiş. Bu düşünceyle ona son derece koruyucu ve anaç bir şekilde yaklaşmış. Çok gençmiş, daha öğrenecek çok şeyi varmış! İki de kondom kullanmamış. Hormonal dengesini altüst edip onu küçümseme değil de sevgi içinde bırakanın testosteron seli olup olmadığını merak etmiş. Kondomun toplumsal cinsiyet ilişkileri üzerindeki etkisini araştırma konusu yapmasını önermiş Sparkle'a. Belki doğa kadınlara erkek hormonlarının sperm yoluyla düzenli olarak enjekte edilme ihtiyacını bağışlamıştı? Belki yüksek düzey adet öncesi gerginlik

ile kondom kullanımı arasında pozitif bir ilişki vardı? Belki de Rusya'la cinsiyetler arasında gittikçe büyüyen yabancılaşma, Putin'in ortaya koyduğu gibi artan kondom kullanımıyla alakalı olabilirdi ki artık kürtaj ülkedeki ana doğum kontrol yöntemi değildi. Sparkle bu fikri biyolojik açıdan reddederdi ama bu kuvvetli hissin, bu yalın heyecanının inkârı yoktu. Parlak gözleriyle gözlerinin içine bakan bu adam onun içindeki doldurulmaya ihtiyacı olan boşluğu dolduruyordu, o zaman onun bir parçası olabilirdi, o da onun – seks amaca ulaştıran bir adımdı, hayır, amacın kendisiydi – aman Tanrım diye düşündü Shimmer. Âşık oluyorum. Bu anlaşmamızda yoktu.

“Lanet kedi, lanet olası dilin yerinde mi?” diye sormuş Dave. İlişki için besbelli hiç uygun değillermiş.

Kardeşler, sabahın beşinde ikizler için bir taksi çağırmışlar ve kızlar birbirlerini koruyarak eve dönmüşler.

Artık Sparkle için bu iş bitmiş. Sussex'e, öğrencilerine ve hiç değişmeyen (Shimmer'a, erkek ve kadınların yakın ortaklıklarından çıkar sağlayabileceğini öneren araştırmalara asla fon ayrılmadığını anlattığı) Yüksek Toplumsal Cinsiyet İlişkileri Enstitüsü'ne geri dönmüş. Yine de dışarıda hoş ve dünyanın geri kalanıyla uyumlu bir gece geçirmiş, öğrencileriyle dışarıda takılmış ve kısa süre sonra cumartesi akşamları onu dışarı çıkarmak için bekleyen bir grup insan olmuş etrafında.

Ama Shimmer için işler asla normale dönmemiş, bir yılda olaylar ve zaman onu o kadar etkilemiş ki artık ikiziyle arasındaki farkı kolayca ayırt edebilirmişiz. Daha az sakın, daha çok kolay kırılabilir gözüküyormuş. Şüphe ve gerginliğin, âşık olan birçok kadını ele geçiren avlanılabilir hayvana dönüşmüş –aynı zamanda onun verdiği coşku ve sevinç de bunlara eşlik

ediyormuş – gerçek mi, *sonsuz kadar siirecek mi, gerçekten onu mu kastetti, ben deli miyim?* Böyle küçük, geçici duygular yüzündeki ince kaslarda izlerini koyuyorlardı ve onu daha yumuşak, biraz endişeli ve açıkçası daha kadınsı gösteriyordu. Mesleği için iyi değilmiş: her zaman her şeyin iyi gideceğini söyleyen kör kendine güvenini ve hâlâ takdire değer olsa da artık kuzeydeki en düşük ur oranına sahip olma rekorunu kaybetmiş.

Ya da belki de işine daha fazla konsantre olamadığı içinmiş: Pete’i düşünmeyc devam ediyormuş, Pete Pete Pete ve beyin hücrelerinin hepsi ona hemen hemen aynı gözükiyormuş ve bununla birlikte âdet günlerinde, âdet sancısı elindeki ve gözündeki hâkimiyetini etkilediği için ameliyata girmese daha iyi olacağını düşünüyormuş, ama bu durum hastane yönetiminin kabul edebileceği bir kural değilmiş.

Çadır günlerinde ebeveynleri, tavukları hayatlarını geçirdikleri tarlalardaki uygunsuz ölümlerden kurtarırlarmış. Bir kere esirlikten kurtarıldı mı gün ışığına alışıyorlar ve yürümeye, hareketlenmeye ve yemek aramaya başlıyorlar; ödlek yaratıklardan, halkını savunan, bağımsız, küçük ve parlak gözlü yaratıklara dönüyorlarmış. Ama anneleri, tavukların arasına horoz getirmekte ısrar ediyormuş ve böylece sadece bir gece için – aptal aptal koşturup gıdaklayan ve hiçbir bireysellikleri olmayan - normal yaşamlarını yaşayabiliyorlarmış, ya da Shimmer’a öyle geliyormuş. Şimdiyse kendisi horozu davet ediyormuş ve kirli döküntülerini atmış, Shimmer’sa yitik ve çaresizmiş ve esaretin başka bir çeşidindeymiş tekrar.

Pete’e gelince, sarhoşluğun sersemliği geçip de ayılınca işte bocalıyormuş – önce duş tabii ki- Shimmer’ın ya da Lucy

olarak tanıdığı kızın teri ve kokusu onla kalıyormuş. Koku, macunlu Venedik sıvasını karıştırıp, şişkinlik yapmayan, az oranda esneme kapasitesi ve oldukça tatmin etkisi olan bir karışım yaparken onu gafil avlamış. Renk uyumunu kontrol etmesi için mimarın gelişini beklerken duygularını ateşleyip, penisini kaldırmış, sorunu giderene kadar ayağını hafifçe yere vurmuş. Müşterileri varlıklıymış: Lucy'nin kulak arkasının nazik pembe rengi gibi gözükmüş ona. Kontrol etmek istiyormuş. Onu tekrar görmeliymiş. Telefon numarasını almamış ve Lucy gecenin derinliklerinde kaybolmuş. Belki Dave numarasını almıştır diye düşünmüş, öyle bir şeyler hatırlıyor gibiymiş. Dave'i aramış.

"Geçen geceki piliç," demiş Pete.

"Hangisi?" diye sormuş Dave. "İki kişilerdi."

"Benimki," demiş Pete. "Hemşire olan!" Bu onu söylerken bile, kokusu ve gelişinin hissi bilinmeyen ve görünmeyen bir yerden üzerine esiyor gibiymiş.

"Aynı zamanda benimkiydi de," demiş Dave, Pete eğer kardeşiyle korkunç bir kavgaya karışmak istemiyorsa, ondan bir daha bu şekilde bahsetmemesi konusunda Dave'i uyar-
mış.

Gerçekten de, ikisi için de ilk gecede aşkmış. Ama tabi ki de gerçek aşkın yolu engebelidir; başka nasıl olabilirdi ki? Yalanlar üzerine kurulmamış mıydı? Shimmer beyin cerrahıydı, hemşire değildi. Eğer Pete'e ilk anda gerçeği söyleseydi belki kendini ona göre ayarlardı, ama söylememişti. Tıpkı daha sıradan yalanlara başvuran, gerçek yaşları ortaya çıkmasın diye pasaportlarını saklayan, yeni kıyaferlerindeki 46 beden etiketini kesen ya da başka kadınların gizli âşıklarından ge-

len mektuplarını sakladıkları yerde takma dişlerini saklayan diğer kadınlar gibiydi, şimdi Shimmerda gerçek mesleğini ve aslında maaşını Pete'ten saklamalıydı.

Ona gerçeği üç kere söylemeye çalışmıştı. Biri flörtlerinin başında, şehir merkezindeki Balti Bar'daki ilk randevularındaydı.

"Aslında gerçekte ameliyat hemşiresi değilim," demiş. "Cerrahım."

Pete gülmüş ve "Al işte, bir kere daha; neyi kanıtlamaya çalışıyorsun ki? Benden daha zeki olduğunu mu? Bunu zaten biliyoruz. Fazla abartma. Ama ben de bir duvarı sıvayabilirim, sen sıvayamazsın."

Bir konuşmada birbirini takip eden iki düşünce Pete'in nadiren ortaya koyduğu bir şeymiş bu nedenle Shimmer bu durumu ciddiye almış ve bir uyarı olarak kabul etmiş. El becerilerinin de ondan daha iyi olduğunu söylemek istememiş ve gerçekte ve gerçek aşkın bir arada yürümeyeceğini kabul etmiş. Onu kaybetmek istemiyormuş. Onun yatağındaki varlığına bir erooinmanın enjektöre bağımlı olduğu gibi bağımlıymış.

Pete, yanına taşındığında tekrar denemiş.

"Seni ne zamandır bir hikâyeyle kandırıyorum," demiş bir sabah seksinin arkasından, kalkıp işe gitmeleri gerekirken zamanı durdurup sarmaş dolaş yatarken.

"Biliyorum," demiş, aşırı derecede rahatlamış bir şekilde Shimmer ama tek fark ettiği elektirik faturalarının üzerinde L. Değil S. yazdığınıymış. Gerçek adının Lucy değil de Shimmer olduğunu itiraf etmiş. Annen baban çatlak olmalı, demiş. Pekâlâ, zaten biliyormuş. Ona anlatmış ve Pete çok acımış ve

Shimmer kendine acımayla şükran karışımı bir duyguyla temizlenmiş. En sonunda gerçekten önemseyen, ilgilenen, katı mantık kuralları dışında bir dereceye kadar anlayan birisi varmış: hayatı her zaman zor ve acı olmuş, şimdiyse birdenbire bütün engeller yumuşamış ve düzleşmiş. Asla Lucy'den hoşlanmadığını kabul etmiş, doğrusunu söylemek gerekirse çok havalıymış. Ona Shimmy diye sesleniyormuş. Böylece Shimmy olmuş, ama her nedense artık hastalarının atan beyin dokuları, adının Shimmer olduğu zamanlara göre daha korkutucu geliyormuş. Shimmer şüphesizmiş, Shimmy küçültme sözcüğüymüş: ama Shimmy olmayı ne kadar da sevmiş. Shimmy Shimmy Shimmy, talimatları bekleyen ameliyat hemşiresi. Ameliyatta bulunan diğer kişiler, ameliyatlara başa çıkışında yeni ortaya çıkan belli bir duraksama –sanki daha üstün bir güçten rehberlik bekliyormuşçasına– fark etseler de bir şey söylemek istemiyorlarmış. İki beklenmedik beyin uru muhtemelen istatistiki bir anomaliymiş. Kendini toparlayacakmış. Hâlâ diğerlerinden daha iyiymiş. Hemen hemen.

Ama yalan söylemeye devam etmek konsantrasyonunu ve becerisini alıp götürüyormuş. Modern dünya, çift kimliği zorlaştırıyormuş. Gizli bir banka hesabı açmış ve hemşire maaşından fazla olanları o hesaba aktarmış. Bir ameliyat hemşiresi saatte 25 pound alıyormuş, Pete'se 12. Shimmer'sa saatte 500 pound alabiliyordu eğer özel bir muayenehaneye gitse – ki bu onun prensiplerine tersti – bir milyoner olarak ölebilirdi. Evin büyük halasından miras kaldığını söyleyerek –masrafları bölüşüyorlardı– mortgage konusunda yaşadığı talihsizliği anlatmış ve balık ve patates kızartması konusundaki zevklerini ve oburluktaki yeteneğini geliştirmiş.

Gizli hesaptaki paralar birikmiş de birikmiş, sadece arada sırada bazı pahalı kıyafetler alıyormuş ve hayır kurumu mağazalarından alışveriş yapıyormuş. Eğer ararsa sırrını çaktırmaması için Sparkle'ı iyice tembihlemiş ve Sparkle her ne kadar olayların bu şekle -ikiz kardeşinin cinsel tutkusunun kölesine dönüşmesinin bir alarmı gibi görüp- dönmesinden korksa da mecbur kabul etmiş. Sparkle'ın bir daha Dave'i görmek gibi bir arzusu yokmuş. Dave, ona bir akşam boyunca amacına giden yolda yeterince iyi hizmet etmişti.

Bu durum tabii ki sonsuza kadar süremezdi. Günahkâr sırlar açığa çıkmaya mecburdu. Sınıf çatışması patlak verecekti. Dünün mutlu etnik karışımı, bugünün kargaşası ve şiddetine dönüşecekti. Pete, kendi kendine öğrenmiş. Yalancılık onun için çok fazlaymış. Ayrıca erkekler tavsiye vermekten, öğretmekten ve kadına yardım etmekten hoşlanırlar, eğer o beyin cerrahı kendisi de sıvacıysa bunu nasıl yapabiliirdi. Ama bundan daha fazlası vardı.

Bunu yapan Dave'miş. Dave zor günler geçiriyormuş. Kardeşinin evi terk etmesine üzüliüyormuş. Bir zamanlar neşeyle dışarı çıkıp iki kafadar delikanlı olarak barlara gidip şehir ve insanlarla kaynaşırlarmış. Şimdiyse Pete, hemşirenin biriyle beraber yaşıyormuş, artık muhteşem ikili değillermiş ama Dave, hemen hemen yalnızlığı seven birisi gibi gözüküyormuş, biraz daha aşağılayıcı bir deyişle sahip olduğu sosyal becerilerin yarısını kullanabiliyormuş. Artık barlara girdiğinde bara sessizce yaklaşp barmenin dikkatini çekemiyor gibi gözüküyormuş. Kızlar özgüvensizliğin kokusunu bir aldılar mı anında uzaklaşırlar. İşte, özgüvensiz demek yatakta da özgüvensiz demektir. Pete serpilip, kaslı ve şefkat dolu olarak bü-

yürken Dave'in omuzları dar ve sırtı kamburlaşıyor gibiymiş. Sırıtmak yerine domuz gibi hırıldarmış; ebeveynleri onunla ilgili çok endişelenmiş ve onu yetiştirirken nerede yanlış yaptıklarını merak etmişler. Artık içecek makinesiyle oynamıyor ya da ona saldırmıyormuş. Bunu tek başına yapmasının hiçbir anlamı yokmuş. Mantıklı olan herkesin bildiği gibi bu makineler sadece para tuzağıymış.

Dahası, patronu Alan hastalanmış ve iyileşene kadar işlerin başına onun geçmesini istemiş. Alan, tesisatçılık dünyasında huysuzluğuyla, karısının kötü yemek yapmasıyla ve şimdi de zaman zaman vuran keyifsiz baş ağrılarıyla ünlüymüş. Doktor migren teşhisi koymuş ama baş ağrılarına şimdi bir de unutkanlık eşlik ediyormuş. Alan, yatağına götürülmüş, şimdi Dave günlük işleri yetmezmiş gibi dökümantasyon işleriyle, istihdam vergileri gibi uğraşlarla da baş başa kalmış, üstelik ona yardım edecek bir kız arkadaşı bile yokmuş. Dave, şimdi tesisatçılıkla aşk yaşıyormuş, su sesiyle ve suyun borulardan yukarı çıkışıyla tahrik oluyor, Pete dolgularla uğraşıp karıştırdığı, düşündüğü ve uyguladığı malzemeleri hissedip onların efendisi olurken Dave'se bazen keyifli, bazen isteksizce evrenin acımasız yasalarıyla uyum içinde kendi inatçılığını kovalıyormuş. Evrak işleri en basit deyişle biraderlerin tarzı değilmiş, onlar zanaatçılarıymış hepsi bu. Yine de Dave, Alan'a yardım etmek istiyormuş ve elinden gelenin en iyisini yapmış. Hatta ara sıra Alan'ın karısıyla bile beraber olmuş –merhamet sevişmeleri– ama tabii ki Alan'ın bunlardan haberi yokmuş.

Dave, Alan'ın yokluğundan faydalanıp fırsattan istifade, huysuzluk tekrar tüm şirket ruhuna egemen olmadan önce firmanın üç karavanına yeni bir logo çizmiş. “*Alan Hargreaves*

ve oğulları, *Tesisatçılık 1965'ten beri, "Plumbers Plus, Toplum için tesisatçılık ve Deneyimli su servisi"* ile yer değiştirdi ve NHS tarafından acil durumlarda beraber çalışmaları için bir kontratla ödüllendirildi.

Newcastle General'da pazar sabahı bir numaralı ameliyathanede gerçekleşen sahneyi düşünün. Saat sabahın sekizi. Ameliyat elemanları dolmuş. Shimmer, Pete'in üzerinde çırılçıplakken, çağrı cihazı titremiş: sert, kaslı poposu telefonu ona uzatırken gevşemiş. Shimmer uzanıp telefonu cevaplamış, Pete'se bileğini tutmaya devam etmiş. Pete, araya bir şeylerin girmesinden nefret edermiş. Hemşirelik görevlerinin arada sırada da olsa kendisinin istediği ilgiyi ve hayranlığı, önceliği alıyor olması fikrinden nefret ediyormuş.

"Sen ve senin lanet olası çok görevliliğin," demiş. Hastane-deki o kahrolası mankafalara s.ktirip gitmelerini söyle."

Ardından onu ters çevirmiş ve gerçekten konsantre olsun ve inlesin diye arkasına geçmiş. Aslında gerçekten yaptığı buymuş, ama onu çabuk boşalttıracak numaraları varmış, böylece 3-4 dakika içinde hastaneyi geri arayabilmiş. Öbür taraftaki mesaj –sabahın sekizinde gelen arama başka ne olabilirdi ki?- kodluymuş ve onun acilen ameliyathaneye gitmesini gerektiriyormuş. Numaraları kaydetmiş ve yolda olduğunu söylemiş. Hızla giyinmiş, spermin mucizevi testosteronik gücünün ellerini titretmeyeceğine kesin karar vererek yıkanmamış ve hemen evden çıkmış. Pete uykuya dalmış, el yordamıyla Shimmer'ı arayıp da bulamayınca sinirlenmiş. Neden kardeşi gibi öğretmen olmamış ki, neden giriş çıkış saatleri ve ne kadar tatillerinin belli olduğu bir mesleği yokmuş ki!

Alan, ameliyat için hazırlanıyormuş. Sabahın erken saat-

lerinde karısı tarafından getirilmiş hastaneye, beceriksizce ayakkabısını bağlarken yere düşmüş ve beyinde bir ur teşhis edilmiş. Uzmanlar Pratisyen hekimlerin görüşlerini almışlar, adam depresyondaymış ve hasta numarası yapıyormuş ve bir beyin taraması onları haklı çıkarmış. Domates büyüklüğünde bir ur olduğu ağızdan ağza yayılıyormuş ama aslında bir çeri domatesi kadarmış. Ama bir süre sonra biraz iyileşmiş. Hastanın ilgiye ihtiyacı varmış.

Bu arada fazla mesai yaparak çifte maaş alacak olan Dave, erkenden oradaya ameliyathanedeki tıkanmış bir lavaboyla uğraşıyormuş, gevşek conta sadece damlayarak cerrahları rahatsız etmekle kalmıyor, aynı zamanda lavabonun taşmasına da neden oluyormuş. Birçok antibiyotik vermişler; elemanlar içeride düzenlemeleri kontrol ediyorlarmış, Dave'e ameliyat sırasında içeride çalışamayacağını söylemişler ama histerikliği bir kenara bıraksınlar, yerler kirli suyla göle dönmüş. Dave'se çoktan içeride sedyede yatan patronunun beyaz yüzünü yakalamış ve orada olmak istemiş, öldürmek ya da tedavi etmek ya da ur için?

Dave, erkek kardeşini nadiren görmesine rağmen – Shimmer'ın küçük evi ona dar ve varoş geliyormuş. Konu dörtlülük takıldıkları güne gelince ortam sessizleşip anlamsızlaşıyor-muş Lucy'nin, artık Shimmy'nin, ameliyat hemşiresi olarak çalıştığını biliyormuş. Etrafına bakınıp onu aramış ama tanıyamamış. Onun Pete'le evde olduğunu düşünüp Pete'in kız arkadaşı üzerinde bu kadar kontrol sağlıyor olmasına memnun olmuş. Pazar günleri para kazanmak için değil, fırında güzel yemekler pişirmek içinmiş. Sonra birdenbire Shimmy'yi görmüş –hastane işleri için aynı onun gibi yeşil önlüklü-

müş- enerjik ve vücut dilinden anlaşıldığı kadarıyla da iş başındaymış. Aslında etrafındakilerinin hepsi el pençe divan durumundaymış, ona kuşku yok. Cerrahmış, hemşire değil. Alan'ın nasıl düzeleceğine dair şüpheyne düşmüş. Bir kadından ikinci sınıf ilgi görüyormuş. Ona göre cerrahlar tanım gereği erkek olmalıymış.

Dave, kardeşini kandırdığı, kendisini aslında olmadığı gibi gösterdiği için Shimmer'a öfkeyle dolmuş. Peki ya Sparkle, öğretmen miydi? Şüphelenmiş. Daha fazlası, daha kötüsü: cehennemden gelen kardeşler. O ve Pete kafaya alınmışlar, kandırılmışlar, tiye alınmışlar, komik duruma düşürülmüşler ve seks objesi olarak resmen vibratör niyetine kullanılmışlardı. O kaçabilmişti, ama Pete kaçamamıştı. Dave küçük kardeşine karşı korumacı bir sevgi hissetmiş.

Cerrahın asistanı etrafı toparlamış: Monitörler hayata dönmüş, atışlar ve biplerler başlamış. İnsanlar bunlardan nasıl bir şeyler anlayabiliyordu? Dave, görünmemek ve fark edilmemek için lavobonun altına doğru eğilmiş. Bütün gözler masanın üzerindeki kurbana odaklanmış. Cerrahın bir işaretiyle müzik çalmaya başlamış. Bach'ın kahrolası peç.v.nk Brandenburg Konçertosu -okuldayken zorla dinletmişlerdi. Alan'ın başı tıraş edilmiş ve kafası açılmıştı. Adam ocağına düşmüştü. Dave onun adına ürperdi. Şimdi mutlaka tüm erkek ırkına olan nefretini ondan çıkaracaktı. Matkap çalıştı ve ucu, kafatasına girdi şimdi her yer kemik kıymığı olmuştu, bir hemşire, hoş poposu havada dizleri üzerinde, mini elektrik süpürgesiyle onları çekiyordu. Shimmer'ının bir hayalden, bir ilüzyondan başka bir şey olmadığını Pete'e anlatacak mıydı yoksa anlatmayacak mıydı? Dave iki arada bir derede kaldı.

Kötü haber getirenler pek teşekkürle karşılanmazlardı. Belki sadece susmalı ve Pete kendi kendine öğrenmeliydi? Shimmer sonsuza kadar bu yalanı sürdüremezdi.

40 dakikalık bir çalışmadan sonra dikkati dağılmış, yorulmuş olabilecek tüm elemanlar için 15 dakikalık bir ara verildi. Ötekiler prosedürün bazı rutin kısımlarında ara vereceklerdi. Dinlenme arası ses sisteminden anons edildi sanki boks maçında ara veriliyormuş gibi. Shimmer alnını silip doktor odasına doğru gitti. Onun hareketlerini izleyen Dave 1 numaralı odanın yanında bekliyordu. Kapıyı açıp onu içeri çekti. Yerleri süpüren küçük hemşire Valerie'den başka kimse görmemişti. Cerrah Shimmer'ın neden odanın arkasında kaybolduğunu merak etmiş ama bazı nedenleri olduğunu düşünmüştü. Tehlike oluşmuştu ama birkaç dakika içinde gelip geçmişti, sonra hastanın durumu stabilize edilmişti.

En azından hasta hâlâ nefes alıyordu, kalbi hâlâ atıyordu: gözleri gözkapaklarının altında titriyor, beyin hücreleri çıplak gözle denetime uygundu. Eğer şu altı saat bir geçse, her şey yolunda olacaktı; hasta sağlığına ve canlılığına kavuşmuş olacaktı. David'in kamyonlara yazdığı mesajı silip, onları eski haline döndürmek için yaşayacaktı. Eğer nefesi, kalp çarpışları, titremesi, nabzında bir kesilme olursa bu dünyadan ayrılacaktı. Eğer gözkapakları titremeyi bırakır ama geri kalanlar çabalamayı sürdürürse, kalp atışı ve nabızı şimdiki gibi olursa Alan, bilinçsiz kalacaktı ve Shimmer gerçekten başarısızlığa uğramış olacaktı. Unutmayın eğer hiçbir şey yapmazsa yine de ölecekti.

Tanıdık kollar onu sıkıca sararken "Pete!" demiş Shimmer. "Sevgilim!"

Bu anlaşılabilir bir şey. Kardeşler birbirine benzer: Dave'i görmeyi ummuyormuş. Pete'in onu takip edip hastaneye gelmesi ve onu beklemesi pek de şaşırtıcı değilmiş. Eğer bir ameliyat hemşiresiyse ve acil bir ameliyat için oraya davet edilseyse, sabah bir tek ameliyat varsa ve günlerden pazarsa onu bulacakmış tabii ki de. Bir pazar sabahı yatak keyfi yapmak en doğal hakkıymış ve bunun engellenmesinden hoşlanmamıştı, Shimmer da öyle. Fakat işverenine karşı, hastaneye karşı, saygıdeğer, pahalıya mal olmuş nadir bulunan yeteneklerine karşı sorumlulukları vardı, ayrıca insanları ve ilaçların geleceğini de hesaba katmalıydı.

Onun yüzünü doğru dürüst görememiş: Dave, onu kapının arkasına doğru eğmiş. Siyah, saf ipek çamaşırını indirmiş ve Pete'in bunu neden yaptığını anlaması için dua etmiş ve içine girmiş. Shimmer hoşlanarak cıyaklayıp kıkırdamış: nasıl bir beyin cerrahıydı bu? Zavallı Alan, yatıyordu, beyni tüm dünyaya sergilenmiş miydi? Pete bir an için kızabilir diye düşünmüş Dave, ama böylece Shimmer'ı kendisini öz kardeşiyle aldatan yalancı bir s.rtüük olarak görecekmış – tabii ki Shimmer bunu inkâr edecekti, etmeyecek miydi, ama kim ona inanır ki? Ve kısa süre sonra üstesinden gelecekti. Kardeşleri için normal günler kaldığı yetden devam edecekti; bir kez daha ikili olacaklardı ve genç erkekler tarafından terk edilen güzellerle coşacaklardı. Bir kez daha ikisi aynı hareket edecekti. Depresyon sona erecekti. Ayrıca daha önce hiç bu kadar kararlı olmamıştı ya da penisi hiç bu kadar büyük ve buyurgan gözükmemişti ya da bu kadar var oluşunun sorumluluğunu şimdiki kadar taşıdığını hissetmemişti. Bu, o s.rtüğü küçük düşürecekti. Ve kesinlikle o da isteksiz değildi. Biri dayadı öbürü sıçradı.

Görmeden, kardeşiyle kendisi arasındaki farkı ayırt edemiyor gibiydi. Bu düşünce Dave'i tatmin etti ve memnuniyetini pekiştirdi. Pete'in her şeyi onundu ama son zamanlarda Dave'in her şeyi Pete'in değildi. Pete'e göre tuhaflığın tadı kaçıyordu. Pete ondan bıkmış olmalıydı, bu yollar küçük şeylerle çoktan aşınacaktı. Üçüncü ayın ardından bu ilişkiden kaçmanın yollarını arayacaktı. Evet, Pete minnettar kalacaktı. Tatmini o kadar yoğundu ki Dave, tekrar bunu yapmak isteyebileceğini düşündü. Güm, güm, güm, yine güm. Belki bu gümler sonsuza kadar sürebilirdi. Belki de Pete paylaşmak konusunda çok gönülsüz olmayacaktı. Shimmer farkındaydı ya da değildi ikisi de olabilirdi. Karanlıkta her şey olabilirdi. Ya da belki de Shimmer'ın evinde üç kişilik yer olurdu. Belki Shimmer kız kardeşini yanlarına taşınması için ikna edebilirdi ve dörtlü yaşayabilirlerdi. Tuhaf şeyler olmuştu. Heyecanı onu boğmuş ve mantıklı düşünemiyordu.

Bu arada koridorda Pete belirmişti, tam da Shimmer'ın düşündüğü gibi, gerçekten de hakkı olanı aramak için ve Shimmer'ın işinin kendisinin önüne geçmesine izin vermemek için oradaydı. Kendi başına çalışanlar genelde patronları olanların streslerini anlamakta güçlük çekerler. Yabancıların yarı terk edilmiş koridorlarda –o gün pazardı– gezmemesi ve kapıları açıp içeride nelerin sakladıklarına bakmaması gerektiğinin bilincinde olan tuvaletten dönen hemşire Valerie, onu gördü ve ona doğru gitti. Valerie, cesur ve küstah bir kızdı, Pete'se Beckham tarzı bir yakışıklıydı. Ameliyatın geriliminin de etkisiyle onu görünce azmıştı. Operasyonlar bir çeşit gösteriydi, yaşam ve ölüm etrafında yapılandırılmış bir sahne oyunuydu, nasıl ki aktörler, dansçılar, müzisyenler işlerini düzgün, yolunda

yürütmek için düzenli bir cinsel hayata ihtiyaç duyuyorlarsa ameliyathane çalışanları da öyleydi, Hemşire Valerie hariç.

“Bir hemşireyi arıyorum,” demiş Pete.

“Nasıl gözüktüyor?” diye sormuş Valerie, iri göğüslerini Pete’in dövme koluna değdirirken.

Pete tarif etmiş ve Valerie demiş ki “Hayır, o hemşire değil, Cerrah Shimmer, Newcastle’ın gururu.” Ah ne yılışık şey.

Birdenbire Pete her şeyi anlamlandırmaya başlamış. Her şeyin gözüktüğü gibi olmadığına dair tuhaf inancını, gizemli telefonları, para, aile ve arkadaşları hakkındaki ketumluğunu. Yalan söylenmiş, kandırılmış, dalga geçilmişti ve seks objesi olarak kullanılmıştı. Shimmer, onun bedenini istiyordu, kullanmak ve suistimal etmek için. Yalancı ve düzenbazdı. Bütün kadınlar birbirinin aynı.

“Ama ben gerçek hemşireyim,” demiş Valerie, “çok da heveslenilecek bir şey değil, eğer tercihin buysa,” Valerie, neler olduğunu anlayamadan 1 numaralı odaya doğru seyirtmişler, Pete, Valerie’nin kırmızı naylon çamaşırını indirmiş ve arkasına geçmiş, Valerie gününün boşa gitmediğini ve bu hissettiğinin iki ilişkiden fazla değerli olduğunu düşünmüş.

Dave’le Shimmer’ın işi uzamamış, ikisinin de acelesi varmış gibi olup bitmiş, Shimmer hastasına dönmek zorundaymış, Dave de işinin başına. Shimmer doğrulunca Dave’le karşılaşmış ve farkına varmış: Bu Pete değilmiş. Dave, pişmiş kelle gibi sırtmış, Shimmer donakalmış, ama acil durumlar için iyi eğitilmişti: söylenmemiş, karşı çıkmamış ama çamaşırını doktor önlüğünü sakınleştirmeye çalışarak gergin bir şekilde ve kendi kendine giymiş

“Kendini çok mu akıllı sanıyorsun?” demiş Shimmer. “Daha

önce de bunu yapmıştık bu yüzden neden kendini bu kadar özel sandığını anlayamıyorum!” Aslında Shimmer aşırı derece de şaşırıp kalmış.

Pete’le Valerie’nin işi de kısa sürmüştü ama yoğun. İki çift solukları kesilmiş ve kızarmış bir şekilde aynı anda odadan çıkıp ve yüz yüze gelmişler.

Bu noktadan itibaren Beyin Cerrahisi’nin söylediklerini aynen aktarıyorum. Biri köpüklerin tamamen dolduğunu ve sesin azaldığını söyledi, böylece birbirimizi daha iyi duyabiliyorduk. Başka biri de elden ele çikolataları dolaştırıyordu.

“Ne düşündüğünüzü biliyorum, ama hayır,” dedi Shimmer, “yapmadım. Sağduyu şehvete galip gelmişti. Hastama geri dönmeliydim. Kardeşler Hemşire Valerie’yle beraber 2 numaralı odaya gittiler, bensiz. Her şeyin bir yeri ve bir zamanı var.

“Cerrahi ekip günün geri kalanına eksik devam etti, ama hemşire Valerie’yi rapor etmedim. Eğer kardeşlerin hiçbir şeyini değiştirmediyse ahlaki değerlerle uğraşmayacaklardı. Biz de başka bir hemşire aldık. Yüklü ödeme miktarları yüzünden herkes pazar sabahları çalışmayı sever. Eve döndüğümde Pete, eşyalarını çoktan toparlayıp götürmüştü. Eminim üçü beraber bir eve çıkmışlardır. Ve evet operasyon başarılı geçti. Ellerim hiç titremedi. Şimdi beş tane daha Plumber Plus kamyoneti var Newcastle’da.

“Peki ya sen?” diye sordum herkesin adına. “Senin cinsel hayatın ne durumda şimdi?”

Düşünmeden sorulmuş kaba bir soruydu. Shimmer, kaşlarını çatı ve hafif toplu ama uzun ve zarif bacaklarını öne doğru uzattı, geniş ama şekilli ayaklarına baktı.

Bir duraksama olmuştu. Kadınlardan biri çikolatasını köpüklü suya düşürmüş ve onu bulup çıkaramamıştı. Hâlâ kıpırdamıyorduk. Ardından Shimmer kendisine uygun bir şekilde bir kalp uzmanıyla nişanlandığını söyledi. Aslında düğününün hemen öncesinde kilo verip yenilenmek için Castle Spa'daydı. Çifte düğün olacaktı –kendisi ve Sparkle için– Sparkle bir ornitologla evlenmiş ve onunla beraber yırtıcı kuşlar ve hayvanlarla ilgili film çekip beraber yaşamak için Moğolistan'a gitmişti, çadırda kalacaklardı. Aşk insana garip şeyler yaptırıyor, dedi ya da belki de ailenin etkisini silip atmak bir insanın düşündüğünden daha zordu. Böyle yıldızlı gecelerin anlamı Shimmer ve Sparkle için çok büyüktü. Hikâyesini anlattığı için çok memnun olmuş, rahatlamıştı. Herkes, dedi, hayatında en az bir kere böyle zorlu bir deneyim yaşamalı. Aldırış etmemek, özgür olmaktır ama sonsuza kadar sürmesi beklenemez. Kişinin idame ettirmesi gereken bir hayatı ve topluma karşı sorumlulukları var.

Sessizlik çöktü. Mortgage Komisyoncusu, Manikürcü'nün sıksa omuzlarındaki kürke bakıp, "Umarım gerçek vizon değildir," dedi. Manikürcü onun sahte olduğuna ve bir yardım dükkânından aldığına yemin etti. Mortgage Komisyoncusu kaşlarını anlaşılır bir inançsızlıkla kaldırdı ama kimse imdadına yetişmedi, o da derin bir nefes alıp pes etti. Genel kanı, bu yerin ve bu zamanın böyle konuların gündeme getirilmesi için doğru yer ve doğru zaman olmadığı yönündeydi. Birbirimizle bağ kuruyorduk.

Sular çikolata gibi kahverengi ve yapış yapış bir şekilde köpürmüştü, hemen ıçlık ıçlığa havuzdan çıktık ve bikini-lerimizi fırlatarak duşlara koşuştuk, göğüslerimiz temizlen-

me arzumuzla sallanıyordu. Ama bu arada saat 11’de dönüp Hâkim’in hikâyesini dinleyerek Noel’in ertesi gününe girmeyi kararlaştırmadan edemedik. Serada toplanacaktık. Jakuziden ağzımız yanımişti bir kere.

Öncelikle Beverley'ye, hizmetlerin bu şekilde aksamasından şikâyetçi olduğumuzu söylemek için batı kanadındaki ofisine gittim. Bana, günde en az üç hizmet sözü verilmişti ama daha şimdiden bir tanesini kaçırmıştım bile. Doğru, Noel'di ama tutamayacakları sözleri niye veriyorlardı ki? Ortalık buram buram yalancılık kokuyordu.

Beverley, ben şikâyetlerimi sayıp bitirene kadar sabırla bekledi ve ardından, "Tanrım, siz İngilizler! Dünyanın sonu bile gelse, tek yapacağınız orada durup hakkınızı talep etmeye devam etmek olur," dedi.

Beverley'ye alışmıştım artık, gücenmedim. Beni güldürmüştü. Annemin deyişiyle sadece nerede nasıl davranması gerektiğini bilmeyen insanlardan biriydi.

"Senden tek istediğim," dedim, "hidroterapide hiç kimse- nin olmadığına dair bir not düşmen, oraya gittiğimde cezalandırılmış gibi hissetmek istemiyorum."

"Küçük broşürü okumakla uğraşmamışsınız belli ki!" dedi. "Orada, tüm çalışanlarımız kendi adına çalışmaktadır, bu nedenle ücret ya da hizmetlerle ilgili tüm şikâyetler ilgili hizmet elemanına yönlendirilecektir, yazıyor."

"Bu yaptığınız suç," dedim.

Omuz silkti. "Ben sadece burada çalışıyorum," dedi. "Buraya gelmeyi siz seçtiniz. Kendi sorunuz." Eğer hidroterapi ya da şekerleme yapılan yerde kimse yoksa bunun nedeninin Silvana veya Regina'nın çekip gitmesi olduğunu söyledi.

“Pekâlâ, mantıklı.” Ona nedenini sordum, bölgede bir demiryolu grevi olduğunu, belki yolda kalmaktan korkmuş olabileceklerini söyledi. Belki de Sumatra gribi kapmışlardı. İngilizler çok pısrıklmış, Yeni Zelanda’da eğer trenler çalışmazsa insanlar bisiklete binermiş, eğer grip olurlarsa yatağa girip öksürük, hapşırık geçene kadar yatarlarmış. Ama burada insanlar, mikroppların kurumuş meyvelerden ülkelerine geldiğini söyleyip Noel tatlılarını ellerinin tersiyle itiyorlarmış, mevsim boyunca o tatlılardan ufacık bir parça yiyen herkes eve, ailelerinin yanına koşuyormuş.

“Sumatra gribi diye bir şey yok,” dedim.

“Ben biliyorum, sen biliyorsun,” dedi, “Yeni Zelanda’ya giden uçaklarda yer yokmuş. Ben de onlardan birinde olabildim, sırf Büyük Britanya diye adlandırdığınız bu isteriler bölgesinden kurtulmak için.”

Ülkemi korumak istedim, biraz da aşağılanıyor gibi hissettim. Ona dimdik bir şekilde elektronik postalarıyla ilgili sorunu çözüp çözemediğini sordum, evet, senin sayende, başkasının değil, dedi. Haberlerde Sumatra gribiyle ilgili bir şey var mı diye sordum, hayır dedi, ama bu öyle ya da böyle herhangi bir anlama gelmez, gelir mi? Peki ya demiryolları grevi ne durumdaydı? Ana hatları etkilemediğini, şu ana kadar sadece banliyö trenlerini etkilediğini söyledi. Neden grev yapılyordu? Sendikalar, eski kahverengi maaş zarflarına geri dönülmesini talep ediyorlarmış çünkü elektronik ödemeler güvenilir değilmiş. Ne kadar çağdıış! Sanki küçük kahverengi zarflar güvenilmez olamazmış gibi, Beverley bedelini biliyor gibiydi.

Beverley’den bir telefon konuşması daha koparmayı dene-

yemeyecek kadar yorgun ve tükenmiş hissediyordum, kaçırılmış randevuları not ettiğinden emin olup odama gittim ve Hâkim'in hikâyesine kadar uyudum.

Toplanmaya karar verdiğimiz yer olan sera muhteşemdi ve Castle Spa'nın cennetiydi, uzun, heybetli, neredeyse tamamı cam ve aynadan yapılmış çini kemerlerin aralarına konmuş, yeni sanat akımının etkisiyle yapılmış tablolar, duvar resimleri ve çeşmeler vardı. Mobilyalar gümüşe benzeyen metallerden yapılmış, her şey parlayıp ışıldıyordu. İnce, parlak, özel olarak bir şeyin desteklemediği bağımsızlarmış gibi duran ama hoş gözüken sütunların etrafında çıplak göğüslü, birbirine dolanmış güzel kız resimleri vardı. Sıra kemerler portakal ve limon ağaçlarının üzerinde sıra sıra yükseliyorlardı. Seralar geçmişin büyük evlerinde popüler olan, yazın dışarıya çıkarılıp kışın içeri alınan, sıcak iklimlerden getirilmiş tekne içindeki uzun ağaçların konduğu azametli cam evlerden başka bir şey değildi. Bu sene, aralık ayında olmamıza rağmen bu ağaçlardan birkaçı hâlâ dışarıdaydı. İşte, her ne kadar istatistiksel olarak geçerli sayılmasa da iklim değişiminin bir belirtisi daha! Buradaki gün ışığı oldukça ürkütücü, solgun ve melankolik; bazı camların önünde çamur birikmeye başlamış ve birilerinin onlarla ilgilenmesi lazım. Ama gece olunca, gece bekçilerinin bizler için isteksizce yaktıkları mumlarla beraber, *"çoğu kadın gecenin bu saatinde çoktan yataklarındadır,"* burası oldukça sıcak ve keyifli görünüyor ve içten, polhpohlayan parıltılarla doluyordu.

Hâkim'in lakabı görünüşüne uymuyordu. Kıyafetleri üzerine tam oturan zarif biriydi, uzun boylu, göbeksiz ve dar kalçalıydı. Yüzünün büyük bir kısmını kaplayan dikkat çe-

kici badem gözleri, düzgün, küçük bir burnu, hafif gamzeli bir çenesi ve göze çarpacak kadar şekilli kaşları ve mükemmel yuvarlaklıkta göğüsleri vardı. Hepimiz onların silikon olduğu konusunda hemfikir olmuştuk. Doğa bu kadar düz yarattığı kadınlara yuvarlak göğüsler vermez. Ayrıca bir gün mahkemede sanık konumuna düşüp onun tarafından yargılanmak istemediğimiz konusunda da anlaşmıştık. Beceriksiz, sıkıcı bir erkek hâkim tarafından yargılanmayı tercih ederdik. Son kurşuna kadar alırdı, serinkanlı bir şekilde düşmanının ciğerini söker alır, olay esnasında da hoş bir şekilde gülümserdi.

Mum ışığında oturmuş, damak tadımıza göre şampanya ya da gazozlarımızı içerken işte Hâkim'in bize anlattıkları... Zaman zaman daldım, aklım Julian'a gitti, nerede olabilirdi, ne yapıyordu ama en azından çocuklarımla torunlarımın öksürükleriyle ve Sumatra gribiyle ilgili yakınmalarından kurtulmuştum. Bazen cep telefonu kullanmamıza izin vermeyecek gerçek dünyayı Castle Spa'ya getirmemize izin vermediği için Lady Caroline'e küfrettim, bazen de bilgeliği için onu takdir ettim.

Hâkim'in Hikâyesi

"Burada, karşınızda bir kadın olarak oturuyorum ama bir zamanlar erkektim. Ya da erkek olmaya zorlanıyordum. Bana sekste kimin daha fazla zevk aldığını soracaksınız, kadınlar mı erkekler mi, insanlar bana hep bunu soruyor. Ama gerçekten erkekler için fikir yürütemem, sizleri hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim, hiçbir zaman onların yerinde olmadım, sadece penis ve fazla testosteronla lanetlenmiş bir kadındım."

"Ben transseksüel olarak doğdum, östrojen azlığı çeken, erkek rolü yapan bir kadın. Belki de şu anda bir kadın olarak aldığım tatmin cerrahımın yeteneğine bağlıdır! Benimki gerçekten çok iyi iş çıkardı. Evet, dile getirilemeyen soruları cevaplamak için söylüyorum, orgazm oluyorum."

"Neredeyse erkekken hatırladığım kadarıyla kısa sürede acil ve aşırı hızlı boşalıyordum, kafamın içindeki yaptığımın yanlış, çok yanlış, utanç verici olduğunu söyleyen seslerin eşliğinde yakala, sok, çıkar meselesiydi. Kadın halimle yaşadığım orgazmsa uzun, dolu dolu, hoş, umut verici, heyecanlı ve uzayın derinliklerindeki bir yerlerde yeni bir günün ağarması gibi, geceleriye çoban kızın zevki gibi kırmızı. Bırakalım erkek çoban kendi başının çaresine baksın."

"Bu öğlen jakuzide ayak parmaklarıma dikkat ettiniz mi, pembe ve küçük, pütür pütür, kıllı ya da çok tombul olmayan ayak parmaklarıma? Köpüklü suyun içinde ayaklarımı bükttüm ve senin ayak parmaklarına baktım, seninkine de ve

seninkine de ama benimki içlerinde en iyisiydi, Cerrah'ınkiler de küçük bir farkla ikinciydi. Benimkiler hepinizin içinde en güzeli! Ayaklarım taraklı ya da çok büyük değil, topuklu ayakkabılara güzelce sığıyor, ne sendeliyor ne tökezliyor ne de düşüyorum, adeta süzülüyorum. Ayna, duvardaki ayna gösteriyor işte, aranızda en güzeliniz benim. Ben yapıldım, doğmadım ve benimki mükemmel bir cerrahın bıçağı! Doğa acemice yaparsa, insan mükemmelleştirir."

"Doktor Sydney Nail'i duydunuz mu? Benim cerrahım, kahramanım, idolüm. Dünyaca ünlü. Genç değil ama gençleşme üzerine çalışıyor. Marylyn Monroe'yu olduğu hale o getirdi. Michael Jackson da tedavi için düşünmeden onu seçenlerden bir diğeri. Doktor Nail, beni hastası olarak kabul ettiği için çok şanslıydım. Bendeki potansiyeli gördü ve beni seçti. Onu doktorum, cerrahım, kurtarıcım, zevkim olarak kabul ediyorum."

"Evet, şimdi tamamen kadını. Göğüslerim iri ve yuvarlak değil mi, omuzlarımda eğim yok mu, peki âdemelması ya da kaşlarımdaki çıkıntıya dair hiçbir işaret görebiliyor musunuz? Hepsi yok edildi. Bir yıl boyunca her gün acı içinde yattım ve ardından gerçek bir kadın olarak kalktım. Saçlarım gösterişli ve kendimin, cildim pürüzsüz ve mat, ifadem sevimli, tavırlarım mütevazı. Bedenim narin, hayat dolu kadınlığın özündeki yumuşak östrojenle atıyor; kaslı, berbat, kötü huylu testosteronla değil."

"Doktor Nail'den önceki hayatım tam bir trajediydi. Vaftiz babam doğumuma cehennemden gelen bir eşcinseldi ve beni korkunç bir T ile lanetlemişti. İmparatoriçe annem buna engel olmak için hiçbir şey yapmadı. Böylece taşaklar ve bir penisle

büyüdüm. Dölyatağından herkes gibi yola çıkan ben, kadını. Sanırım babam iki türlüünü de umursamamıştı ya da bozuk hormonu tarafından yiyip bitirilmişti. Sadece annemi sevmişti, beni asla sevmeydi.”

“Eğer Tanrı bize östrojen verseyse, şeytan neden testosteron verdi? Bu konuda savaşları ve küresel ısınmayı suçlayın. Erkeklerin odaklanılan hünerleri sonumuz olacak. Testosteron tarafından idare edilen, paranoyaya eğilimli adamlar kabilenin yontulmamış yaratıklarıdır. Bir süre arkadaşlarıyla beraber tepede barış içinde yaşarlar, ardından bu durumu atlatıp eski dostlarını öldürüp onların kadınlarına tecavüz ederler. Jenkins’ Ear Savaşı’ndan Hutular ve Tutsilere, Sünnilere, Şii’lere kadar böyle gider bu. Savaş her adamın kanında vardır. Erkek köpekler gibi, sürü halindeki yaratıklar hırlayıp kavgaya ediyorlar. Kadınlarsa barış için enstitüler kuruyorlar ama süslerden kopamayabiliyorlar. Erkekler de savaşmayı vazgeçemeyecekleri kadar çok seviyorlar.”

“Jenkins’ War Savaşı? Ha? Hiç duymadınız mı? Tabii, siz kadınsınız, neden duyasınız ki? Böyle şeyler eski günlerimde beni ilgilendirirdi, eskiden, kadın-adam olduğum günlerde, erkekliği aradığım günlerde, istenmeyen hormonlar bacaklarımdaki et parçasını harekete geçirip tüm hareketlerimi kontrol ettiği günlerde daha iyi bilirdim. O kadar uzun zaman oldu ki bulanık erkek hayatımda tarih okudum, hukuk okudum. En Asperger bendim, gerçeklerin farkında ve erkeklerin en kavgacılarındandım.”

“Ama bunu hatırlıyorum. 1729 Britanya ve İspanya arasında imzalanan Sevilla Anlaşması sonucunda İngilizler, İspanyol kolonileriyle ticaret yapmamayı kabul ettiler. Anlaşmayı

geçerli kılmak için İspanyolların İngiltere gemilerine binmelerine izin verilmişti. 1731 yılında *Rebecca* gemisinin kaptanı Robert Jenkins, İspanyol sahil güvenliğinin gemisine binip yaka paça kulağının koparıldığını ileri sürdü. 1738’de sakladığı kulağını Avam Kamarası’yla Başbakan’a gösterdi ve İspanya’ya savaş açıldı. Dokuz koca yıl boyunca erkeklere tecavüz etme, yağmalama ve katliam yapma hakkı tanınmış. Savaş bahaneleri tükenince, kavga konusu İspanyolların ellerinde kalan işlerin alınması olmuş ve ondan sonra da sahneye beyaz atlı Napolyon çıkıp kılıcını sallamış. Kısa boylu adam bir şeyler sallamak zorundaydı. Aynı Jenkins’in kulağı gibi onun da erkeklik organı saklanıp açık arttırmaya çıkarıldı, 3000 dolara satılmış, bir tercümana dendiğine göre Christie’deki saklanma masrafı bile çıkarılamamış.”

“Üzgünüm, eski alışkanlıklar kolay kolay ölmez, özellikle de istemeden öğrenilenler. Kendimle ilgili konuşmamı tercih edersiniz değil mi, şirin beni? Pekâlâ, öyleyse konuşayım. Konuya dönmem için sızlanıyorsunuz, haklısınız! Jenkins’in kopmuş kulağı mum ışığında, o güzel yerde Acapulco Gold dumanının kokularıyla otururken hemen hemen hiçbirimizin ilgisini çekmez, üstelik benim sesim öyle yumuşak, sakın ve çekici ki! Doktor Nail’in ses telleri konusunda uzmanlaşmış bir meslektaşı var. Ses tellerinin biraz gerilmesiyle genizden konuşmak yetiyor, haşinlik ve kabalık gidiyor. Çoğu erkek sesi bu şekilde yumuşak ve sevecen hale dönüştürülüyor. Bu kadar basit, beden nereye giderse akıl da onu takip eder. Kafayı değiştirebilmek için öncelikle bedenin değişmesi gerekir. Ama tarihi alışkanlıkla düşünsel sorgulama alışkanlığın kırılması en zor olanlar. Dedğim gibi üzgünüm.”

“Doktor Nail, geçmişimizle işimiz yoktur der, anı yaşamalıyız. Çok fazla düşünüyoruz: üç heceden fazla kelimeler zanlıdır. Bu bir erkek eğilimi, soyut şeylerle uğraşmak dört heceli testosteronun gücüne karşı koyamamaktır. Ben de bunun eski bir kurbanıydım. Ergenlik erken geldi. Dizlerimdeki kemikler irileşip olmaması gereken yerlerde kılların çıkmadığı zamana kadar sarışın, hoş bir çocuktum.”

“Annem bana kızdığında ki bu çok sık olurdu, ceza olarak onun geniş gömme dolabında karanlığa yollanırdım. Aslında bozuk kapısından hafif bir ışık girerdi içeri. Askıdan sallanıp beni saten ve ipeklere saran elbise, kürk ve ayakkabıların arasında otururdum. Orada yaşadığım stres nedeniyle travesti olmadım, hayır! Aslında kadın olduğum için, o yasak kıyafetleri o kadar çok seviyordum ki! Annemin elli çiftten fazla ayakkabısı vardı, ayakkabıları giydikten sonra bir tarafa atardı. Bu yüzden hiçbir çift değildi. Ayakkabı dünyasında yalnız, nefes alan, derinin olması gerektiği gibi gerildiği ama çeşidine göre ayrılmamış ayakkabı öbeklerine saldırmaktan başka bir şey yapmıyordum. Annemin küçücük ayakları vardı. Dolaptaki vaktimi ayakkabıların eşlerini bulup onları deneyerek geçirirdim ama on bir yaşına geldiğimde artık bana çok küçük gelmeye başlamışlardı.”

“Bunu fark edip bunun gelecekte nelere yol açacağını düşündükçe üzüntü ve ıstırap duyuyordum, aynı göğüsleri büyümeye başladığı zaman korkup kaderlerini daha fazla inkâr edemeyen anoreksik kızlar gibi. Eğer hiçbir şey yapmazlarsa büyüyüp, serpilip, pörsüyüp, çürüyüp herkes gibi öleceklerdir. Çocukluk onları ölümden korur, bu nedenle büyümekten kaçınmak için ölüm riskine girerler. Bense asla olmayacak

göğüsler için can atıyordum, büyüyen ayak parmaklarım *An American Werewolf in Paris* filmindeki erkek kurdun ayakları kadar büyük geliyordu gözüme. Ama aynı zamanda babamın ilgisini çekme konusunda da asla annemin rakibi olamayacağı fark etmiştim. Çok erkeksi, çok geniş ve çok biçimsiz büyüyordum. Annem gibi değil de babam gibi olmayı densesem daha iyi ederdim. İçimdeki kadın yerine içimdeki erkeği ortaya çıkarmaya karar verdim, belki o zaman annem beni severdi.”

“Ayakkabılarım mı? Kırk iki numara. Bugünlerde pek çok kadının 42 numara ayağı var. İnsan soyu gittikçe büyüyor. Jerry Hall, 45 numara giyiyor. Annemin ayağı 37’ydi. Bir kere sinde bana bir kadın ne kadar doğurursa ayağı o kadar küçük olur demişti. Aynı bir zamanlar bana kız olmadığımı söylediği gibi. Ah, ne k.ltaktı! Zavallı babam.”

“Maçoluk arayışındayken kaslarımı geliştirdim. Beceriksiz ve kaba bir şekilde yapıyordum, erkek olarak şekillenmemin belirtilerini açıkça görebildiğim için duş almayı hiç istemiyordum. IQ testlerinde beceriksiz, kokulu, hormonal kretenler konusundaki üstünlüğümü göstermeye direnemesem de sınavlarda kasıtlı olarak başarısız oluyordum. Asperger Sendromu’ndan şüphelenen otoriteler tarafından incelendim ama sonunda temize çıktın. Küçümsediğim insanlarla sokak köşelerinde takıldım. Daima spordan nefret eden ben, okul boks takımına katıldım. Kızlar konusunda yeterince başarılıydım. Bedenim erkekmiş gibi işliyordu, ama nasıl açıklayabilirim ki bedenim gidiyordu ama ruhum onu izlemiyordu. On dört yaşındayken baba oldum, kızın ailesi onu götürdü, ben de rahatladım. Hayır, çocukla hiç tanışmadım, tanışmak

da istemem.”

“Ama bütün çabalarımın rağmen aynadan bana bakan delikanlının benimle hiçbir alakası yok gibiydi, sanki başka biri gibiydim. Bir defaya mahsus öyle kaldım. Aileme gelince, bölge şampiyonu ilan edildiğim boks maçıma bile gelmemişlerdi. Gözleri sadece birbirlerini görüyordu. Kendilerini işlerine adanmış heteroseksüellerin çocukları kimsesizdi. Ya da belki de benim bir çeşit spor olduğumu düşünüyorlardı.”

“On dört yaşımıdayken transseksüellerle ilgili bir belgesel izledim ve transseksüel olduğumu fark ettim. Hormonlarımın kurbanıyım. Ama bunu fark etmem o zamanlar sadece utanç getirmişti. Başarısız bir adamdım ve bu konuda yapabilecek hiçbir şeyim yoktu. Sadece transseksüeller bu berbat tek kelimenin gerçek etkisini anlayabilir: utanç. ‘%50’imiz bu nedenle kendi ellerimizle ki büyük bir kısım, hayatımıza son veriyoruz. Ya da başkalarının elinde, bizi öldürene kadar döven magdaların elinde tuhaflığımızdan korkarak ölüyoruz. Ya da bazen kişi bu büyük ayıbı kendinde görüp kontrol edebiliyor, kız arkadaşının külotunu giyip onun etkisinden kurtulamıyor. Ben de bedenimi dinlendirmeye karar verdim, cinsel ve duygusal yakınlaşmalardan uzak kalıp kendimi geliştirecektim. Sığınağım çalışmalarımıydı, babam gibi avukat olacaktım. Erkek olabilmek için elimden geleni yapacaktım.”

“Sonra Doktor Nail’le tanıştım. On dokuz yaşındaydım. Hukuk öğrencisiydim. Toplumsal cinsiyet hukuku üzerine çalışıyordum. Posterini gördüğümü hatırlıyorum. Cerrahi cinsiyetin yeniden belirlenmesinin ilkelerini anlatan bir ders veriyordu. O günlerde yeni bir alandı. Bu günlerde hepimiz bu terimlere aşinayız. Bilinçli bir şekilde operasyon öncesi, operasyon

sonrası, transseksüeller, biseksüeller, dönenler ve kadın kıyafetleri giymekten hoşlananların travestilerle arasındaki farka atıfta bulunabiliriz, ama o günlerde cahildik. Doğuştan erkek ya da kadındık ve geri kalan her şey ahlaksızlık ya da suçtu. Ve ben kararımı verdim, erkektim.”

“Yüzünü posterde görmüştüm. Sakin, samimi gözleri beni çağırıyordu, gümüş gibi gri saç, bilgeliğin havası ve sakinlik. Uzak duramazdım. Bütün ders boyunca baktım. Hiçbir şey dinlemedim. Ardından ona gittim, kitap imzalıyordu ve dilim tutulmuş gibi karşısında dikildim.”

“‘Hayrola genç adam?’ diye sordu, sesinden tebessüm ediyormuş gibi geldi. ‘Ya da genç kadın? Yardımına mı ihtiyacın var?’”

“Kafamı salladım hayır anlamında. Kim, ben mi? Erkek bedenine sıkışmış bir kadın? Kendimi, bunu yalanlamak konusunda koşullandırmıştım. Sadece onun yakınında olmak istiyordum. İlk görüşte aşktı. Onun erkek olmamasının ihtimali yoktu. Ama ben de eşcinsel olmadığımı biliyordum. Et parçasına hâlâ kan hücum ediyordu, kadın göğsü ya da kadın kalçalarının kıvrımları karşısında kalkmaya hazırdı. Lezbiyen olabileceğim hiç aklıma gelmemişti ya da aslında biseksüel. Aval aval baktım, donakalmıştım. Neler hissettiğimi biliyordu. Kızardım, tıraşsız yüzün kızarmasından daha saçma, daha gülünç bir şey var mı?”

“‘Zamana bırak,’ dedi. ‘En sonunda, ihtiyacın olduğunu düşündüğünde bana gel. Bekliyor olacağım.’ Sonra Kaliforniya’ya döndü, hepsi bu kadardı, elleri hariç... Bir kadını erkeğe, erkeği kadına çevirebilen elleri o kadar ince, o kadar marifetli, öylesine saf bir yaratıcılıkla doluydu ki kızarmamla bana dokunuşu

arasında on yıl vardı. Belki bir kadındım, aynı onun bir zamanlar fark ettiği gibi sonradan ben de bunu keşfedecektim.”

“Onu yalanladım; azizimi, kurtarıcımı, Tanrımı yalanladım. Erkek olacaktım, olacaktım. Erkek gibi gözükiyordum, adım erkek adıydı, hiçbir doktor kendimi tanımlama hakkımı hesaba katmamıştı ve işte bu yüzden hiçbir zaman boğuk, yüksek, küfürbaz, kaba sesimle içim hiç rahat olmamıştı. Salak adam onlardan biri olabileceğimden hiç bahsetmemişti, sadece nadir görülen çamurlardan biri olabilirdim. Kadın olmaksızın balıketli, yuvarlak hatlı, çıtkırıldım ve çığırkan, genellikle bayağı, kaba tenli, kan veya sıvı sızdıran ki bunların hangisi istek uyandırabilirdi ki? Hayır, erkek olacaktım!”

“Çok çabaladım, playboy hayatı yaşadım. Kariyerimde büyük atılım yaptım. Ünlülerin arasında gözüktüm, heteroseksüeller arasındaki en seçkin bekârlardandım. (Eğer birileri içimde bir kız olma ihtimalini düşündüyse bile kimse bunu dile getirmemişti ama Başçavuş Bill’in Belinda olarak karşımıza çıkması sık görülen bir şeydi. Transseksüeller pes etmeden önce çok sıkı dener.) Para kazandım. İyi kıyafetler giydim. Anabolik steroidler alıp vücudumu geliştirdim. Kokain kullandım, kulüplerle kötü kızlara takıldım ama asla kariyerimi tehlikeye atacak dereceye götürmedim bunları.”

“Baroya çağırılıyordum. Bir avukatın akılını toplamaya ihtiyacı oluyordu, ben de hep gidiyordum. Aslında derinlemesine düşünmeye hiç vaktim olmadığına emindim. Kendimi kesin, pozitif ve kibirli olarak gösteriyordum. Bazı iyi ailelerin hoş kızları peşime takıldı. Ama sonra fikrini açıkça söylemeyen bir tip olarak tanınır oldum, bugünün kızları vakit harcamayı daha iyi biliyorlar. ‘İlişkiler’ sürmüyordu, onlar rahatla-

madığı zaman ben rahatlıyordum. Annemle babam bir kazada öldüler. Cenazelerine gittim, düzenlemeler canımı sıkımişti, ben de o işleri amcama bıraktım. Ben erkektim ama cinsiyetsiz bir erkek, radikal geleneksel farklara bile uymayan ailesiz bir erkektim, bir yanım erkek bir yanım kadın. Bastırsam da bunu biliyordum.”

“Sekiz yıl geçti. Bir gece Doktor Nail rüyama girdi. Eliyle beni işaret edip, ‘Zamanı geldi, gel,’ dedi. Yatağımdan kadın olarak kalktım, aşağı baktım ve dolgun göğüslerimi gördüm, sevgilime doğru giderken ayaklarımı gördüm, uzun sarı saçlarım yüzüme düşmüştü.”

“Uyandım, bu tuhaf kız hoş ve pürüzsüz bir şekilde tıraşlanmış tüyleriyle hâlâ yatakta, yanımdaydı; genç, aptal ve çok güzeldi. Sonra çıplak bir şekilde kalkıp aynanın karşısına geçerek gerçeği gördüm ve gördüklerim karşısında isteksizleştim: kılı köşe, bacaklarımın arasındaki yutulmuş, morarmış, yorgunluktan tükenmiş ok! Bu şeyin beni tanımlamasına izin veremezdim. Ben kendimden ziyade onun gibiydim; becerikli, kendi kendine yeten ve küçük. Ona borcumu ödemiştım, bana izin verirlerse hep bunu yapardım. Böylece ilişki temiz ve basit oluyor. Kendimle ve önümdeki zorlu yolla yüzleştim. Doktor Nail haklıydı. Zamanı gelmişti.”

“Ama kendimle kavga ettim. Kendi yoluma zorluklar çıkardım. Yurtdışına gitmedim. Kendi toplumumun onayını alacaktım. Cinsiyet değiştirmek için ücretsiz sağlık servisine gittim, doktorum tahmin ettiğimden çok daha az şaşırmıştı. İğrenç, iğrenç, bu kadar iğrenç olmasa da bu ataerkil eyalette iğrençti! Böyle iktidar delileri, bu tarz yerlerde bulduğunuz elemanlar! Bir zamanlar bu aksi doktorlar gebelik konusu için

toplanmışlardı, şimdiyse cinsiyet değiştirme için. Bıçak altına yatmadan önce bir yıl boyunca kadın gibi yaşamak zorundasın, dediler. Dahası her zaman gördüğümüz kadınlar gibi giyinmelisin, yaşlı bir adamın gördüğü bir kadın gibi, bir kadının kendini gördüğü gibi değil; mini etekler, topuklu ayakkabılar, file çoraplar... Bayağı ve açıkçası hiçbir estetik mantığı olmadan. Şahsen ben onların olmamı ısrar ettiği kadından daha çok tişört, kot ve babet insanıydım. Kaçtım. Google'da Doktor Nail'i arayıp web sitesini buldum. Ekranda resmini gördüm. Daha önceki gibi müthiş bir güçle konuştu gözleri benimle. Gözleri beni çağırdı ve gittim. Beni hatırladı, sanki ilk görüştüğümüzden beri el eylemişiz gibi tanıdıktı ellerinin dokunuşu. Bu sefer ayırmadık ellerimizi."

"Beni bugünkü halime Doktor Nail getirdi. Cinselliğin bütünüyle ötesinde o bir aziz! Hayır, hayır, yanlış anladığınızı şeye sıkı sıkıya bağlanmakta ısrar ediyorsunuz. Eşcinsel değil! Eşcinselliğin ötesinde. Yakınlığı, samimiyeti bulduk diyorum, ama benim erkeklik bahanem onun önünde duruyordu. Penis vajinayı bulmalıydı, vajina da penisi: engellenmiştik. Açıkça görülen o ki değişmesi gereken bendim! İkimiz bir olmadan önce fazlalık bedenimden alınmalıydı."

"Operasyonlar için senden para aldı mı?" diyerek araya girdi Mortgage Komisyoncusu. "Çok pahalı olduklarını duymuştum." Sadece sözün kesilmesini değil, aynı zamanda sorunun çığlığını de onaylamayan mırıltılar yükseldi. Ama tabii ki hepimiz bu sorunun cevabını öğrenmek istiyorduk. "O işte iyi para var, onu demek istiyorum, değil mi? Senin gibi insanlar çok hassas olmalılar."

"Tabii ki ödeme yapmadım," diye yanıtladı Hâkim. Gece

yarısı işi. Noel henüz geçmişti. Ailesi olmayanların ya da aile istemeyenlerin ya da belli zamanlarda onları görmemeyi tercih edenlerin ya da benim gibi onlardan ister istemez yoksun kalanların ya da Mira gibi görevde olanların en kötü sezonu, aksi halde ulusal tatillerin baskısı altında kalacak olanların ama neyse ki geçmişti! Noel'in ertesi günü. Noel'in ertesi gününde herkes her şeyi pişmanlık ve üzüntü duymadan yapabilirdi. Seradan rahatlamanın neden olduğu derin nefes alma sesleri yükseldi. Sadece birkaçının omuzlarından gergin oldukları anlaşıyordu. Diğerleri hizmet engeline dalmıştı. Bazıları kahve aldı. Rahatladıktan sonra Hâkim'in hikâyesine geri döndük.

"Doktor Nail'in aşk için çalıştığını," dedi Bayan Hâkim, "anlamanız lazım, ben de aşk için acı çektim. Benim buradaki masrafımı o karşılıyor, standardın altındaki servisler için oldukça tuhaf bir ücret! Maalesef buranın personeli yetersiz. Öyleyse neden burada onsuz oturuyorum diye soracaksınız. Burada onsuz olmaya nasıl dayanıyorum? Sizi temin ederim ki bana olan ilgisi azalmadı, sadece beni ikna etti. Ben aptal bir kız değilim, o da fattan, kötü bir adam değil. Beni yarattı, o Pygmalion, ben de Galateus'tum, artık Galatea'yım. Bana heteroseksüel libidomu geri verdi. Evet, onun için başkaları da oluyor, tabii ki vardır. Çoğu yarı kadını gerçek kadın yapıyor ama inanıyorum ki çok azını seviyor. Aslında çoğu insan Doktor Nail, dört Galatea'sını sevdi dese de ben biliyorum ki ben tekim."

"Doktor Nail burada değilse, burada olamadığı içindir. Eğer olabilse olurdu. Kaliforniya'daki bir klinikte gençleşme çalışmalarına katılmak zorunda. Bazı iliklere seçilmiş hücreleri nakletmeyi planlıyorlar, böylece hücreler yaşlanma geni-

ni yok edecekler. Semender üzerinde işe yarıyor, Doktor Nail üzerinde niye işe yaramasın ki? Bilim bugünlerde çok marifetli! Sonsuza kadar yaşayabileceğimizi söylüyorlar, yaşayan canlıların solması ve ölmesi gerekmiyor artık. Burada genetik bir kırılma var, orada genetik bir kırılma var, basit hücreler ölümsüz oluyor ve tüm insanlığı etkileyebiliyor! Ya da buna gücü yeten tüm insanları! Bana genç, güzel ve erkek olarak dönecek, sanırım elinde değil. Buna dayanmalıyım.”

“Bu arada Doktor Nail cömert bir adamdır. Benimle paylaşmaktan mutlu oluyor. Tabii ki tüm kadınsı cinsel zevkleri tatmamı istiyor, eğer hayatının eseri bu değilse ne? Bir zamanlar kadın-erkek olan birinin test sürüşüne çıkarılması gerektiğini gayet iyi biliyor. Castle Spa’da son bakımım için bulunuyorum; buradan ayrıldığımda, evet, galiba etrafıma bakınacağım. Mükemmel bedenim, mükemmel göğüslerim... Duyularımın çınlamasını Doktor Nail’in yeteneğine borçluyum, bu budur. Evet, onun gençlik operasyonundan dönmesini bekleyeceğim ama sonsuza kadar değil.”

“Hâlâ lanet bir hâkim misin?” diye sordu Manikürcü. “Eğer erkek olarak kabul gördüysen kadın olarak da seni kabul ederler mi, demek istiyorum. Tuhaflaşman ve takılmaya devam etmen durumunda ne olur, diye soruyorum.” Liverpool’dan gelmişti, kelimeleri ve doğrudan, düşünmeden konuşmasında tam bir Liverpoolluluk vardı. İnce elindeki elmaslar mum ışığında parıldıyordu.

“Tabii ki genç bayan, senin de ifade ettiğin gibi hâlâ lanet bir hâkimim. Ayrımcılık karşıtı kanun bunu güvence altına alıyor. Bir aydın, toplumsal cinsiyetten nadiren etkilenir. Aksine kadınlar sert cümleleri dile getirmekte erkeklerden daha

iyidir. Doğru, bu günlerde uzun cümleler kurmaya eğilimliyim. Mesleğim yargıyı yönetmek. Eril bakışa göre acıma özelliği bu dünyanın Portias'ından beklenebilir, ama ben, eskinin transseksüeli, şimdinin operasyon sonrası tamamen kadını, içerideki Portia'yı reddediyorum, onlardan kurtulduğumdan beri taşaklarımı en yumuşak ipeklere sarma ihtiyacı hissetmiyorum. Hiçbir aptal bakamaz bana, hayır; intikam benim, Hâkim cinsiyetsiz. Ben aptal değilim. Alçaklığı görünce tanırım ve biliyorum ki alçaklık ayaklar altındadır ya da sivri topuklu ayakkabının altında kalsa daha iyi olur. Reformasyon doktrini ve pişmanlık benim için değil, ben ceza okulundayım. Tedavi etmek değil, cezalandırmak amaç olmalı! Toplum hak ettiği intikamı talep etmeli. Sallanan et parçası olmadan et gibi değil, ruh gibi hareket ediyorum."

"Kusura bakma densizlik ettim," dedi Manikürcü, Kimberley ayağının altındaki karaltıya doğru ani bir harekette bulunup tabancasına el attı. Ama sadece muhteşem, siyah, şişman Spa kedisi uyuşuk uyuşuk kemer altından geçiyordu.

"Umarım o silahı kullanma ruhsatın vardır," dedi Hâkim, yumuşak hoş sesiyle. Heyecanlandığı zaman sesi daha çok değişiyor ve eski erkeksi alışkanlığına dönebiliyordu. Ama tekrardan kontrol altına aldı. Kimberley kafasını salladı, Hâkim ona takdir edercesine, hatta neredeyse flört edercesine baktı, hikâyesine devam etmeden önce.

"En yumuşak ipek!" diye devam etti. "Yüksek Mahkeme hâkimlerinin tüm özel kıyafetleri için ipek çoraplar giydiği, hatta kürklü cüppelerinin içine bile dar ipek iç çamaşırları giydikleri söylenirdi. Ben kesinlikle yapıyordum. Agent Provacateur'un hoş bir kadın çizgisinde kırmızı ipekleri var-

dı, ters giyildiği zaman taşakları hapsediyor ve erkek zihnine oldukça iyi odaklanıyordu. Ama bunların hepsi benim için geride kaldı. Yüksek Mahkeme perukları at kılından ve temizlenmesi zor ve ağır! Birçok baro üyesi onların kaldırılmasını istiyordu, kullanılmalarını isteyenlerse ayak takımı. Suçlular resmi enayiler.”

“Hayır, genç bayan, ortamlara geri dönmedim, neden böyle düşündün? İnfaz çok kısa, çok basit ve var oluş acısının geçmesi çok yakındı. Yaşam, yaşam demektir ve hadım edilmekse cinsel suç işleyenlerin cezasıydı. Bana hiç zarar vermedi.”

“Shimmer, bana karşı çıkmak için ağzını açtığını görüyorum. Sen bedeninin kontrolü altında eğitildin, bu anlaşılabilir. Mesleğin popüler olmak, benimkiyse popüler olmamak. Jakuzideki seni hatırlıyorum. Harika, sıkı kalçan mermerin üzerinde, kokulu su dalgalarını her tarafına sıçratıyordu! Sen cerrahsın, ben de hâkimim! Cerrahlar için bir çekiciliğim var. Senin yumuşak kalçan benim yumuşak kalçama değiyordu, hatırladın mı? Köpükleri paylaşıyorduk! Bacaklarını ne sıklıkta alıyorsun? Bu günlerde ben bir hafta almadan durabiliyorum ve kıllar yumuşak ve iyi. Doktor Nail gerçekten harika bir adam! Ona çok şey borçluyum. Sanırım cerrahi dalında oldukça ünlü? Değil mi? Tam olarak senin alanın değil mi? Sanırım değil.”

“Hepinizi utandırıyor muyum? Üzgünüm. Hepsini unuttun, unutun! Kimse gergin hissetmemeli, amacım bu değildi. Lezbiyen değilim. Sadece bazen eski alışkanlıklar tekrar ortaya çıkıyor ve bir kadına baktığım zaman erkek olmak ne demekti, bunu hatırlıyorum.”

“Bu Doktor Nail başka bir şey,” dedi Cerrah şüpheyle.

“Ne yarattı?”

“Evet, haklısın sevgili bayan,” dedi Hâkim. “Bu Doktor Nail başka bir şey! Eşcinsel değil, basit eşcinsel değil, basit eşcinsel diye bir şey yoktur, sırf el ele geldiğimizde yeni bir arzu uçuştı diye eş cinsel’imden başka bir şey. Yeni bir dünyada yaşadık. ‘O’ bir isim hatası. ‘Ben’ bir isim hatası. ‘Ben’ çok büyük sayıdaki cinsel tercihler arasından sadece bir yaşam seçimi yapabilirim. Doğru, eğer Doktor Nail’in yüzünü o posterde yıllar önce görmemiş olsaydım hâlâ erkek olabilirdim. Doğru, eğer benimle o şekilde konuşmamış ve elime dokunmamış olsaydı, acının arkasında yatan bedensel zevkin ne olduğunu asla bilemeyebilirdim. Şu anda olduğumdan daha zengin olabilirdim.”

“Eğer illa bir tanım istiyorsanız, insanlar cinsiyet söz konusu olduğunda bir tanım için yanıp tutuşurlar, Doktor Nail’in sadistik eğilimleri olan bir non-heteroseksüel olduğunu ve cinsellikte transseksüel kadınlara ve cinsiyet değişimi geçirenlere yöneldiğini söyleyebilirim. Etrafta bizden çok fazla yok. Öyleyse belki de doğrudur: Doktor Nail’in, kendi ihtiyaçlarını tatmin etmek için bizleri yaratmaya ihtiyacı vardı. Kitap yazmak gibi, okumak istersin ama daha kimse onu yazmamıştır.”

“Neyse artık geç oldu. Kadınların ayak parmaklarının kılız ve ojeli olmasını tercih ederim, hepinize çok teşekkürler! Bornozun altından görülebilen bu mükemmel göğüslere sahip olmayı seviyorum. Hoş, yumuşak sesimi, pürüzsüz boynumu, güzel ellerimi ve kadınların arasında onlardan biri olarak oturmayı seviyorum. Çok memnunum. Eğer Doktor Nail burada olsaydı burada böyle konuşamazdık, konuşabilir miydik? İşte bunu seviyorum. Sadece kız muhabbeti.”

Yataklarımıza ve uyku haplarımıza doğru yol aldık. O gece uyumak zor olmuştu. Ertesi gün herkes bundan şikâyetçiydi. Gerçek hayat hikâyeleri kurgulardan daha çok rahatsızlık verici olabiliyordu. Hiçbir şey tamamen çözülmüyordu: Anlatılanlar, rahatlatamayacağımız kadar inanılmazdı.

Ay dolunaydı, gece parlak, huzursuz ve mevsim normallerine göre tuhaf şekilde sıcaktı. Karsız, buzsuz doğal olmayan mevsimin bizleri canımızdan bezdirdiğini söyleyenlerin ekmeğine yağ süren kışlardan birini daha yaşıyorduk. Julian, Atlantik'in öteki yakasında kar fırtınasında soğuktan titrerken, en azından ben öyle olmasını umuyordum ve kendisini ısıtacak başka bir kaynak bulamazken, biz merkezi ısıtmayı bile açmakla uğraşmıyorduk.

Şatonun dışında baykuşlar ötüyor, tilkiler inliyordu. Kediler miyavlayarak eşlerine ya da hayatlarında neler oluyorsa inliyorlardı. Erkek kedinin, dişi kedinin canını yakacak kılıklı bir penisi vardı, böylece kedilerin ilişkisi yavrularla sonuçlanacaktı. Dişi kedilerin inlemesi civardaki tüm erkek kedilere varlıklarını hatırlatıyordu, böylece dişi kedi toplanıp kendisine gelenleri anlıyordu. Eğer başına ne geleceğini anlamazsa, anlamış olduğu zamanki acısından çok daha fazlasını yaşıyordu. Bölgedeki tüm dişi türleri kediler inlerken dikkat kesiliyorlar ve rahatsız oluyorlardı. Kim olursa olsun, doğa gerçekten biraz kaçırmış diye düşünüyordu.

En sonunda gün sona ermişti, perdeleri sıkıca kapatıp so-

nunda uyudum ve çocuklarım küçükken yaşadığım evde Julian'dan farklı bir eşle oturduğumu gördüm rüyamda. Uzun zaman önce unuttuğum mobilyalarımı, saksılarımı ve çoktan attığım tencerelerimi gördüm. Oldukça yorucuydu. Ama daha sonra rüyalar oldukça uzak görünüyordu, sabah hava iyi ve temizdi ve en sonunda olması gerektiği gibi mevsim normallerinde soğuktu. Merkezi ısıtma sistemini açmak için yataktan kalktım ve hayretler içinde pencereden dışarı baktım.

Etraf solgun, griyle yeşil arası bir renkteydi ve Gotik kuledeki kafesli pencereler güneş alıyordu ve yeniden ortaya çıkan ışık asma köprüyle hendeğin üzerinde parlıyordu, taşlar ve su neredeyse canlı gibi görünüyordu. Tanrıya şükürler olsun ki merkezi ısıtma sistemi hâlâ çalışıyordu. Bu kadar büyük bir yerde yaşamak işte bu yüzden çok güzeldi. Ama sistem bozulmuştu. Rüzgâr, gaz pilotuna üflüyor ve kimse onu tekrar nasıl yakacağını bilmiyordu. Derindondurucu kablusunda fare ısırıkları vardı ve donmuş şekerlemeler erimişti. Solucanlar internetteydi. Modern dünyanın korumaya, bakıma ve ilgiye ihtiyacı vardı.

Çoğumuz, diye düşündüm, dizüstü bilgisayarlarımızı gizlice sokmuştuk. Kendilerine söylenenleri yapan kadınlar, yüksekte uçanlar değil. Dizüstü bilgisayarlara güvenilmezdi. Şarjları tükenirdi ve power point yoktu. Şarj etmek için ortak bir odada toplanmamız lazımdı. Her neyse, Spa'da ne kadar uzun süre kalıyorsanız dış dünyanın nasıl görüldüğüne karşı o kadar ilginiz kayboluyor. Sadece Mira ve ben bu konuya bu kadar takılmıştık.

Sabah haberleri dış dünyanın huzur veren bir portresini çizmişti: boş sokaklar ve her şey şimdilik normaldi, yarına kadar satışlar başlamayacaktı. Sumatra gribinden bahsedilmi-

yordu. İnternetteki solucan saldırısı çözülmüş, webin sağlam kurulmuş savunma sistemi sayesinde savunulmuştu. Hakiki dünyada her şey normale dönmüştü, suçlular, Kuzey Londra-lı öğrenciler polis tarafından sorgulanıyordu. Ardından ekranım gitti. Şarj bitmişti, ben de tabii ki şarjımı yanımda getirmeyi unutmuştum. İyi madem, hepsi buydu! Bu ağır şeyi buraya kadar taşımaya uğraşmamalıydım.

Buraya geldiğimden beri düşünüp durduğum ve Shimmer'ın sosyal ve ekonomik yönden eşit olmayanlar arasındaki aşk hikâyesi tarafından tetiklenen Julian'la ilgili nedensiz endişemle yüzleşmek zorundaydım, eve dönene kadar bu endişeyi içimde tutmalıydım. Endişe kendine başka bir yer bulmalıydı, yabancı bir yatakta saçma, boşlukta salınan bu hikâyeler kurmak gibi saçma bir şey yoktu. Beverley'yi günün geri kalanında alt edip ve Alec'e telefon edebilirdim, belki de Witchita'nın asil hat işçileri hatlardaki sorunu gidermişlerdi ve Julian'a ulaşabilirdim. Onun varlığını, kendime verilmiş bir hak olarak gördüğümün farkındaydım. Glenn Campbell. *"Wihchita hat işçisi" "Ve sana seni istediğimden daha çok iltiyacım var ve seni sonsuza kadar istiyorum."*

Kapımın altından bırakılan notta, tatil boyunca şekerleme yapılan yerin misafirlerin kullanımına açık olmayacağı ve pedikürle manikür için randevu alanların ücretsiz reiki seanslarına girebileceği yazıyordu, Castle Spa'nın nezaketi. Benim masajım saat 11'deydi, ölüdeniz çamurum saat 12'deydi ve su jimnastiğim saat 16'daydı. Notun yanında küçük bir harita vardı. Ne zaman nereye gidileceğinin anlatılması güzeldi. Sanki tekrar okulda olmak gibiydi.

Hava Durumu Sunucusu, 13.10'da jakuzide kendi hikâyesini

anlatmayı önerdi, müşterilere yüzlerindeki çamuru silmek, dizlerindeki folyoları çıkarmaları ve aşırı eğlencenin verdiği tınlarla yenilenmiş elektrolisis pedleri ne olursa olsun bırakmaları ya da salata alıp gelmeleri için vakit veriyordu. Yarım saat önce tanıdık köpüklerin orada toplanmıştı ve bu durum onu biraz rahatsız etmiş gibi gözüküyordu. Hemen rahatsız olmuştu. Kadın Roleks'i hakkında konuşmayı sürdürüyordu. Yenilerden biri, elmas kayışlı ve bir an için bunun jakuziye fazla olacağını düşündüm. Büyük, doğal olmayacak derecede beyaz dişlerinin arasından alay edercesine tısladı. Onun iyiliği için saatin su geçirmez olduğunu umdum, ama kadınlar için üretilen modellerin su geçirmez olduğunu sanmıyorum. Belki de yanılıyorumdur.

Televizyonda gerçek hayatta olduğundan daha güzel gözüken küçücük bir yüzü vardı, canlı, kısa kesilmiş açık renk saçları vardı, normalde ince olması gereken ama silikonla doldurulmuş dudaklarının arasından gözüken dişleri büyüktü. Gülüşü şaşırtıcı ve aniydi, hiçbir sıcaklığı yoktu, ağzı oynuyor ama bakışı aynıydı. Belirgin bir şekilde kemikleri sayılıyordu, anoreksik sınırındaydı. Erotizmden yoksun olduğunu düşündüm, hâlâ bir tür meditasyon yapıyor gibiydi. Geçmişteki ilişkilerinin anılarını ya da hâlâ gelecek olan diğerlerini düşünüyordu belki. Kararları ve hareketleri çok hızlıydı, anılar ve umutlar birdenbire üzerine yığılmış gibiydi. Daha çok hokey kaptanına yaraşan bir hızı vardı. Amaçlarını gerçekleştirecek, sonra da parasını alıp kaçacağı bir sevgili yapacaktı. Daha da kötüsü... Hayır, ondan hoşlanmadığımı itiraf etmedim. Hikâyesi ondan daha da az hoşlanmama neden oldu.

Hava Durumu Sunucusu'nun Hikâyesi

“Siz kendi başınızın çaresine bakmalısınız. Başka kimse size bakmaz. Sizi etkileyenin dışında iyi ya da kötü yoktur. Tanrının doğası üzerine kafa patlattım ve onun var olmadığı sonucuna vardım. Birçok insanın yaptığı gibi, ‘Tanrı olamaz çünkü çocuklar akciğer kanserinden ölüyor,’ gibi bir temele oturtmadım. Tanrının mutlaka *laş* olduğunu düşünmek arzulanır çünkü hayatta ‘iyi’ler ödüllendirilmez ya da ‘kötü’ler cezalandırılmaz, gösterişli yeşil defne ağacı dışında. Bana bakın. Gösterişliyim. Annemle babama göreyse ‘kötü’yüm. Peki, onların kabul ettiği ‘iyi’ler nerede?”

“Bir televizyon kanalında televizyonun en çok izlendiği saatlerde hava durumu sunuculuğu yapıyorum, fan kulübüm var, en iyi reklam ajansı ile çalışıyorum, kişisel eğitmenim ve BBC’nin ileri gelenlerinden yakında beni hava durumu sunmaktan ki sınırlayıcı ve saatleri sosyalleşmek için uygun olmayan bir iş, sanat programları sunmaya terfi ettirecek bir sevgilim var. Yapmak zorunda, aksi halde karısı ilişkimizi öğrenir, her ne kadar karısı onu ilgilendirmese de çocuklarını çok seviyor ve onları üzmemek istemiyor. Bu da onun aptallığı çünkü öyle sanıyorum ki çocuklar pek üzülmez, zar zor hatırlarlar çünkü nadiren normal saatlerde evde oluyor. Sürekli bir kriz ya da onu eve gitmekten alıkoyacak başka şeyler oluyor. İstihbarat bölümünde. Onun evliliğini yıkmakla ilgilenmiyorum ki bunu memnuniyetle karşılar. Sadece uzun süre hava

durumu sunmak istemiyorum. Halkla ilişkiler uzmanım Rafe, hava durumunu sunmanın B listesinde olduğunu ama A'ya giden yolda önemli bir adım olduğunu söylüyor.”

Bu gazeteci umutsuzca bana âşık, beni gördüğü zaman suratında o aptal bakış beliriyor. Çenesi gevşiyor. Bu durum acayip korkunç! O bu şekildeyken gerçekten ondan iğreniyorum. Sanki ayakkabıma kurtulmak zorunda olduğum bir şey bulaşmış da kurtulamıyormuşum gibi ya da omuzlarımda ıslak bir kaban varmış gibi. En az elli beş yaşında, hastalıklı. Tekrar evlendi ve dört ve beş yaşlarında küçük çocukları var. Sanıyorum üzgün, baba olmak için çok yaşlı. İlk takımı onunla konuşmuyor, onlarla beraber tekrar öğrendiğini söylüyor ama pek de başarılı gözüküyor gerçekten. Sürekli kulüplerde ya da bazı kulislerde ya da benim olduğum yerlerde boy gösteriyor. İki haftada bir haberlerden test oluyoruz, o da soruları benim için yapıp bana yolluyor, eğer yeterince yalvarırsa onunkini ağızıma alıyorum ki onu yanımda tutabileyim. Ona bir gün, hafta sonu için buralardan gideceğimizi ve o işi adamakıllı yapacağımızı söylüyorum. İğğğ! Erkekler ne kadar aptal, öyle değil mi?”

“Soruları görüyor ve cevaplarını sana söylüyor, öyle mi?” diye sordu gazeteci. Sesinden çok şaşırdığı belli oluyordu.

“Evet.”

“Ama bu idam suçu,” dedim.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “Bu ülkede artık idam cezası yok. Var mı? Ah, ne demek istediğini anladım. Evet, eğer birisi öğrense sanırım işini kaybeder. Ama kimse bilmiyor, biliyorlar mı, ben söylemedikçe de kimse bilemez ve bu onun gözetiminde, benim değil. Ama sözüm kesilmeden önce

söylediğim gibi..." kolundaki aptal Rolex'ine baktı. Neredeyse manikürcünün küpeleri kadar çok parıldıyordu.

"Saat 2'de kaş şekillendirme randevum var ve zamanında orada olmak istiyorum. Dakiklik başarının en önemli anahtarlarından biridir, özellikle de televizyonda. Eğer hayatımın hikâyesini anlatmaya karar verdiysem, yaptığım da bu, sözümün kesilmesi uygun değil. Burada yaptığımız karşılıklı sohbetten farklı bir şey."

"Konuştuğumuz için kusura bakma," dedi Gazeteci ironi yaparak.

"Tamam, sorun değil," dedi Hava Durumu Sunucusu merhametli bir şekilde. "Sadece akışımı bozuyor. Şovun ortasında sahne yönetmeninin kulaklıklardan konuşmaya başlamasından nefret ederim, özellikle de canlı yayındaysak. Onun gibi bir şey. Ama dediğim gibi, hayatımın o kadar kolay olduğunu düşünmeyin. Bulduğum yere gelebilmek için gerçek bir mücadele verdim. Cidden doğduğum zaman değiştirildiğimi düşünüyorum ve anne bábamdan DNA testi istedim, ama bana yardımcı olmadılar. DNA testi için ağızlarından biraz sıvı alınmasının transfüzyon sayılmayacağını tekrar tekrar açıkladım onlara, ama o kadar salaklar ki bunu bile anlamadılar. Bana defalarca kendi çocukları olmadığımı söylediler, ama ben onların dediklerini kabul ettiğim zaman da bana destek olup işin sonunu getirmedi. Onlardan kesinlikle hoşlanmıyorum. Onlar Yehova'nın Şahitleri: çocukken televizyon, tatil, Noel yoktu, sadece can sıkıcı dini acılar. Annem şişman ve top top, babamsa sürekli başı bir yana çevrili şekilde yaşıyor, boynunda bir çeşit sinir burulması var. Bu insanlar tarafından okuldan alınmanın ne demek olduğunu bir düşünün. Diğer

iki ablam domuz gibi şişman! Ve görüşleri midemi bulandırıyor. Bu iki insandışı varlığın birleşiminden ortaya çıktığıma kesinlikle inanmıyorum. Ben güzelim, çekiciyim, zekiyim onlarsa hiçbir şey. Hayır, doğum anında değiştirildim: gerçek ailem birinci sınıf, eminim. Bir gün gerçek ortaya çıkacak. Sözde annem, bu sene bu sıralar oraya gitmediğim için üzülmüş numarası yaptı ama Noel'i kutlamayı reddettiğinden beri hemen hemen hiç şikâyet edemiyor. Onlara Tanrının olmadığını söylediğim zaman bana ıstırap çeken gözlerle baktı."

"Tanrıya inanmak ve faziletli olmak onlara hiçbir fayda sağlamadı. Aşırı yoksullukla ilerleyen yaşlarda tanıştılar, onlara yardım etmeyeceğim. Benim gençliğimi, çocukluğumu aldılar. Neden şimdi onlara bakayım ki?"

Onaylamamız için etrafına bakındı, ama bizlere konuşmayı yasakladığı için hiçbirimiz konuşmadık.

"Dediğim gibi zor bir hayat. Babam bir ayakkabı fabrikasının sevkiyat bölümünde çalışıyordu, annem de fırında, bir dizi dilimlenmiş beyaz ekmek üretim bandının denetiminde görevliydi. İyi para kazanıyorlardı, tutumluluğun erdem olduğuna inanıyorlardı, sonra hiçbir zaman şimdi olmuyordu. Zaman içinde bir şeyler biriktirmiş olmaları gerekirdi. Ben hiçbir şey görmedim. Giyecek iyi bir kışlık kabanım olmadığı için soğukta titrerdim, sadece fakir olmanın değil, aynı zamanda doktora götürmek yerine çocuklarının ölmesine izin veren böyle anneyle babanın çocuğu olmanın da utancını duyardım. Diğer kızların benimle kıyaslanamayacak kadar lüksleri, odalarında televizyonları, harçlıkları, gitmeyi dört gözle bekledikleri tatilleri vardı. En iyi ihtimalle küçümseniyordum, en kötüsüye aşağılanıyor ve zulüm görüyordum. Maalesef benim

ailem cennetleri için uğraşırken, mirasımı emeklilik maaşı yatırımından çok hayırseverliğe harcamayı tercih ediyordu. Tanrı yardım eder, diyorlardı. Ama yardım etmedi, ben de Tanrı ve gelecek planları arasına girmeyeceğim. Onlar istedi.”

“Babam beni on dört yaşında evden kovduğunda, cehenneme kadar yolun var deyip kurtuluş umutlarından yoksun olduğumu söyledi. Annem beni gizlice görmeye devam ediyordu, babamdan boşanmayı reddetmesi beni kızdırmıştı. İkimiz arasında bir seçim yapacaktı ve onu seçti. Domuz kafalı ve salaktı! Babam annem gibi doğuştan salak değildi ama kendisine salaklık aşıliyordu. Eğer dini inançlarınız yüzünden kendinizi şüphe ve sorgulamalardan uzak durmak üzere eğiterseniz sonunuz böyle olur. Aptal! Babam şu anda yumuşamış durumda, altmışına ulaştı, onun babasıysa, yani büyükbabam doksan üç yaşında ve İsa’nın tekrar dünyaya gelişini görmeye ömrünün yetmeyeceğini fark etmiş. Her ne kadar doğrudan benimle konuşmayıp annemle haber yollasa da beni tekrar eve kabul edebilecek kadar yumuşamış.”

“Ama başından beri ben hırslıydım. Bir şekilde bu zulümden, kaderin bir kaza sonucu beni mecbur ettiği bu boşucu geçmişten kaçacaktım. Ama nasıl? Çocuk olarak çaresizdim. Gülümsemenin, bizim evde nadiren görülürdü, gücünü fark ettim ve onu bir silah olarak kullandım. Gülümsemiğim herkes ben zar zor ayakta durabilirken bana yaklaştı, en iyisi yoluma gitmekti. Ağlamadım, gülümserseniz işler daha iyi gidiyor.”

“Eğitimse benim için diğer bir kaçış yoluydu, ama eğitim almak kolay değildi. Sınavlarla hiç problemim olmadı, okula gitmeme istemeden izin veriyorlardı ve kesinlikle Yehova Şahidi olmayanlarla oynamama izin verilmiyordu. Sınıfın en

iyisi olmak tehlikeliydi. 'Rüzgârdan sonraki çaba...' *İncil 1:14*. Dünyaya dair hırsla karşı çıkılıyordu. Bir keresinde düşünce-sizce büyüyünce televizyonda çalışmak istediğimi ağzımdan kaçırmıştım. Ama televizyon şeytan işiydi, sınıfta televizyon olduğunu öğrendiklerinde dehşete kapılmışlardı. Bu yüzden dayak yemiştım. Şahitler'de aile disiplini çok sıkıdır. Beni tanımaya ve hayra teşvik edeceklerine Havari John'dan alıntı yaparlardı. 'Dünyanın ya da dünyevi şeylerin seveni olmayın. Eğer biri dünyayı seviyorsa, o kişinin içinde Tanrı sevgisi yoktur çünkü dünya üzerindeki her şey, bedensel istekler, gözlere yönelik arzular ve kişinin hayatının anlamının şatafatlı göstereşler Tanrıdan değil dünyadan kaynaklanmıştır. Ayrıca dünya geçicidir, zevkleri de öyle ama Tanrı iradesi sonsuza kadar sürer.'"

"Sanırım bunun kesin bir güzelliği var, insanı sonsuza kadar sürecektı ussal bir uykuya yatırabilir. Küçüklüğümde İncil'den düzinelerce alıntı işlendi bana. Aklımdalar ve dine geri dönme ihtimalime karşı sonsuza kadar beynimde mücadele edeceğim bir zehir olarak benimleler."

"On dört yaşımıdayken annem beni çoktan kendisiyle beraber işe, fallik bir yapı gibi duran kocaman fırılardaki hamurların mekanik çarklarla tekrar tekrar dövüldüğü ve sonunda dev gibi fırınlara atılıp pişirildikten sonra, soğumaya bırakılarak keskin bıçaklarla evde olduğu gibi, işte de hata arayan annemin dikkatli gözlerinin kontrolünde kesildiği o sıcak ve maya kokan fırına götürüyordu. Zaman geçip giderken tenlerimiz ısınıp yağlanıyordu, onun şişman kollarının benimkine değmesinden nefret ederdim. Bir akşam metal bıçakların çıtır çıtır ekmekleri kesmesini ve yerdeki ekmek kırıntılarını izler-

ken anneme Tanrının olmadığını söyledim. Eve gitti ve babama yetiştirdi, aynısını ona da tekrar ettim.”

“‘Evet, Tanrı yok. Üzerinde düşündüm.’ Gülümsemeyi unutmuştum, sonraki hafta da gülümseyebilecek kadar keyfim yoktu, ablalarımın önünde dayak yedikten ve evden kovulduktan sonra. *“Bugün için neşeli olmak diye bir şey yok, acı var; bu acıyla eğitilenler ise barışçıl meyvelerle ödüllendirilecekler, yani salâh ile.”* Diğer bir deyişle zamanı gelince tövbe edenin tövbesi kabul edilir. Ama benim tövbe edecek neyim vardı ki? Etmeyecektim, edemezdim, şişko, geri zekâlı annemle tanışıp ona âşık olmak ve onun tarafından idare edilmek gibi bir talih-sizlikle karşılaşmadan önce Oxford mezunu olarak yola çıkan babamın aksine ben nedenimi inkâr edemezdim: Tanrı yok! Tanrı yoksa insanın benim şimdi yaptığım gibi çıkarı için hareket etmemesini gerektiren bir neden de yoktur.”

“On dört yaşında kovulduğumda, sözde ailem tarafından evden kovulduğumda, devlet tarafından birbiri ardına koruyucu ailelerin yanına verildim. Zeki çocuklar kendilerinden daha düşük zekâ düzeyi olan ailelerin yanına yerleştirilirse zor zamanlar geçirirler. Eleştirici, sorunlu ve nankör olarak görülürler. Kardeşleri onlardan hoşlanmaz. Evlerinin değıştirilmesi işten bile değildir. Tek yapmam gereken kocalarla flört ediyor gibi gözükmek, kadınların önünde çıplak dolaşmak ya da başkalarının yanında küçük kardeşe çocuk istismarıyla ilgili görüntüler göstermekti, yeterince gerçektir! Bir deri bir kemiktim ama kalça ve göğüslerim güzeldi. Bu nedenle hemen hemen hiçbir yerde birkaç aydan fazla kalamadım, okuldan okula, evden eve geçtim durdum. Sanırım günün birinde kendimi havalı bir evde hak ettiğim anne babayı bulacağıma ve

ait olduğum yerde sonsuza kadar mutlu mesut yaşayacağıma dair umutlarım vardı. Ama öyle bir şansım yoktu. Aslında sosyal olarak dibe vurmaya meyilli olduğumu anladım, yer değiştirmeler devam ettikçe, öğretmenlerin benden daha az dilbilgisi bildiği ve dikkatlerini çektiğim şeyleri yanıtlamadıkları bir okula düştüm. Aklına koyduğunu yapanlardan bir iki tanesi beni dövdü. Emekliliğine bir hafta kala kadın öğretmenlerden birini gönderdim. Erkekler beni severdi, ben de fırsat buldukça uygunsuz davranışlarda bulunmaları için onları cesaretlendirirdim. Bir çeşit mesleki tehlike olarak yoluma devam ettim, bu sorun demek, okuldaki en iyi yılımda Velicette ve Gretchen adında iki özel arkadaşım oldu ve bir yılda toplam üç öğretmeni, adi hayvanlar, seks suçlusunu olarak kayıtlara geçirdik ki bu diğer çocuklar içinde beni popüler yaptı.”

“Sorun kolej parasının nasıl ödeneceğiydi. O ana kadar vesaleti altına girdiğim hiç kimse koleje girmem için çaba harcamadı. Biraz uyuşturuocu problemim vardı, açıkçası aptallık edip sınavlarımın altından ekstaziyle kalkmaya çalışıyordum, akademik kayıtlarım pek de iyi gözükmiüyordu. Benim durumumdaki kızlar kolayca sokaklara ya da masaj salonlarına düşebilirdi. Her ne kadar daha kolay bir yol olsa da ben bunu istememiştim. Havalı bir yerdeki üst sınıf bir genelevden tekliif gelse belki de kabul edebilirdim ama bunun gerçek olamayacağını bilecek kadar realisttim. Açıkça, şimdiye kadar sınıf, eğitim ve kültür olarak aşağıyıldım. Piyasada yukarıda olup para kazanabilmek için kaliteli olmak lazımdı ya da en azından Rus olmak. Her neyse ilk hedefim kendimi televizyona atmak ve hepsine ayakta kaldığımı göstermekti.”

“Velicette’nin yardımıyla iyi bir plan yaptık. O koleje girdi,

turizm okuyup kampüste kalıyordu. Çok akıllıydı, benden bile daha akıllıydı! Yunanca ve Latince öğrendi, eğer istese klasikler üzerine bile çalışabilirdi ama çalışmadı. Klasikler emperyalist baskı tadı veriyordu, o ise Gambiyalı, Batı Hindistanlı kökenlerinden memnundu. Güzel ve harikulade, uzun bacaklı ve sıkı kalçalı, erkeklerin deli olduğu siyah kızlardan biriydi. Ama o da erkeklerden benden daha fazla hoşlanmıyordu. Erkeklerin hepsi ya benim babam gibi zorba ya da onun babası gibi hep uzaktaydılar. Şu anda kendisine Modern Sanat Müzesi, MOMA'da yardımcı olan bir adamla evli ve New York'ta yaşıyor. Belki de sanat sektörüne geçmeyi bu yüzden istiyordumdur. Eğer Velicette yapabildiyse ben de yapabilirim. Daha önce bu hiç aklıma gelmemişti."

"Her neyse, Velicette bilgisayar delisi Jimmy'yle arkadaştı ve hayatta herkesin Jimmy'ye ihtiyacı vardır, UCAS'ın bilgisayarlarına giren ve sonuçlarımı değiştiren Jimmy'ye. Böylece en azından kolej için notlarım gayet iyiydi, geçmişimle ilgili bilgileri de sildi. Bunun için bir şey yapmam gerekmedi, Velicette için deliriyordu. Akademik kayıtlar ve kişisel geçmişe ulaşmak çok problem değildi ama konu paraya gelince güvenlik duvarları sertleşiyordu. Böylece para sorun olarak kalmaya devam etti. Artık gerçek şeylere sıra gelmişti. Öğrenci kredisi alıp koleji yüklü bir borçla terk etmeyecektim, bu durum üzerinde düşünülemez kadar kötüydü! Velicette'le beraber bir çözüm bulup askeri harekât yapıyormuşçasına plan yaptık. %10'unu o alacaktı. Eğer ciddi bir taciz ya da daha fazlasına uğradığınızı ispat edebilirsiniz, Cezai Zararları Telafi Kurulu'ndan en az 10,000 pound alabiliyorsunuz. İkna olma oranları düşüktü bu nedenle biraz riskliydi, ama kadın

avukatlar bu konu üzerinde çalışıyordu, bu nedenle gelecekte bu parayı almak daha kolay olacaktı.”

“Kendimi sanat tarihi dersleriyle edebiyat ve genel kültür gibi bazı temel derslere verdim, eğitimime başladım, çok gülümsedim ve sorunlardan uzak durdum. İnsanlara sürekli paranın gelmek üzere olduğunu söyledim. Ama sonsuza kadar devam edemezdi. Tarikat üyelerinden Matthew denen bir çocukla yakınlık kurdum, Şahitler’in tarikat üyelerine ki aşırı derece duygusaldırlar ve herkesin günahla değil, güzellikle dolu bir dünyaya geldiğine inanırlar, ayıracak vakitleri yoktur. Bu nedenle korunmana gerek yoktur, zaten otomatik olarak korunursun. Kapı kapı dolaşıp insanları zamanın sonuyla ilgili uyarmazlar ya da onlara çok geç olmadan korunmaları gerektiğini söylemezler. Bana sorarsanız sadece tembeller; babama göreyse ayakkabıları aşınmasın istiyorlar. İçinde hiçbir dini disiplin yok, aynı üslupta bir dilin kullanılması yeterliydi, kolayca onlardan olabilirdim ki bunu yaptım. Tarikat, Şahitler gibi, ilişkilerini grup içinde kurmaya yöneltildi. Aslında başka bir şey denenmesi durumunda hesabı cehennemde verilirdi. Matthew, tıp öğrencisiydi. Görebildiğim kadarıyla grup dışından muhabbet edebileceği hiç arkadaşı yoktu. Benden biraz daha büyüktü, yirmi iki yaşındaydı.”

Mira bana doğru eğildi ve “Geçmiş zaman kipiyle ilgili oldukça endişeli,” diye fısıldadı. Hava durumu sunucusu ikimize de dik dik baktı. Çenemizi kapatıp dikkat kesildik.

“Tıp öğrencilerini Şahitler arasından seçmeye eğilimli değilsinizdir,” diye devam etti, yavaş yavaş, kısık bir sesle, asla gerçekçi gelmeyen yapmacık televizyon sunucusu edasıyla. “Kan doktriniyle ilgili çok fazla sorun var ama yine de tarikat

üyeleri çok güç beğenen insanlar değillerdi. Sanırım bu yüzden Matthew'ı oldukça küçümsedim, insanların dünyanın nasıl zor bir yer olduğunun ve kendine bakmanın zorluklarının farkına varmamaları çok rahatsız edici olabiliyor ama Mathew yeterince hoştu. Sadece isteksizdi. Yatağının yanındaki masanın üzerinde babasının, annesinin ve kardeşlerinin resmini tutuyordu, güzel bir bahçesi olan büyük hoş bir evde yaşamışlardı, iki labradorları vardı. Neden benim de böyle bir geçmişim olamamıştı? Belki eğer olsaydı daha iyi bir insan olurum."

"Normal davranıp devam ettim, önce onu hedef seçtim ve bir iki dua toplantısında ona hafifçe dokundum, oldukça basit giyinmişim, böylece kimse beni hatırlamayacaktı. Ondan tavsiye istedim ve böyle devam etti, Velicette'in evinde boğazım ağrıyor diyerek yataktan çıkamadım ve beni muayene etmesi için onu çağırttım, böylece göğüslerime ve kalçalarımına bakabilecekti. Velicette'in varlığı bir şekilde öne çıktı, etrafta seviş benimle der gibi yürüyordu ki bu her nasılsa çekiciydi! Seks onun için o da seks için, yaratılmış gibiydi, aynı etraftaki herkes gibi."

"İki kere sinemaya gitmeyi teklif etti bana, ona doğru eğildim, yarı kaza yaparmış gibi penisine sürtünüp durarak onu şaşırttım ve penisi sertleşti. Hoşuna gitmişti. Benim gibi gözüken tarikat kızıyla karşılaşmamışsınızdır, çok ulaşılabilirdim. Ama benim niyetimle ilgili hiç şüphesi yoktu, zavallı küçük beyni bu tür şeylere çalışmıyordu, bu nedenle Velicette onu benimle akşam yemeği yemesi için davet ettiğinde geleceğinden emindik. İyi bir mönümüz vardı, köri, biraz içmiştik ya da en olmadı o içmişti, ben değil; rapor ettiğiniz zaman bir

alkol muayenesi yapılır, alkol oranınız ne kadar yüksekse alacağınız tazminat o kadar düşüktür. Sevgilileri tarafından kandırılıp tecavüze uğrayan kızlar ancak kredi kartı borçlarını ödeyebilecek kadar tazminat alırlar, ama ben daha yükseğe oynuyordum. Bunun için oldukça kafa patlatmış ve plan yapmışım üstelik. Velicette'e %10 verecektim ki bu oldukça mantıksız gözükmeye başlamıştı: %5 daha iyi olabilirdi. Eğer her şey ters giderse ben hapse girecektim, Mathew değil, her iki durumda da Velicette'e hiçbir şey olmayacaktı."

"Onun evine gittiğimde ve birkaç insanla buluşup içeri girdiğimizde gece yarısıydı, ben yüksek yakalı kazağımın ve yarı deri eteğimin içinde Bridget Jones spor ayakkabılarıyla gayet neşeli, mutlu, ağırbaşlı ve ciddi gözükiyordum. Onunla yatağa girdim ve korunmadan seks yaptık, aramızda gerçekten bir şey olamayacak kadar hızlıydı ama o farkına varmadı tabii. Onun ilk seferiydi. Oldukça fazla keyif aldı. Yüzündeki ifadenin değişeceğini bilmek işin en güzel tarafıydı. Bütün erkekler hayvandır, hepsi başlarına geleni hak eder. O uykuya daldığında beni saran kollarından kurtuldum ve saat bir civarında oradan ayrıldım."

"Doğruca Velicette'in evine gittim ve çenemin kenarlarına, aşağı yukarı, beni nakavt eden yumruklar attı, ardından beni iyice dövdü ve oldukça geniş bir vibratörü hiçbir krem sürmeden kullandı, böylece tamamen çürükler içinde kalmıştım. Sendeleyerek Tecavüz Kriz Merkezi'ne gittim, insanların beni ağlarken aklımı yarı kaçırmış bir şekilde gördüklerinden emin olmak istiyordum, beni polis merkezine götürdüler, ağladım. Bir saat içinde polisler ona ulaştılar ve onu yakaladılar."

"“Sen tam bir hayvansın, canavarsın!” dedi yargıç ona. İş-

renç bir avukatı vardı. 'Bu hoş, sessiz, gayretli ve dindar genç bayan bütün masumiyetiyle odana giriyor ve hayatının hatasını yapıyor, travma geçiriyor, tek başına dışarı çıkamayacak kadar dehşete düşüyor. Onu mahvettin.' Ailesi ve kardeşleri de mahkemedeydi. O götürüldüğü zaman hayatlarına nasıl devam edeceklerdi. Ailesinin gözlerine bile bakamadı. Çok acayıptı."

"Ne kadar ceza aldı?" diye sordu Hâkim soğukkanlı bir şekilde. Hava Durumu Sunucusu zafer kazananlara has bir edayla yanıtladı. Şimdi anlatmak istiyordu.

"Sekiz yıl," dedi. Gururluydu.

"Sen ne kadar aldın?" diye sordu Vitrin Eşi.

"12.000 pound," diye yanıtladı saygılı bir şekilde. "İyi iş çıkardım."

Hepimiz sustuk.

"Bununla çok fazla yaşamam gerekmedi," dedi ardından. "Tabii onun da. Üç ay sonra kendini tavana astı." Daha fazla sessizlik.

"Parayı iyi kullandım," dedi kimse sormadan. "Eğitim ucuz değil. Üç yıl sanat tarihi, bir yıl iletişim okudum, BBC'de staj yaptım ve geri kalanı da hikâye..."

Pahalı, basit saatine baktı. "Geç kaldım," dedi. "Asla geç kalmam. Sözümü keserek geç kalmama neden oldunuz."

"Peki, bunları neden bize anlattın?" diye sordu Cerrah. "Bu oldukça mantıksız değil mi?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı konuşmaktan daha çok inleyerek. "Hiçbir fikrim yok. Belki itiraf edersem beni geri alırlar, atılmak çok dehşet verici bir şey, kendi babam bile bunu yaptı."

Hava Durumu Sunucusu'nun saati çözüldü, gergin bir şe-

kilde su geçirmez olması ihtimaline karşı onu sudan çıkarmaya çalıştı, fiyatına rağmen Rolex çalışmadı, asla bilemezsiniz! Havuza attı, sanki artık hiçbir şeyi önemsemiyormuş gibi, ama ardından yüzü buruştu ve ağlamaya başladı.

“Sadece annemi istiyorum ben,” diye inledi ve havuzdan çıkıp odadan koşarak kaçtı.

Yirmi dakika sonra lobiden tartışma sesleri geliyordu, muhtemelen Beverley ve Hava Durumu Sunucusu tartışıyordu, ardından onun aptal spor arabasının sesi duyuldu ve Castle Spa’dan ayrıldı. Kimsenin o gittiği için üzüldüğünü söyleyemem.

Şimdiki kocalar, beklenen aile toplantıları, yürümek için uygun banyo zemini gibi tüm desteklerden yoksunduk, belki de sadece buydu. Kendimi zavallı ve sinir hastası gibi hissettim, Hava Durumu Sunucusu'nun hikâyesi sinirimi bozmuştu.

Mira araştırmak için evrakları alabileceğini söyledi, belki de çocuğun ailesinin adı aklanabilirdi. Hava Durumu Sunucusu ortaya atılıp itiraf etmişti, geçmişi karıştırmanın kime ne faydası olabilirdi ki? Belki de hayal kuruyordu! Hikâyenin felaket bir gerçeklik döngüsü vardı dedim, bana katıldı. İnsanın bunu normalmiş gibi anlatması şok ediciydi! Erkeklerin acılarının kadınları bu derece etkilemesi, tersine dönmüştü, insan bunun iki yönlü bir yol olduğunu unutmamalıydı.

Yine düşüncelere dalıyordum. İnsan cep telefonu olmadığı günlerde neyle idare ediyordu? Herhangi biri sinyal direğinin olmamasının sinyal olmayacağı anlamına geldiğini kavrayabilirdi, oldukça açıktı. Eski yöntemlerin en iyisi olduğuna dair inanışına biraz acısam da Lady Caroline'in cep telefonu kullanmayı reddetmesini anlayabiliyordum. Hâlâ el yazısıyla mektup yollayıp elektronik posta adresi almamakta ısrarcı arkadaşlarım var, mektup aldığımda kanım çekiliyor, oysa bir zamanlar neşelenirdim. El yazısını anlamak, okumak çok zor. Yeni teknolojiye kusurlu. Mira, yeni aldığı uydu telefonunun çalışmadığını anlattı. Nasıl çalışıyordu ki? Aslında benim bir fikrim vardı. Değişik sağlayıcılar askeriyeden uydu için yer mi kiralyorlardı yoksa bunlar tamamen ticari miydi? Uydu-

ların çalışmak için karada üslenmiş bilgisayarlara ihtiyacı var mıydı? Ya da dışarıdan yardım ve sürgit almadan dünyayı daire içine mi alıyordu?

"Belki de Çinliler senin uydunu vurmuştur," diye fikir attım. "Sinirlendikleri zaman böyle şeyler yapabilirler. Belki de toplu halde düşürmüşlerdir, enkazlar da atmosferin dışında uçuşuyorlardır," diye espri yaptım.

"Belki, olabilir," dedi Mira gizemli bir şekilde. "Murdoch, Çinli bir kadınla evli."

Yeni havlular almak için odalarımıza dönerken Beverly, bize temiz çarşaflar getirmişti. Mira'ya dizüstü bilgisayarı çalıştırmada benden daha şanslı olup olmadığını sordum, hayır dedi, kablosuz internet bağlantısı yoktu, ama robotlarla uydular arasında bazı gizemli anlaşmaların yapıp onları çalıştıra-bilecekleri umuduyla onun telefonunu tekrar deneyebilirdim. Böylece onun odasına gittik ama hava dalgaları yoluyla "Mutlu Noeller Julian, iyi geceler," demeyi uman ben engellenmiş-tim. Gerçekten talihsiz bir durumla mı karşı karşıya olduğumu sanıyordum? Mesajımı üzerinden yollamaya çalıştığım uydunun bir Çin füzesi tarafından düşürüldüğünü mü ya da döküntülerinin uzay boşluğunda Çin füzeleri tarafından döndürüldüğünü mü? Sumara gribi gerçektir ve milyonlar ölmüş müydü? Kuru üzümlü Noel pudingleri tarafından öldürülmüşler miydi? Çocuklar pudingleri sadece kanyaklı kreması için yiyorlardı. İnsanlar bir şeyler için panik yapmış mıydı? Hidroterapi kapısındaki not yeterince gerçektir. "Eve gittiler." Eğer birileri televizyon izliyorsa sistem çökecekti, bir yerlerde okumuştum. Küçük kasabamızdaki iki saatlik elektrik kesintisi ortama durgunluk getirmişti, kasalar açılmıyordu, alışve-

riş durmuştu. Dünyadaki bütün bilgisayarlar çökmüş müydü? İnternetin belkemiği olan 13. Root Serverlara Kitlesele bir hacker saldırısıyla bu mümkün olabilirdi, hâlâ bir uyarı yok muydu? Tam da bu 24 saatlik kesinti süresinde Alec kimse için bir şey fark etmediğini söylemişti. Bütün bunlar bir kerede mi olmuştu? Batı medeniyetine ne oluyordu? Bir daha Julian'ı hiç göremeyebilirdim, küt diye yatağa çöktüm.

"Neyin var?" diye sordu Mira. "Bembeyaz oldun."

Ona anlattım. Kahkaha attı. "Kuruyorsun. Bu, ilişkisinde güvende olmayan bir kadın tarafından benimsenen dünyanın sonu isterisi, boşanma korkusu olarak yorumla."

Benim ona yaptığımı bu sefer o bana yapıyordu. Onu Zelda'nın hikâyesini âşık, mutsuz bir kadın olarak dinlemekle suçlamıştım. Şimdi de o beni aşta güvensiz, Shimmer'ın hikâyesi nedeniyle belirsiz korkuları tetiklenen bir kadın olarak dünyaya bakmakla itham ediyordu. Kocamdan daha fazla kazanmamış mıydım, çok daha fazla?

"Bu duygu yoğunluğun tam olarak ne zaman başladı?" diye sordu Mira. "Kaynağına in."

Düşündüm ve hatırladım. "İstasyona giderken arabada. Julian, eğer ben evde olmayacaksam kendisinin Wichita'da kalabileceğini söylediğinde."

"Anlaşıldı," dedi Mira.

"Ama şimdi telefonla Julian'a ulaşamıyorum," dedim. "Sana karşı bir şey yapıldığını düşünmen yapılmadığı anlamına gelmez."

"Bak," dedi Mira. "Ülkenin o tarafında şiddetli kar fırtınaları olur. Tüm telefon hatları kesilir. *Lex Parsimoniae*. Occam bıçağı! En basit çözüm en uygun olanıdır. Dünyanın sonu değil,

sadece bölgedeki haberleşme sorunundan kaynaklanan bir problem.”

“Birbirimize dediğimiz şey,” dedim, “dış gerçeklik diye bir şey olmadığı, sadece kişinin deneyimleri ve duygusal tepkilerinin toplamı mı var?”

“Evet,” dedi. “Aşağı yukarı. Eğer kadınsan. Haberlere dikkat etmek oyalayıcı bir aktivite. Bu nedenle Lady Caroline bunun dışında durmaya çalışıyor. Julian’ın nerede olduğu fark etmez. Asıl nokta burnunun ucunda. Ben Alistair’in nerede olduğunu gayet iyi biliyorum. Evde. Sorun da evde olması. Şu saatlerde muhtemelen karısıyla yataktadır ya da daha da kötüsü çocukları erken saatte yatağa yollayıp onunla Noel ağacının altında sevişiyordur. Onun seçimi bu. Bana böyle hissettiren ne sanıyorsun? Buraya ve bu ana güçlkle konsantre olabiliyorum.”

İnkâr etmekte oldukça iyiydim, bunu anlamıştım. Gerçekten Julian’ın benden ayrılıp cinsel oyunlar için başkasına gidebileceğini düşünmemiştim. Daha net ifade edeyim başkasıyla sevişmek için.

Söz konusu değildi, aynı dünyanın sonu gibi.

Duruma uygun gözüken Komplo Kuramcısı’nın hikâyesine gelmişti sıra.

Komplo Kuramcısı kendi ufkunu kendi açmış, erkek çocuklarını Eton’a ve avlanmaya yollayan bir aileden geliyordu. Kendisiyse ailesinin iyi bir meziyet gibi gördüğü tilki avlarına karşı kampanya başlatmıştı. Çaba harcamadan güzel olanlardı, akıllıydı, güzel elmacık kemikleri ve şeftali ve krem karışımı bir teni vardı. Sanırım otuzlu yaşlarının ortasındaydı. Ekonomi mezunuydu ama evde oturup çocuklarına bakıyordu, gör-

kemli evinin bir kanadı misafirlere açıktı, kilisenin çiçekleriyle ilgileniyor ve yaralı askerlerin iyileşmesi için şehirdışındaki bir evde çalışıyordu. Bir yardım çekilişinde Castle Spa'da dönemlik bir tatil kazanmıştı. Güney Pasifik'te gemi enkazlarını arayan kocasının acilen kum değiştirmek gibi bazı işler yapması gerekmişti ve Noel için evde olamayacaktı. Büyükanne ve büyükbabaları çocuklarla kalmayı seve seve kabul etmişti, o da fırsatı değerlendirmişti.

Belki de bu kadar fırsatın üst üste gelmesi onu biraz delirtmişti. Gözleri keskin ve parıl parıldı, güzel ağzı biraz kasılıyordu. Evlilik, sosyal zorunluluklardan dolayı arka plandaydı, ekonomist olarak kalmıştı ya da siyaset bilimi hocası olarak kalsa belki de daha iyiydi. Kendi iyiliği için çok akıllıydı. Ona dinleyicileri ver, hemen anlatırdı. Balık avlayan komşuları o yaklaştığında kaçarmış, açıktan açığa öğretmenleri kaçarmış. Onun aptal, takıntılı kocası Noel'i onunla geçirmek yerine gemi enkazlarıyla geçirmeyi tercih etmiş. Ondan hoşlandım. Eminim çocukları da onu seviyordur. Hareketleri yerindeydi.

Dünyanın durumundan çok ayak tırnaklarını düşünen dinleyicilerini dünyaya neler olacağı konusunda uyarmış. Anne ve babasının jenerasyonunun takıntılı olduğu yatağın altındaki Kızılar sadece yeraltından gitmiyordu, bağlantı süreleri gözlemlenmemişti; ısırganotu köklerinin kışın gözükmemesinin sinir bozuculuğu gibi, bütün yönlerde karanlıkta atış yapmak da arap saçına döndürüyordu, siyasi havayı daha dostça bir ortama döndürecek baharın yeşil ağaç yapraklarıyla süslü günlerini bekliyordu.

Ah, tamam, komplo kuramcısıydı, diğerleri olayları görürken o, olay örgülerini görürdü. Bu yüzden kendini popüler

yapmıyordu. Eğer siz de Manikürcü ve Papaz'ın Eski Eşi gibi Marx'la, Trotsky'yle, Gramsci'yle ya da Marcuse'le ilgili bir hikâye okumak istemiyorsanız burayı atlayın ve sayfa 215'den Manikürcü'nün hikâyesiyle devam edin. Belki böylesi daha hoşunuza gider; gerçek aşk, şeyhler ve güneşsiz bir şehirden çıkıp jakuzimize yolu düşen, mücevherlerle süslenmiş, korumalarla gezen soluk kızın hikâyesi. Ben kaderimle baş başa kalıyorum. Eğer imkânım olsa yapardım, yapamaz mıydım? Kazara dünyanın sonunu gördüm, o olay örgüsü olarak görüyordu ki böylesi daha rahatlatıcıydı çünkü en azından birisi bir yerlerde diğerlerinin neler yaptığını biliyor demek oluyordu.

Komplo Kuramcısı'nın Hikâyesi

Biz başarılı kadınlar ya da Spa broşürüne göre böyle olmalıydık, mermer jakuzinin kenarında oturup bacaklarımızı kokulu suya uzatarak Komplo Kuramcısı'nın anlatmak zorunda olduğu hikâyeyi dinledik. Birçok radikal gibi o da burjuva ağzıyla konuşuyordu.

“Yaşım kırktan fazla, dünyanın bir el arabasında bir cehenneme doğru gittiğini bilecek kadar yaşlıyım. Öyle görüyorum ki kırkın altındakiler, her şeyin iyi olduğunu düşünüyorlar. Ama benim tezim şöyle: tabii ki böyle düşünürler, beyinleri Gramsci Projesi'yle yıkanmış. Ben dünyanın bir zamanlar kurumlarımız, ulusal sınırlarımız, ortak değerler sistemimiz varken, kredi kartları en önemlisi de bizi yönetenlerin bizleri olmasına taktığı borçlarımız yokken nasıl olduğunu biraz bulanık da olsa hatırlıyorum. Ben daha mutlu bir dünyada doğdum, bana inanın, siyasi doğruluğun olmadığı ve öylece yuvarlanıp gittiğimiz bir dünyada. Kırkın altındakiler için Proje sayesinde tarih diye bir şey yok, dünya dün başladı ve her zaman bugünkü gibi süregeldi.”

Manikürcü esnedi.

Hafiften gocunarak, “Kaç yaşındasın?” diye sordu Komplo Kuramcısı ona.

“Yirmi iki,” dedi Manikürcü. “Yine de senin için hangi kahrolası fark ortaya çıkıyor anlamıyorum.” Duygudan yoksun bir şekilde küfretti. ‘Kahrolası’ sözcüğü onda değişik bir hal alı-

yordu, onu kullanışında bile bir çekicilik vardı.

“İşte, demek istediğim bu,” dedi Komplo Kuramcısı. “Sen genç birisin ve sana tek mantıklı gelen büyüklerine karşı muhalif olman. Neden olmayasın ki? Anne ve babana karşı şüpheyle yaklaşan, babaları istismarcı, anneleriye ihmalkâr olarak gören öğretmenler tarafından yetiştirildin.”

“Çok haklısın,” dedi Manikürcü. “Ben bu işte yokum artık.”

“Ne kadar gençsen yaşadığın dünyadan o kadar memnunsundur,” diye devam etti Komplo Kuramcısı. “Tartışacak hiçbir şey göremezsin. Dünyanın altüst olduğu 1967’den beri Gramsci Projesi hayatta ve iyi işliyor. Marksizm ve türevleri yeni bir Avrupa kurulması için uygun bir zemin buldular ve yeni bir dünya düzeni ortaya çıkardılar. İki kollu saldırı oldu: destekçileri ve kurumlarının saldırılarıyla acele içinde kapitalizmin sonunun getirilmeye çalışılması; evlilik, aile, kilise, sınıflara ayrılmış toplum, mükemmel topluma uyacak yeni, uysal, doğru düşünen vatandaşlar yaratmak. İşini çok da iyi yaptı. Gramsci Projesi tatlı dillidir, cilalı bir konuşma idaresi vardır, pay sahipliği, meseleler, hedefler ve performans göstergelerinden bahseder. Sakinleştirir, ikna eder ve bizlere ilgi çekici şeyler sunar. Hepimizde iPod var, plazma ekran televizyon, cep telefonu var, yok mu? Hepimiz bitmek tükenmek bilmeden eğlenmiyor muyuz? Gramsci, istediğini yaptı. 1928 yılında bir arkadaşına, ‘Devrim ayrıca yeni standartların, yeni psikolojinin, yeni hissetme, düşünme ve yaşama biçimlerinin şekillenmesini de gerektirir,’ diye yazmıştı. Bunlara ulaşıldı.”

Nefes almak için durdu. Hepimiz memnun olmuştuk.

“Devrimden bir çıkış yolu var: bizi yenilgiye uğratmakla

tehdit eden çok sayıda kurban var. Onları her yerde görüyoruz. Bir zamanlar altın olan uyuşturucu bağımlısı mutsuz delikanlılar ve içkici genç kadınlar, bugünün yorulmuş anneleri ve reddedilmiş babaları, çocuksuz, nörotik yalnızlar, aile kurumu çökerken sperm bankasına akın etme, aşkın modası geçiyor. Kırkın altındakiler her zaman böyle olduğunu düşünüp bunu kabul ederler ya da en iyi ihtimalle 'çözülmesi gereken meseleler' olduğunu kabul ederler. Ama aslında bu meseleler Gramsci Projesi'nin yeni bir dünya düzeni yaratma girişimi sırasında üretilmiştir."

"Bu Gramsci kim?" diye sordu Mortgage Komisyoncusu. "Neden daha önce onu hiç duymadım?"

"Çünkü solun açığa vurulmamış sırrı o. Güzel gözlü İtalyan kambur ve 1926 yılında Musollini tarafından, komünist olmasından dolayı faşist devlete bir tehlike arz ettiği gerekçesiyle hapse atılan, ağzı iyi laf yapan biri. 'Bu beyni yirmi yıllığına durdurmalıyız,' demiş savcı. Ama cezaevi yetmemiş. Gramsci, yazdıklarını gizlice 1937'de öldüğü cezaevinden çıkarmış. Artık adı çok nadiren geçiyor ama düşünceleri Batı'nın siyasi ve kültürel elitlerinin aldığı her kararda etkili."

"Oldukça duygusal," dedi biri.

"Öyle," dedi Komplo Kuramcısı sertçe. "Bir öykü her zaman yardımcı olur, bir hapis cezası da öyle! Aziz Paul'ü ve Hristiyanlığın yayılmasını düşünün. Gramsci'nin fikirleri Frankfurt Okulu tarafından yayıldı, Aziz Paul'ün komünist versiyonu."

Frankfurt Okulu konusunda oldukça bilgim var çünkü büyük büyük amcam Sigmund Lowenstein onlardan biriydi. Çok az kişi dinliyordu. Çoğu ya kahvelerini içiyor ya da

şampanya aramak için dolanıyordu. Hikâye çekiciliğini kaybetmişti, birkaç yarım yamalak dinleyen kişi kalmıştı sadece. Ben sessizliğimi korudum. Komplo Kuramcısı'nın herkesi sıkmasına izin verdim.

Ama uzak akrabam Sigmund, Alman Yahudisi'ydi, filozof, sosyolog, Frankfurt Üniversitesi Sosyal Araştırmalar Enstitüsü'nün bir üyesi ve entelektüeldi. Konu hakkında bir şeyler biliyordum. Belki de konuşmalıydım! Bu burjuva, zengin neo-Marksist entelektüeller, Yahudileri asimile etmişler ve otuzlu yılların başında Frankfurt'ta gelişmişler. 'Neo' çünkü açıkça orijinal Marksist modele yapılan eleştirilere göğüs germiyorlardı. Öngörülen işçi sınıfı devrimi gerçekleşmemişti. Nazizm yükselişteydi. Sovyetler Birliği'ndeysen Stalin şovunu sürdürmek için kendi halkından milyonları katletmeye başlamıştı. Teorinin gözden geçirilip düzeltilmeye ihtiyacı vardı. Devrim gecikmişti ama tekrar yapılmalıydı. Mevcut düzenin yıkılması hâlâ gerekliydi. Nasıl acele edilebilirdi? Yeni psikanaliz keşifler yapılıyordu. Freud ve onun haz ilkesi birdenbire çok ilgi çekici bir hale geldi. Büyümekte olan çocuk -toplum da bireysel terimlerle ifade edilebilir, edilemez mi?- genelde istilacı yıkıcı bir erotizmden yetişkinler dünyasına adım atar. Diyelim ki toplumu zevk düşkünü devletin içinde tuttunuz, eminim ki sonra kendini hızlıca imha edecektir.

Hitler iktidara geldiği zaman Yahudiler kendi toprakları olarak gördükleri ülkeden atıldılar. Bazıları New York'a gitti, bazıları Hollywood'a. Sigmund, arkada kalmayı seçen ve 1943 yılında Auschwitz'te ölen kızı Anna'ya yazmıştı:

Yalvarıyorum, uygun olduğunda buraya gelip bana katılmayı

tekrar düşün. Burada Hitler'in konuşmasını dinledim. Kelimeleri ovaları denizleri aşır her yere ulaşıyor. Barıştan bahsediyor ama savaşı kastediyor. Kelimelerin, kelimenin ötesinde doğal bir güçlerinin olduğunu daha önce hiç bu kadar çok hissetmemiştim. Senin için korkuyorum. Seninle kalmayı çok isterdim ama yapılması gereken işler var. Hitler'in Nasyonal Sosyalizmi, gerçek sosyalizm değil, bütünü gücüyle akın etmeden önce bitirilmesi lazım. Ayrıca görevimin dışındaki isteklerim hiçbir şey!

Zavallı Sigmund, Amerika'dan nefret ederdi! Basitliğinin düzeltilemeyeceğini düşünürdü. 1942 yılında New York'ta öldü. Mülteci arkadaşları, üniversitelerde bir güç haline gelen Marcuse, sanat alanında Adorno, psikanalizde Fromm bu yabancı ülkede gelişim gösterdiler. Ardından 1946 yılında büyük bir enerji patlamasıyla Neo-Marksistlerin bu grubunun geçerliliğini korumaya çalıştığı şeyi sağlayan Gramsci'nin *Hapishane-den Mektuplar* isimli yayını geldi. Gramsci, onların şehidiydi. Haz ilkesi giderek büyüyen popüler düşüncelerin açıkça dile getirilebildiği bir kültürde, bugün siyasi doğruluk diye bildiğimiz şeyi kendi istekleriyle kucaklayan yeni vatandaşların yaratılmasına katkıda bulundu. Bu arada Marcuse, 'Savaşma, seviş,' cümlesini ortaya attı. Ve aşkın yazı başladı, gerçekte asla yürümedi, bayağı ve meşum bir şeye dönüştü.

Bunların hepsini jakuzide oturan kadınlara söylemedim. Cesaretsizdim. Sıkmaktan korkuyordum, ayrıca Komplo Kuramcısı tekrar iş başındaydı.

"Yenilgiyi asla kabul etmezler; sadece taktik değişir. Böylece Marx doğru öngörememişti, ama Gramsci'nin görüşüne göre kapitalizmin çöküşü hâlâ kaçınılmazdı, yalnız biraz ça-

buklaştırılmalıydı. Devrim karşıtı şeyler acilen kaldırılmalıydı. Burjuva tarihi alakasız bir hale geliyordu. En iyi dünya dün başlayandı. Gözde devrim teması yeni bir dönemi 0 yılından başlatan 1789'da Fransa'da ve 1975'te Kamboçya'da olanlardı. Bu düşünce bugünkü kültürümüze sızdı. Baştan başlat! Psikoterapist hastasından kendisini bağlayan şeyleri bırakıp çocukları büyükanne ve büyükbabadan uzak tutmasını, eski şeyleri yapmamasını ve yepyeni bir başlangıç yapmasını istiyor. Her şey birbiriyle alakalı, hiçbir kesinlik yok, gerçeklerle ilişkilendirebileceğimiz hiçbir tarih yok, sadece hissedilen gerçeklik var."

"Dominolar düşmeye başladı. Sadaakat ve gelenek kötüdür, yeni bir düzene ihtiyacınız var, en azından adını değiştirin. Hıristiyanlık en büyük düşman! Hıristiyanlık gitmeli. Kiliselerin harap edilip camilerin inşa edilmesi Gramsci Projesi'ne çok iyi uyuyordu. Sağlık ve güvenlik kendiliğinden olana bir son veriyordu. Artık yerel eğlenceler için kek pişirmek yoktu, birisi zehirlenebilirdi. Barlarda artık toplanılmıyordu, sigara içme yasağı ve izinsiz canlı müzik yasağı. %31'imiz evlerimizde yaşıyoruz ve bu oran hızla artıyor. Bırakalım insanlar yalnız başlarına evlerine gitsinler, kapıyı kapasınlar, özgürce sigara içip porno izlemek için odalarına çekilsinler. Her şeyin aksine porno eski düzeninde. Seks aşkla yer değiştirdi, aşk devrim karşıtıdır, evliliğe gider."

"Kahve isteyen var mı?" diye sordu Papazın Eski Eşi canlı canlı, eller kalkınca kahve yapmak için gitti.

"Proje, evliliği erkeklerin kadınlar ve çocuklar üzerindeki egemenliğini devam ettirmek için erkekler tarafından kurulmuş bir tuzak olarak görüyor. Öyleyse evliliği yok edin. Vergi-

leri kaldırım, cazip gösterecektir. Kimsenin kimseyle evlenmesine izin vermeyin, evlilik artık sadece erkekle, kadınla ve çocukla ilgili değil. Eşcinsel ya da heteroseksüel hiç fark etmez. Bekâr annelere ev verin, eğer erkek arkadaşları olursa onları cezalandırın. Monogami'nin işini bitirin ya da umudunu, eğer insanlar aşk istiyorsa bırakalım devlete âşık olsunlar."

"Aile, Gramsci tarafından devrim karşıtı olarak tanımlanmıştı, vahşet ve sömürü üzerine kurulmuş tehlikeli bir kurumdur, öyleyse aile kaldırılmalı, ebeveynlik feshedilsin. Çocukları annelerinden alın, kadınların seçim şansı yok çünkü çalışmak zorundalar. Bebekleri üç aylık olduğunda dadılara verin, çocuklarını okula göndermek istemeyen anneleri hapse atın. Tüm babaların potansiyel çocuk istismarcısı olabileceğini varsayın. Eğer bir adamın maaşı bir aile için yetmiyorsa, kim her şeyi altüst eden bir baba ister ki? Bugünlerde kadınlar istedikleri kadar çocuk yapabilirler mi? Güçleri yetmez. Doğum oranları düştükçe düşüyor. İyi. Proje onaylıyor. Eğitime ne kadar vakit harcarsanız o kadar az çocuğunuz olur. Bu nedenle herkesi üniversiteye doldurun, hepimizin kariyeri var artık. Kariyer daha az bebek demek. Sadece fakirlerin geniş aileleri var, fakirlerin çocuklarıysa başarılı, yumuşak başlı, yarının aşırı basit vatandaşları. Bu projeye tartışabilecek kim kaldı? İnsanlar uysal, geri dönüşümle meşgul ve biri bizi gözetliyor çöplüğüne tıklmış durumdadır."

"Saçmalık," dedi Manikürcü, ama en sonunda dinliyordu.

"Kendi şehrin Liverpool'u ele al," dedi Komplo Kuramcısı.

"Orayı biliyorum, orada bir hayır kuruluşu işletiyordum."

"Ne kadar hoş," dedi Manikürcü asil bir şekilde.

"Sokaklar silah sesiyle dolu. Proje, suç ve düzensizliği sevi-

yor. Bu, son yaklaştı ve yeni düzen yakında burada olacak demek. Sence sokaklarda bu kadar az polisin olması tesadüf mü?"

"Bunların düzensizlik ve yetersizlikten kaynaklandığını düşünüyordum," dedi Shimmer. "Hepsinin kurgu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Başka nasıl açıklayabilirim? Hiçbir şey ifade etmiyor mu size? Aşırı sağ Hristiyan hakları kendi sevincini yaşıyor: sadece inananlar cennete gidecek, ne zaman olursa; aşırı solun da kendi inancı var: devrim yapıldığı gün sağcılar da benimseyecek. Eğer yaşlılar evlerini terk etmeye cesaret edemezse kim takar ki? Kendi geçmişleri ve önemleri var, cezalarından bahsetmek, onlardan çalmak değil olay. Kendi topraklarında sürgünler. Silah taşıyanların beyaz olmadığını fark ettiler ama bahsedecek cesareti bulamadılar kendilerinde."

"Bu ırkçılık!" dedi Papazın Eski Eşi. "Düzendışı"

"Ne kadar kolay söylüyorsun bu sözleri! Bu kelimelerin ırkçı, cinsiyetçi, belli bir tartışmada nerede durduklarını, tanımlarını. Bahse girerim senden daha az ırkçıyım," dedi Komplo Kuramcısı.

"Her neyse, Liverpool'da silahla işlenen suçları genelde beyazlar işler," dedi Manikürcü ama kimse oralı olmadı.

"Bana göre önemli olan ten rengi değil," diye devam etti Komplo Kuramcısı. "Önemli olan silah taşıyan çocuklar, geleneklerin onlardan çalınması, projenin kaçık teorisinin devam etmesi için yakında ulusal sınırlar kalkacak ve herkesin gözü daha iyi boyanacak. Sosyal cehenneme giden yol güzel amaçlarla döşenmiştir. Zaman varken küpünüzü doldurun."

"Hiçbir zengin insan kendisinin kötü olduğunu düşünmez," dedi Vitrin Eşi.

Komplo Kuramcısı alelacele nefes almak için durdu. Şimdi tekrar devam ediyordu.

“Evrensel eşitlik teorisi, farklılığın reddi arayışında ve doğuştan eşitlik konusunda ısrar etmekte, hiçbir anne babanın ya da çocuğun eşit olmadığı ortadayken! Gramsci Projesi bunu ayaklarımıza getiriyor. Hepimizin bildiği gibi sanat ve kültür sona erdi.”

“Ay lütfen,” dedi birisi. “Lütfen!” ama devam etti. Sanat kendi gününü yaşamalıydı.

“Sanatçının günü sıradan bir vatandaşınkinden farklı olarak miadını doldurmuştu. Yüksek sanat elitist, yani seçkinlik ilkesini savunuyordu, elitizmse devrim karşıtıydı, bu yüzden ondan kurtulunmalıydı: ün kültürünü yerinde büyütün. Yanlışlarını yüzüne vurun. Sizin umurunuzda olan bu, yaptığınız değil. Herkes ünlü olabilir, ünlü olmak özel bir yetenek gerektirmez. Eğer aramızdan bazıları çizim yapmada diğerlerinden daha iyiye, olayı abartarak sanat okulları yetenekli öğrenciler yetiştirmeyi bıraksınlar. ‘Sanat’ın birilerinin parlak fikri olmasına izin verelim: seksi bir yatak, işkence edilmiş bir koyun. İşte, oluyor, Turner Ödülü burada. Televizyonda en düşük ortak paydayı bulun: ödül niceliği niteliğinden daha fazladır, reytingler kazanır. Aptallar düşer. ‘İyi’nin tanımını ‘popüler’in tanımıyla değiştirin. Bırakın kuralları *Biri Bizi Gözetliyor* koy-sun. BBC, toplumsal olarak tüm değerleri düzenliyor: spikerlerine sokakların pis dilini öğretiyor. Hepimiz yaratıcı bir şekilde yazmayı öğrenebiliriz ve hepimiz yazar olabiliriz. Yazar kuşatma altındadır: yayıncılıkta çok satanlar, yani best seller’larda edebi eserler kayboluyor, yalnız Jordan ve futbolcuları talep görüyor. Gramsci Projesi’nin önde gelenlerin-

den bazıları operadan hoşlanıyor olmalı, hâlâ yaşıyor. ‘Sanat filmleri’ fon bulamıyor, eğer bulurlarsa da yayınlanmıyorlar. Onun yerini YouTube, insanların sanatı aldı.”

“Hepimiz aynıyız, aynı düşünüyoruz. Pardon, düşünmüyoruz, aynı hissediyoruz. Bir şeyler eksik, var oluşun farklı bir biçimine dair belirsiz özlemlerimiz mi var? Astroloji içinizdeki benliğinizi bulmanıza yardımcı olur. Eğer kendinizi suçlu hissederseniz bırakın terapist affedeciniz olsun, günahlarınızı bağışlasın. Gramsci Projesi’nde terapinin özel bir yeri var. Terapistin gözünde bireyler yaratılmamıştır, yetiştirilirler. Yaptıklarımızı yapmamıza engel olamıyoruz. Eğer mutsuzsak anemizi suçlarız, eğer şişmansak ya da iyileşme sürecindeyse babaları istismarla suçlarız. Yeni geliştirilmiş, altüst edilmiş kültürel bir devrim geldi çatı. Başında da sağduyu var. Şu anda kültürün sağduyusu halka ait, burjuvalara değil. Gramsci kazandı.”

Birisi esnedi, başka birisiyse az kalsın suya düşüyordu, o sırada kendine geldi.

“İnsanlarımızın ve ailelerimizin sefaleti Avrupa’nın hiçbir yerinde olmadığı kadar kötü bizim ülkemizde,” diye devam etti Komplo Kuramcısı küstahça. İçinde doğduğu sınıfın verdiği bir kendinden eminlik vardı. “Neden? Çünkü Gramsci devrimi, Gramsci Projesi Avrupa’nın diğer yerlerinden çok bu ülkede geliştirildi. Şu anda bize sağduyu gibi gözüken kural-lara itaat ediyoruz. İnsan haklarına inanıyoruz! Düşmanlarımızı iyi karşılıyoruz, eğer biz onlara iyi davranırsak, elbette onlar da bize iyi davranırlar. Oysa gerçekte ellerinde bomba var. Eski sağduyunun sağlaştığı diğer ülkeler direniyorlar ama yakında enerjileri tükenecek. Onlar da bu empatinin ağır-

lığı altında çökecekler.”

“Söylesene,” dedi Shimmer. “İnsan Hakları Sözleşmesi onaylanırken ellerini neşeyle ovarak planlar yapan Gramscistlerle dolu bir oda mı gördün? İnsanların deliliğinin birleşimi belirli bir dönüş yapıp daha iyi bir dünya isteyerek ona ulaşmak için yasalar hazırlamaları mı, daha çok belli belirsiz bir şey mi, yoksa metaforik mi? Komplo değil karışıklık mı?”

“Bilmiyorum,” diye katıldı Komplo Kuramcısı aniden on üç yaşındaymış gibi güvensiz gözükererek. “Eğer görebilseydim bile biraz inanması zor olurdu. Ama başka türlü nasıl bir anlam çıkarabilirsiniz. Eğer gerçek bir kurguysa tüm taşlar yerine oturuyor.”

“Ama eğer ellerine parçalanmış toplum enkazından başka bir şey geçmeyecekse neden bunu yapsınlar ki?” diye sordu Shimmer. “Eee, öyleyse?”

“İktidar,” dedi Komplo Kuramcısı. “Mutlak iktidar. Haklı olmanın keyfi, başarının heyecanı! Zaferin şanı! 72 bakir. İnsanların bir şeyi mahvettiklerinde ne istediklerini Tanrı bilir. Cıldırıldıklarını size söylemiştim.”

“Aynısını Irak’ta da yaptılar,” diye söze katıldı Hâkim. “Ardından ne olacağını düşünmeden bir toplumu parçaladılar. Onlar sadece yabancılardı, sayılmazlar. Ama Kızılderililer hâlâ yataklarının altında nefes almıyorlar mı? Burada, evlerinde? Gerçekten hayatım! Kocanın eve gelme zamanı geldi.”

“Dikkatli olsan iyi edersin,” dedi tehlikeli bir şekilde Shimmer. “Eski cinsiyetin kendini gösteriyor. Ne anlam çıkarıyorsun? Tek ihtiyacı iyi bir cinsel ilişki mi yani?”

“Senin mahkemelerinde son zamanlarda neler oluyor?” diye sordu Komplo Kuramcısı, onların laf dalaşını göz ardı

ederek. "Mahkemeler devletteki güçlerini kaybettiler, aynı doktorlar ya da seçilmiş milletvekilleri gibi. Parlamenterlerin rütbesi ilahlaştırılmış sosyal işçilere döndü. Devlet, diktatör tarafından yönetiliyor."

Hâkim somurtarak bakıp hiç ses çıkarmadı.

"Şimdiye kadar devlet nispeten merhametliydi, ama şimdi demir yumruk kendini kadife eldivenin içinden göstermeye başlıyor. Hapishaneler soykırım inkârcılarının, savurgan geri dönüşümcülerin ya da çocuklarını evde tutmak isteyen annelerin kaderi. Düşünce suçu suçun kendisinden daha ağır cezalandırılıyor. Basit bir kapkaçta üç ay yersiniz, ırkçılıkla azmettirilmiş bir kapkaç yüzünden üç yıl. İstedikleri ve aldıkları aklınız. Gramsci, devrimci mücadelede iki yol görür: ilki şartlar olgunlaştıktan sonra yerini Winter Sarayı tufanı gibi ön saldırıları 'eylemler savaşı'na bırakacak olandır; diğeri gizli 'pozisyonlar savaşı' ki aynı burjuva hegemonyasının sonunda yok edilmesi gibi bir çeşit kültürel hendek savaşı. Pekâlâ, zaman doldu. Hapishane kapılarının nasıl açıldığını görün."

"Kurgular vardır," dedi Vitrin Eşi kesin bir ifadeyle, "darbeler vardır, yapırlılar. Ekim Devrimi, Bolşeviklerin iktidara geldiği devrim. Winter Sarayı tufanı 1917'de, çok popüler bir yükselişi yoktu, diğer erken dönem Rusya propaganda filmlerindeki gibi portreler yoktu. Büyük ihtimalle Gramsci de onları görmüştü, onlara inanmıştı. İnsanlar koşarak gelmişti çünkü sadece oraya yürüyüp -içi boş hızlı savaş gemisi *Aurora*'dan çok- vurulmadan ateşleyen ve kontrolü ele geçiren bir avuç devrimci, fıçılar dolusu şarapları kilerlerden alıp özgürleştiriyorlardı ve bu değerli nesne oluktan akıyordu. Ya da en azından bir rehber bana böyle söylemişti."

“1947’de benim gıcırdayan eski milyonerime göre, ama iyi bir adamdı, hoştu; onun gücü yetebilirdi, sanırım çok zengindi, ailesinin söylediğinin aksine ben onu mutlu etmiştim. Komünistlerin devleti devralmasıyla denge sağlanmıştı. Sivil huzursuzluklarla, devrimlerle ve şiddetle geçen on yıllar olmuştu. Sovyetler, Avrupa’nın yarısını almıştı, İngilizler bile sosyalist olmuştu. ABD’nin bile devrilme riski vardı. Ama olmadı. Senatör McCarthy onun yerine sindirme harekâtı yapmıştı, komünist hücrelerde ayaklanmalar çıkmıştı. Neredeyse Sovyetlerin Ekim Devrimi’nin 30. yıldönümünde oraya gelmişlerdi.”

“Herkes McCarthy’nin kötü adamlardan biri olduğunu bilir,” dedi Papazın Eski Eşi. “Ben bile biliyorum.”

“McCarthy’nin başı Holywood propaganda makinesiyle dertteydi,” dedi Vitrin Eşi. “Ondan sonra adı çamura bulandı. Ama ABD korundu. Yaşlı adam bana bunları anlatmıştı. Ancak sonra yapabilirdi, yapamaz mıydı?”

“Böylece proje fikirlerini geliştirerek,” dedi Shimmer, “Sovyetler Birliği’nin Gramscist bir versiyonunu, ama iyi yaşanan, baskı değil, fikir birliği üzerine kurulmuş diğer bir yayılmacı imparatorluğunu, gözetim devletini kurmak için Avrupa’ya yayıldı.” Bu fikirden oldukça etkilenmiş gözüktüyordu.

“Şimdiye dek,” dedi Komplo Kuramcısı, “ama dediğim gibi şartlar olgunlaştı ve yasalar yerini aldı, hapishaneler çoktan doldu.”

Sonunda konuştum. “Sırf sana komplo kurulmuş olması,” dedim, “komplocuların enayi ve bön olmadıkları anlamına gelmez. Bu ülkede Proje kazandı, Avrupa’da da iyi ilerliyor. Ama at gözlüğüyle bakılan şeyler var. Küreselleşme tarzı şim-

di köşeyi döndü. Pazar günleri kiliseye gitmiyorsun, onun yerine alışveriş merkezine gidiyorsun. Anacaddelerin harap edilmesi süpermarketlerin işine yarıyor. Yıkılan her evlilik, ayrılan her ev fazladan bir araba, fazladan bir bulaşık bezi, birileri için ekstra kazanç demek. İnsanlar hırsa ibadet etmeyi seçtiler ve devrimi unuttular. Düşman kapıda ama proje odaklanamıyor. Ah evet, ordular! Ordular devrim karşıtıdır. İslam gülüyor, Çin gülüyor. Buradaki bizlerden çok daha fazlalar. Gramsci Projesi'ni asla duymamışlardır herhalde. Eminim sen de duymamış olmayı isterdin."

Bu kadarı yetmişti. Yorulmuştuk, hepimiz ayrılıp odalarımıza doğru yol aldık.

Ertesi sabah yatakta uzandım ve dünkü hikâyenin neden o noktasında söze karıştığımı düşündüm. Neden içeriden gelecek bir saldırı yerine dışarıdan gelecek bir saldırı için endişe duyuyordum? Bu daha çok birinin, banyonun göle dönmesi ve tavanın çökmesine neden olması daha muhtemelken, evinin duvarına üstü açık bir kamyonun çarpmasından korkması gibiydi, öyle değil miydi? Çocukken de böyle endişeli bir çocuk muydum yoksa bu endişeli halim çocuklarımın doğmasıyla beraber mi ortaya çıktı diye merak ettim, sonra ikincisi olduğuna karar verdim. Her bağlanma beraberinde gittikçe artan yüzer-gezer kaygıya bir eğilim meydana getiriyordu. Bir orada bir burada dolaşan hain bir kelebek gibi, nadiren duruyor ve ne bulunursa ona bakılıyordu.

Birinin bir zamanlar tavsiye ettiği gibi karşı saldırıya geçmeyi düşündüm. Grip saldırıları gibi, sessiz kalan insan olay geçene kadar oldukça az şey yapmaya çalışır. Ama kanatlarda doluşan akut bir bölüm vardır, diyebilirim ki tuhaf çevre tarafından şüpheye mahal vermiyordu, dış dünyayla iletişimin zorluğu ve diğer kadınların hayatının ne kadar değişik olduğunun, endişelerinin birbirlerinden ne kadar farklı olduğunun farkındalığı! Hayatta birçok seçenek var ama kişi nerede sonuca varıyordu? İnsan kartlarını daha iyi oynayabilir miydi? Başka bir şekilde?

Mira uydu telefonunun yanıp söndüğünü haber verdi. Eğer dışarıyı aramak istiyorsam Beverly'yle yüzleşmem gerektiği-

ni söyledi. Beverley'yle kesinlikle yüzleşmem gerekmediğini söyledim. İnsanlara kendilerini işe yaramaz hissettirmekte çok iyiydi, manevi kuvveti olmayan bir insan. Ve bazı nedenlerden dolayı bende de çok olmadığını hissediyordum.

“Kendine o kadar güvensizsin ki!” diye söylendi. Serada oturup sade kahvelerimizi içtik. Sütlü kahve insanı daha az gererdi ama daha çok kalori demekti. “Evet,” dedi, “egzersiz yapmanın imkânı yok. Kocan eve gelmemiş olabilir çünkü şu anda hâlâ annesinin Wichita’daki lanet olası evinde ve ona yardım ediyor.”

“Peki,” dedim. “Sen kazandın.” Gücenmemiştim. Ben de ona oldukça gücenebileceği bir konuyla ilgili fikrimi söylemiştim ama gücenmemişti. Böyle sera arkadaşlıkları, bir daha onu nerde görecektim ya da o beni, normal kuralları izlemezdi. Hepimiz aynı şeyi yapıyorduk: kendimizi hem fiziksel olarak hem de duygusal olarak ifşa ediyorduk. Birkaç bikini üstü çıkmaya başlamıştı, mahremiyete kestirmeden gidiyorduk.

“En azından,” dedi, “senin de kaybetmekten korktuğun bir şey var, mesela bir koca. Bende o bile yok. Kocam, sevgilim, çocuklarım, kedim ya da köpeğim yok, sadece hiçbir fikri olmayan, gerçek bir evi bile olmayan biriyim. Bir pansiyonda kalıyorum, mal mülk biriktirmiyorum.”

Bu devirde partnerlerin ne kadar gereksiz olduğuna, seni bağlayan çocukların ne demek olduğuna, özgürlüğün ne kadar arzulanabilir bir şey olduğuna ve sadece kendini memnun etmek için çabalamanın ne kadar iyi olduğuna, kendi paranı kendin kazanıp harcamaya da biriktirmenin ne kadar iyi olduğuna dair akliselim laflar ettim. Sana, yalnız sana ait bir başarı hissi ve her gün ortaya çıkan binlerce rahatsız edici şey yok.

“Aman Tanrım, panik yaptığını sanmıştım,” dedi. “Öyleyse eğer Julian eve dönmezse gerçekten mutlu olacaksın, en sonunda özgür olacaksın. Ah, evet!” Empati kurdu. “Hayatım boyunca o kadar çok yoldan geçtim ama hiçbir şeye bağlanıp kalmadım. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Zamanın nereye gittiğini bilmiyorum.”

Babası Midlands’de yerel bir gazetede yazıyordu, annesi de küçük ilanları kaydediyordu. Babasının kızıydı. On yedi yaşına geldiğinde editör ona küçük bir muhabirlik teklif etti, yerel düğünlere, okul törenlerine ve böyle şeylere gidip haber yapacaktı. Çok geçmeden meclis toplantılarına ve yerel skandallarla ilgili haberlere geçti. Evet, editör Alistair’di, evet onunla yatmıştı. Kendi fikriydi. Alistair gazetenin sahibinin kızıyla nişanlıydı. Mira ona bunu engellemek gibi bir amacı olmadığını söylemişti. Her zaman onun hayatında ara sıra yattığı biri olmuştu. Hayır, düşük özgüveni yüzünden acı çektiğini düşünmüyordu. Onun peşinde her zaman erkekler olmuştu ama o ilgilenmemişti. Bir gün Alistair başkalarıyla oyalanmaktan bıktı ve beraber oldular.

Nişanlısıyla evlendi ve basına geçti, geçerken Mira’yı da beraberinde götürdü. Mira, televizyon dünyasına adım attı. Alistair bundan hoşlanmamıştı. Mira gerçekten iyi gidiyordu ve çok zaman geçmeden televizyonun tanınmış yüzlerinden olmuştu. İnsanlar ona Alistair’le vakit harcadığını söylüyorlardı, o da Afganistan’a, sonra da Irak’a savaş muhabiri olarak gitti. Diktatörlerle, şeyhlerle ve bakanlarla tanıştı, ama bugün hiçbirisi buna değmezdi. O uzaktayken Alistair boşanıp ikinci kere evlenmiş ve yeni bir aile kurmuştu. O ne düşünüyordu ki? Erkekler sadece burunlarının ucundakileri önemserler. Ama onu

kaçıranlara paralarını ödemek için gelmişti. Bu sefer Bağdat'ta bir otelde dört gece geçirmişlerdi. Sonra evde oturan karısına geri dönmüştü. Mira'ya evcimen kadınlardan hoşlandığını ama onu sevdiğini söylemişti.

Mira da tekrar onun için çalışıyordu çünkü onu ancak bu şekilde sık sık görebiliyordu. Ama yaşı artık bir şeyler söylemeye başlamıştı, ellerinin üstü kırışmaya başlamıştı ve yalnız hissediyordu, nereye gidiyordu ki? Bu günlerde onunla ayda bir ya da iki kere yatmakla yetinebilirdi ama şimdi iki ayda bire düşmüştü.

"Eskisi gibi genç olmadığı için diyor," dedi. "Geçmişte Noel'de ve yeni yılda bir iki gece üst üste yapabiliydik, ama bu yıl beni buraya yolladı."

"Hipnoz etmeyi deneyebilirsin," dedim. "Bunun işe yaradığı insanlar biliyorum. Obezite, sigara, karşılıksız aşk... Ne farkı var ki sonuçta hepsi arzuyla alakalı."

"Tam olarak karşılıksız değil," diye karşı çıktı. Beni sevdiğini söylemişti, onun hayatının bir parçası olduğumu biliyorum. Olmalıyım, o benim bir parçam."

"Buraya sıkışıp kalmış olmakla ilgili mesele şu," diye yakındı. "Dünyanın dışarıda devam ettiğini biliyorsun ama sen onun bir parçası değilsin, kendinle ilgili de düşündüğün bu değil miydi? Ne yaptın, hayatın nereye gidiyor, eğer cevabın hiçbir şey ve hiçbir yer ise, ne yaptın?" "Çinlilerin telefonunu çalıştıran uyduları vurduklarıyla ilgili kurup durdum," dedim, kahkaha attık.

Manikürcü'nün Hikâyesi

Dorleen'in hikâyesini onun yerine ben anlatıyorum, oldukça doğru bir şekilde ifade ettiği gibi kelimelerle arası çok iyi değil. Muhtemelen bugünlerde Castle Spa'da kalan bizlerin aksine, yaşamının büyük bir kısmını hayatla mücadeleyle, başarılar elde etmeye adanmış ama hâlâ kişisel bir koruma edinmemiş olduğundan hiçbir zaman konuşma yeteneğini geliştirmeye ihtiyacı olmamıştı. Tek yapması gereken *olmak*; nadir bulunan, kırmamak için aşırı dikkatli olmanız gereken Lalique parçaları gibi hassas ve ince bir güzelliği var. "Kahrolası" onun en gözde sıfatı, ama o kadar yumuşak bir ses tonuyla söylüyor ki karşı çıkmak çok zor. Sesinin tatlılığı seçtiği kelimelerin anlam ya da anlamsızlığının önüne geçiyor. İşin tuhafı, saf Liverpool aksanı ve hafif göstermelik konuşması aşırı tiz kulakları tırmalayabilir.

İnsan içgüdüsel olarak ona göz kulak oluyor. Gözleri kafasına göre büyük. Yetişkinlerdeki önemseme duygusunu tetikleyen büyük gözler olduğunu duymuştum, bu yüzden kediler ya da köpekler bir tarafa atılmaz da okşanır, sevgiyle beslenir. Yine bu yüzden kediler; köpek yavrularını besler, kurtlar, küçük bebelere zarar vermez, onları yanlarına alır, bu yüzden hepimiz açlık çeken çocuklara sadaka veriz. Gözleri ne kadar büyükse o kadar çok acırız.

Çok, çok soluktu, neredeyse albino eşliğindeydi. Saçı açık renk, kalın ve düzdü, kısacık kesilmişti. Bembeyaz ve çok has-

sas bir cildi, titremeyen elleri olan biri tarafından muhteşem bir şekilde çizilmiş seyrek kaşları, kan dolaşımını izleyebileceğiniz kadar açık renkte küçük ve kırılğan elleri vardı. Jakuzi köpüğünün altına uzattığı uzun mükemmel ayak parmakları vardı. Herhangi bir ayak fetişistini çılgınca bir arzuya itecek kadar güzeldi! Eğer doğanın ahenkli insan için planları başarısızlığa uğrarsa en sorunlu yer ayak parmakları derler. Süpermodelin büyük parmakları orantısızdır, Yunan Tanrısının küçük ayak parmağı dünyaya inmiş ve bir şekilde deforme olmuş. Ama Dorleen'inkiler mükemmeldi. Annesinin karnından simetrik ve güzel bir görünüşle çıkmıştı. Kendi büyük ellerimi ve dizlerimle bilek aramın kısa olduğu bacaklarımı düşündüm, *haksızlık! Haksızlık!* Ama konu kadının görünüşüne gelince ne adil olur ki?

Ama hepimiz, öyle umuyorum ki ona karşı nazıktık. Erkeklerin yokluğunda rekabetin sınırını köreltiyor, ayrıca dediğim gibi kocaman, mavi, genç, güvenilir gözleri vardı.

"Hadi Dorleen," dedik. "Hikâyeni anlat bize!"

"Söyleyecek çok bir şey yok," dedi karşı konulamayacak bir sesle. "Sadece kahrolası bir şekilde oldu, olmadı mı?"

Hepimiz durduk, bazıları köpükleri kısıtı böylece birbirimizi daha iyi duyabiliyorduk. Göbeğinde safir piercingi, yakut rengi küpeleri ve iki yüzüğü vardı: beyaz pırlanta ve altın, hiçbirisi sol elinin dördüncü parmağında değildi. Eğer evliyse kimsenin bunu bilmesini istemiyordu. "Belki de söylemesem daha iyi, düşünmem lazım. Fahd bundan hoşlanmayabilir, eğer kurallarının dışına çıkarsanız Fahd oldukça çirkinleşebilir."

Koruması ortalarda dolaşıyordu. Kimberley'le Dorleen'in

arasındaki fark Parmesan'la bir çeşit Fransız peyniri olan Brie arasındaki fark gibiydi. İkisinden de kızlar diye bahsetmek saçma görünüyordu, sonuncusuna peynirler diyelim, kategoriler çok geniş. Büyük kısmında Kimberley anlayışlı bir şekilde arka planda bekledi. Kokulu buharlar içinde Burges'in Mısır Odası'na doğru fanteziler içinde kıvrılırken, mineli Dorik üslupla yapılmış sütunlar arasından onun düzgün koyu renkli pantolon giydiği görülüyordu. Ama Fahd'ın adı geçtiğinde yakına geliyordu. Kimberley'nin bugün silahının olup olmadığını bilmiyordum. Korumalara bugünlerde pek ihtiyaç yok. Eller, bacaklar, bıçaklar ve zehirler, hangisini seçersen!

Ama Kimberley hoş biriydi, iyi eğitilmiş ve anlayışlıydı. İhtiyaç duyulabilirdi. Koruma, yüzyıl önce evde mürebbiyelerin takındığı anlamlı pozisyonun aynısını takınıyordu. Aileden değil, hizmetçi değil, ziyafet salonuyla çalışanların yemek odası arasındaki sahipsiz alanda yemek yemesi bekleniyor: gözü işlerin üzerinde olsun ama varlığını hissettirmesin. Yerini biliyorsun, paranı al ve çeneni kapa.

Dorleen, istemedi de olsasoruları cevaplandırmayı kabul etti. Hesap vermeye gönüllü oldu. Onun önerisi üzerine burada toplandık. Diğer bir deyişle üzerine giderek onu yumuşattık. Kendi öyküsünü anlatma yeteneğinin olmadığı ortaya çıktı. Karar verirken bile hiç bilinçli olmamıştı. Olaylar onun etrafında dönerken o hâlâ bir kasırganın ortasındaydı. "Sadece oldu, öyle değil mi?"

"Buraya nasıl geldin Dorleen? Anlatsana bize!"

"Nasıl derken?" şaşırılmış gözüküyordu, muhteşem mavi gözleri kocaman açılmıştı. Yeni bir fikir ya da duyguyla tanışıp benimsediklerinde insanlar göz kırpar ya da bana öyle

öğretilmişti. Şu son konuşma deneyimlerinde nadiren de olsa göz kırpyordu. Herkes kafasına yeni fikirler sokulmasın diye son derece dikkatliydi. Aynısı Dorleen için de geçerliydi. Açık-gözlü olmalıydık. Böylece 20 soru oyunu oynadık. Belli sorular sorarak onun hayat hikâyesini ortaya çıkarabilirdik. Jüri kararıyla küçük bir problemle jüri başkanının Mira olmasına karar verdik. Konuyla alakalı en uygun soruları soran ödülü kazanacaktı. Konu ödüle gelince ufak bir tartışma çıktı. Mutfak elemanları yoktu ve mutfak kilitlenmemişti. Kendimize İran havyarı ve yumurtanın sarısıyla soğanları karıştırarak omlet yaptık. Herhangi bir hizmet alabileceğimizi düşünmek çok zordu. Çikolata jakuzide erimişti. Kendi kıyafetlerimizi seviyorduk, başkalarınınkileri değil. Kazanan, diğerlerinin saygısını kazanmaktan memnun olacaktı.

“Senin için kim yer ayırttı?”

“Fahd. Aslında onun çalışanları.”

“Fahd. Suudi adı, öyle değil mi? O zaman şu Suudi prenslerinden biri olacak, erkek arkadaşın mı?”

“Hayır, erkek arkadaşım Morrissey.”

“Popçu Morrissey mi?” İnanması güç ama her şey mümkün. Ama kırılmaz mıydı? O çok sert, Dorleen’s e çok hassas.

“Hayır, sadece annesi Morrissey hayranıymış. Ama artık ölü. Öyle şen şakrak öyle enerji doluydu ki! Kasap adayıydı ama artık yok.”

“Ne oldu?”

“Ona karakoldan mesaj çektim. Kuzey’deydi, bense Heathrow’daydım ama her zaman benim yanımda olduğunu söylüyordu.”

“Neden karakoldıydın?”

“Gümrük memurlarından birinin elini ısırılmışım. Bana tokat atmıştı, ne yapacaktım yani?”

Zavallı Morrissey, Liverpool’dan gelip onu almak için yola çıkmıştı, M5’te kaydığında motosikletiyle yüzün üstünde gidiyormuş. Polisin suçuymuş, onu takip etmemelilermiş. Dorleen, birinin kendisini nasıl suçladığını, durdurmaya çalıştığını anlamıyordu. Bu arada onu gümrükten çıkarmışlar, hastaneye gitmiş ve Morrissey son nefesini vermiş. Aile onu ölü yatağından uzak tutmaya çalışmış ama o âşık olduğu tek insanmış, son anında sorduğu tek kişinin kendisi olduğunu söylemiş hemşire ona.

“*Leader of the pack,*” diye mırıldandı şarkıyı mest edici sesiyle. “*Leader of the pack.*”

Hepimiz bunu sindirmeye çalıştık. Kim başlayacaktı?

Mortgage Komisyoncusu’nun sorusu, “Gümrük memuru neden sana tokat attı?” oldu.

“Çünkü ona elini eteğimden çekmesini söyledim. Beni aramasına gerek yoktu. Bu kanundışıydı. Bana sorarsanız lezbiyendi.”

Hepimiz odadaki olası lezbiyenler için kaygılandık, iftira atılmıştı ama kimse Dorleen’in yüzüne vurmadı.

“Bütün bu saçmalığı sahte pasaport alabilmek için çektim,” dedi.” Böylece Riyad’ın dışına çıkabilecektim, ama böyle oldu. Gümrükte satın aldığım şeylerin kanıtlarını görmek için beni durdurdular. Onları satın almadığımı söyledim, onlar bana verilmişti. Kıyafetlerimi çıkarttırdılar, emin misiniz dedim, evet dediler, böylece çıkardım ve tüm giydiğim oydu. Sonra bana tokat attı.”

“Riyad’a pasaportun olmadan nasıl gitmiştin?” diye soran

Şirket Müdürü'ydü.

Daha önce hiç şehirdışına çıkmamıştı. Neler olması gerektiğini bilmiyordu. Fahd ve onun adamlarıyla gitmişti, onlar bir kâğıt sallayarak geçmişlerdi, tüm bildiği buydu. Kendini Fahd'ın Riyad'daki sarayında bulmuştu, yanında biri olmadan dışarı çıkması yasaktı ve hiç kimse İngilizce konuşmakla uğraşmıyordu. Doğru düzgün mağazalar yoktu, onlara mağaza denemezdi, Liverpool'dakiler gibi değillerdi. Tek bildiği bir şekilde oradan ayrılması gerektiği idi. Pasaportu olmadığı için oradan ayrılamayacağını söylemişlerdi. Sahtesini yapabilecek bir arkadaşı vardı.

"İşe yaradı mı?"

"Yaradı. Ta ki k.ltak sarayı arayıp elimdekilerin hediye olup olmadığını sorana kadar. Ona yalvardım, aramaması için yalvardım çünkü Fahd'ın tek yapacağı adamlarını yollayıp beni geri götürmek olacaktı, sanki yanlış yola gitmiş bir malıymışım gibi ki yaptığı da bu oldu."

"Fahd'la nerede tanıştın?" Basit bir soruydu ama çok şey anlatıyordu.

Dorleen, Harrods'ta parfüm satıyormuş. Daha sadece on yedi yaşındaymış. Bir ajans işiymiş. Orada durup gelip geçenlere parfüm sıkırmakmış görevi. Yaşadığı yerdeki donmuş tavuk fabrikasından daha az para ödüyorlarmış ama daha iyi bir işmiş. Fahd, adamlarıyla beraber önünden geçmiş durmuş, ona bakmış ve yoluna devam etmiş. Sonra adamları geri gelmiş ve normalden daha çok parfüm şişesi alıp onu Fahd'ın dairesine davet etmişler. Reddetmiş. Sevgilisine sadık olduğunu açıklamış.

"Kasap çocuk," diye gülmüşler.

Kahrolası kahkahâlâri gerçekten tepesini attırmış. Eğer gülmeselerdi belki evet diyebilirmiş. Dedesi ömrü boyunca Dewhurst için çalışmış ve iyiymiş, yetenek ticareti. Unutmayın, zaman akıyor. Morrissey, dana eti uzmanı olmak için eğitim görüyormuş, dana etinin perakendeciliğini almış ve Harrods'ta bir iş bulabileceğini, böylece beraber olabileceklerini umuyormuş.

Şimdi resmi görebiliyorduk, yarı şeffaf bir genç kız! Kor-karım ki meleklerle işbirliğinden çok, fakirlik diyetiyle kuzey ikliminin bir sonucu olarak şeffaflaşmış! İnce, kırılğan, iyi giyimli, tahmin edildiği gibi açık pembe camların arasında dolaşan altın renkli şişeler... Bu tarz yerlerde müşterilerin dikkatini çekmek için savaştan çarpıcı güzel kokuları vardı: *Beni al, beni al! Koluna ya da kulağına, bir dokunuşum hayatını değiştirecek, seni gerçekten sevilen, arzulanan ve beğenilen yapacak, fiyatı hakkında endişelenme!*" Sınıfının en iyisi Armani ve onun yerine bir Ferrari, bir kızın ne kadar şansı var?

"Koku ne kokusuydu?" diye sordu biri kurnazca. Uydu-ruyor olması pekâlâ mümkündü. Kimberley de öyle! Neden olmasın. İkisi de oynuyor olabilirdi. Vizon kürk de sahte ve dekorlardan biri olabilirdi. İnsanlar gerçek vizon görmeyeli yıllar olmuştu. Bugün aradaki farkı kim anlayabilirdi ki?

Ama flaş kadar hızlı cevap verdi. "Lacoste, Touch of Pink." Dinamik kadınlar için. Cam gibi giyinirsiniz. Gri bir bluz, kenarları kırmızı pembe bir etek... Lacroix'ı da tanıtabilirdim ama renkleri çok güçlüydü."

"Adamları tekrar tekrar geldiler ve şaperon eşliğinde özel bir odada yenilecek iki saatlik bir akşam yemeği karşılığında, sonunda Morrissey ve kendisine Güney Kensington'da bir

ahır evi almayı teklif ettiler.”

“Öyleyse seni satın mı aldı, Dorleen?” diye sordu Beyin Cerrahı Shimmer. “Şişeyi alan, seni alır! Bu kadar basit mi?”

“Tabii ki hayır!” dedi Dorleen içerlemiş bir halde. “Ben iyi bir kıyım.” Morrissey’yle nişanlıymış. Safılık için bekâret sözü vermişler. Bundan dönüş yokmuş. Bekâret yüzüklerini birbirlerine vermişler. Birbirlerini bekleyeceklermiş. Fahd ona âşık olmuş. Harrods’ta onu görmeden bir önceki gece Dorleen, Fahd’ın rüyasına girmiş, melek hayali. Dorleen, ondan hoşlanmış ama onu arzulamamış. Morrissey, işin ucunda ev varsa ve yanlarında bir de şaperon olacaksa beraber yemek yemelerinin bir sorun olmayacağını söylemiş.

“Çok saçma şeyler de yaptı,” diye devam etti Dorleen, “mesela yaşlı kadınların taktığı türden elmas kolyeler ve beni hapşırtan yüzlerce kırmızı gül yollamak gibi.” Dorleen hepsini geri göndermiş, ama ev, evet, ev farklıymış. O ve Morrissey işe yürüyerek gidebilirlermiş. “Ondan aldığım tek şey,” dedi, “bu kürktü, kendim istemiştim. Beni çölde çıırılçiplak terk etmiş ve bu kürkü üzerime atmıştı. Bana hediye etmekle aynı şey bu da, siz ne düşünüyorsunuz?”

Hepimiz katıldık, kesinlikle öyleydi!

“Öyleyse çölde ayrıldınız onunla öyle mi?”

“Evet. Beni uçakla Riyad’a ailesiyle tanıştırmaya götürdü.”

“Hangi havayollarıyla?” diye sordu Hâkim. Bazılarımız hâlâ onun çekinmeden yalanlarıyla hikâyeyi süslediğini düşünüp açığını yakalamaya çalışıyordu. Ben mi, ben tatmin olmuştu. Eğer kurgudan daha tuhaf olan bir şey varsa, o da gerçektir.

“Tabii ki kendi uçağıyla,” dedi. “Sanırım bu yüzden pasa-

porta ihtiyacım olmamıştı.”

Çalışanlarının ikide bir kendisine bakıp pişmiş kelle gibi sırtımasından hoşlanmamış. Ona hiç saygı göstermemişler. Onun varlığını kendilerine hak gibi görmüşler, sadece onun son manitasıymış. Bunun doğru olduğunu düşünmemiş. Baş etmesi gereken bir sorun yolda gibi diye düşünmüş, ama eğer konuştukları dili anlamıyorsan bunu nasıl anlayabilirsin? Tek bildiği bu dokuz adamla beraber havalandığı ve sekiz adamla iniş yaptığıymış. Yanlış saymış olmalı herhalde! Belki de yanlış saydı. Ama her neyse, birbirlerine bakıyorlarmış.

“Korkmadın mı?”

“Hayır.” Ona Morrissette’den ve bekâret yüzüğünden bahsetmiş, büyük ölçüde ona hak vermiş. Onu çok beğendiği için Batı’nın incisi olarak çağırıyormuş. Oldukça yaşlıymış, muhtemelen ellili yaşlarının sonundaymış. Başka eşleri de varmış ama hepsi kazaya kurban gitmişler.

“Neden seni çölün ortasında terk etti?”

“Erkeklerin nasıl olduğunu bilirsiniz,” dedi dalgın bir şekilde. “Eğer istediklerini alamazlarsa çirkinleşirler.” Ailesiyle hiç tanıştırılmamış zaten. Bu da onu çok kızdırmış. Ona ağzına geleni söylemiş. Böylece fikrini değiştirip onu sevdiğini söyleyene kadar saraya kapatılmış. Ama gerçek olmayan hiçbir şeyi söylemezmiş. Yalan söylemek ahlaksızlıkmış.

Ayrıca başka kızlar da varmış zaten, biliyormuş, birkaçını görmüş getirilirlerken. Ama o, oldukça büyük bir sarayda, arkadaşsız, hiçbir şeysiz ayrı tutulmuş. Televizyon da yokmuş ve kitap okumaktan nefret edermiş.

“Saray nasıldı?”

“Sarayın her tarafı aynaydı, parlıyordu. Daha çok hizmet-

çilerle takviye edilmiş Harrods Kozmetik Salonu gibi.”

“Ne kadar süre orada kaldın?”

“Kahrolası üç ay belki! Bilmiyorum. Onların salak takvimlerinden bir şey anlamıyordum, nasıl anlayacaktım ki!”

En azından 4-5 pound kazanmıştı. Salataları anlamıyordu, sadece fındık, bal ve bunlar gibi bir şeyler daha ağır bir tepside geliyormuş. O kadar ağırdı ki insanın kolunu bile kırabilirmiş, eğer yere düşürürse temizleyemezmiş. Her akşam günbatımında Ahmed denen adam gelip fikrini değiştirip değiştirmedigimi soruyormuş, her günbatımında hayır diyormuş.

“Eğer o kadar önemli olsaydım onun için kendisi gelip sorardı diye düşüneceksiniz. Ama öyle bir ihtimal yoktu. Sadece evet diyebilirdim ve başımı birçok dertten kurtarabilirdim.”

Nikele karşı alerjisi olduğunu ve eğer çıkarırsa bekâret yüzüğünün parmağını aşırı derecede acıtacağını söyledi.

“Kimsenin prence bir şey diyemediği bu şey Suudilerde de var,” diye söze girdi Mira. “Bu yüzden haberciyi içeri gönderiyorlar.”

“Kendi ülkemizdeki erkekler de kötü ama bir de yabancı oldukları zaman kahrolası tuhaf yaratıklar olabiliyorlar,” dedi Dorleen. Kendisi için korkmadığını söyledi. Eğer iyi bir kız olduğunuza inanırlarsa oldukça saygılı oluyorlarmış, eğer kötüyseviz gözlerine batıyormuşsunuz. Hayır demeye devam etmesinin daha güvenli olacağını düşünmüş. Morrissey hakkında endişeleniyormuş. Bu durum ne kadar uzun sürerse Fahd’ın onu ortadan kaldırmayı aklına koymasına o kadar muhtemel oluyormuş. Ama Morrissey’i uyarmasının imkânı yokmuş. Cep telefonunda hiç sinyal yokmuş.

Hepimiz o durumda nasıl hissedildiğini biliyorduk. Kötü!

“Sana sahte pasaportu bulan ve eve dönüş ücretini karşılayan Ahmed miydi?” diye sordu Vitrin Eşi.

“Nasıl tahmin ettin?” diye sordu Dorleen kocaman gözlerini şaşırarak açarak. Bir erkeğin herhangi bir tepki alabilmek için nasıl takıntılı olabileceğini görebiliyorduk.

“Onu almak için ne yaptın?”

“Pek bir şey değil. Durumu göz önünde bulundurursak fazla bir şey değil.”

Başka bir deyişle, İncil kuşağı destekçilerinin Clinton hakkında dedikleri gibi “yemek”, “aldatmak” değil. “Olay casusluğa gelince bütün gözler kafaların arkasında olurdu, her yerdeki CCTV kameralarından bahsetmiyorum bile. Bir gün Ahmed gelmedi, penisi kahvaltı vakti altın tepside bana sunulmuştu.”

Kısa bir sessizlik oldu, ardından birisi “Emin misin?” dedi.

Her ne kadar kendisi böyle olduğunu tahmin ediyor olsa da gayet emindi. Manchester’den getirilen, pazar sabahları kırtarılan sosislere benzemiyordu. Tuvalette kusmuş. O kadar hasta hissetmiş ki yatağına yatmış, ama kontrol için hastaneye götürülmüş. Diğer kızların haftada bir götürüldüğünü biliyormuş. Ama kendisi daha önce hiç gitmemiş.

“Kontrolden geçmeliydim çünkü hâlâ hayattaydım,” dedi.

“Ondan sonra bir çöle götürüldüm ve oraya atıldım, üzerimde kürk mantomdan başka hiçbir şey yoktu, kızgın kumlar ve etrafta dönen kuşlardan başka bir şey yoktu, akbaba olduklarını sandım. Fahd’ın beni cezalandırdığını biliyordum. Eğer beni öldürmek isteseydi kürkü ya da küçük şişe suyu bana vermezdi. Sıcaklık gündüz 43 dereceydi ama geceleri gerçekten, gerçekten çok soğuktu. Bu yüzden bir taşın arkasına sığındım,

24 saat geçmeden beni almaya geleceklerinden emindim.”

“Kontrol ne içindi, Dorleen?”

“Neden mi, bakire olup olmadığımı görmek için.” Geri döndüğünde Ahmed böbürlenmiştir diye düşünmüştü. Erkekler anlatmadan dayanamaz, dayanabilirler mi? Atmaya başlamıştı. Ama sadece paranoyaklaşıyor olmalıydı.

“Başka korkunç zamanların da oldu mu, Dorleen?”

“Liverpool’a döndüğümde, gecenin geç vaktinde bir taksi tarafından lezbiyenlerin durduğu cehennemnin bekleme odasının önüne atıldığım gün. O daha da berbattı!”

Birkaç kişi kaşlarını kaldırdı ama karşı çıkmadılar.

“Neden taksiden atıldın?”

“Çünkü sürücü uzun yoldan gidiyordu, ben de laf ettim. İnsanların düşündüğü gibi çok yumuşak başlı değilimdir.”

Sefil Ahmed sayesinde pasaportu vardı. Fahd’ın önünde işler hareketlenmişti. Oradan bir an önce kaçmalıydı, kaçmak istemesinin tek nedeni mağazaların azlığı değildi. Ahmed’in yerine gelen adam ona hiç iyi davranmıyordu, hadım edilmişti ama doğası iyi olanlardan değildi. Yakında pes edip şeyhe olan aşkını ilan edebilirdi. İşte, o zaman gerçekten başı derde girerdi.

“Neden?” diye sordu Hâkim.

“Çünkü bir kere bana sahip oldu mu, ilgisini kaybederdi ve böyle olunca kızlar kaybolurdu. Ben sadece kürk manto aldım, sanıyorum ki bu kadar yaşadıklarımın sonra daha fazlasını hak ediyordum. Şafak vaktine kadar bekledim, sonra her şeyin üzerine perde çekip sarayda süzüldüm. Ahmed bahçedeki arka kapıyı bana göstermişti, yola çıktım ve havaalanına gitmek üzere taksi tuttum.”

“Havaalanları bugünlerde nakit para kabul etmiyor,” dedi Mortgage Komisyoncusu. Onun açığını bulmaktan memnuniyet duymuştu.

“Eğer benim yerimde olsaydın erkeklere dokunacak noktayı bilirdin,” dedi ve ona inandık. “Eğer masanın arkasındaki şişman mastürbatör kendisini Ahmed gibi kızarmış bulacaksa bu onun cenazesi olur.” Eve gittiğinde serbest olacağını düşünmüştü ama polis Morrissey’i öldürmüştü ve mesleği yoktu, işi yoktu, evi yoktu. Konuştuklarının hiçbirisi yoktu, hiçbir belge yoktu, hiçbir şey yoktu. Fahd’ın adamları geri götürmek için onu arıyorlardı. Kaçırdılar.

“Liverpool’daki evine bile gidememişti. Morrissey’in ailesi kasıtlı olarak ona kötü davranmıştı. Morrissey, Dorleen’in Fahd’la beraber Riyad’a gittiğini duyunca kendisini asmıştı ama annesi zamanında yetişip ipi kesmişti. Sadece bir yardım isteği idi ama onu suçlamışlardı. Sonra bu kaza olmuştu, bu kaza yüzünden de onu suçlamışlar. Onda şeytanın gözü olduğunu söylemişler. Kız arkadaşlarından biri onun cenazeye katılamayacağını söylemiş. Morrissey’in annesi bundan hoşlanmış. Liverpool, İrlanda Mafyası. “Acı sonunda seni de bulacak.”

“O zaman ne yaptın, Dorleen?”

“Harrods beni kurtardı,” dedi sakince. Elemanların odasında ücretsiz yardım ve kişisel problemler için tavsiye veren afişler varmış, insan kaynaklarıyla bir görüşme yapmış. Gerçekten çok yardımcı olmuşlar.

“Eminim olmuşlardı,” dedi Hâkim. “Başarısız olmayı istemezler.”

Onu geri götürmüşler ve saç ve güzellik üzerine çalışan be-

şinci kata yerleştirmişler, manikür yapıyormuş. Sessizlik çöktü. Sadece fokurdayan köpüklerin sesi geliyordu.

“Kimse parlak bir soru sormadı hâlâ,” diye söylendi Mira. “Biri bunu denemeli.”

“Peki, Fahd peşini bıraktı mı?” diye sordum. Bırakmalıydı diye düşünüyordum.

“Tabii ki hayır!” Adamlarını Dorleen’in peşine takmıştı. Üç ay boyunca Harrods’ta kalmış. Müşterisinin tırnaklarıyla ilgilenirken, üç tane Armani takım giymiş sakallı adam yukarı koşmuşlar. Aceleyle arkaya doğru kaçmış, müşterisi olan kadının üzeri kirlenmiş ama ne yapabilirmiş ki? Pudra odasına saklanmış. Dorleen odanın çirkinliğinden bahsederken konunun dışına çıkmıştı. Mor boyalı, mobilyasız, dükkânların yüz karasıymış. Ama onu takip edip “Bayanlar” yazısına rağmen içeri dalmışlar, orada güvende olabileceğini düşünmüş oysa. İçlerinden biri onu duvara döndürüp ellerini başının üzerine koymuş, kendi eliniyse cebine atmış. Silah çıkarıp kendisini öldürebileceğini düşünmüş. Ama cebinden tek çıkardığı bir kâğıt parçasıymış. Onun kulağına doğru bağırarak İngilizce olarak okumuş. “Prens tamam diyor, onunla evlenecek misin?” “İşte, en sonunda anlaşabilirsek evet dedim.”

“Erkekler böyledir,” dedi Dorleen. “Sadece sahip olamayacaklarını isterler.” Şimdi prenses olacaktı. Sonraki ay Riyad’da ve evli olacaktı. Büyük bir düğün olacaktı, milyonlara mal olacaktı, Lacroix elbisesini dikerken, o da Kimberley ile beraber buradaydı. Suudiler gerçekten büyük düğünler yapıyorlardı. Her zaman bir değişiklik yapmak istemişti, şimdi bunun için şansı vardı. Kızların eğitimi, tüm bu tarz şeyler, thobe, yani cüppeye benzeyen uzun bir elbise giymekten hoşlanıyordu,

diyet yapmak zorunda değilsinizdir, o tarz bakışları biliyordu, sonsuza kadar sürmezdi. Yirmi beş olduktan sonra kendi anneniz gibi gözükmeye başlarsınız ve açıkçası annesi taş kalpli arka sokak fahişesinden başka bir şey değildi. "Hâlâ yapabiliyorken kendim için bir şey yapmalıyım," dedi Dorleen. "Her zaman bir kızın en yakın arkadaşının bekâreti olduğunu düşünürdüm. Ulaşılamayacak olan son ana kadar beraber takılmaya değer, ardından beyazlar içinde evlenirsiniz ve lanet olsun ki aldatamazsınız."

Kapımın altından atılan bugünkü program notunun sesiyle uyandım ve beni nelerin beklediğini görmek için isteksizce yataktan kalktım. Randevular yoktu, onların yerine Beverley'nin saat 9'da serada diğer konuklarla beraber toplanmamızı isteyen el yazısıyla bir ricası vardı.

Biraz şikâyet etsek de hepimiz oradaydık. Euan, kruvasanlarla kahveleri hazırlamıştı. Kayısı reçeli alışıldık tutumluluk, hassasiyet ve otokontrol gerektiren küçük cam altlıklarda değil de içine konmuş büyük kaşıklarla kavanozun içindeydi. Rutinimiz altüst olmuştu, bizim konfora ihtiyacımız vardı, her zamankinden daha fazla reçelin tüketildiğini fark ettim. Euan'a neler olduğunu sorduk. Omuz silkip gözlerini devirdi.

İnce dudaklı Beverley geldiğinde kararlıydı, kimse randevuları hakkında söylenmek istemiyordu. Yogayı kaçırmak umurumda değildi, zaten tam olarak ne olduğundan da emin değildim. Ama yerde, daha önce üzerinde yatanların teri yüzünden az çok nemli kalmış matların üzerinde yatacağımızdan, seansın sonunda gözlerimizi kapayarak kendimizi tropikal sahillerde güneşleniyormuş gibi hoş deneyimlere yönelterek tamamen rahatlayacağımızdan emindim. Hep denerim ama gerçekten güneşlenmekten hep nefret etmişimdir. Zihnim oldukça hızlı bir şekilde kumsaldan bana doğru gelen dev bir deniz canavarı yaratır ve gözlerimi açmak zorunda kalırım, oturup deniz canavarı diye bir şey olmadığına kendimi inandırmaya çalışırım. Dolayısıyla seans bittiğinde ben başlarken-

ki halimden daha tedirgin olurum. Bu yüzden Beverley'nin davetinden gayet memnun olmuştum.

On iki klinik elemanından sekizinin işten ayrıldığını, on iki yurtiçi çalışanın dokuzunun halihazırda çalıştığını bildiren hazırlanmış bir bildiri okudu. Beverley, randevuları elinden gelen en iyi şekilde ayarlamıştı ama herkese günde ancak bir hizmet sağlanabilecekti. Kararlaştırılan güne kadar burada kalıp kalmamakta özgürdüler, ama eğer ayrılırlarsa paraları kendilerine geri ödenecekti.

Daha geveli üç gün olmuştu ama biz rahatlamıştık bile. Bizler bornozlarıyla oturup içini döken, diğerlerinin rehberliğini arayan kadınlardık, hızlı düşünüp çabuk karar veren değil. En sonunda Hâkim konuştu, "Ama neden ayrıldılar? Sumatra gribi yüzünden mi? Bilmediğimiz bir şey mi var?"

Kimberley, tehlikenin kokusunu alarak Manikürcü'ye biraz daha yaklaştı. Eğer yapabilecekse griple onun arasında durup hayatını riske atacaktı, sanki kiralık katille onun arasında durmuş gibi. Belkemiğimden yukarı çıkan bir soğukluk hissettim.

"Sumatra gribi ne?" dedi biri. "Etrafa yayılan felaket bir mikrop," diye yanıtladı öbürü.

"Konuya dönebilir miyiz, lütfen?" diye sordu Beverley. "Kaçınız kalacaksınız?"

Hepimiz ona baktık. Belli ki elemanların yaptığı gibi toplu bir ayrılmanın konuklardan da gelmesini umuyordu.

"Ben kalıyorum," dedim. "Ama indirim yapılmasını talep ediyorum. Lady Caroline kendisi gelip söyleyemez miydi bize bunları? Bu işi sana bırakması haksızlık gibi gözüküyor."

Gruptan beni onaylayan mırıldanmalar yükseldi.

“Lady Caroline, elinde olmadan gelemedi,” dedi Beverley. Yüzü kızardı, dudaklarını ısırdı. Sonra acıyacaktı. “Helikopterini tamire götürmesi gerekti.”

Bunun üzerine biraz gülüşmeler oldu.

“Köpeği de ev ödevini yemiş zaten,” dedi biri.

“Çok kötü,” dedi Vitrin Eşi. “Burayı mücadeleye hazır bir şekilde terk etmeye kararlıyım. Gerçekten iyi bir şeyleri hak ediyordum.”

“Eğer istersen tırnaklarınla, yüzünle ve diğer şeylerle ben ilgilenebilirim,” dedi Manikürcü. “Sizlere kıyasla o kadar akıllı olmadığımı biliyorum ama güzellik uzmanlığı diplomam var.”

“Ne kadar iyisin,” dedi Vitrin Eşi içten ve dokunaklı bir şekilde. “Gerçekten benim için çok önemli. Burada gerçekten mutluyum.”

“Aşçı da gitti,” dedi Beverly bizden kurtulamamış olmanın verdiği hayal kırıklığıyla. “Sadece soğuk yemek olacak!”

“Yemekleri ben yapabilirim,” dedi sonradan Papazın Eski Eşi olarak tanıyacağınız kişi. “Burada daha önce yemek yapan kişiden çok daha iyi yapabilirim. Noel arifesinde yediğimiz çorba neydi öyle, tadına bile zor baktım! Rezaletti!”

Geri ödemelerinizi alacağınızı düşünmeyin,” dedi Beverley.

“Alamayacaksınız. Burada geçtiğimiz üç ay boyunca bir hiç uğruna çalıştım, para alamadım, size benden daha iyi davranılacağını düşünmeye iten sebep nedir?”

Acıma ifadeleriyle onaylamayan sesler yükseldi odadan. Beverley cesaret buldu, bize Yeni Zelanda’daki evine yollamak için para biriktirmesi gerektiğini anlattı. Martta geri dönmeyi umduğunu ama eğer şanslıysa temmuzda da dönebileceğini

söyledi. Bekleyemezdi. Memleketinizdeki insanlar sizi aldatmazlar, dolandırmazlar ya da helikopterlerini yaptırıp böylece söz verdikleri parayı size vermeye gelebilirler haftalar sonra, çünkü siz izinsiz çalışıyorsunuzdur ve şikâyet edemezsiniz.

“Demek bu yüzden çalışanlar ayrıldı,” dedi Mortgage Komisyoncusu. “Maaşları ödenmiyordu.”

“Evet,” dedi Beverley açıkça.

Bunları sindirmek için biraz zaman gerekti.

“Uygulama zamanı,” dedi Komplo Kuramcısı. “Teorinin pratiğe döndüğü zamandır. İşçi sınıfı yeterince çalıştığı zaman, şef aletleri bırakabilirsiniz der ve herkes dışarı çıkar.” Diğerleri tarafından susturuldu.

Beverley, yapabileceğini yaptığını söyledi, etrafın dağınık olduğunu görmekten ve işler ters gittiği zaman herkes tarafından suçlanmaktan nefret edip sakinliğini korumaya çalıştığını söyledi. “Mümkün olduğu kadar çabuk kimin gidip kimin kalacağına dair bir belge alabilir miyim,” dedi. O her şekilde kalmak zorundaydı çünkü gidebilecek başka bir yeri yoktu.

“Benim de yok,” dedim kendime acıyarak, ardından seradaki başka insanlar benden daha kötü durumda olabilir dedim kendi kendime. En azından benim, yalnızlığa karşı kale duvarı gibi duran bir ailem var. Planlar yapıp emin olursunuz, planlar bozulur. Tavanlar çöker, kocalar küçük bahanelerle ortadan kaybolur, aileniz ailece Noel’i geçirmedığınız için rahatlar ama en azından kasımda Noel’de nereye gideceğimi düşünmeye başlamamıştım.

Beverley kendi kartal yuvasına gitti. Odadakiler burada kalmak konusunda hemfikirdiler. Günde bir hizmet yeterliydi, hatta daha çok memnun ederdi. Çoğu yapması gereken

işler olduğunu söyledi, raporlar, yazışmalar... İnternet erişimi yarım yamalaklı ama her zaman yapılması gereken birikmiş işler vardı. Hepsi dostça atmosferi sevmişlerdi ve sıradaki hikâyeyi dört gözle bekliyorlardı.

Mira'nın deyişiyle jakuzi öyküleri bazen insanı altüst edebiliyordu. Muhallifler vardı. Bazıları Hava Durumu Sunucusu'nun hikâyesinin anlatılmamış olmasını dilediklerini söylemişti. Komplo Kuramcısı'nın hikâyesi bazılarını büyülerken birçoğunu sıkıyordu. Aramızdaki romantikler Manikürcü'nün hikâyesiyle, onun çöl mevsiminin en büyük düğününe koşmasıyla sarsılmışlardı, en azından onun Kimberley'nin orada durmasına neden ihtiyacı olduğunu açıklıyordu. Muhallifler kazanmıştı. Günü hikâyesiz geçirmeye karar verdik, şimdi ihtiyacımız olan şey yemekti. Akşam yemeği. Hikâyeler ertesi gün devam edecekti. Bu arada biz de yemek yiyecektik, bazılarıysa kararlarını odalarına gidip çalışmaktan yana verdiler.

Akşam yemeği? Ah, ama şef yoktu. Mira'yla beraber ne var diye bakmak için mutfağa gittik. İyi durumdaki patatesleri bulduk ve onları tepsiye koyup fırına sürdük. Eminim salata ve peynirle beraber bizi idare ederdi. Kilerdeki mermerlerin üzerinde temiz bir şekilde tülbende sarılmış harika çedar peyniri vardı. Kışın ortasında salata malzemelerini hazır etmek biraz zor olacaktı. Beverly, mevsim yeşillikleri dışındaki şeyleri kullanmamıza çok karşıydı. Hepimiz kesinlikle indirim talep etmekte anlaştık, tasfiye memurlarından edindiğimiz bilgiye göre eğer Beverley'nin söyledikleri doğruysa Castle Spa batacakti.

Yetkilerimizi gözden geçirip beklentilerimizi yükselttik. Birişi gerçek havyar kavanozu buldu ve bir kaşığı çokça doldu-

rup yulaflı kekinin üzerine sürdü. Başka biri en pahalı şarapların saklandığı dolabın anahtarını buldu. En eskisi hangisiyse onu içtik. En ağırbaşlılarımız fırınlanmış patatesle peynire sadık kaldı. Papazın Eski Eşi sosis kızarttı, püre yaptı, hâkim de domates soslarını buldu.

Kimberley, kilerden sehpa ve sandalyeleri taşıdı. Büyük hol ve sera, özellikle de pencerelerin arasına giren çamurlar caydırıcı gözüküyordu. Daha çok çocuklukluğumuz mutfaklar gibiydi. Beverley yolumuza çıkmadı. Diğer iki güzellik uzmanı da gelmedi. Euan, genç, tecrübeli otel görevlisi öksürüp hapşırdı, tabii ki aklıma ilk gelen Sumatra gribi olmuştu ama hemen bu düşünceyi attım kafamdan. Kendi güvensizliğimi yaratıyordum. Mira'nın önerdiği onun telefonunu kullanma fırsatını kabul etmemiştim. Tekrar çalışıyordu. Göklerdeki sorun ne olursa olsun kendini düzeltiyordu. Julian'ın peşine düşmeyecektim. Onurum vardı. Eğer bana ulaşmanın bir yolunu düşünemediyse bu onun talihsizliği idi. Alec'i ya da diğer çocukları da aramadım, aynı incinmiş gururum yüzünden.

Mira'nın keyfi kaçmıştı. Kurallarını yıkmış, evindeki Alis-tair'i arayarak ona Noel tebriklerini iletmışti.

"Onu Noel'de ya da Noel'in ertesi günü arayabilirdin, böylece araman yanına kâr kalırdı," dedim. "Ama bugün bundan hoşlanmayacak!"

"Hoşlanmadı," dedi Mira. "Onu sıkıştırmayı bırakmamı söyledi."

"P.ç!" dedim.

"Sarhoştun," dedi bahane olarak.

Mutfakta, kedi mamalarının üzerinde duran gazetenin tari-

hi Noel öncesinindi. Tersten okudum, TGWU (Ulaşım ve Genel İşçi Sendikası) çalışmıyordu. Bu yüzden Lady Caroline helikopterini kullanmak zorunda kalmıştı. Ve bir şey daha: Kokulu Noel mumları için harika bir yıldız! Çin'den gemiyle milyonlarca mum getirilmişti, çoğu internet üzerinden garajlara satılmıştı, ama küçük bir kısmının uykuya neden olan tehlikeli dumanlar saldığı düşünülmüştü. Neyse ki Sağlık ve Güvenlik Bakanlığı alarma geçip zamanında bu ürünleri geri çekmişti.

Bu da başka bir endişeye kapılmama neden oldu. Bir mum yakıyorsunuz ve sizi boğuyor mu? Diyelim ki tam da şu anda ölümcül mumlar benim çocuklarımla masasında yanıyor! Bundan Papazın Eski Eşi'ne söz ettim, aşırı kaygılı olduğum olaylara istatistiksel açıdan yaklaşmam gerektiğini söyledi. Evet dedim, normalde öyle yaparım ama üç yıl önce Noel'in ertesi günü Pasifik'te bir gelgit yaşanmıştı, Alec ve ailesi Sri Lanka'daydı, kendi kendime buna kapılma ihtimalleri çok düşük demiştim. Ama hayatlarını kurtarmak için koşmak zorunda kalmışlar. Bu yüzden yılın bu zamanlarında zorunlu olarak daha fazla endişeli olduğumu söyledi Papaz'ın Eski Eşi. Belki de travma sonrası stres bozukluğuyla başım dertteydi hâlâ. Eğer kız kaçmadıysa ekstra bir reiki masajını denemeliydim.

Sonra bütün yolu aşip batı kanadındaki ofise giderek Beverley'e ulaşip benim için fazladan bir reiki seansı ayarlamasını istediğini öğrendim. Beverley ayarlamıştı. Gerçekten çok iyi ve mutlu hissettim. Dostlar arasındaydım.

Spa kedisinin mamasının altındaki kâğıdı değiştirip attım. Üzerinde ekşi süt ve kurumuş kedi maması tabakası birikmişti. Muhtemelen aniden tüylerimi ürperten buydu! Onun dehşeti. Gerçek bir dehşetti tabii ki, aklımın geri planına dikkatlice

ve başarıyla ittiğim Eleanor ve Belinda'ya olanlarla er ya da geç yüzleşecektim. Bıçaklar etlere giriyordu. Kan her yerdeydi. Dertleri süpürmüştüm, şeytanın kayışı andıran kanatları çırparken çok yakınımıdaydı. Bütün çocuklara uykularında kötü şeyler bırakıyordu. Korkular ve düşler çamurun içinde ağırlaşıyorlardı. Neden olmasın? Korkmak için daha gerçek şeyler vardı: kötü düşler gerçek oluyordu. Zihnimdekileri bastırmaya çalıştım ama hâlâ aradan sızıyorlardı.

Çin mumlarının, arzuların, tatlı kırılganlığın kokusunu alabiliyordum. Hâkim miydi yine? Ama bu her zaman klorun keskinliğiyle birleşen jakuzi kokusu değildi, Castle Spa'nın kokularından hiçbiri değildi. Başka bir yerden geliyordu. Tekrar denedim. Onları aklımda tutmalıydim. Bir tanıdık, Eleanor; bir zamanlar hayatta olan, şimdiyse ölü bir meslektaş, Belinda. Basitçe gitmişti. Yeterince çabalamadığımı kabul etmek zordu. Nisha geldi aklıma, hiç tanımadığımı, Pauline'nin kurutmak için resmen mücadele ettiği, arzulanır, gösterişli saçları olan zavallı deli Nisha! Onları aklımda tutmaya çalıştım, aynı dua ederken yaptığınız gibi; hapsettim, sardım, yas tuttum. Çin mumlarının kokusu gittikçe güçleniyordu. Ardından Belinda'nın sesini duyduğumu düşündüm. *"Telefon görüşmemiz için üzgünüm, Phoebe. Haklıydın! Seni dinlemeliydim."* Ardından başka bir ses, Eleanor'unki? *"Benden asla hoşlanmadın, Phoebe ama zaten pek sevilebilir bir insan değildim. Şimdi her şey yolunda. Belinda'yla eşitiz, şimdi arkadaşız. Her şey devam ediyor."* Ardından küçük bir kahkaha, Nisha mı? Ve yeni bir ses. *"Hiçbir şey durmaz."* Sonra sessizlik, rüzgâr şiddetini artırırken koku da gitti. Bakın, ben yazarım. Gerçekle, gerçek olduğunu düşündüğüm şeyler arasındaki farkı anlatmak benim için çok

zor. Ama yemin ederim onları duydum, rahatlamıştım.

Üzülmeleri gerekenler ölüler değil, yaşayanlardı: Billy, Sam Klines... Ölüm gibi bir şey yok. Kararmak, unutulmak, böyle bir şans yok, sadece aynıları. O kadar kötü değil! Büyük ihtimalle varlığın düğümüne çok yakın olmak. Adaletin nereden olduğunu ya da nasıl açıklığa kavuşacağını ya da tecrübe ettiğimiz diğer felaketlere neyin neden olduğunu kim söyleyecek?

Ölüler ziyarete gelir, bunu hep biliyordum. En yakınlarına hafifçe değerler, ruhlarıyla onlara dokunurlar. Onların huzurunu sağlarlar. Cenazelerden sonra sabırla beklemelisiniz: saatler, günler, aylar alabilir. Asla öncelik sıranızı bilemezsiniz. Ardından birdenbire daha net ve açık bir şekilde anlarsınız. Buradayım, buradayım, hoşça kal! Ölülere olan tek borcumuz hayatın tadını çıkarmaktır. Ama bu daha farklı bir şey olabilir. Eminim üçlü rauntlar yapmıyorlardır. Ama ölülere olan tek borcunuz hayatın tadını çıkarmaktır.

Hava durumundaki ani bir değişiklik rahatsız edici olabilir, algılarınız normalde göz ardı etmeyi seçtiğiniz şeylere karşı açılabilir. En azından doğru düzgün bir kış gibi hissettirir. Bizlerse içeride sıcak ve güvendeyiz ve arkadaşlıkla ısınıyoruz. Beverley'nin de diyeceği gibi endişe yok!

Ertesi gün çok az kadın öğleden önce görünmüştü. Dinlenmek için buradaydık ve yapacağımız şey dinlenmekti. Notlarımızı karşılaştırdık. Beverley, günlük programlarımızı bilgisayar çıktısı olarak değil, düzgün bir el yazısıyla her zamanki gibi kapılarımızın altından atmıştı. Güzellik hizmetleri günde bire indirilmişti, hatta bazı durumlarda iki günde bire. Demiryolu grevinin giderek büyüdüğü konusunda bizi uyardı ve trenle seyahat etmeyi düşünenlere dönüş için rezervasyonlarını erkenden yaptırmalarını tavsiye etti. Tanker kullanıcıları da TGWU'yu desteklemekle tehdit ediyorlardı ve sürücüler arabaları için petrol bulmakta zorluk çekebilirlerdi. Işıkları kapatmadan önce mutfakı iyice temizlediğimizden emin olmamız istendi çünkü geçmişte farelerle ilgili bir problem yaşanmış. Bu bizi güldürdü.

“Bariz gitmemizi istiyor,” dedi Şirket Müdürü. Buna şaşırmadığını söyledi. Beverley'nin toparladığı odaları elektrik süpürgesiyle süpürdüğünü görmemiş miydik, geriye sadece bir tane mi görevli kalmıştı? Biz ne kadar az olursak onun hayatı o kadar kolaylaşacaktı. Beverley'nin iyi işleyen bir süpergосу olduğuna karar verdik ve bu yüzden ona minnettardık. Öylece gidip bizleri yüzüstü bırakmamıştı, batan bir geminin kaptanı gibi tüm şikâyetlere rağmen kalmıştı. Hep aynı, biraz gevşemeliydi.

Mira gibi uydu telefonu olduğunu öğrendiğimiz Hâkim birçok spa merkezine baktığını ama hepsinin dönem için ka-

palı ya da tamamen dolu olduğunu söyledi. O şahsen dinlenmenin tadını çıkarıyordu ve evine kararlaştırdığı zamanda dönecekti. Birkaç iyi alınan gece uykusu, cilt bakımı numaralarından daha çok işe yarayacaktı. Hikâyelerin çeşitliliği ve DVD'lerle televizyon görüntülerinden azat edilmişlik, gözüaltı torbalarına salatalık ya da gözüaltı torbalarını indirmek için hangi otu kullanıyorlarsa onlardan daha iyi gelebilirdi.

Vitrin Eşi saçının, manikürünün, pedikürünün yapıldığını ve birkaç cilt hizmeti aldığını, artık kendisini daha iyi hissettiğini söyledi. Artık tek yapması gereken bir milyonerle tanışmaktı ama tatil sona ermeden tanışmak istemiyordu, o da kalmaya devam edecekti. Ayrıca yiyeceklere özgürce ulaşmayı çok sevmişti. Eğer açsanız tek yapmanız gereken muhteşem buzdolaplarına gidip seçim yapmaktı.

Hâkim telefonunu kullanmak isteyen var mı, diye sordu, evet, dedim. Mira'nın aksine, ben konuşurken o odada durmayabilirdi. Her ne kadar paranoyaklaşmaya başlamış olsam da paranoyak olduğum için azarlanmak istemiyordum, Mira'ya onun aşırı duyarlı olup bir şeyler kurduğunu söylüyordum. Beverley'nin telefonunu kullanarak yanlış yapmışım gibi de hissetmek istemiyordum. Hâkim en azından telefonun nasıl çalışacağını gösterdikten sonra, anlayışlı bir şekilde ben konuşurken odadan ayrıldı.

Böylece Alec'i aradım ve ona Çin mumlarıyla ilgili makaleyi görüp görmediğini sordum, gördüğünü söyledi ama endişeli bir anne olmamaya çalışmalıymışım çünkü o mumlar heyecanlı çocuklar için yapılmış. Ben de kendi doğurduklarımdan ki o da içindeydi, daha az heyecanlı çocuklar görmediğimi söyledim. Aksine genelde kader ne getirirse getirsin kendileri-

ne hiçbir şey olmayacağını düşünürler. Ona Sri Lanka tatilinden bahsetmekten çekindim. Onun yerine babasından haber alıp almadığını sordum. Aldığını söyledi, ben almamış mıydım? Buna şaşırdı. Kansas'ta kar fırtınaları oluyordu ve iletişim bir sağlanıyor bir kopuyordu. Konuşmanın ortasında telefon hattı kesilmişti. Ama babası iyiydi, büyükannesi de hızla iyileşiyordu. Eski arkadaşım Jenny, büyükannesine bakmaya gitmiş, Jenny'yi hatırlıyor muymuşum? Alec'in küçüklüğünden hatırladığı kadarıyla Jenny, büyükanneye hep düşküncüydü. Birbirimize biraz hoş sözler söyledik sonra başkasının telefonunu kullandığımı söyledim ve kardeşlerine sevgilerimi iletmesini isteyip telefonu kapattım.

Hâkim, gelip iyi olup olmadığımı sordu. İyiyim, dedim. Biraz solgun gözüktüğümü söyledi, konuşmak ister miydim? Beni sıkkan bir şeyler olduğunu hissediyordu. Paylaşmak istemediğimi söyledim, belki başka zaman diyerek odama gidip oturdum ve boşluğa daldım.

Jenny'yi gayet iyi hatırlıyordum. Paranoyak olman, arkan-dan iş çevrilmediği anlamına gelmez.

Sıra bir sonraki hikâyeye gelmişti, kendi sorunlarımı bir yana bırakmaya çalıştım. O akşam aramıza bir psikanalist olan Linley Banes katılmıştı, bir hapisaneye bağış yapmak üzere para toplamak için iki hafta boyunca bisikletle ülkeyi gezen bir grubun içindeydi. Grubun diğer üyeleri, "Dykes Behind Bar", John o'Groats'ta kadar gitmeye devam ediyorlarmış. Onun geç katılımı hepimizi şaşırtmıştı. Söylentiler onun Beverley'le özel bir ilişkisi olduğu yönündeydi. Spa merkezinin eleman-sız ve hikâyeler anlatan manik bir grubun kontrolünün altında olduğunu görünce şaşırdı. Cildinin yavaştan bozulduğu

anlaşıyordu. Bu kış havasında iki haftadır ortalama 55 mil boyunca bisiklet kullanmış, kiminki bozulmazdı ki! Buhar banyolarını, masajları ve yogayı dört gözle bekliyordu. Ama çok geçmeden biraz viskiyle peynir ekmekten sonra, şaşkınlığını üzerinden atıp keyfi yerine gelmeye başladı ve jakuzide bize katıldı. Sırada onun hikâyesi vardı.

Linley, iyi görünüşlü ve erkeksi havasıyla enerjikti, sanki bir zamanlar bir çeşit içsel hormonal bir çatışma yaşamış ve testosteron kazanmış, ama sonra östrojenle barış içinde yaşamayı öğrenmiş gibiydi. Cinsiyet değiştirmiş birinin ince güzelliği değildi, daha katı, daha uzun süreli ve toplumsal olarak daha kabul edilebilir bir şey. Günlerini kışın soğuşunda arazilerde bisiklet sürerek geçirmiş birinden beklenebileceği gibi rengi değişmişti. Kolları ve bacakları bedenine göre çok uzun duruyordu, sanki gövdesi sonradan eklenmiş gibiydi, boy-nuysa kırılgan gibiydi. Ama bütün olarak bakınca iyi duruyordu, atletikti. Güçlü düzgün hatlar, onu hüznü gösteren uzun bir çene. Gülümsediğinde suratı sevimlileşiyor, neredeyse güzelleşiyordu. Havuzun etrafında toplanmış bizler gibi gözüküyordu ama belki de bu her zaman geç gelenlerin kaderidir: affedilmişlerdir ama her zaman biraz ayrı dururlar. Saçları siyah, kısa, gür ve kıvrıkcıktı. Gözleriye koyu ve parlaktı ve gözlerinin üzerindeki alınmış kaşları kalın ve koyuydu. Siyah bir mayo giyiyordu, buraya gelirken Marks&Spencer'a girip ilk gördüğünü almış gibi bir havası vardı. AA'ya ya da en iyi ihtimalle A'ya ihtiyacı vardı ama C giymişti.

Zihinsel olarak bilimle ilgilenenler genelde sporda başarılı değillerdir, sanki çalışmalarının yoğunluğu ve karışıklığı onların fiziksel enerjisini emer. Fark ettim ki eğer hoşlandıkları bir

spor varsa bu da genellikle tenistir, belki toplara vurmak aşığı yukarı, fikirlere vurmak gibi geliyordu. Ona ne dersin, sonra buna ne dersin? Haklı olmalıyım, böylece sen yanlış olabilirsin. Hepsini sev. Pekâlâ muhtemel. Ama Linley, ıslak rüzgârın suratına karşı meydan okumasından, saçlarının ıslanmasından ve kaslarının gevşemesinden hoşlanmış gözüküyordu ya da belki de gruptakilerden birine, Dykes Behind Bars ekibinden birine âşıktı. Gençliğimde denize açılmaktan nefret eden ama bir denizciye âşık olan birkaç kadın görmüştüm.

Psikanalist'in Hikâyesi

"Hapishanelerde çok çalıştım," dedi Linley. "Tutukluların ruhsal durumunu incelemek için çağrılmıştım. Sizlere, buraya gelmeden hemen önce gördüğüm bir kadını anlatmak istiyorum."

"Biz aslında daha çok," dedi Hâkim, "kendinle ilgili hikâyeler anlatmanı isterdik. Lezbiyen ya da heteroseksüel bir kadın mı olayım karar veremiyorum, belki sen bana bazı açıklamalar getirebilirsin."

"Bu karar meselesi değil," dedi Linley, "ne olduğun meselesi. Tabii eğer kaçamak davranıp biseksüel olduğunu söylemezsen." Sanırım biraz hızlı konuşuyordu, ne gerçek lezbiyenlerin ne de gerçek gaylerin, erkek olarak yola çıkıp sonra da kadın olanlarla ilgili pekiyi düşünmediklerini fark ettim. Aldatmak gibiydi. Toplumsal kabullenme mücadelesi daha çok yeniydi, cinsel doğruluğunu lüksten öte bir şey olarak görmek için birçok kurban vermişti. İnsanlar hor görebilir, dik dik bakabilir ve sizi öpüşürken görmekten hoşlanmayabilirler. Ama hapishanede sizi acımasızca eleştirmede ya da taşaklarınıza ikiye ayırmazlar. Kadın gibi giyinmek başka bir şey, esprili bir şey ama kestirme ve cinsiyetini baştan oluşturma başka bir şey, ne oradasın ne buradasın. Hâkim konuşmayı dinlemekten vazgeçti, onun yerine onun güzel pembe ayaklarını inceledi.

"İyi bir anneyle konuşuyordum," dedi Linley, "iyi anne gerçekten, ama kötü bir anne olmak cinayet işlemekten daha

az günah gözüktüyor. Kocasını öldürmüş, çocuklarının babasını. Kanunlar onu yakalamış. Ben onun genel kamuya bir zararının dokunacağını düşünmemiştim, sadece onun çocuklarına dokunacak adamlara zararı olurdu. Bazı kadınlar böyledir, çocuklarına baba ararlar, sonra da onlardan mümkün olduğunca çabuk kurtulurlar, sadece evini koruyup çocuğu desteklerler. Bu gayet mantıklı gözüktüyor. Seyrek bir seks hayatları vardır ya da başkalarıyla tatmin olurlar ve başından itibaren samimiyetten kaçınırlar. Ama genellikle babayı öldürecek kadar ileriye gitmezler.”

“Eğer adamın biri cinsel açıdan çocuklarımı istismar ederse,” dedi Manikürcü, “onu öldürürüm.”

“Cinsel istismar hakkında bir şüphe yok,” dedi Psikanalist. “Hiçbir şey bu kadar basit ya da olası değildir. Hayır, onun ve toplumun görüşüne göre zavallı adam hiçbir şeyi yanlış yapmamıştı.”

“Öyleyse neden?”

“Katilin aklında ne olduğunu kim bilebilir ki?” diye araya girdi Hâkim. “‘Neden?’ ceza davalarında takip edilebilecek doğru düzgün bir ‘çünkü’ bulmak için sıkça sorulan bir sorudur. Ama deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki nadiren tek ve basit bir neden vardır; genelde de ruh hali, davranışlar ve amaçlanmamış sonuçların toplamıdır. Amaç çok nadir görülür. Benim mahkemelerimde suçunu kabul edenlerin çoğunun kelimeleri tam olarak kavrayarak kullanması çok seyrek görülür, soyut olanın çok az bir kısmına vakıf olurlar. Avukatlarının kendilerine söylemelerini öğrettiği kelimeleri söylüyorlar, tabii eğer hatırlayabilirlerse! Ama insanın ritüelleri iyi araştırması lazım.”

“Çok ilginç,” dedi Hâkim’in cinsiyet konusundaki karar-sızlığını kolay kolay affedemeyecek olan Psikanalist.

“Ama insan halka karşı daha saygılı olmanızı umuyor.” Hâkim, onun yanına oturdu, belki de daha çok kendi rahatı için oturmuştu. “Ama sizi temin ederim ki bu katil zekâ olarak yeterliydi. Benim ilgilendiğim onun duygusal durumu.”

“Şahsen ben çok nadiren psikiyatrik rapor isterim,” dedi Hâkim. “Her zaman kişinin insanlara bakarak onların nasıl olduklarını anlayabileceklerini düşünürüm.”

“Kadın ya da erkek oldukları gibi mi? Sanırım birinin eşcinsel olup olmadığını da sadece bakarak tahmin edebilirsiniz?”

“Kesinlikle edebilirim,” dedi Hâkim. “Yeterince tecrübeliyim.”

“Adam öldürmek çok kolay,” dedi Şirket Müdürü kısık bir sesle. Aile kurmak için yıllarını harca, diplomasi sanatında eğitim gör. “Arkadaşlar ve aile için çok sinir bozucu. Peki, neden öldürmüş adamı? Hikâyeye devam et.”

Linley, hikâyesine devam etmeden önce biraz oflayıp pofladı. Hâkim onu açıktan bir hayranlıkla süzdü.

“Adının Patsy olduğunu söylemişti, sıradan bir insan için, dedi, sıradan bir isim, ev hanımı ve anne için. Diğer tutukluların aksine hapishanenin verdiği kıyafetleri değil kendi kıyafetlerini giyyordu, oldukça hoş ve usturupluydu: pileli bir etek ve yüksek yakası olan çiçek motifli, kolları düğmeli pembe bir bluz. Saçları yeni yıkanmış ve düzleştirilmişti, tırnakları temiz ve kısa kesilmişti. Olduğu gibi hapishane sandalyesinde sakince oturuyordu, sanki her an kalkıp dünyayı kurtarmak için çırpınacakmış gibi bir izlenim veriyordu. Bir grup kadının jakuzi etrafında tembel tembel oturup birbirleriyle hikâyelerini

paylaştıklarından bazılarının cinsiyetlerini de değiştirdikleri fikrine şüpheyle bakacağından eminim. Yapacak daha iyi bir işleri yok muydu? Peki ya mikroplar? Mutlaka buharlı ve sıcak havada çoğalıyorlardır. Patsy'nin eviyse, hiç şüphem yok ki oda spreyi ve dezenfektan kokuyordur."

"Agresif olabilirdi, ama çocuklarını korumak için yaptığını hissettim. Çocuksuz bir kadın olmam gerçeğinden hoşlanmamıştı. 'Ancak bir anne,' dedi, 'anneyi anlayabilir.'"

"Beni görmesinin hiçbir anlamı olmadığını söyledi. Deli değildi, delirmiş olan kanunlardı. Çocuklarına zarar veriyordu ve onu psikiyatrik rapora tabii tutarak alçaltıyordu. Diyelim ki çocukları bu olayı öğrendi ve onun delirdiğini düşündü, ne olacaktı? Hâkim doğru dürüst nitelikli bir psikiyatrist göndermeliydi, konuşarak tedavi edecek kendi yandaşını değil. İnsanlar kendi dertlerine düşmüşler. Kendilerini kendileri çekmeliler. Oda için özür diledi, havasızdı, ayrıca kabak ve sidik kokuyordu. Ziyaretçileri gelmeden önce ortalığı temizlemek için süpürge, sabun, fırça, kaynar su ve dezenfektan istemiş ama istekleri reddedilmiş. İş temizlikçilere bırakması söylenmiş ama temizlikçiler; görünüşleriyle yerlerin durumundan anladığı kadarıyla yerleri baştan aşağı suyla yıkayıp odayı silip süpermekten ve sonra da gitmenizden yana değillermiş."

"'En azından,' dedi, 'kendi kıyafetlerimi giymeme izin veriyorlar. Onların çirkin, kirli kıyafetlerini giymek zorunda değilim. Ütü yok ama eteğimi geceleri yatağın altına koyuyorum böylece pileleri kalıyor. Akıllı olmayı severim. Çocuklara örnek olmak çok önemli, sizce de öyle değil mi? Ama sanırım siz bu konuda pek bir şey bilmezsiniz. Parlak kariyerinizle çocuk yapamayacak kadar çok meşgulsünüz.'"

"Ona göre aşağılamaydı, bana göreyse tam tersi. Kendisinin bile anlamadığı iyilik için ben iyi tarafımı göstermeye devam etmeliydim. Bana tekrar hâkime, kocasını ortadan kaldırdığında aklının başında olduğunu vurgulamanın ne kadar önemli olduğunu anlattı. Janet'in ve Harvey'nin annelerinin deli olduğuna inanmaları onları kaldırabileceklerinden çok daha büyük bir sıkıntının altına sokardı. Zaten babalarını kaybetmeleriyle zor baş ediyorlardı ve ertesi gün Janet'in doğum günüydü, sekiz olacaktı ve hayatında ilk kez onu 'doğum günün kutlu olsun hayatım' diye uyandıran annesi yanında olmayacağı için yeterince mutsuz olacaktı. Kendisine anlatılanlara inanmamış bile olabilirdi, annesinin babasının ölümünü atlatmak için Yunanistan'a tatile gittiği söylenmişti."

"Çok saçma," dedi Mortgage Komisyoncusu. "Çocuklara doğruları anlatınak gerektiğini düşünürdüm."

"Benim problemim de buydu," dedi Psikanalist, "deli miydi, değil miydi? Sorunlardan kurtulmak için yalan söylemek mantıklı olmayabilirdi ama deli değildi. Hapishaneden çıkar çıkmaz, bu saçma gereksiz karışıklık biter birmez çocuklarıyla konuşacağını söyledi. Çocuklar; ölmüş eşinin ailesinde kalıyorlardı, onun istediği gibi hayatlarının merkezinde çocuk yoktu, ama yaşlı nesile göre kötü insanlar değillerdi. Janet'tan gazeteleri saklayacak kadar duyarlılardı, Harvey muhtemelen babasının ölümünün yarattığı şoka bağlı olarak henüz okumuyordu. Beklenmedik bir lütuf."

"'Anne suçları bu ülkede tanınmalı,' dedi. 'İnsanın çocukları için cinayet işlemesi suç değil, aksine annenin ödüllendirilmesi gereken bir şey olmalı. Ben görevimi yaptım,' dedi. 'Çocuklarının geleceğini kocaminkine tercih ettim. Hayatları

daha yeni başlıyor, ölüm kalım meselesinde gençlerin yaşlılara göre önceliği vardır. Aklanır aklanmaz eski yaşantımıza geri döneceğiz. Bu, taşınmak, isimleri ve okulları değiştirmek anlamına gelebilir ama bu travmadan kurtulacaksa sonunda hiçbir şey demek!”

“Anneleri babalarını serin kanlılıkla öldürmekle suçlanmışsa ve ondan, bunun bana anlatılması istenmişse çocuklarının çoktan travma geçirmiş olabileceklerini söylemekten kaçındım. Babasının tacizine uğramış olabilirdi, dedi, annesi de kenarda durup bunun olmasına izin verebilirdi ama enstetik düzenli olarak gözüken bir şey, normal bir şeymiş gibi gözükebilirdi, oysa bu günlerde sık gözükmüyor, kötü davranış türlerinin hepsi için bir bahane. On iki yaşındayken iyi bir aileye evlatlık verilmiş, aileden hiç şikâyeti yokmuş. Dünyada iyilerin olduğu kadar kötülerin olduğunu da biliyormuş. Hep çocukları olsun ve onlara mükemmel hayatı versin istemiş. Dünyada bundan önemli ne olabilirdi ki? Hemşirelik eğitimi almış ve bu seçilmiş mesleğinde çok başarılı olmuş ama her zaman aklında gelecekteki rolü annelik varmış. Erkekler ondan hoşlanırmış ve birçok erkekten evlenme teklifi almış.”

“Hepimizin bildiği gibi,” dedi Shimmer, “hemşireler erkekler arasında her zaman popülerdir.”

“Lütfen sözümü kesmeyin,” dedi Psikanalist. “Mesleğim gereği sadece oturup dinlemeye ve yorum yapmaktan kaçınmaya ki bu oldukça zor oluyor, alışkınım, ama burada bir şeyler anlatmama izin verilmiş, umarım devam etmeme müsaade edersiniz!”

“Üzgünüm!” dedi Shimmer.

“Kısacası,” dedi Psikanalist, “her seferinde söz konusu

adamların baba olabilecek yeterlilikte olmadığına karar veriyormuş. Standartları yüksekmış. Seçtiği erkek sevecen, ince, kibar, sabırlı, zeki, çocukların ihtiyaçlarına duyarlı ve aile içerisindeki eril otoriteyi sağlayabilmeliymiş.”

“Bunların hepsini bir adamda bulamazsınız,” dedi Hâkim. “Bana inanın, erkekleri bilirim. Sevecen ve hassas bir erkek tipi bulabilirdi sanırım, ama o zaman da eril otoriteden yoksun kalırdı. Kadın bir partner bulup sonra da taşıyıcı anneye gitse daha iyi olurdu.”

“Lütfen!” dedi Psikanalist, kışkırtılmıştı, dirseğiyle Hakim’i dürttü, Hâkim cıyaklayıp çenesini kapattı. Bisikletçilik Psikanalist’e güçlü dirsekler sağlamıştı, çektiği acının Hâkim’in içindeki mazoist duyguları harekete geçirdiğini anlayabiliyordum. Cıyıklaması cilveli, hayranlığıysa kesinkes duygusaldı. Kendimi erkeklerin erkek, kadınların kadın olduğu günleri arzularken buldum, jakuzileri ayrı tutmuştum.

“Patsy, sonunda duruldu, daha da mutluydu, kendisi için daha az mükemmeliyetçiydi ama doğmamış çocukları için değil. Sonunda bir internet sitesinde, ‘asyetunborn.com’da Peter’la tanıştı. Onun isteklerine tamamen uyuyordu, tanıştılar. Mükemmel babayı arıyordu, Peter da mükemmel anneye göreymiş. Evlendiler ve çocuk yapmak için bir yıl beklemeye karar verdiler; böylece çocuklar düzen içinde, güvenli bir ailede doğacaklardı. Yıl şaşırtıcı derecede mutlu geçti. Geçmişleri neredeyse aynıydı ve ikisi de seksin çocuk yapmaktan başka bir şey olmadığını düşünüyorlardı. Ama şimdi ikisi de tam tersini keşfetmişlerdi. Yıl, erotik bulanıklık içinde geçti. Sonra planladıkları gibi Patsy, Janet’a hamile kaldı ve tabii doğurduğu zaman sekse olan ilgisini kaybetti. Janet sadece bizimle

yatarak uyuyabiliyordu,' demişti Patsy bana. 'Emziriyordum ama ülserim var, onun küçük bebeklere nasıl geldiğini bilirsin.' Bilmiyorum, dedim çünkü çocuğum yok. 'Seni zavallı şey!' dedi. 'Seni zavallı şey! Janet hassas bir bebektir ve çok ağlardı, sonra Harvey hiperaktif olduğunda, üzülerek söylüyorum ki Peter'ın çocuk yetiştirmekle ilgili görüşleri değişmeye başladı. Kısacası benimkilerle uymadı. Diyet listesinden tuz, şeker ve buğdayı çıkaracaktım. Peter Ritalin'i savundu. En az bunun kadar kötüydü.'"

"Peter eğitilmendi, Patsy'nin gördüğü kadarıyla evden uzakta daha çok vakit geçirmeye başlamıştı. Patsy, onun köpek yavrularına karşı yükümlülükleri olduğunu biliyordu ama kendi çocuklarına karşı daha fazla yükümlülüğü vardı. Patsy, onun sadece banyo zamanı eve geldiği konusunda ısrar ediyordu. Ufaklıklara, kaya gibi sert alışkanlıkların kazandırılması, onlara iç rahatlığı vermesi açısından önemliydi. Ama bazen gelememiş. Arayıp okul sonrası işleri yürütmek için kalması gerektiğini ya da bu tarz bahaneleri sıralamış. () zaman küçük suratların asılmasını izlemek zorunda kalmış, suda oynamak, onların anlayışlarının gelişmesi için çok önemliymiş ama babaları olmadan aynı olmuyormuş."

"Peter ve Patsy tartışmaya başlamışlar, evdeki atmosfer gerilmiş, Janet ve Harvey solgun gözüküyorlarmış. Peter kış yüzünden olduğunu ileri sürmüştü ama Patsy ondan daha derin bir şeyler olduğunu biliyormuş. Çocuklar sarsılıyormuş ve bunun sorumlusu Peter'mış."

"Ondan tartışma süreçlerini incelemesini istedim ve şöyle yanıtladı: 'Bana çok korkunç, çok kaba şeyler söyledi. "Neden çocukmuşum gibi bana bu soruları soruyorsun, neden uykun

var mı? Yatağa gitmek ister misin?” diyorsun. “Neden ‘uykun mu geldi hayatım, hemen seni yatağa götürüyorum,’ demiyorsun,” dedi ve ben de “çünkü kendilik bilincini geliştiriyorum. Çünkü çocuklar ebeveynlerinin hayatını kolaylaştırmak için yok, seslerini kesip oturmak için değiller. Çünkü çocuklar nasıl hissedildiğini biliyor: onların duygularını çözüp ona göre davranmak ebeveynlere kalmış. Çocuğuma bunun açlık olduğunu söylemem, ondan bana kafasındakileri düzgün bir şekilde tarif etmesini beklerim. Bu şekilde etraflarındakinin kimler olduğunu öğrenirler. Sen de aynısını yapmalısın,” diye cevapladım.”

“Bu arada odadan dışarı çıktık. Sonra bütün seks utanca dönüşmüştü, çocuklardan sonra orgazm olamadım. Bana ihtiyaçları olduğunu düşünüyordum bu nedenle sekse odaklanamıyor muydum? Ama ısrar ediyordu ve bensiz bitiriyordu, bu bir erkekte affedilemezdi, öyle değil mi? Sonra tamamen sona erdirdik. Dışarıdaysak çocukların ağzına lolipop veriyordu, tatlı şeylere bağlanmaya başlamışlardı. Janet, süpermarketten bir torba dolusu şeker aşırmış ve koridora boşaltmıştı, ikisini de yeri yalarken buldum. ‘Tamamıyla zehir! Lütfen Peter’ın kötü bir baba oluğunu düşünmeyin. Janet’ı da Harvey’yi de neredeyse aşırı derecede severdi, onlar da onu severdi, işte bu yüzden yaptığımı yapmak zorundaydım.”

“Çocukları için cesur ve yol gösterici olmaya çalışırken başarısız olmuştu. Onun kırmızı ve depresif gözlerini göreceklardı ve babalarının bağırışını duyacaklardı. Çok güvendiği çocuk bakım kitabı ebeveynlerin tartışmalarına çocukların şahit olmasının onlara zarar vereceğini açıklıyordu. Çocukların iyiliği için oynamak zorundaydı. Ayrılmak zorundalardı.

Janet ve Harvey için daha birini yapamazken, iki tane sevgi dolu ve onları önemseyen çevre sağlamak zorundalardı. 'Ben kendi üzerime düşeni yaptım ama Peter'ın kendininkileri yapacağına ikna olmamıştım. Zaten başka bir kadınla beraberdi, öğlen için çocuklarla yaptığı müze ya da galeriye gitmek gibi planlar yerine, hayvanat bahçesine giderken McDonalds'a da uğramak alışkanlığı olan abur cubur bağımlısı bir kadınla beraberdi. Hayvanat bahçesi, kafeslenmiş zavallı vahşi hayvanların çektiği acıyı düşünebiliyor musunuz? Janet ve Harvey de onlara aval aval bakıp fıstık atmaları için cesaretlendiriliyorlardı.'"

"Çocukların anne babalarını mutlu görmelerinin çocuklar için en iyisi olduğunun gayet farkında olduğunu söyledi, Peter'ın cinsel dürtüleriye, görünüşe göre o sadece az çok tatmin olduğu zaman mutlu olabilirdi. Onun kız arkadaşlarına karşı kını yoktu, hiçbirine karşı. Kesinlikle tutkuyla işlenmiş bir suç değildi, annelik güdülerıyla işlenmişti. 'Çocukların iyiliği için girişilmiş bir hareket, yetersiz ebeveynin ölümünü içeren bir hareket.'"

"'Böyle olması Peter'ın suçu değildi,' diye ısrar etti. 'Eğer birini suçlaman gerekirse Tanrıyı suçla, herkesi suçla, duygusal ihtiyaçları, birbiriyle ortaklık yerine zıtlık gösteren ebeveynler ve çocuklar yarattığı için Tanrıyı suçla. Ama olmuştu. Kendi seçtiğim yoldan başka bir yol göremiyordum. Aile evi kalıp aile geliri düşmedikçe babanın ölümü çocuklara boşanmadan daha az zarar veriyordu. Bu yüzden ölmek zorundaydı!'"

"Anlayabildiğim kadarıyla böyle olmuştu, doğruyu anlatılığına inanmıştım."

"Harika!" dedi Senarist. "Bir sindireyim. Genelde böyle yaparım." Senarist uzun boylu, heyecanlı ve düşüncesiz, genç

bir kadındı, bugüne kadar havuz kenarında görülmemiştir. Genelde odasında duruyordu, bitirmesi gereken bir senaryo olduğu için Castle Spa'da olduğunu iddia ediyordu. Aklında zaten baş etmesi gereken birçok hikâyeye vardı. Ama hiç düşünmeden yemek için gelmişti, görebildiğimiz kadarıyla gerçekten nasıl da ayrıydı. Psikanalist'in hikâyesini dinledi. Şimdi yeniden yazmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Nasıl yapmış? Zehir, gaz, tabanca? Büyü? Bırak tahmin edeyim. Zehirlemiştir. Çok Borgia, çok kadınsı."

"Evet," dedi Psikanalist öfkeli bir şekilde. "Hikâyemi mahvediyorsun."

"Hayır, etmiyorum," dedi Senarist. "Kredi istemiyorum. Seninkini geliştirip tamamlıyorum. Onu harekete geçiren sebepleri açıklıyorum, karakter ve atmosferi geliştiriyorum. Tek yaptığı bir odada yakası boynuna kadar ilikli bir şekilde oturmaktı. Çözmek istiyoruz."

"Ama sadece bir odada onunla konuştum. Olan buydu. Gerçek bir hikâyeye!"

"Gerçek hayat kötü sanat yapar," dedi Senarist. "Peter'ın sevgilisinin de geliştirilmesi lazım. Sadece şöyle bir bahsedilmiş. Nasıl gözüküyor? Seksi mi? Onunla evlenmek istiyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Psikanalist. "Sadece bana anlatıldığı kadarıyla idare ediyorum."

"İşte, aramızdaki fark bu," dedi Senarist. "Olay yaratılmalı, olaya ayrıntılar eklenmeli ve abartılmalı. Ne çeşit bir zehirmiş?"

"Mantar," dedi Psikanalist. "Ölüm Başlığı."

"Mükemmel!" dedi Senarist. "Bu bize kapıları açtı. Sahneyi

göremiyor musunuz? Sonbahar, sıcak ve nemli, meşe ağaçları, atlar, yeşil alanlar, tam mantar toplama havası, rüzgârlı bir hava, bir aile partisi, sabahın erken saatleri. Karanlık bulutlar masmavi gökyüzüne doluyor. Peter'ın sevgilisi de gözüküyor. Biz onun tarafındayız. Hoş, sevimli ve çocukları seviyor. Biliyoruz, çünkü onları McDonalds'a götürüyor. Onu, Renée Zelwegger oynar. Patsy'ye soğuk ve hesapçı! Bariz Nicole Kidman, onun ilk filmlerinden birini hatırladınız mı, kocasını öldüren hava durumu sunucusunu oynadığı filmi? İlk sahnelere de ihtiyacımız var tabii; Nicole, kocasını ikna edip yukarı çıkarıyor. Onu baştan çıkarıyor, yataktan kalkıp çocukların yanına oturuyor ve telefon çalıyor: Renée. Sadece onu ne kadar sevdiğini söylüyor, evin dışında Peter, aşağıya iniyor ve açık havada sevişiyorlar. Büyük ihtimalle sahil kenarında yaşıyorlar çünkü dalga sesleri geliyor arkadan... Hayır, bu hikâye mantarlara uymadı! Sanırım daha çok Lady Chatterley tarzı oldu."

"Of, Tanrı aşkına," dedi Hâkim. "Bırak da devam etsin."

Minnettar bir şekilde baktı Psikanalist, Hâkim'e ve Hâkim de onun elinin dizlerinde kaymasına izin verdi, karşı çıkmadı.

"Patsy, Peter'ın hayatını garantiye almıştı," diye devam etti Psikanalist. "O, Patsy, Peter'ın kız arkadaşı ve çocuklar yürüyüp bir çitin altından aldığı "Ölüm Başlığı" olacak mantarları toplamaya devam ettiler."

"Ölüm başlıkları çok nadir görülür," dedi Mortgage Komisyoncusu. "Şaşırdım."

"Yaptığını oportünistik olarak tanımladı. Onun ölmesi gerektiğini biliyordu, ardından bir sabah mantar toplarken kendiliğinden oldu, ölüm başlıklarından gördü bir çitin altında.

Normal mantarlardan hemen hemen hiç ayırt edilemiyorlarmış, sadece çitlerin altında büyüyorlardı ve alt kısımları kah-verengi değil pembeydi. Böylece onu da diğerleriyle beraber topladı, Peter'ın kız arkadaşına akşam yemeğine onları da beklediğini söylemiş. Akşam için Ölüm Başlığı'nı da kullanarak etli bir güveç hazırlamış. Eti ellemekten hoşlanmıyormuş, o da çocuklar da vejeteryanmış. Bu konuda pek bir şey söylediklerini düşünmüyorum, kendi iyilikleri için katlanıyorlardı."

"Ben vejeteryanım," diye araya girdi Manikürcü. "Etoburlar öldüğü için gerçekten üzülemiyorum çünkü onlar da ölü hayvanları yiyorlar."

"Sebze yediği için öldü," diyerek dikkatini çekti Şirket Müdürü, ardından Ölüm Başlığı sebze midir, fungus mudur tartışması yükseldi.

Tartışma sona erince Psikanalist devam etti.

"Patsy, sürekli Peter'dan o iğrenç etobur alışkanlığını evin dışında tutmasını istediğini anlattı. Onun için sigara içmekten bile daha kötüymüş. Bu yüzden ona ve Alisan'a etli güveç yapmayı önerdiğinde Peter çok şaşırmış ama Patsy bunun bir barış teklifi olduğunu ve onun iyiliği için yaptığını söylediğinde Peter minnettar olmuş ve bunu uzlaşmalarının bir işareti olarak görmüş. 'Neden mutlu ölmesin ki?' diye sordu Patsy bana. 'Onu hasta etmek istemiyordum sadece ölmesini istedim,' amacı tabii ki sadece Alison'ın ve Peter'ın etli yemekten yemesiymiş. Patsy, normal mantarları da soya, havuç ve patateslerle karıştırarak sebze güvecini yapmış, kendisi ve çocukları için sağlıklı, dengeli ve besleyici, hep beraber oturup yemişler. Patsy, kocasıyla sevgilisini büyük bir keyifle yerken görünce her şeyin yolunda olduğunu fark etmiş. Ama ardın-

dan Alison, Janet'a bir kaşık et vermeye çalışmış ama tabii ki Janet annesine sadık bir çocuk olarak bu teklifi reddetmiş. Birinci sınıf bir protein kimseye zarar vermezdi, böylece Patsy doğru şeyi yaptığını anlamış. Prensipleri olmayan bir kadın ve ona göz yuman Peter! Patsy, 'asyetunborn.com'a üye olurken kesinlikle evet kısmını işaretlemeliymiş vejeteryanlık kısmında, ortadaki nötr olanı değil! Şansını azaltmak istememiş, ama prensiplerine daha çok arka çıkması gerekirmiş. Kendisini suçlamış."

"Ölüm Başlığı'nın ölümcüllüğü kitabın dediğine göre kanıtlanmıştı. 3-4 gün boyunca gıda zehirlenmesi gibi gözü-küyordu. Ardından 10 gün sonra bünye pes ediyor ve ölüm gerçekleşiyordu. Patsy, yapabileceği her şeyi yapmıştı, çifti kusmaları başlar başlamaz hastaneye götürmüştü, eti aldığı kasaba dava açmıştı ve hijyen kurallarına uymadığı gerekçeyle kasabı kapattırarak beklenmedik bir ikramiye almıştı. Üç gün sonra Alison ve Peter, bir hafta sonra ölmeleri için evlerine gönderilmişlerdi. Onu da başarmıştı, çocuklar tuhaf bir şeyler olduğunu sezmemişlerdi. Testler ölümlerine amanita faloid zehirlenmesinin yol açtığını söyleyince, otoriteler onu etlerden başka konuda da sorguya çekmişlerdi, hemen bir yalan uydurarak mantarlardan birini onların güvecine, öbürünü de vejeteryan karışıma doğradığını anlatmıştı. Bu yüzden neden polise getirildiğini ve tutuklandığını anlayamıyordu. Belki de milyon poundluk bir hayat sigortası birilerinin dikkatini çekmişti. Kuşkusuz kocasının yokluğunda çocuklarını desteklemek için paraya ihtiyacı olacağını fark etmişlerdir, değil mi? Şimdi o ailedeki tek kişiydi ve devletten yardım isteyecekti. Bir annenin çocuklarından annelikle ilgili bir suç işledi-

ği gerekçesiyle ayrılması çok çirkindi. Görüşme aniden bitti. Gitmesi gerektiğini ve çocuklarıyla olan haftalık görüşmesini yapması gerektiğini söyledi ve dünyanın aptallığına karşı gücenerek beni raporlarla baş başa bırakıp ayrıldı.”

“Rapor ne diyor?” diye sordum. “Deli miymiş, değil miymiş? Hiçbir pişmanlık işareti göstermemiş. Bu tipik bir psikopatlık belirtisi değil mi?”

“Karar vermek biraz zamanımı aldı,” dedi Psikanalist. “Olayın sonucunu değiştiren mantarın adı oldu. Şöyle söyleyeyim: *amanita* mantarın türü; *faloid* ise tanımı. Penis şekilli anlamına geliyor. Onu bu davranışa iteni cinsel kıskançlık olarak ele alabiliriz diye düşünüyorum, bu aslında bir tutku cinayeti, annelik güdülerıyla işlenmiş bir suç değil. Hafif bir ceza alabileceği, hatta belki de aklanabileceği umuduyla dâhice ve ikna edici bir savunma hazırlamış. Mahkemeye onun tamamen deli olduğunu ve davaya uygun olmadığını söyledim ki bu da onun güvenli bir akıl hastanesine gönderileceği anlamına geliyordu. Bence hapisneden çıkması, belirli dönemlerin olmadığı ve onun için en iyisinin susmak olacağı akıl hastanesinden çıkmasından daha kolay olurdu. Annelik suçu? Yakında kitaplara girer. Bugünlerde kim babaya güvenir ki?”

Gruba sessizlik çöktü.

Heyecan verici sesiyle sessizliği bozarak, “Ne güzel bir gece,” dedi Hâkim, Psikanalist’e. “Soğuk ama parlak. Biraz yürüyelim mi?” Psikanalist, ayağa kalktı ve beraber gittiler, gecenin rüzgârlı ve daha az güzel olduğundan şüphelenmiştim, ama birinin yatak odasından daha ileriye gitmezlerdi. Ama yine de asla bilemezsiniz. Psikinalist’in acımasız bir havası vardı, Hâkim’se aşk için her şeye katlanabilirdi.

Geceyi düşüncelere dalarak geçirdim, uyuyamadım. Uyku hapları almazdım. Acıyı, unutmaya yeğlerim. Ardından bir siyah noktalar çılgınlığına kapıldım, bu bilmek, zirve, gözlerini kısarak bakma takıntısı diye tanımlanıyor. Her şey açıklığa kavuştu. Julian, tavan çöksün diye banyoyu suyun basmasına izin vermişti, böylece Noel iptal edilecek, o da Wichita'ya, uzatmalı aşkıyla buluşmaya gidebilecekti ve hatta şu anda bir otelde, kesinlikle kesinlikle, kesinlikle! Annesinin çatı katında çiftleşemezlerdi ya! Birbirlerinin gözlerine bakıyorlardır, daha önce de bunu yapan o değil miydi? Beni sevmediğine karar verdiğinde, beni gerçekten sevmiş miydi, en iyi ihtimalle bana katlanmıştı, en kötü ihtimalle istemeye istemeye benimle kalmıştı yıllarca. Ben vahşi doğada kaldıysam kim takar ki? O değil! Oğluyla iletişim kurabilmiş ama bana ulaşmaya çalışmamış bile.

Bariz buluşmak üzere anlaşmışlardı. Tabii ki beni aramamıştı. Kar fırtınasına nasıl da şükreliyordur. Annesinin ve onun yeni kocasının da bu oyunun içinde olması mümkün müydü?

Ona Jenny'nin de geleceğini söylemişler miydi? Her zaman onu bana tercih ederlerdi. Ya da döndüğüm her yerde kompoları görüyordum, her öksürük ve burun çekişinde Sumatra gribini mi görüyordum? Gerçekten Julian'ın üvey babasından gerçekten telefon gelmiş miydi annesinin hastalığıyla ilgili? Ya da Julian mı bana öyle söylemişti? Hatırlayamayacak kadar

dağılmıştım. Uçakta benim için de yer var mı, diye bakmış mıydı yoksa sadece bana mı öyle söylemişti? Merhametli anlar beni de gerer miydi? Basitçe yalan söyleyerek ve aldatarak mı başarmıştı Wichita'ya gidip orada bir zamanlar hayatının aşkı olan Jenny'yle buluşmayı? Bir tarafım neredeyse sevinçli bir şekilde, evet evet sana demiştim bütün erkekler p.çtir diye bağırarak ve kocamın ahlaksızlığının her parçasından keyif almaya çalışırken, diğer yanımda daha mantıklı olan tarafım, dur bir saniye, bu çok saçma, diyordu.

Julian daha önce hiç böyle sahtekârlık işaretleri göstermemişti: kurgu onun doğasına göre değildi. Bağırır, masaya vurur, yüksek sesle azarlar, insan onun sakinleşip düşünmesini diler. Ama sinsi değildir. Sadece bir kere 25 yıl önce, çocuklar küçükken sinemaya yalnız gideceğini ve benim o filmi görmeyi isteyip istemeyeceğime bakacağını söylemişti, sinsilik mi yapmıştı? Başka birini mi götürmüştü, bir şey demedi. Biletlerin dip koçanlarını buldum. Kimin diye sordum, "Ah Tanrım, Jenny'nindi! Anladın!" Demek ki gerçekten de bir öncesi vardı. Evet, gerçekten tam da öncesi. Bunca yıl sonra tekrar Jenny!

Belki de onu Beverley'nin ofisinden aradığımda, Jenny onun yanında yatakta uzanıyordu ve beraber bana kahkahalarla gülüp kıkırdıyorlardı, benimle saflığım ve aptallığım yüzünden alay ediyorlardı. İnandığım için, hiçbir şeyden şüphelenmediğim için.

Jenny uzun zaman önce, Londra'da öğrenciyken benim en yakın arkadaşımdı. Julian yolun aşağısında yaşıyordu, ikimiz de onu öylesine beğeniyorduk. Annesiyle babası ayrılıp evi yok olduğunda annem ona bizimle yaşamasını teklif etti.

Yıllarca ailemizden biriymiş gibi bizimle yaşadı. Sonra bizi terk edip Julian ve ailesinin yanına taşındı. Muhtemelen Julian beni görmeye sık geliyor diye böyle bir şey yaptı. Böylece Jenny onu benim burnumun ucundan kaptı. Kısa bir süre sonra sevgili oldular, ardından nişanlandılar. Julian'ın annesi, bıkırtıcı insan onun hep hayranlık uyandırıcı biri olduğunu düşünürdü ve benden hoşlanmazdı. Ben oğlundan üç yaş büyüktüm ve "Çok kontrolcü bir doğam," vardı. Ama sonra Julian bunun saçmalık olduğunu, onun sadece kendisini kısırdığını gördü, ondan ayrılıp bana geldi. Biz beraber bir hayat kurduğumuzda Jenny, Julian'ın annesiyle kalmaya devam etti ve uzun süre acı çekti, acısı herkesçe biliniyordu. Julian onun kalbini kırmıştı. Konu Jenny'ye gelince ben her zaman aşırı duyarlı oluyormuşum, Julian öyle demişti. Annesini bir daha doğru düzgün göremedi çünkü Jenny oradaydı. Jenny'yi zaten görmedi çünkü benimle evlenmişti. Eğer Jenny'yi sinemaya götürdüyse bu işleri normale döndürmek içindi ve o filmi görmek istemişti öteki de benim istemediğimi biliyordu. Eğer bunu bana söylemediyse bunun nedeni olay çıkaracağımı bilmesiydi.

Pes ettim, uyku hapi aldim, ertesi sabah yataktan kalktığımda kendimi daha iyi, neredeyse normal hissediyordum. Yalnız uyumaya alışık olmadığımı fark ettim. Yanınızda uyuyan birinin olmasına alışıyorsunuz ve gece korkularınızı uzaklaştırıyorsunuz, sıradanlığın, metanetin sıcaklığı. O olmadan, tüm gecenin akış ve belirsizliği içinde yer edinen korkularınıza ve tüm hayallerinize karşı korunmasızsınızdır.

Ertesi gün spa kadınları kendilerini iyi hissediyorlardı. Hizmet odaları açtı, bazılarımız zayıflama yastıklarından

ve su masajlarından faydalandı ve birbirlerine neşe dolu çığlıklar içinde Karadeniz çamurları attı. Çamur savaşı patlak verdi. Papazın Eski Eşi kendi kendine temizlendi. Çay zamanı geldiğinde, beyaz bornozlarımızla beraber büyük yemek masasının etrafında güney kanadındaki kemerli tavanı, çirkin yaratıklardan taşlara, doldurulmuş ayılardan zırh takımlarına ve kocaman altın kaplamalı büfesine kadar Burges'in kendisi tarafından yapılan Ortaçağ Salonu'nda toplandık.

Gündüzleri iyi ve mutlu geçirip akşam tekrar kötüleşen hastayı ateşin ele geçirmesi gibi çay saatinde nörotik korkular tekrar yüzeye çıkmaya başladı. Eğer isteseydi Julian mutlaka benimle iletişime geçmenin bir yolunu bulurdu, değil mi? İletişime adanmış bir dünyada pek de zor olmasa gerekirdi! Eğer internete erişebilseydim Wichita'daki hava durumuna bakardım ama ulaşamıyordum. Çocuklarla da iletişime geçebilirdim. Ama sanırım benim için nasılsa, onlar için de öyleydi. Gözden uzak olan gönülden de ıraktır, ta ki bir kriz patlak verene kadar. Etrafımdaki büyüleyici eksantirikliklere yoğunlaşmaya çalıştım ama başaramadım. Yoğun bir içsel dram yaşıyorken hepsi sanki yapay duvarlarıymış gibi geliyordu.

Euan, öksürdü ve aceleyle mendilini kaptı, sonra onu yere düşürdü ve almadı, ama ben umursamadım bile. Zar zor koparabildiğim bir reiki randevum vardı. Şehirden birkaç güzellik uzmanı daha getirmişlerdi. Taksi şöförleri ailelerinin bağrından ayrılarak pek iş olmayan mekânlarına dönmüşlerdi. Yoga, pilates yapmaya ve buna rağmen hepimiz yemek yemeye doymuştuk ve seyahati biraz daha değer bir hale getirmeye çalışıyorduk, *mecburi asalet* ruhuyla.

Ardından Şirket Müdürü'nün hikâyesine sıra gelmişti,

ama odaklanamıyordum, korkunç bir şekilde sadece kelimeleri kaydediyordum. Sonra kayıt cihazını Mira'ya verdim. Mira kibarca seansta neler olduğunu yazacağını söyledi. Sırada Mira'nın bana sonradan ilettikleri.

Şirket Müdürü'nün Hikâyesi

Adı Eve'di ve çok etkileyiciydi. Vücudu mükemmeldi, hatları düzgündü, yüzünde kırışıklık yoktu, saçları kalın telli, parlaktı, doğal olduğuna inanıyordum. Kaç yaşında olduğu tahmin edilemiyordu. Sadece suya daldığında saçlarının kıvrımları düzleşiyordu. Küçük yaşlı bayanların böyle bacakları olur, ama sonra psikoaktif ilaç bağımlısı olurlar. Kısa süre sonra bunun da çaresi bulunacaktı bir şekilde. Silikon aşılar eğer gerekliyse onlara el atabilirdi, daha önce yaptı diye düşündüm, hem göğüslere hem kalçaya. Ama görünüşünde Michael Jackson'ı anımsatan belli belirsiz bir orantısızlık vardı, en azından burada doğuştan gelen bir güzellik vardı ve o korunarak geliştirilmişti, Tanrının ilk sırada amaçladığı bir şey değiştirilerek yeniden yaratılmamıştı.

Duygulara hitap eden biri olduğunu fark ettim. Ayaklarını sıcak suda tekrar tekrar kıvrıyordu, parmakları neredeyse neşeyle geçtikleri köpüklerin etrafında dönüyordu, bacaklarını neredeyse çocuklar gibi büküp açıyordu. Sesi kısık ve ahenkliydi, genç geliyordu ve sevimliydi, çekiciydi, beğenilmeye alışık, kimse asla bilemez!

Hepimiz yerimizi alınca, "Pekâlâ, o zaman," dedim. Aradan Mira da, "Senin sıran!" dedi.

"Ama ben çok ilginç biri değilim," dedi. "Sıradan bir hayatım var."

"Herkes böyle düşünür," dedim. "Ama pek azı gerçekten

böyledir.”

“Hikâye anlatmada iyi de değildir. Akıcı bir anlatımım yoktur. Hiçbir şey sırasıyla gelmez.”

“Ama eğer diğerlerinin hikâyesini dinlediysen,” dedim sırf haksızlık olmasın diye “bile katkıda bulunman lazım.”

“Ama ben gerçekten içime kapanığımdır,” dedi. “Oldukça utangacı. Ben sadece bir eş ve bir anneyim, sıradan bir İngiliz kadını.” Açıkçası hepimiz buna kuşkuyla yaklaşmıştık.

“Aynı Dorleen’e yaptığımız gibi 20 soru metodununu deneriz,” diye karar verdim. “Sadece bu sefer gerçekten 20 soruda bitirmeye çalışalım. Ama senin üzerine düşenin yarısını yapmamız karşılığında, senin de doğruları söylemen bize gerçekten çok yardımcı olur.”

“Ben her zaman doğru söylerim,” dedi. Şahsen, bunun ihtimali olmadığını düşündüm. Bütün vücudu yalandı, estetik ameliyat tarafından yaratılmış bir marifetti.

Hâkim, bazı temel yağları, yani bergamot, zencefil, lavanta ve kuşdilini suya atıyordu, ağzınız ne kadar boşsa stresiniz o kadar azalır, daha önce gizlice bunu gerçekten yaptığını düşündüm. Bayıltıcı, rahatlatıcı buharlar havaya yayılarak Grateful Dead’in altın çağlarında kullandığı, sahneyi havalandırma sisteminin kokusuyla doldurdukları Marihuana gibi iyi bir performans için gerekli olan şey akli yönlendirebilirdi. Soluduğumuz haya gerçekten oldukça memnuniyet vericiydi, ama bu durumun soracağımız 20 soruyu olumsuz etkilemesinden endişelendim. Sorular çok iyi düşünülmeliydi, doğrudan başlamak yerine Hâkim’in benimle beraber ilk sırayı almak isteyeceğini umdum. İnsanları uyutacak lavantayı kesinlikle bırakıp onun yerine kuşdiliyle devam etmesini söylemeliydim.

Belki de benim seremonilerin başkanı seçilmemi biraz kıskanıp kendisinin daha iyi yapabileceğini düşünmüştü?

Ancak herkes benim başlamamı bekliyordu.

“Kaç yaşındasın?” diye sordum. Bu oru biraz şaşırttı, gözleri kocaman açıldı. Tabii ki de tuzak soruydu. Bunu yalan makinelerinde doğrunun söylenip söylenmediğini belirlemek için sorarlar, olay yerinde, her ne kadar eğer elimden gelse çoğu kadın gibi bu konuda asla doğruyu söylemeyeceğimden emin olsam da inkâr edilemez bir gerçektir! Sanırım çok iyi düşünülmemiş bir soruydu, lavantayı suçladım ama öğrenmek istediğim buydu.

“Genelde insanlara bunu söylemem,” dedi kızgın bir şekilde. “İşim için iyi değil.”

“Endişelenme,” dedim. “Tamamen aramızda kalacak.”

Yalan söylüyordum ama doğru söylemeyi görev edinmiş kişi ben değildim, oydu. Bana yeterince adil gözüksü. Mini ses kayıt cihazımı bikinimin altına tıktırmıştım ve açıktı, çünkü bu hikâyeyi yazıp kuşkusuz bu hikâyeleri yazarlıkla ilgili projeleri için kullanacak Phoebe’ye verecektim ya da belki de Alistair bu özel hikâyeye ilgilenirdi! Şirket Müdürü Avrupa Adalet Divanı’na konu olarak çekici gelebilirdi, bir hafta boyunca manşetimiz olabilirdi. Phoebe için endişeleniyorum. Trende karşılaştığımızda oldukça sakın ve kendinden emin gözüküyordu, ama şimdi bir endişe ve korku yumağının içinde. Belki de sadece ailesinin desteğini hissetmemesi, evinden uzak olması iyi gelmemiştir.

Yetişkin çocukları olan kadınların böyle olma eğilimleri olduğunu düşünüyorum. İhtiyaç duyulmaya o kadar alışmışlar ki birileri onlara ihtiyaç duymadığında yıkılıyorlar. Kendileri-

ni birey olarak görmekten vazgeçip feminizm öncesi rollerine bürünüyorlar: birilerinin annesi, karısı, kız kardeşi, kızı; görevleri hizmet etmek ve desteklemek ki bu desteğin bir kısmı da endişe, felaketleri uzak tutan tılsım. Eğer Çin mumunun dumanları için endişelendiyse herkes güvendedir. Ama o bana acıyor çünkü kocam yok, çocuğum yok. Şaka yapıyor olmalı. Gerçi ayağımın dibinde dolanan bir Alistair fena olmazdı ama o zaman kız olurdu, onsuz da idare edebiliyordum.

Mira, bu son paragrafı bilerek, beni azarlamak için mi bana vereceği bu rapora koymuştu, yoksa günlüğüne yazdığı şey yanlışlıkla araya mı karışmıştı bilmiyorum. Muhtemelen ilki. Ama yeterince dostçaydı. Ve haklı olduğunu anlayabiliyordum. Çocuk sahibi olmak ömür boyu endişe cezasına çarptırılmak gibi bir şey! Bütün bağ, doğanın sigortalama yolu, annenin çocukları tehlikeden korumasıydı. Nesli tükendikten uzun süre sonra bile kılıç dişli kaplandan korkarlardı.

Şirket Müdürü'nü lobide kayıt yaptırırken görmüştüm. Şimcliyse çalışanı yok ve gittikçe tozlanıyor. Beverley büyük olasılıkla odalarla yeterince meşgul. Euan, genç olan arada sırada elinde cilayla öksürüp hapsirarak etrafta koşturuyor, ama tozlara yenik düşüyor, bu nedenle etraf neredeyse pis gözükmeye başladı. Adı Eve Hambeldon, Şirket Müdürü. Adı bir şeyi hatırlatıyor ama tam olarak çıkaramıyorum. Ona Google'da baktım ama hiçbir şey bulamadım. Belki de kendii içinde bir şeyler açığa vuruyordur. Wikipedia'ya geçtim, Google'ın dikkatinden kaçmak çok zordur. Google'da ya da Yahoo'da yüksek kademelerde çalışan arkadaşları olmalı.

Devletin gözetlemesinden korkan vatandaşlar yanılgıya düşüyordu. Problem internetti. Sorumu tekrarladım.

“Devam etsene, kaç yaşındasın?”

Küçük hoş bir kahkaha attı. “Yetmiş yedi!” dedi.

Havuzun etrafında nefesler kesildi, hatta küçük bir dehşet çığılığı bile duyuldu. Bu kadar yaşlı olup da hâlâ işleyen bir insan nasıl olabilirdi?

“Sesin nasıl böyle geliyor?” dedi Manikürcü, bir soru gerçekten boşa gitmişti.

“İkinci soru,” dedi. “Ses tellerimi gerginleştirdim. Yaşla beraber gevşiyorlar ama aynı gitar gibi akort edebiliyorsunuz.”

“Neden Castle Spa’ya geldin?” diye sordum derin derin düşünen sessiz kalabalığın arasından. Belki de hepimiz akordumuzu yaptırmalıydık. Bir basit soru da benden gelmişti ama birçok insanı iletişime geçmeye iten yararlı bir soru diye düşündüm. Yılın bu zamanları genellikle işyerindeki mücadelelerle ya da duygusal rahatsızlıklarla, beslenmeyle ilgili paniklerle, elde etmeye çalışan sevgililerle ya da gönlü alınmaya çalışılan kocalarla geçer. Ama tek söylediği, “Doktorum istirahate ihtiyacım olduğunu söyledi,” oldu.

Bu tam ve açık bir yanıt değil, dedim, küçük bir kahkaha atıp özür diledi ve daha iyisini yapmaya çalışacağını söyledi. Estetik ameliyat olan birçok insan genelde benmerkezci ve nörotik olmaya eğilimlidir ama Eve, hoş ve açıkça arkadaş canlısıydı. Sınırları aşmak için sorulan bir soruydu sadece, sonra her şey kendiliğinden gelecekti, tabii eğer cinayet gibi dehşet verici bir şey yapmadıysa ya da polis tarafından aranmıyorsa, bergamot ve levanterin ona yardım edemeyeceği türden bir şeyler yapmadıysa.

“Kişisel bir mesele nedeniyle Avrupa Adalet Divanı’yla alakam var;” dedi. “Bürokrasiyle uğraşmak insanı oldukça tüketiyor ve cildini de etkileyebiliyor. Cilt, cerrahinin gelişme gösteremeyeceği tek şeydi. Onu da yapacaklar mı?”

Ona “Kişisel meselen ne?” diye sorabilirdik ama eminim onu da kestirip atacaktı. Estetik ameliyatı kabul ettiği için mutluydu, ama buradan nereye gidebilirdik? Utangaç olmasından başka bir şeye gelirsek, iyi yetiştirilmiş bir İngiliz kadınıydı, bunu unutmuşum. Bütünden bir parça daha alacaktım. İçgüdüsel olarak doğru soruyla tekrar sahnedeydim.

“Ailen sana neden Eve adını koymuş?”

Ardından gerçekler gelmeye başladı.

“Annemle babam eski tarz romantiktir,” dedi. “Onların ilk çocuğuydum. Muhtemelen bir erkek çocukları olmasını tercih ederlerdi, o günlerde insanlar böyle istermiş, ama ellerinden gelenin en iyisini yapmışlar ve bütün kadınların özü olmam umuduyla bana Eve adını koymuşlar. İlk başta 1932 yılının ilk gecesinde doğmuşum, sevimli, güzel, nazik ve beni çok sevdiklerini düşünüyordum. Ama 1935’in yeni yıl gecesinde oğulları doğdu, ona bütün erkeklerin özü olması umuduyla Adam adını koydular. Ve böyle de oldu.”

“Doğum gününüz aynı gün,” dedi Beyin Cerrahisi Shimmer.

“Ben ve ikizim Sparkle gibi, ama arada 3 yıl var! İkiz olmakla ilgili en hoşlanmadığım şey bu; ben kendi doğum günümü istiyorum. Sen de böyle hissediyor musun?”

“Bu soru sayılmaz Eve,” diyerek araya girdim. “Daha çok bir düşünceyi belirtme.”

“Çok güzel,” dedi Eve katılarak. “Ben de şöyle diyeyim. Ben de kendi doğum günümü istiyorum. Kardeşimin de ay-

nısını paylaşmasını istemiyorum. Ailem aynı günde doğmamızın bir işaret olduğunu, anlamlı olduğunu düşünürdü. Bu tesadüf onları etkiledi. Annem Madame Blavatsky'nin takipçisiydi ve bir teosofistti. Siz gençler karmayı icat ettiğinizi düşünüyorsunuz ama benim önceki hayatımda da oldukça yer tutuyordu, zararımaydı."

"Pek de tesadüf değil," dedi cinsiyet değiştirmiş Hâkim. "Eğer ebeveynler birbirlerini çok seviyorsa ve bir kutlama yaptılarsa, düğünden dokuz ay sonra bebek doğarsa kimse şaşırılmaz. Annenle babanın hangi ayda evlendiğini biliyor musun?" Bir soru daha çöpe gitmişti.

"Beşinci soru," dedi Eve. Saymaya devam etmekte kararlıydı, bırakmayacaktı. Eğer ben dikkatli olmasaydım hikâyesini anlatacak ve ortaya hiçbir şey çıkmayacaktı. "Mart'ın sonlarına doğru sanırım."

"Eğer yeni yıl gecesi doğduysanız," dedi Hâkim kendini beğenmişçe, "hesaplarıma göre 26 Mart, 274 günlük gebelik dönemi." Cinsiyeti hormonlarıyla beraber değişmişti ama hesap makinesi gibi bir beyni vardı.

"Bu da gerçek bir tesadüf değil," dedi Cerrah Shimmer. İstatistikler gösteriyor ki eğer yirmi kişiyi bir odaya koyarsanız, en az ikisinin doğum günü aynı olur."

"Tek bildiğim o gece benim üçüncü yaş günümdü," dedi Eve. "Mutluluk içinde bana söz verilen özel hediye bekliyordum, uyandığımda annemin odasından çığlıklar geliyordu, merdivenlerde koşturinacalar vardı. Ama çabucak uyumuştum. İnsan küçükken yetişkinlerin bazen gizemli yollarla olsa da kendi dünyalarını yönettiklerini düşünür. Ertesi sabah kahvaltıya indiğimde mutfakta kimse yoktu, hediye de yoktu,

babam odama geldiğinde kötü hissediyordum, beni yukarıya, annemin yatağında yeni doğmuş bir bebekle yattığı odaya çıkardı.”

“‘Gördün mü hayatım, işte hediyen!’ dedi annem. ‘Senin doğum günün için geldi. Ne kadar da sevimli değil mi?’”

“‘Ondan hoşlanmadım,’ dedim. ‘Aldığınız dükkâna geri verin.’”

“Anlamanız lazım, o günlerde anne babalar çocukların önünde hamilelikten bahsetmezlerdi. Evde oturan kadınların iyiliği için şişlik saklanamazdı. Son cinsel aktivitelerinin gösterişini yapmak için sokaklarda yürümezlerdi. Çocuklar seks hakkında ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyiydi, böyle şeylerin doğrusunu kim anlatacaktı ki? Annemi düşündüm, açık görüşlü olması böyle şeyleri bana yanlış bir şekilde açıklamaya çalışmıştı ama çok zor bulup boşaltım sistemleriyle cinsel sistemi karıştırmıştım, ilgilendiğim kadarıyla annem kucağında bir b.k parçası tutuyordu.”

“Aslında iğrenmenin ve nefretin dalgaları harikaydı, o anda 74 yıl önce bu içe kapanıklığı hissettim. 2006’nın yılbaşı gecesi de aynı olacaktı. O zamandan sonra uzun süre annemle babam kızlarının neden böyle oluşunu ölene kadar merak ettiler. Küçük kardeşimi öpmek için eğildiğimde ısırılmıştım, eğer onun odasına girebilseydim karyolasını devirirdim, kediyi suratının üzerine oturtup mücadele bitip de o uykuya dalana kadar onu okşardım, o banyodayken musluğun sıcak tarafını açardım. Yaşadı ama zorla. Ebeveynlerim oğulları için korkarken benim yaratıcılığım karşısında hayretler içinde kalıyorlardı. Üç bakıcı benimle baş edemediklerini bildirmişti.”

“Adam, büyüldükçe kendi savunmasını geliştirdi. Eğer o

içerideyken odasına girersem keskin, tüm sokağı uyandırabilecek kadar şiddetli bir çığlık atıyordu, böylece tüm çalışanlar koşarak geliyordu. Çok geçmeden bunu ben yokken yapmayı da öğrendi bir hevesle, ben suçlanacaktım, cezalandırılacaktım. Oysa ne yapıyorsam ailemi aramıza izinsiz giren bu tiksiniç yaratıktan kurtarmak içindi. Bu yaratığın kurnazlıklarını, parlak gülüşlerinin ardındaki b.k parçasını göremedikleri için onları küçümsemeye başladım. Ama onların tarafından bakarsak korkarım ki bana olan şefkatleri kaybolmaya başlamıştı.”

“Her şey çok iyi başlamıştı: iki tane güzel, sağlıklı bebek, kumru gibi bir çift ve aynı günde doğan bir erkek ve bir kız! Birbirlerini nasıl sevmeyebilirlerdi ki? Aynı doğum gününü paylaşıyorlardı, üstelik doğum günleri yeni yıl gecesiydi! Hayal kırıklığı çok büyüktü. Dikkatlerini daha sonradan ülke çapına açılacak ve aileyi zengin edecek Hambeldon Basım Şirketi’ne verdiler ve ona konsantre oldular.”

Tabii ki! Eve Hambeldon, ülkenin en varlıklı şirket yöneticileri arasında beşinci sırada. Hambeldon Şirketler Grubu çok tanındı, güçlkle hatırladım. Her zaman güzeldi, herkes biliyordu, ama şu anda bir zamanlar güzelmış gibi bir havası yoktu. Eğer onu ilk bakışta tanımadıysam bu çok da şaşırtıcı değildi.

“2006’nın yeni yıl gecesinde ne oldu?” diye sordu Mortgage Komisyoncusu. Konuşmamış olmasını dilerdim. Akışı tehlikeye atıyordu.

“Bu soruyu geçeceğim,” dedi Eve kibarca, belki de benim endişemi hissetmişti. “Eğer vaktimiz olursa ona tekrar döneceğim.” Kedi fare, kedi fare, ama hangisi hangisiydi? “Şimdi kim olduğumu biliyorsun, Mira. Size bunları anlatmak iste-

memiştim ama ağzımdan döküldü bir kere. Medyadan nefret ederim, çok yüksek yerlere kadar çıktım ve mahremiyetimi korumak için harcamalar yaptım.” Tabii ki yapmıştı. Google’un dikkatinden nasıl kaçabilirdi ki? Ya da adını mı yanlış yazmıştım? Bu da mümkündü!

“Hep aynıydı,” diye devam etti. “Altı yaşımdayken üç yaşındaki kardeşimi çatıya çekip bir sandığın içine koyarak sandığı kilitleyip anahtarını attım, olayın büyüklüğü dikkatlerini çekti. Onun bilincini açmak için doktorlar çağrıldı.”

“Annemin astroloğu Lola’ya danıştılar. Lola, teosofistti ve Bayan Blavatsky’nin takipçilerindendi. İkisi arasında, daha zayıf karakter olduğunu düşündüğüm babam, inanmamasına rağmen seansta anneme eşlik etti. Kesinlikle beni korumak için hiçbir şey yapmamıştı. Yıllar sonra Lola’ya durumla ilgili sorular sordum. Ben ve kardeşim için doğru şeyi yaptığına ikna edilmişti. Annemin yıldızının Aslan’da olduğunu söyledi, Aslan anneler koruyucudur ama kız çocuklarıyla yarış halinde olabilirler. Ve ben de güzel bir çocuktum.”

“Her ne olursa olsun Lola, ebeveynlerime Adam’ın ve benim Oğlak’ta olduğumuzu, ama bende Satürn, Venüs ve Mars’ın Kova’nın ikinci evi, yani sahiplik evinde sıkı sıkıya toplandığını açıklamış.”

“Sahiplik, anne ve babanın sevgisini de kapsıyor mu?” diye sordu Şimmer.

“Soru altı,” dedi Eve. “Tabii ki! Sadece Adam’ın Merkür’ü değil, aynı zamanda Kova’daki ikinci evi de beni en çok etkileyen gezegenlerin tam tersinde, ne yazık ki, ama ikimizin Mars’ı da savaşta.”

“Ne yapmak gerekir?” diye sormuş annem endişeli bir şe-

kilde.”

“‘Çocukları ayırın,’ demiş Lola. ‘Çatışma asla çözülme-
yecek ya da çözülmesi çok uzun yıllar alacak. Satürn yavaş
hareket eder. Yapılması gerekiyordu ya da ikisinden biri sav-
rulacak. Kız olanı Kanada’ya akrabalarının yanına yollayın.
Ay’ı 9. evresinde, seyahat ona uyar. Devam eden bir savaş var,
yurtdışında daha güvenli olur her şekilde.’ Böylece annem ta-
rafından sürgüne gönderildim.”

“Bu yüzden mi astroloji benim zararına demiştin?” diye
sordu Manikürcü. Kelimenin anlamını bilmesine şaşırmıştım.
Kurnazlıkta iyiydi ama kelimelerde o kadar değil!

“Soru 7!” dedi Eve. Kafasını toparlayamıyormuş gibi gözü-
küyordu. Daha çok hikâyesini anlatmak istiyordu ya da beni
gölgelemek. Bikinimin üst kısmındaki kayıt cihazını daha da
ileriye ittim. Onu görebileceğini düşünmemiştim. Belki sadece
hissediyordur. Yaşlıların, arkalarında ne olup bittiğini hisset-
mek gibi esrarengiz bir hisleri vardır, nasıl görünürse görün-
sün yaşlıydı, yaşlı, yaşlı!

“İkinci Dünya Savaşı başlamıştı,” diye devam etti. “Büyük
oranda çocuk, hayatları kurtulsun diye gemilerle İngiltere’den
yollanıyordu, ama oldukça fazla ailevi sorun ortaya çıkıyordu.
Adam, b.k Adam kalacaktı, ülkesindeki tehlikeyle bir erkek
gibi yüzleşecekti. Ana sınıfındaki yerini almıştı, ragbi oynaya-
caktı. İyi bir eğitim erkekler içindi. Okulu bitirip güzel çiçek
aranjmanları yapıp ardından evlenmekse kızların kaderiydi.”

“Annemle babam öleli çok oluyor. Herkes için özür dile-
mek için artık çok geç! Onlar beni umudu keserek uzağa attık-
ları için, kardeşim yanlarındayken benim yabancılarla yaşa-
mama izin verdikleri için özür dilemelilerdi. Lola başkalarının

hayatına karıştığı için. Ben de yanlışlarım yapışıp kaldığım için, kardeşimi öldürme girişimlerinde bulunduğum için ve kasıtlı olarak aile saadetimizi bozduğum için özür dilemeliydim. Kendimizi suçlayabiliriz ya da yıldızlarımızı. Ben burçlara, yıldızlara inanmam, mantıklı insanlar böyle yapar ama hepsi aynı.”

“Biriniz bana 31 Aralık 2006’da ne olduğunu sormuştu, kapanışa yaklaşırken size anlatmam sadece benim efendiliğim.” Manikürcü soluk bacaklarını köpüklü sudan çıkardı ve bükük duran ayak parmaklarını ellemeğe başladı. Kimberley, onun yanında geniş ellerinde tuttuğu ojeyle duruyordu. Ben dahil herkes kırmızının ayaklarımız için en gözde renk olduğunu fark etti. El tırnakları yeşilden siyaha kadar her renge girebiliyordu, ayak tırnaklarının rengiyse günahın renginde kalıyordu.

“Güneş, Oğlakburcundaydı, benim Mars’ım ve Merkür’üm de öyle, hepsi birleşmiş ve ilk kez Adam’ın yaşam çizelgesine dair hoş bir şey yapıyordu. Benim 75., Adam’ınsa 72. doğum günüydü. İkimiz de yeni yıl partisi ve ortak bir doğum günü kutlaması yapmaya mecbur kalmıştık. Bunu hissedeleri uzak tutmak için yapmıştık çünkü biz istiyorduk. Son zamanlarda kârlar düşüşe geçmişti ve o günlerde beraberlik ve takım ruhunun market başarısındaki en önemli unsur olduğu konusunda söylentiler vardı, yönetim kadrosunda anlaşmazlık olduğu söylentilerinin kimseye bir yararı dokuzmazdı. Söylentiler! En hafif tabir buydu.” Haklıydım. Şimdi başlamıştı ve onu durduracak hiçbir şey yoktu.

İngiltere’ye geldiğinde Eve on beş yaşındaydı. Lola haklıydı. Çocuk, kardeşinin yokluğunda serpilmişti, Kanadalı

amcaları ve teyzeleri onu geri göndermekte çok isteksizlerdi. Güzel, akıllı ve popülerdi, tüm aksiliği kardeşineydi, uzaklardaki okyanusaşırı yerde olan kardeşine. 11. sınıfta balo kraliçesi seçilmiş, gurur duyarak ailesine bunları yazmıştı. Hiç cevap almamış. Ya mektup gemiyle beraber batmış ki o günlerde Atlantik'te denizaltılar aktifmiş ya da küçük balo kraliçeliğinin önemini bilmiyorlarmış ya da kırılkanlık ve Amerikanlaşma kokuyor olabilirmiş. Ailesine ekonomi okuduğunu ve Kanada'da işyerlerinin kadınlara da açık olduğunu yazmış. Belki bir bankada bile iş bulabilirmiş. Hâlâ cevap yokmuş. Savaş sona ermiş. Yetişkinler muhabere etmişler, ama ona haber verilmemiş.

Fotoğraflar yollamış. Yaşına göre çok olgunmuş. Boylanmış poslanmış, bunu göstermiş. İngiliz kız öğrenciler erkeklerin dikkatini çekmemek için giyinirlermiş, Kanadalılarsa 'randevu'laşırlarmış. Bağcıklı spor ayakkabılar yerine bilekli çoraplar ve önü kapalı topuklu ayakkabılar giyerlermiş. Saçları kısa ve düz değilmiş ve tel toka ve benzerlerinin etkisinden uzak gözüküyormuş, hayır, bir 'komî'si varmış ve yapay olarak dalgalandırılmış saçları suratının etrafında kıvrılıyor-muş. Başında kırmızı bir kurdele varmış. Asla adi değilmiş. Fotoğrafların birinde bir de erkek arkadaşı varmış. El ele tutuşuyorlarmış. 20'den büyükmüş ve sıradışı siyah beyaz çizgili parlak bir elbise giyiyormuş. Yıl 1947'ymiş. Anne babası, akrabalarının kızlarının böyle yapmasına izin vermeleri karşısında deşete düşerek onu eve geri çağırmışlar.

Ailesi onun bottan indiğini görünce, elbiseleriyle tavırlarından, onun bakire olma ihtimalinin bile düşük olduğunu düşünmüşler: Acaba erkek arkadaşı onu yoldan çıkarmış mıy-

dı? Kız Okulu'ndan bir hafta içinde atılıp okul formasıyla geri dönmüştü. Okul yemek pişirmeyi, doğru düzgün davranmayı öğretiyormuş, belki iyi aile kızlarına biraz coğrafya da öğretiliyormuş. Esher'deki büyük evlerinin girişinde yeni okuluna giderken Adam'ı görmüş. Saçları düzleştirilip kısa kesilmiş ve tel tokaların etkisine girmiş, pileli mavi tuniği bedenini saklıyormuş.

"Ah gelmişsin," demiş. "Kolonilerden geri dönüş!"

Artık Kanadalıları kızdırmanın bir yolu onları koloni olarak çağırmakmış, Adam o kadar kendinden emin ve kendine o kadar güveniyormuş ki yeni Ragbi kravatını nasıl bağlayacağını alıştırmasını yapıyormuş, Eve kardeşiyle alay edip onu aşağılayarak ona tükürmüştü, gerçekten tükürmüştü! Kendiliğinden gelişen bir hareketmiş ama onun ve kardeşinin hayatlarının geri kalanını etkileyecekti. Adam, dehşet içinde irkilmiş, tahmin edilebileceği gibi. Arkadaşlarının kız kardeşleri ya da daha önce tanıştığı hiçbir kız böyle davranmazmış. Kardeşinin hayatına yaptığı öldürme girişimleri yıllarca yemek masasına iyi bir sohbet konusu olmuş, ama artık bir şaka gibi gözükmüyormuş. Talihsizlik o ki Adam odasından anlatarak koşarken babası da oradan geçiyormuş. "Bana tükürdü! Bana tükürdü!"

Ablasına göre Adam, o günlerde oldukça panik halindeymiş, belki de çocukluğunda sık sık karyolasından atılmasının bir sonucuydu! Ama yakışıklı ve cinsel açıdan çekici, Akrep'teki Venüs böyle işliyordu, ama "işlemiyordu!" Her zaman ufukta daha iyi bir şeylerin olacağını düşünürmüştü. Asla evlenmemiş. "Muhtemelen riske atamadım," diye anlatmıştı kendisine, kaçınılmaz aile olayları olduğunda yüksek sesle

ona eşcinsel suçlamaları yaparak onunla alay etmiş! “Ya bebekler senin gibi olursa?”

Eğitimsizliği ve toplumun sosyal gereksinimleri nedeniyle hırslarına yenilen Eve, okulu bitirmiş, sosyeteye ilk kez çıkıp hoş ama sıkıcı bir bankacıyla “iyi” bir evlilik yapmış. “Eğer yenemiyorsan, onlara katıl,” demiş arada sırada gidip tavsiye aldığı Lola’ya. İki tane birbirinden güzel, akıllı, ikisi de Kova burcu oğlu olmuş, Kova grup yıldızının birinci evinde ay yükseliyormuş. En şanslısı!

Kırk beş yaşındayken, herkes onun olduğundan daha genç görünmesine şaşırıp şok oluyormuş. Kadınlar Tanrının kendilerine doğuştan verdiği yüzlere sonsuza kadar katlanırlarmış. Burnunu gerdirmek, çenesini kaldırmak ve gözlerini büyütmek için estetik operasyon geçirmiş. Adam’sa olduğundan daha yaşlı gösteriyormuş, genç yaşta saçları dökülmüş, göbeklenmiş, kadınların ilgisini kaybetmiş. Eve’s’e gittikçe daha büyüleyici gözüküyormuş. Bir ilişkisi olmuş ve hoş ama boş kocasından ayrılmış, sevgilileri olmuş. Bu yetmişlerdeymiş.

“Peki, kardeşin?” diye sormuş hemen hemen kadın Hakim.

“Soru sekiz,” dedi Eve. “Sadece 20 soru hakkınız olduğunu unutmayın. Adam, aile şirketine katıldı. 80’lerde babamda Alzheimer baş gösterdi. Üzülerek söylüyorum ki Lola’nın bu habere tepkisi, Lola zaman içinde arkadaşım olmuştu, ‘Aradaki farkı nasıl anlıyorlar?’ oldu. Böylece Adam kolayca araya girdi. Annem işi uzun zamandır götürüyordu, son zamanlarda bütün büyük kararları o veriyordu. Yürütme gücünü aile içinde tutmakta başarıyla bizi stok değişimine koymuştu. Babamın göçmesi beş yıl aldı, ardından annem de küçük bir

hastalığın ardından beklenmedik bir şekilde öldü.”

“Neden öldü?” diye sordu Manikürcü.

“Soru dokuz,” diye saydı Eve. “Kalçasını kırdı, onu öldüren şok oldu. İsteğini ölüm yatağında değiştirmişti, ama neyse. İşin yarısını bana devretti. Eğer şanslıysam ancak aile gümüşünü alabileceğimi düşünüyordum. Belki de beraber geçirdiğimiz o mutlu üç yılımızı hatırlamıştır, vicdan azabı nı çekmişti? Nasıl bilebilirdim ki? Vasiyetini söylediğinde Yıldız Aslan’ın beşinci evindeydi, beşinci ev kız evladın eviydi, Venüs’lerimiz birleşmişti.”

Öyle gözükiyordu ki Hambeldon Şirketi aşırı derecede zengindi, annesinin hediyesi sayesinde, belki de Lola’nın hâlâ oyunundaydı. Hambeldon Şirketi’nin satış noktaları taksitli satışta bir numaraydı, ardından televizyona da girdi, sonra da bilgisayarlara. Uğraşacak çok şey vardı. Adam, annesinin vasiyetine mahkemede itiraz etmiş, ama vasiyeti geçerli sayılmış. Adam surat asmış, Eve kına yakmış.

“Kendine gelmeden önce,” diye iç çekti Mortgage Komisyoncusu, “evde boşa gitmiş onca yıl! Aileye, kocaya ve çocuklara bağlı! Tuzağa düşürülmüş gibi. Potansiyelini kullanamıydın. Bunlara nasıl katlandın?”

“Soru on,” dedi Eve, her ne kadar bunun retorik bir soru olduğunu ve cevap gerektirmediğini söylesem de hiçbirini kabul etmedi.●

“Size tam olarak nasıl katlandığımı anlatacağım. Burnumun ucundakini yaptım, yeteneğime en iyi gelenini, enerjimi korudum. Çocuklar büyür. Kocalar çöker. Sevgililer gelip geçer. Okudum, düşündüm, izledim, planladım, zıplamayı geciktirdim *j’ai reculé pour mieux sauter*. Zamanı geldiğinde de ki

hep gelir enerjimi açığa çıkardım.”

Adam, Eve’in uzakta durup sadece para alacağını ummuş, ama hayır Eve kendi rolünü oynamaya fırtına gibi başlamış, yönetici konuşmaları öğreniyormuş, pasif üyelik durumunu sona erdirip iş methodalarını düzenliyormuş. Kardeşler sadece isteksizce de olsa aylık yönetim kurulu toplantılarında görüşüyorlarmış. Annesi gibi kızı da yenilikçiymiş, cep telefonları yolda diye tahmin etmiş Eve. Toplu bir yatırım talebinde bulunmuş. Adam dalga geçmiş. Eve, ısrar etmiş. Eve, çocuklarının da, ikisi de etkili ve kaliteli avukatlar olmuşlar, katılmasını istemiş Hambeldon yöneticileri olarak ama Adam kabul etmemiş. Hiçbir neden göstermemiş. Sadece reddetmiş. Reddetmeye hakkı varmış. Sonra Adam hissesini satmak istemiş ve milyonlarca teklif almış. İşletme yapısı değişiyormuş, aile işletmesi diye bir şey kalmamış. Neden göstermemiş. Eve reddetmiş. Reddetmeye hakkı varmış. Artık aralarında kim daha fazla dayanacak savaşı çıkmış, eğer Adam önce ölürse onun hisseleri Eve’e, sonra da onun çocuklarına kalacaktı. Eğer Eve önce ölürse ona miras kalanlar Adam’a geçecekti. İkisi de sağlık delisi olmuşlar. İkisi de yapacakları son şey olsa da diğerinden daha fazla dayanmak istiyormuş.

“Ve yakında doğum günün geliyor,” diye işaret etti Dorleen. Yeni yıl gecesine az kaldı ve sen hâlâ bana iki yıl önce ne olduğunu anlatmadın.”

“Ah evet,” dedi Eve. “Asla olmayan soru. Bu sizin on birinci hakkınız olacak. Bunu istediğinizden emin misiniz?” diye sordu bana. “Hâlâ anlatacak birçok şey var, onları bu kadar çabuk harcıyorsunuz.”

“Eğer bize anlatmak istiyorsan,” dedim, “seni hiçbir şey

durduramaz şimdi."

"Okadar emin olma," dedi. "Ama siz bilirsiniz. Ortak partimiz için davetiyeler Kasım 2006'da basıldı. Güneş Oğlak'taydı ama Merkür'lerimiz ve Venüs'lerimiz daha dostaneydi."

"Adam ve Eve Hambeldon,' diye yazdırmıştı Adam.

"Ben de onu 'Eve ve Adam Hambeldon,' diye değiştirttim."

"Neden?" diye sordu Adam. 'Ben alfabetik olarak yaptım.'"

"Ben önce doğdum.'"

"Sanırım doğruyu söylüyorsun,' diye doğruluğunu kabul etti Adam. 'Hiç böyle düşünmemiştim. Sen hep uzaktaydın. Kanada'da değil mi?'"

"Koloniler' diyebilirdi. Ama dememişti. Belki de yıllar içinde beyin hücreleri kendini yenilemişti. Biraz zaman alıyordu ama olabilirdi. Neredeyse arkadaşça hissettim ona karşı. Aslında bir şefkat uyandı içimde. Belki o da aynısını hissetmiştir diye düşündüm. İnsanlar ağzımızın aynı olduğunu söylerlerdi. Kenarlara doğru yukarı kıvrılıyormuş. Dudaklarım yapılırken değişmemeleri konusunda dikkatli olmalıydım. Eğer yeterince öderseniz iyi bir ameliyat geçirirsiniz. Arada sırada bunu düşünürüm birbirimize neredeyse gülümsemiştik."

"Ne yani Michael Jackson daha az para mı vermeye çalıştı?" diye sordu Dorleen. "Sence yanlış giden bu muydu?"

"Soru on iki ve on üç," dedi Eve. "Evet ve evet. İkimizde de aynı inatçılık var. Oğlak burcu davranışı, bütçesini ayarladı önce."

"Eve ve Adam Hambeldon. Tamam,' dedi Adam. 'Çocuk gibi mızıkçılıkla sen kazandın, önce senin adın gelebilir.'"

“Ve böylece bir şekilde aradaki ilk buzlar eridi, odadaki fil en sonunda doğrulanmıştı. Parti gecesi Adam beni Rolls’uyla aldığı anda önemsendiğim için ona oldukça minnettardım.”

“O mu kullandı arabayı yoksa şoför mü?” diye sordu Papazın Eski Eşi. “Ben her zaman şoför isterdim,” diye baygın baygın konuştu. Sanırım sudaki dumanlar onu etkilemeye başlamıştı.

“Soru on dört,” dedi Eve, ne yazık ki her zamankinden daha çok dikkat kesilerek. “Adam her zaman kendisi kullanır. Bütün varlığına rağmen para harcamaya inanmaz. Beni aldıktan iki dakika sonra ona durması için yalvarmak zorunda kaldım. Parti ayakkabılarımı unutmuşum. Ona dönmek zorunda olduğumuzu söyledim. ‘Ayakkabıların ayağında ya!’ dedi.”

“Ama parti ayakkabılarıma ihtiyacım var,” dedim. ‘Onları almak için geri dönmeliyiz.’ Arabayı durdurdu. Giydiklerimin ona göre normal olduğuna şüphe yoktu. Sanırım daha önce tanıdığı bütün kadınların imkânsız davranışlarını düşünmüştü, buna rağmen yorum yapmadan eve doğru 3 puanlık şık bir dönüş yaptı ve tüm yolu geri geldik. Kapının önüne koyduğum kocam, kibarlığıyla tanınmış olsa da asla böyle davranmamıştı. Ama geri döndüğümüzde anahtarımı unuttuğumu fark ettim ve kapıda kaldım.”

“Bu kısmını uyduruyorsun,” dedi Vitrin Eşi. “Eminim çalışanların vardır, değil mi?”

“Soru on beş,” dedi Eve. “Geç olmuştu. Hepsini evlerine yollamıştım. Evde kimse yoktu. Yalancı olmadığımı size söylemiştim. Size doğruları anlatıyorum, sansürsüz. Hayat tarzım böyledir, akşamların gizliliğinden oldukça keyif alırım. Evet,

bu yaşımda bile. Ve parti partidir, ardından ne geleceğini asla bilemezsiniz. Adam bana aptal olduğumu bile söylememişti. Hayır, izlemişti ve 'İkinci katta açık bir pencere var,' demişti. Vardı."

"'Garajda bir merdiven var,' dedim, 'kilitli değil.'"

"Pek inandırıcı gelmiyor," dedi Mortgage Komisyoncusu.

"Kimse merdivenleri kilitsiz garajda bırakmaz herhalde?"

"Soru on altı," dedi Eve. "Sokak ışığında bana bakan kardeşimin yüzünü gördüm. Güçlkle nefes alıyordu. Eminim suratındaki kediye hatırlamıştı ya da karanlık kutuda kapalı kalıp neredeyse boğulmak üzere olduğu anı. Yıllar önce ona attığım tükürüğün zehri hâlâ onunlaydı. Ben onun doğuştan düşmanıyım."

"'Güven bana,' dedim, 'Ben senin ablanım.'"

"'Sorun da bu ya!' dedi. 'Hep böyleydi.'"

"'Tutacağım,' diye güvence verdim ona. 'Sen tırman.' Bera-berce merdiveni alıp cama dayadık."

"Tırmandı. Merdiveni kaya gibisağlam tuttum. Dağ keçisi gibi cesur Oğlak tırmandı. Onu öldürmeye çalışmamıştım, aslında çok kolay olurdu."

Havuz etrafından eleştiri sesleri yükseldi.

"Buna inanmıyorum," dedi Mortgage Komisyoncusu. "Tabii ki sen merdiveni salladın, o düştü ve öldü, işte hikâyenin sonu. Sen de intikamını almış oldun. Eminim, temiz bir çözüm, mantıklı?"

"Soru on yedi," dedi Eve. "Mantıklı olabilirdi ama öyle bir şey yaptıktan sonra beklenmeyen sonuçların doğabileceğini bilebilecek bir yaşıyım ya da gerçekten mantıklıyım. Hâlâ anlatacağım sürprizlerim var ama siz sorularınızı çok çabuk

tüketiyorsunuz. Hatırlatırım ki eski 20 soru oyununda sadece evet hayır soruları verilebilirdi. Ben cevaplarımda size karşı çok cömert davranıyorum, ama yirminci soruda kalkıp yatmaya gideceğim.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Hâkim. “Mesleğimde bir yalancıyı görünce tanıyabilecek kadar çok yalancıyla karşılaştım. Senin hakkındaki her şey yalan, burnunun şeklinden sahte saçlarına kadar. Bunun hakkında peşin hükümlü davranmıyorum. Kişi kendinden bilir. Ben bir kadını ama hayata diğerleri gibi, erkekler gibi görünerek başladım. Belki de sahte bir erkekten gerçek bir kadına dönmek için senin gençleşmek için harcadığın kadar çok para ve zaman harcadım, o kadar acı çektim. Onu sen öldürdün, öyle değil mi?”

“Soru on sekiz,” dedi Eve. “Hayır, ben öldürmedim.”

“Artık itiraf etmelisin,” dedi Cerrah Shimmer. “Burada hepimiz senin yanındayız. Küçükken haksız ve kötü bir muameleye maruz kalmışsın. Bu da çocukluk bastırdıklarının ortaya çıkması. İkinci bir çocuklukta yaşıyor olman tartışılabilir. Mahkemeye çıksan bile hafif bir ceza alırsın. Dürtülerimiz üzerinde çok az kontrolümüz vardır. Bazı hastalarımı ameliyat öncesi görmem lazım.”

“Cinayete meyilli olmak nasıl bir his anlayabiliyorum,” dedi Mortgage Komisyoncusu. “Hepimiz derilerimizin altındaki rahibeler değil miydik?”

“Soru 19,” dedi Eve. “Cevap gerektirmeyen sözde soru cümlesi, ama yine de soru. Hayır, onu öldürmedim. Aklıma gelmişti, tabii ki gelmişti! Ama gerçek hayat hikâye değildir. Kendi içinde bir anlamı yok. Gerçek hayatın başı, sonu, ortası yok. Korkarım ki ölüm bile son değil, böyle bir şansımız yok.

Sırf annem mezarda olduğu için öldüğünü mü zannediyorsunuz? Kıskançlığı yüzünden beni kolonilere gönderdiği için sonsuza dek orada olacak. Ben, sonsuza kadar çirkin üniformalı küçük kardeşine tüküren kız olarak kalacağım, Eve şeytan, Adam masum! Eve var, öyleyse Adam onu durdurabilir mi? Hayır! Sonsuzluktaki tüm hareket döngülerimiz yıldızların hareketleri gibidir. Elbette yıldızlardan medet umarız. Çaresiziz. Son soru hakkınız. İyi düşünün."

"Pekâlâ," dedim. "Sonra ne oldu?"

"Bunu geçerli bir soru olarak kabul etmiyorum," dedi. "Aldatmaca. İyi düşünün."

Düşündüm. "Tamam," dedim, "bize Avrupa Adalet Divanı'nda bulunduğunu söylemiştin. O ne içindi?"

Cevap vermek zamanını aldı. Diğerlerinden daha akıllı olduğumu düşündüğüm için endişelendim, diğerlerine karşı neden bu kadar saygısızdım? Phoebe'nin hikâyeyi kaydedecek olmama inanmadığını düşündüm. Aklımdan da yazabilirdim ve anlatırken abartabilirdim. Alistair'in neden kendini bana tam olarak teslim etmediğini anladım. Ben belalı, hilekâr ve yalancıyım. Sanırım başka bir kadının kocasının ardından giden ucuz bir gazeteciden başka bir şey değildim, bir zamanlar savaş alanlarında cesaret gösterip ödüller almış ve gerçek ve adalet için savaşmayı bırakmış biri, şimdiyse iflas etmiş bir spa merkezinin jakuzisinde mini ses kayıt cihazını göğüslerimin altına saklayarak oturuyordum, itiraf etmeliyim ki estetikle düzelmiş, çok çekici olmamasına rağmen hâlâ göğsüm ve kemiklerim arasında saklanacak yeteri kadar yer vardı. Şirket Müdürü'nün gözüne baktım ve kendi gözümdeki ışıltıyı umursamadım. Alistair'in evlendiği hafta göğüslerimi yap-

tırmıştım. Gelinin kendi göğüsleri mükemmel ve iriydi. Ses kayıt cihazını kapıp saklandığı berbat yerden çıkarıp suya atabilirdim. Tam olarak batmazdı, biraz suyu köpürtürdü, aynı *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki Frodo'nun yüzüğü gibi. Batacağı ve orta dünyaya iyilik gelecekti. Benim de kendi yuvarlak, yaptırılmamış göğüslerim olacaktı. Bunların ne anlamı vardı? Kendi mezarımı kazmıştım, Alistair'e dönemsel tebriklerimi sunmak için telefon ettim ama bana onu rahatsız etmememi söyledi.

En sonunda Eve konuştu.

"Çok iyi, Mira," dedi. "Avrupa Adalet Divanı ipucuydu. Artık devam edebilirim."

Onu öldürmeye çalışmamış, aslında denese çok kolay olabilirmiş. Adam pencereden girmiş, merdivenlerden inmiş, kapıyı açtığı anda Eve bekliyormuş. Kucaklaşmışlar.

"Kardeşim," demiş Eve.

"Ablam," demiş Adam.

"Yıllar boşa gitmiş," demiş ikisi de.

"Ayakkabılar harikaymış, kırmızı manolos, inanılmaz yüksek topuklu, gümüş kemer ve ayak bileğinde kırmızı kurdele, aynı parti gibi. Hambeldon kardeşlerin ikisi de parlıyormuş. Sadece görünüş olarak değil, aynı zamanda aile birliğinin korunmasıyla da.

Birdenbire birbirlerine bile benzemişler, gülümsediklerinde daha da ortaya çıkmış benzerlik.

Gece yarısına girdiğimizde sadece yeni yıl için gerginlikleri gitmemiş, ayrıca mutluluklarıyla batıl inançlara kafa tutuyorlarmış, birbirlerine kendilerini anlatmışlar. Bundan sonra arkadaş olabilirlermiş. Hatta belki Adam, Eve'in yanına taşı-

nabilirmiş, geri kalan yıllarda birbirlerinin dostluğuna sahip olabilirlermiş. Telafi etmek için çok zaman varmış, konuşacak çok şey varmış. Adam, Ragbi'ye nasıl girmişti? Eve, nasıl bir boşanma yaşamıştı? Adam neden evlenmemişti? Belki de eğer ablanı kabullenemiyorsan bir gelini de kabul edemiyorsundur? Ebeveynlerinin mezarlarına pişmanlıkla dolu bir ziyaret yapabilirlermiş, belki kartlar sadece onları izinsizce ziyaret etmek için değil, ayrıca af dilemek için de varmış.

"Gerilim bitmişti," dedi, "çünkü 22 Aralık ve 20 Ocak arasında doğanlar, Oğlak burçları yaşlılıklarında daha iyi bir hayat sürerler, böylece anlaşmazlık düzelmeye başlamıştı. Annemiz bunu Lola'ya danışarak anlamıştı. Avrupa Temyiz Mahkemesi mi? Evlenmek istedik. Bu günlerde kimse kimseyle evlenemiyor, ikimiz de üretici yaşı geçtiğimiz için buna uygun bir dava olamıyor. Dünyanın onayını ve partileri seviyoruz. Siz ne dersiniz?"

Mükemmel vücudu ve neredeyse mükemmel yüzüyle orada dikiliyordu, saçları peruk olabilirdi, hafif bir Michael Jackson dokunuşuyla bizi sorularla baş başa bırakarak dönüp yatağına gitti. O giderken buradaki her kadına rakip olabileceğini düşündüm, en azından Burges'ün Oryantal Odası'nın yumuşak ve çekici ışığında, lavantanın uyku verici kokusu ve bergamotunun nemli havadaki şiddetli yayılışıyla.

Eve hikâyesini anlatırken, Mira yazarken, ben, Phoebe mevcut durumumu değerlendirmek için odama çıkmıştım. Olabileceğimi düşündüğüm kadar iyi değildim. Eleanor/Belinda/Nisha hikâyesi bile aklımdan çıkmıyordu, hiçbir i iyi değildi. Spaya biraz huzur bulmak için gelmişim ama onun yerine hem içerde hem dışarıda kargaşa bulmuştum. İçinizdeki sizi aramak çok da iyi bir şey değil! Pek de hoşlanmadığınız biriyle karşılaşabilirsiniz. Stresli zamanlarda yaptığım gibi annemin ruhuna danıştım. Annem çok erdemli bir kadındı, ne zaman sorunum olsa onun yapacağı gibi yapıp onun düşüneceği gibi düşünmeye çalışırdım. Ama o da saçma şeyler yapmada yetenekli olabiliyordu, mesela acıma duygusuyla hareket edip bana danışmadan Jenny'ye yanımıza taşınmasını önermesi gibi. Ona böyle bir durumun felaketle sonuçlanacağını anlatabilirdim. Banyoyu kullanmak, annemin vaktiyle ilgisini ya da sahip olacağım herhangi bir erkek arkadaşımın özellikle de Julian'ın ilgisi konusunda açgözlü davranmak onun doğasında vardı.

Ama beş yıldır mezarında dinlenmekte olan sevgili iyi kalpli annemi neyse ki özümsemiştim. Artık onun tavsiyelerine uyabiliyordum. Aniden büyük bir kuvvetle mantıksızlıkla beni dağıtan duygularıma kapıldığım zaman, zihnimde geri gidip bana aynı şeyleri, belki de daha mantıklı gerekçeler bulmam gereken durumları incelemem konusunda yardımcı oluyordu. Şu anda hissettikleriniz belki de daha önce benzer ama ikincil önemdeki bir duruma dayanıyordur: cansız ve

fark edilmeden dururlar ta ki yeniden yükselip sizi ele geçirene kadar. Tsunaminin yeniden güç kazanmak için çekilmesi gibi düşünün. Neyin nereye ait olduğunu düşünün, açıklığa kavuşturun. Tsunaminin bir sonraki dalgası ilkinden daha büyük zarar verebilir.

Düşündüm.

Öfke? Yazım hatası yaptığımda ellerime vuran bir öğretmene, doğum yaparken bana kaba davranan bir hemşireye, Julian'ın annesinin düğünümüze gelmemesine...

Evet, düşünmeye devam. *Öfke* çekicidir, insan yanılabılır, diğeri tepki gösterebilir. Orgazmik, insanın akli gidiyor, insanı titreyerek ama doymuş bir şekilde bırakıyor. Julian benim tarafımı bırakmıştı. Durum değişmişti. Kendi üzerimde bir dereceye kadar kontrol kazanmıştım.

Kıskançlık? Güzel, bakımlı ve tüm dikkatleri üzerine çeken, benden önce okuyup yazabilen küçük kız kardeşime.

Bir düşüneyim, bu, düşündüklerim ve olanların altında yatan bir öfkenin patlamasıydı. Jenny, güzel, bakımlı ve benden genç, duruma gayet iyi uyuyor. Eğer o var olmasaydı bile ben onu kafamda yarattırdım.

Reddedilme? Okulun netbol takımı tarafından geri çevrilme, herkesin davet edildiği partiye davet edilmememe, kimse benimle dans etmek istemediği için mutfakta bir şeylerle meşgul olma.

Aklıma geldi de küçük düşürölmeler hâlâ acıtıyor, insanın sonsuza kadar endişeleneceği sallanan dişi gibi. Bunların en kötüsü Julian'ın Jenny'yi bana tercih etmesi olur. Böyle olmaydı, hak ettim.

Terk edilme, sefalet? Babam bizi terk ettiğinde yedi yaşın-

daydım. Annem tekrar evlendiğinde ve küçük erkek kardeşim doğduğunda, annem Jenny'yi yanımıza aldığında, onunla benimle muhabbet ettiğinden daha fazla muhabbet ettiğinde.

Evet, düşündüm de aynı histi. Kalpteki yaranın büyümesi, nefesin kesilmesi. Sefalet. Şu anda hissediyordum. Julian'ın buna neden olduğunu düşünmüştüm. Ama gerçek neden o muydu? Yoksa ben Julian'ı sadece o Jenny'nin diye mi istemiştim? Anne-min Jenny'yi bana tercih ettiğini düşünmüştüm? Benim değil, onun hatalı olduğu bir durumdu. Şimdi de bir şey düşünüyordum. *Hatalı olmaktan memnun olmak mı?* Evet, öyleydi!

Katlanılan her acı, her atlatılan acı, dilin her ısırılması, evlilikteki her karşılıklı anlaşmanın öcü alınabilirdi. Eğer Julian beni aldatıp, terk edip, reddetmişse ve başka birine âşık olup onunla yatmışsa, geçmişin belirsizliklerini temizleyip yok ederek yeni bir hayata başlayabilirdim.

Ani felaketler! Hayatım onlarla duraksamaya uğramıştı. Bir sabah uyanırsınız babanız yoktur. Annenizle aynı yatakta yatarsınız, sonra gecenin birinde sizi yabancının biri için odadan çıkarır. Kız kardeşiniz düğün gecesinde sarhoş bir sürücü tarafından öldürülür. Yedi aylık çocuğunuzu düşürürsünüz.

Düşündüm de hayatımızda yıllardır ani bir felaket olmuyordu. Sri Lanka'dan kıl payı kurtulmayı saymazsanız 20 yıldır. Yeni bir tanesinin zamanı gelmişti. Bağımlıydınız. Eleanor/Belinda/Nisha olayı sizi tetiklemiştir. Korkunç bir yaratıksınız. Demek dünyanın sonunun epidemik genel bir grevle ya da internet çöküşüyle geleceğini düşünüyorsun. Öyle olmadığında neredeyse hayal kırıklığına uğradın. Sen gerçekten olağanüstü bir şey kurdun; kocan seni eski düşmanın Jenny için terk ediyor, Jenny küllerinden doğuyor.

Düşünelim, düşünelim, hepsi kafamın içindeydi. Ama bir gerçek vardı! Jenny Wichita'daydı; Julian'ın kalçası o kadar da kötü değilmiş, annesi de onunlaydı, muhtemelen benim çöküşümü planlıyorlardır. Gerçi ilk torunuyla beraber bana karşı olan düşmanlığını bir kenara bırakmıştı, neredeyse arkadaş gibi olmuştuk. Çok kötü bir gerçeklik değildi.

Julian yapabildiği zaman bana ulaşacaktı. Eğer Jenny evde görüldüyse bu son derece doğaldı. İlgilenmişti. Hemen yatağa atlayacak yaşı geçmiştik, vs... Bir çılgınlığa kapılmıştım. Atlatmıştım. Nisha'nın ya da Belinda'nın aksine. Teşekkürler anne. Bana yaptığın bütün hatalar için seni affediyorum. Geri kalanlarımız gibi doğanın ve şartların sana el verdiği ölçülere göre dünyanın en iyi annesiydin.

Jenny, üzgünüm, özür dilerim. Julian'a âşık olmaya başlamadan önce, onu senden kasten çalmıştım, ama şu anda gerçekten âşığım. Kalbini kırdım, hayatını bozdum ve keyif alarak yaptım bunu. Eğer intikamından korkuyorsam şimdi nasıl şaşırabilirim? Hatalıydım. Bir düşün, sen gerçekten çok hoşsun, muhtemelen şimdi de öylesindir. Annem seni yanımıza aldığı anda onunla çok hoş sohbet olduğunuz için senden hoşlanmamıştım.

Mira, Şirket Müdürü'nün öyküsüyle geldi. Onu okumaya koyuldum, kardeşler arasındaki rekabet hayatlarımızda ne kadar güçlüdür ki genelde atlanır, kardeş aşkları da öyle. Umarım Adam ve Ev'e'nin evlenmesine izin verilmiştir. Her zaman mutlu sonlardan yanayımdır. Erkekler erkeklerle, kadınlar kadınlarla evlenebilir, evliliğin illa cinsel ilişkiyi içermesi gerekmez ki! Anneyle oğul, babayla kız gibi değil, güç ilişkileri yok, neden yapmasınlar! Ama Mira'ya göre Manikürcü düşüncelerinde oldukça histerikti. Ona göre yaşlı kardeşlerin düğününü

bir şekilde saflığın, beyazlığın, ritüellerin ve geleneklerin değerini düşürecekti, her ne kadar kendi kardeşleri olmasa da!

Ertesi sabah sıradaki hikâye vardı. Mortgage Komisyoncusu'nun hikâyesi.

Mortgage Komisyoncusu buraya taksiyle gelmişti, üzerinde ciddi, diz hizasında kırmızı bir döpiyes ve beyaz bir bluz vardı, sanki ofisteki önemli bir toplantı için giyinmişti, anlaşıldığı kadarıyla taksiciyle ücret için tartışıyordu. Sırf tatil diye neden iki kat ödeme yapması gerektiğini anlamıyordu. İnce yüzlü birine göre yeterince güzeldi ama seksi değildi. Sizinle yatağa girmeden önce iç çamaşırını katlayacak olan adamın kadın versiyonu. Koyu renkli saçları kıvrıkcıktı ama şüphe uyandıracak şekilde düzgündü, sanki bir gece önceden onları bigudiyle sarıp öyle yatmıştı. Makyajlıydı, bu günlerde moda olduğundan çok daha fazla ruj sürmüştü. Geldiğinde endişeli ve gergin gözüküüyordu, ama geri kalan zamanda da onun normal hali böyleydi. Onun otuzların başında olduğunu tahmin ediyordum ama sık sık spa merkezine giden bayanların yaşını tahmin etmek oldukça zor olabiliyor.

Bir gün önce kendine bol bol havyar almıştı ve kendisine ayrılan iki sosis yerine üç sosisi alıp hızlıca ve saklanarak yemişti, bir eli tabağının etrafında kıvrılmıştı, kardeşlerinin patates kızartmasını çalacağını sanan çocuklar gibi. Benim onu izlediğimi görünce kolunu çekip diğerleri gibi yedi, sanki açlık aklındaki en son şeymiş gibi. O kadar zayıftı ki bulimya hastası olduğunu düşündüm.

Jakuzide toplanıp geç kalanları beklerken bir kargaşa oldu. Önümüzden hızla bir fare geçti, arkasından da spa kedisi. Fare küçük, enerjik, arsız ve hızlıydı; kediye harika, şişman, siyah

tüylü bir şeydi ama yeterince hızlıydı. Mümkün olan zamanlarda mutfaktan çıkıp yemek odasındaki misafirlerin yanına sızmak alışkanlığı olmuştu, uzun ince bir tavuk parçasıyla ya da tapas artığıyla ödüllendirilene kadar misafirlerinin ayaklarının dibinde dolanırdı. Aslında zeytinyağıyla yapılmış her şeyi seviyordu, kendisine bağrıldığında ortalarda dolaşmayı kesiyordu. Misafirler ondan hoşlanıyordu, alerjisi olanlar hariç, yönetim de az çok. Hiç kuşku yok ki bu üzgün durum onun sonu olacaktı. Hepimiz hayvanların bu ani enerji şovuyla irkildik, ama Mortgage Komimisyonusu gerçekten yerinden fırladı, çılgınlığını engelleyemedi ve anksiyete krizi geçirdi, ekolojik, bilinçli insanların mutfaklarında bulabileceğimiz kahverengi kesekağıdına soluyarak sakinleşti.

“Fare değildi,” diye açıkladı normale dönünce, hayvanlar ortadan kaybolalı çok olmuştu. “Kediydi. Kedilere dayanamıyorum.” İnsanoğlu üzerine öbeklenen uğursuz, kötü kedilerle ilgili araştırma yapmıştı, helikobakter, toksoplazmoslardan, ani ateşlenmeye, virüssel kalp kurdu hastalığından pireleri besleyip tüylerini dökerek ötücü kuşları öldürme dürtülerine kadar. Ardından sanki başka birinin elinden kurtulmuş gibi sallandı ve ıslıl ıslıl bir şekilde gülümsedi tüm odaya. Güneşin sabahın erken saatlerinde yine kendini gösterdiğini fark etmiştim, Mortgage Komisyoncusu birden güzelleşti ve aramızda kedi sevenler olabileceğini söyleyerek özür diledi. Şu aralar özellikle hassastı, kocasından boşanmış her kadın gibi kendi hareketlerini haklı göstermek için kocasının kötü yönlerini vurgulamalıydı, yakında özgür olacaktı. Sonunda, en sonunda açıklama ve özür mahiyetinde bize hikâyesini anlattı. Tabii ki kuşkusuz onu affettik. Bilmek, anlamaktır.

Mortgage Komisyoncusu'nun Hikâyesi

“Zor bir çocukluk geçirdim,” dedi. “Hiçbir zaman yeterli yiyecek yoktu, olduğu zamanda kardeşlerim becerebilirlerse benim tabağımdan yemeklerimi çalarlardı. Bu yüzden hızlı ve aç gibi yiyorum, biliyorum. Yapmamaya çalışıyorum ama üzgün olduğum zaman bu eğilimim gün yüzüne çıkıyor, şu sıralar da biraz üzgünüm. Aslında ahlaki bir ikilemin sancılarını çekiyorum. Beş kardeşin en büyüğüyüm. Babam şairdi ve asla bir ev için yeterli bir birikim sağlayamadı. Bizi severdi, annemi severdi ama bizi nasıl destekleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Onunla beraber kendimi sık sık sokaklarda barınacak bir yer ararken, bir yer, herhangi bir yer ararken bulmak çocukluğumun bir özelliği idi. Hüzünlü bir görünüşüm varmış, öyle demişti bana, eğer beni yanına alırsa, kalplerin yumuşayıp kapıların açılması çok muhtemeldir.”

“Dünyada bize barınmamız için kullanılmayan fabrikalar, boş depolar, hatta eğer şanslıysak boş aile evleri bulmamıza yardım eden bu kadar nazik insanın olması ne kadar şaşırtıcı! Ama tabii ki sonunda değişen bir şey olmuyordu, yine kendimizi sokakta buluyorduk. Annemin hasta hayvanlara karşı zaafı vardı, kendini onları yanımıza almaya mecbur hissediyordu, sadece normal kedileri köpekleri değil, ayrıca tavukları, tavşanları, tilkileri, porsukları ve yolda araçların altında kalmış ama tam olarak ölmemiş hayvanları alıyordu. Hatta bir kere bir pigleti almıştı. Kırsal alanın şehrin içine sızması

ne kadar ilginç, ev projeleri için yeşil araziler devralınıyor. Sonuç olarak komşular şikâyetçi olurdu, kokular dayanılmaz bir hale gelirdi, toprak sahiplerinin sabrı tükenirdi ve bizi kovarlardı.”

“Annem elbette bebekleri de çok severdi, bakabileceği her şeyi severdi, ama biz büyüyüp de daha az yardıma muhtaç hale geldiğimizde ilgisini kaybettik.”

Babamın bastığı ince şiir kitaplarından gelen telif hakları ya da katıldığı şiir okumalarından veya televizyon programlarından aldığı paraları – babam yakışıklı bir adamdı, zayıf, gür kıvrıcık siyah saçlı, şair gözlüydü ve duygulara hitap eden bir sesi vardı – annem veteriner faturalarına harcardı. Çoğumuz çocuklarımızın lütfuyla yaşarız, her ne kadar babam otoriteleri bize ev vermeleri için sıkboğaz etse de annemin hayvan tutkusu yüzünden bizi geri çeviriyorlardı. Çoğu mal sahibi aile, evcil hayvanlara karşı bir maddeyi kira kontratına koyardı, emlak ofisi de köpek ya da kedi var mı diye kontrol ederdi ama annem yalan söylemezdi onlara. Onlara doğruyu söyleyerek otoriteleri de müşkil bir duruma sokardı. Her ne kadar Tanrı, ne kadar iyi tavırlı, alkolü uyuşturucusu olmayan, okumuş, teniz ve sorumluluk sahibi –babamın asla bizi rahat ettirecek kadar kazanmama kararlılığını saymazsak – biliyorsa da acilen veterinerine götürülmesi gereken, bizimle her gittiğimiz yere gelen sıkıcı köpekler, kel tavuklar, iğrenç kediler ve laterjik tavşanlar yüzünden kayıtlara ‘problem aile olarak’ geçiyorduk.”

“Noel ve yeni yıl zamanlarında en gergin dönemlerimi yaşamam şaşırtıcı değil. Bu erken şenlik dönemi izlerini bıraktı. Arkanızda bıraktığınızı düşündüğünüz çocuk asla tam

olarak arkada kalmamıştır; hâlâ bir felaketin olmasını, köpeğin sürekli gelen postacıya saldırmasını, süpermarketten Noel için çaldığı sandvicin anlaşılmasını bekler. Eğer polis, köpek için ya da kendi suçum için gelirse bu komşular için bardağı taşıran son damla olurdu ve evden çıkmamız o günün gecesinde gerçekleşirdi. Babamla ben yine kendimizi uzun, sessiz, akşamdan kalma sokaklarda kapı kapı dolaşıp ‘Bir ihtimal de olsa kiraya verecek bir yeriniz yok mu?’ diye sorarken bulurduk.”

“On üç yaşındayken, ne yazık ki annemin ensefalite, yani beyin iltihabına yakalandı ve virüsün neden olduğu ateş beyine ulaştı. İnşili çıkışlı bu hastalık belki köpeklerden, belki de kedilerin kumundan daha kötü bir şeyden geçmiştir. Yaşadı ama hem kısa süreli hem uzun süreli hafızasını kaybetti. Babamı ya da çocuklarını hatırlayamasa da hayvanları çok iyi ayırt edebiliyor, hatta solunum bozukluğu çeken üç angora tavşanımızı doğru adlarla çağırabiliyordu. Bizler, daha az önemli olan insanlar kolayca onun zihnindeki perdenin arkasında kalmış, silinmiştik. Bir virüs onun bilgisayarına girmiş ve bilgisayar çökmüştü.”

“Zavallı kadın hastaneye yatırılmıştı mecburen, kalıcı olarak, iki ay sonra da babam emlak ofisinin arkasındaki barakada kendisini asmıştı. Onsuz yaşayamıyordu ve bizi kendi kendimize bakmaya terk etmişti ya da belki de benim bunu yapabilecek kadar büyük olduğumu düşünmüştü. Değildim. Belki de sadece olmamıştım.”

“Size bunları bana acımanız için değil, neden böyle davrandığımı anlamanız için anlattım. İnsan biliyor ama hiçbir şey yapamıyor. Kişinin takıntıları ve dürtüleri kalıyor.”

“Otoriteler sonunda yardım etmek için harekete geçtiler. Hayvanların çoğu Hayvan Koruma Barınağı’na, yani RSPCA’ya götürüldü. Biz beş kardeş de Çocuk Esirgeme Evi’ne, yani NSPCC’ye götürüldük. Bizi aile olarak bir arada tutabilmek için ellerinden geleni yaptılar ama iş onların gücünü de aşıyordu. En küçük iki kardeşim Guinevere ve Gawain, iki labradoru ve bir kedisi olan iyi bir ailenin yanına gittiler, Morgana ve Peregrine’yse üç daksundu olan Bartonlara katıldılar. Ben sosyal hizmetleri, sadece muhabbet kuşları olan yaşlı bir çiftin yanında tek başıma mutlu olabileceğim konusunda temin ettim, onlar da bana böyle bir yer buldular. Böylece geçmişimden kurtuldum, arka planda bebek ağlamaları, köpek havlamaları, tavşan hırıltıları, kedi miyavlamaları ve tavuk sesleriyle şair söylenmeleri yoktu, okulda başarılı oldum, sınavları geçtim, koleje gittim ve şimdi de Mortgage Komisyoncusu oldum. İnsanlara daimi kalacakları bir ev sağlamaya yardım etmekten daha önemli bir şey yok benim için.”

“Vakti gelince tüm kardeşlerim bana geldiler, onlara ev almaları için yardım ettim, bunu yapabilmiştim. Şu anda hepsi iyiler ve kullanışlı evler aldılar, düzenli bir aile hayatı yaşıyorlar ve güvendeler. En azından bu kadarını başarabildiğim için iyi hissediyorum. Ama hiçbir şey boş yere yapılmaz. Bir bedeli vardır.”

“Kendime ait çok güzel bir evim var, Tudor tarzı, üç oda, üç banyo, bir banliyöde, iyi okullara ve ulaşım araçlarına yakın. Tek başıma yaşıyorum, evli değilim, çocuklarım yok. Savaşta büyüyen, yağ kıtlığı çeken ve hayatının sonuna kadar asla yeteri kadar yağ bulamayan büyükannem gibi, ben de hayatımın geri kalanında asla yeteri kadar yalnızlık ve bir alan

bulamıyorum. Sevgililerimin kahvaltıdan önce gitmesini seviyorum. Kahvemi yalnız içip yoğurdumu tek başıma yemeliyim. Bazen geceleri başkalarının kedilerinin miyavlamalarını duyuyorum ve kalbim hızla atmaya başlıyor, terliyorum, kalıp kedinin gizlice sızabileceği açık kalmış bir kapı var mı diye bakmak zorunda kalıyorum.”

“Hayır, insan yara almadan geçmiştense, bir çocukluktan kaçmaz, ben başımdaki problemlerle terk edildim, bu doğru. Zaten sizler de bir kedi fare kovalamacasının bile bana neler yapabildiğini gördünüz. Yalnızlık aşkım, yabancıların arkadaşlığı için yanıp tutuşmamla dengeleniyor. Hâlâ yiyecekleri satın almak yerine çalma isteği duyuyorum. Ama bu iki takıntıyla başa çıkmanın çok da asosyal olmayan bir yolunu buldum. Yabancıların düğün ve cenaze törenlerine katılıyorum ve deliler gibi yiyorum. Düğünler için güzel takımlar giyiyorum ve küçük şapkalar takıyorum, cenazelerdeyse üzerinde mor çizgileri olan siyah bir kostüm giyiyorum. Düğünlerdeki yiyecekler, her zaman cenazelerdeki yiyeceklerden çok daha iyi oluyor. Düğünlere hazırlık yapmak insanların aylarını yıllarını alıyor, cenazeler içinse sadece birkaç günleri var. Cenazelerdeki suçluluk duygum daha kolay dinliyor. Düğünlerde insanlar verirken çok mutludurlar, cömerttirler, size sunulanları kabul etmeniz sanki kibarlık gibi gözükür; cenazelerse gergin ilişkilerle doludur çünkü vasiyet birazdan okunacaktır, çocukların cenaze töreniyle ya da mirastan kimin ne alacağıyla ilgili tartışmaması işten bile değildir, kardeş rekabeti gün yüzüne çıktığında cenaze masrafları mülkten gider. Kimse cömert değildir.”

“Düğünleri bulmak kolay. Bir cumartesi günü öğleden

sonra bir banliyöde, merdivenlerinde gelinin durduğu bir kilise ve fotoğraflar için poz verilen düğünler görürsünüz. Ardından arabanızı park edip merdivendeki konuklara katılırsınız, biraz çaresiz biraz hüznünlü görünün, birisi sizi düğün alanına götürmek için arabasına alacaktır, eğer bir soru sorulursa ki bu çok nadiren olur, kız tarafına erkek tarafından olduğunuzu, erkek tarafına da kız tarafından olduğunuzu söyler ve ne isterseniz yersiniz. Ne çeşitlilik! Kanepeler, etli ya da balıklı börekler, küçük üçgen sandviçler, eğer biraz eski modalarsa sosisler, eğer daha modernlerse salata sosları ve lifli krakerler, eğer havalılarsa mango ve krem peyniri, bıldırcın yumurtaları ve nadiren de olsa havyar. Eve getirebildiklerimi alırım, çoğu normalde atılacak şeylerdir, atmamak saçma olur. Büyük çantalar bana çok uyuyor, çoğu insan onları partilere gelirken ayakkabılarını taşımak için kullanır ama yemekleri içine atmak için de gayet iyiler. Bir keresinde kendimi gelinin ağzındaki peynir parçasının kürdanını tutarken buldum, bir an için onun küçük kardeşim Morgana olduğunu düşündüm, aynı onunkiler gibi sarı saçları vardı. Morgana her zaman açtı, tıpkı benim gibi!”

“Haziran en gözde düğün sezonu! Noel ve yeni yıl arasındaysa çok az insan evleniyor.

Cenazeler daha farklıdır. Onları daha ciddiye alıyorum, daha çok araştırma istiyorlar. Konu ciddi insanlara gelince *The Times* iyi bir kaynak. Törenlere gitmekten hoşlanıyorum. Saygı gösteriyorlar ve birinin sizi arabasına alması daha muhtemel. İnsanlar çok az soru soruyor, oradaki herkes merhumun gizli sevgilisi ya da geçmişteki lezbiyen bir partneri olabilir. Siyah Bentley kullanıyorum, eğer bir cenaze kortejine rastlarsam ara-

larında kaynayıp onları takip ediyorum. Ayrıca cenazelerden sonra insanda güçlü bir seks yapma arzusu oluyor; yeni bir yaşam yaratma dürtüsü. Bir kaş göz hareketi, bir baş hareketi ve ardından adamın biri istediğiniz yere sizinle geliyor. Cenazeler erkekleri seçmekte süpermarketlerden daha uygun, ama onları elde tutmakta değil, bana da böylesi gayet iyi uyuyor.”

“Bahsettiğim ahlaki ikilem mi? Evet, beni endişelendiriyor. Kendimi suçlu hissediyorum. Bir kediyle alakalı.”

“Ev hayvanlarını hiç sevmem. Çocukluğumu mahvettiler, annemi bitkiden farksız hale getirdiler, babamı öldürmekten de geri kalmadılar. Affedilmeyi umarken, bu dünyadaki görevim affetmek mi? Almighty onun yaratıklarından birini öldürdüğüm için beni affedecek mi? Bunun ne anlama geldiğine gelince; bahçe duvarından mutfak penceresine atlamaya çalışan şişman, halinden memnun tekir; üzerindeki tabaka yüzünden içinden kurtulma umudu olmadığı beton bir çukura düştü. Biliyorum. Gördüm. Eğer hiçbir şey yapmadıysam basitçe açlıktan ölecekti. O anda bir şey yapmamaya karar verdim, intikamın, sonunda gelen adaletin sevinci harikaydı. Bu olay ben buraya gelmeden hemen önce oldu.”

“Burada oturup daha önce hiç yapmadığım gibi diğerlerine eşlik edip durmadan konuşabildiğim için kendime şaşıyorum. Belki de dostlar arasında olduğumu hissettim. Belki de biraz değişiyorum. Castle Spa’da kaldığım süre boyunca iki iyi cenaze kaçırdım ve pek önemsemedim. Cenazeler genelde aralık sonu ve ocağın ilk iki haftasında zirve yaparlar, sezon bazılarına çok gelir, kalpler fırlayacak gibi olur. Burada bu iki haftayı ayırttığım için kendime şaşırdım, ama nedense yaptım.”

"Kedi mi? Kediye unutmaya çalışıyorum. Açıkçası yapacak en iyi şey o. Size asla anlatmamalıydım. Hepiniz kedi seversiniz. O kedinin fareyi yakalamasını istiyorsunuz, kedinin tarafındasınız, bunu anlayabiliyorum. Endişelenmeyin delirmedim. Kedi hiç ilginç değil, söylediğim gibi unutuyorum, kedi ölmüş sayılır. Bu olan neydi? Geçen hafta Hampstead Garden banliyösünden geçiyordum. Yahudi Ortodoks cemaatiyle çok iş yaptım, her zaman zevkti. İnsanlar sözlerini tutuyorlar, bahçelerini düzenliyorlar ve kontratlarına sadık kalıyorlar. Evet, annem Yahudi'ydi, bu da beni teknik olarak Yahudi yapıyordu ama evlenince babamın etkisiyle ateist olmuş."

"Bahsettiğim yer gerçekten çok hoş bir yer, Heathten, bu günlerde birçok tavşan var, neredeyse hiç suç yok, yüksek doğum oranı, harika okullar, iyi bakımevleri. Belki bir cenaze korteji bulabileceğimi düşünerek Hoop Lane'e doğru sürerken ön kapısı açık bir eve rastladım. Bu bölgede kapısı açık ev birinin öldüğüne ve yeni gömüldüğüne işaret eder, yakın akrabaları Shiva'ya oturuyorlardır. Hepsi beraber yedi gün boyunca evde oturup misafirleri beklerler. Evleri ziyaret etmek, yaşlı insanlara iyilik ve merhamet göstermek olarak değerlendirilir. Yemek getirip bırakırsınız, bu yüzden birçok yiyecek olur. Baş sağlığı dilemezsiniz, yaşlı kişiler diyalogu başlatır. Ancak ondan sonra merhum hakkında konuşabilirsiniz, merhum hakkında konuşmak onları tanısanız da tanımasanız da çok kolaydır, tıpkı birine fal bakmak gibi. Astrologlar gibi kullanışlı laflar söyleyin. 'Merkür geri gidiyor o yüzden bu hafta hata yapmanız bekleniyor.' Kim buna karşı çıkabilir ki?"

"En iyisi önce vefat eden kişinin kadın mı erkek mi oldu-

ğunu anlamaktır ki bunu taziye kartlarından anlayabilirsiniz. Ardından onların ne kadar harika insanlar olduğunu, ne kadar güçlü karakterleri olduğunu, ne kadar özleneceklerini ve isterseniz herkesin onlara ne kadar düşkün olduğunu söylersiniz, ama bir şekilde o gereken yola çıkmışlardır! Sonuncusu havayı biraz dağıtır çünkü kimse mükemmel değildir ve özel şeylere girmeden biri bunu söylemiş olur. Aile muhtemelen ofis arkadaşlarından biri olduğunuzu zanneder, diğerlerinininki gibi kibar ve ilgili bir yüz yaparsanız, son zamanlarda ondan yoksun kaldığınız düşünülür. Yaslı kişilerin ölen kişiye olan dikkatini dağıtmamalısınız, bu yüzden kısa sürede sıvışmanız iyidir. Oradaki en genç kişi bendim, bu yüzden herhangi bir seks karmaşıklığı olmayacaktı. Mağlup olduğum zaman anlarım.”

“Kedinin pencereden düştüğünü gördüğümde dışarı çıkarken kendime mutfaktan somon füme sandviç alıyordum. Hayır, kimseye söylemedim, devam etmek zorundaydım, saat ikideki buraya gelen trene yetişmeliydim, hayır, kimsenin bu koşullarda onun yokluğunu fark edeceğini ya da çift camlar yüzünden onun inlemelerini duyacağını zannetmiyorum. Çok iyi bir kararla alınmış bir ev, milyonlar değerinde diyebilirim. Kediler yiyecek olmadan ne kadar yaşarlar? Suyu var, borudan su damlıyor. Su problem olmayacaktır.”

“Buradan ayrılıp çalışan bir tren bularak ki aptal grev yüzünden bu da şüpheli, Hampstead Garden banliyösüne kadar sırf o aptal şişko, bir duvardan karşıdaki pencereye bile atlayamayan kedi yüzünden gitmem beklenemez!”

Konuşurken masadan kalkıp bize neşe içinde gülücükler saçı, hepimiz onun ne yapacağını biliyorduk, değişecekti. Bü-

tün o yolu gidip kedinin iyi olduğundan emin olacaktı, böylece kediyi kurtarıırken kendini de kurtarmış olacaktı. Belki bastırıldığı şeylerden bile kurtulabilirdi ya da belki alışılmamış beslenme alışkanlığı düzelebilirdi, gelecekte gideceği düğünler ve cenazeler, artık doğru dürüst davet edildikleri, hatta belki de kendisinininki olacaktı. Her zaman umut vardır.

“Sorun şu ki,” dedi odadan ayrılırken, “ne kadar mücadele verirse verelim sonunda hepimiz annelerimize dönüşüyoruz.”

Beyin Cerrahı, Mortgage Komisyoncusu’nu istasyona götürdü, şansı vardı, Londra’ya giden bir tren buldu, sabahın erken saatlerinde orada olacaktı, daha az taksi olacaktı belki orada, ama yine de trene atladı.

Ardından sıra Senarist'in hikâyesine gelmişti. Arada sırada bize jakuzide katılıyordu. Yemeklere iniyordu, Beverley'nin toplantısına da katılmıştı, spa merkezinin ya da spa elemanlarının kaderiyle ilgilenmiyormuş gibi gözüküyordu, kesinlikle gitmek gibi bir amacı yoktu. Bir senaryoyu, heyecanlı ve siyasetle ilgili bir senaryo, bitirmek için on günlük huzur ve sessizlik planlamıştı. Şimdi onu bizim üzerimizde denemek istiyordu. Bu güne kadar hep gerçek hayat hikâyeleri dinlemiştik ama buna katlanabilirdik, Holywood tarzı.

Birkaç güzellik hizmetiyle idare edebiliyor diye düşündük ama her geçen gün daha az bir şeyler yaptırmak istiyor gibi gözüküyordu. Görünüşüne minimum derecede ilgi gösteriyordu. Kirli cildi sigarayı ve uykusuz kalınan geceleri işaret ediyordu. Kalın kaşlarının alınmaya ihtiyacı vardı. Geniş omuzlu, dar kalçalı, kalın kaşlı ve konik çeneliydi, uzun bacaklarının bitiminde geniş ayakları vardı. Ateşli, gururlu gri gözleri en iyi özelliği idi. Tavırları ve hareketleri gururlu, küstahçaydı. Tartışmalara ve rakiplerine bakmaya alıştı. Mira, Google'da ona bakmış ve çok etkilenmişti. Rosa Anchor. İngiliz'di, reklamcılıkla işe başlamış, birkaç ödül almış, daha sonra sinemaya geçmişti, yirmi beşinden önce bir tane kısa sanat filmi çekmiş ve Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye kazanmıştı. Daha sonra büyük ihtimalle büyük paraların cazibesiyle Hollywood'a geçmiş ve iki kere en iyi senaryo dalında Oscar adayı gösterilmiş, biri aksiyon dalında, diğeryse drama

dalında. Bu da yazarın değerinin düştüğü bir dünyada işlerin nasıl gittiği idi, yazı yazan bir el, film bittiğinde sonundaki isimleri okumak yerine normal olarak bilgisayarın faresini tutan bir ele dönüşüyordu, yönetmenin ismi ve bitiyor. Senaristin neden böyle gözüktüğü açıklık kazanmıştı: gerçek olmayanın gerçeğe dönüştürme girişimi, bir fikre radyasyon patlaması gibi bir form vermek ve hayatı sizin dışınızda akıtmak. Ne kadar büyük bütçe, o kadar büyük bir patlama. Moda endüstrisi de çalışanlarına aynısını yapıyor. Eğer filmler, eğer moda tüm dünyaya götürülecekse biraz fedakârlık isteniyor.

Geri kalanlarımız gibi nemli ve ıslak, beyaz bornozlu ve isimsiz, kendini tanııtma araçlarından yoksun kadınların birbirlerinde özendikleri güç algılanan şeyler, saç stilleri, makyajlar, kıyafetler, mücevherler... Bizim sadece hikâyelerimiz ve kendi geçmişlerimiz vardı. Ama Rosa başka bir şeyle uğraşıyordu: onu aşan bir yaratıcılığın içini dökmekle. Çok geçmeden havuzun kenarındaki yerini aldı, trans halindeydi. Eğer iyi tanımasaydım, onun kanallar açarak ruhların etrafında dolaşmasına izin verdiğini söyleyebilirdim. Korkunçtu! Olaylar su gibi akıyordu. Sahneler gözünün önünde canlanıyor ve onları bize anlatıyordu.

Senarist'in Hikâyesi

"Tamam," diye başladı. "Ben erkeğim."

"O zaman bu havuzun başında yerin yok," dedi Vitrin Eşi.

"Hâkim bile burada kadın olmak için elinden geleni yapıyor."

Hâkim güzel ellerini havada sallayarak onun ayıbını kınadı. "Ama ben kadını! Beni nasıl başka bir şey olarak görebilirsin?" Kimse karşı çıkmadı.

"Ben hayatımı kurgularda yaşıyorum," diyerek cevabı yaptırdı Senarist. "Eğer istersem erkek olabilirim, bu benim kararım."

"Oturup bekliyorum. Bir şeyler olacak. İzleyiciler umutlu. Ne? Nereye oturacağım? Bu ilk ipucu. Hollywood'da lüks bir otel mi? Neden olmasın? Hayır, Four Seasons değil, o çok alışıldık. Daha sıradan bir yer, Beverley Wilshire mesela! Oradan Hollywood işaretini görebiliyor musunuz? Oteli mi yoksa Hollywood yazısını mı yerinden oynatmak daha kolay olur? Bu konudaki araştırmalarım sürecektir."

Sesi kısık ve monoton, konuşurken ayaklarına bakıyor ama onları görmüyor.

"Yemyeşil vahadaki otelimde martinimi ya da mango suyum yudumluyorum. Ağaçlar gerçekten orada büyüyor ve çiçek açıyor. Elbette buradan Hollywood işaretini görebiliyorsunuz, değil mi? Şehrin kimliğini belirleyen ilk yapılardan. Ufuk çizgisi mi öyle yapıyor yoksa plakalar mı? Ben Chica-

go ya da New England'dan çok LA'yı da daha iyi olabilirim, neyse bırakalım Hollywood kalsın. Ama vaha iyi, yeşil, yeşil iyidir. Evet, beni doğanın oğlu yapıyor. Arka plan, son filmim 7 milyon kişi tarafından izlendi, romantik komedi, genç, beceriksiz erkeksi bir otopark görevlisi kadın, kanadı kırılmış bir melek. Sandra Bullock mu? Tabii ki! Politika liderlerine barış elmaları verdim. Orada ticari satış var mı? Barış elması nedir? Ben de daha bilmiyorum, ama ona da geleceğim. Yeşil iyidir ama yeşil elmalar acı olabilir. GM ürünlerinden kaçının, çok tartışılabilir. Barış kelebekleri? Bir ihtimal. Eski hikâyeyi bırakalım, şimdideyiz, buradayız, lobide, buna adapte edelim kendimizi. İmzamı isteyen siyah delikanlıdan bahsediyorum. Ben olumsuz özellikleri olan bir kahraman mıyım? Yaralandım, düşünmeliyim! Evet, başım belada! Eğer seyahatin sonunda kurtulmazsam! Ama ne seyahati? Hollywood'dayız. O halde seks, kutlama, düşüşten önceki gurur... Evet, ben sorunlu bir ünlüyüm ve bahçede düşmanımla buluşmak için bekliyorum."

"Düşman, Nemesis, güzel bir kadın kılığında bana doğru geliyor. Ama bu aksiyon filmi, bu yüzden kapıdan, onun arkasından biri daha geliyor. Onun yanına gitmek için sandalyemden kalkıyorum. Ansızın büyük bir gürültüyle bir patlama oluyor ve kadın ölüyor. Ateşler her yerde. Ani patlamada yuvarlanıyorum yuvarlanıyorum. Yanmış ve kararmış vaha. İyi. Peşinde oldukları kişi bendim, o değildi. Kötü adamın son sözleri bize bunlar olmuştu. Bilmemem gereken bir şeyi mi biliyordum? Ne yapmıştım? Şoktaydım, yaralıydım, kız arkadaşım bana doğru koşuyor. Puerto Rican. Güzel kalçaları var. Onu erkenden öldürmemiz çok iyi değil. Malavili bir bebek

evlat ediniyor. Onun referansı benim. Ya da belki de hamile? Şok onun bebeğini düşürmesine neden oluyor. Evet, bu iyi. İkinci bölüm basit. Kötü adamların peşine düşme. Aksiyon sahnelerini arka arkaya sıralayan bir arkadaşım var. Ben şakalar yaparım. İran'dan bir ölüm mangası, hayır, bitti film! Erdemli, günahların kökünü kazımaya çalışan aşırı İncil kuşağı takımı var, bense günahkârım. Aziz papazım evet, diye açıklıyor, ben suçluyum. Günahlardan arınma asla başarısızlığa uğramaz."

Bir sorunla mücadele ediyor gibi gözüktü, iç çekti ve neredede olduğunu hatırladı.

"Özür dilerim. Daha şimdiden sıkıldınız mı? Gerçekten de pek ilginç değil. Yeni, şaşırtıcı, bilinçli bir şey yok. Çürük bir film. Sanırım rahatlamak için siyah, ölüme mahkûm edilmiş federal ajan filmlerine geri dönmem lazım. Bu işe yarayabilir. Ah, bunu da unutun! Aklım alternatif gerçeklikle o kadar dolu ki, hepsi bu! Onları uykularımda yazıyorum, bazen de yazmak için uyuyorum. Diğer insanların senaryoları üzerinde çok fazla çalışıyorum, kim olduğumu hatırlamak için diğerlerinin gözlerinden bakıyorum. Herkes yaratıcı olmak ister ama bu geri çekilmeler beni ben yapan şeyler. Kötüyüm, endişeliyim, yavaş gidiyorum. Kafam felaket senaryolarıyla dolu, bir tepenin yamacı bazen diğer taraftan sadece bir yığıntı olarak gözükebilir."

"Eğer onu vahada konumlandırırsan değişik bir film olmaz mıydı?" diye sordu Mortgage Komisyoncusu.

"Kesinlikle. Bence problem de orada yatıyor. Temel bir dekor kararsızlığı. Aksiyon filmleri otellerde başlamaz, lobilerde başlar. Camlar kırılır, sıcaklık yakar, avokadolar yoktur. Ta ki

kutsanmış tek kanatlı Sandra Bullock gelip mekânda görülünceye kadar. Yeniden yazabilirim, bırakabilirim. Kafamı toparlamadım.”

“Kendi hayatından sahneler, lütfen!” dedi Shimmer. “Bir kadın olarak. Kaçma şansımız yok.”

“Onları sıraya koyamıyorum,” dedi Senarist. “Bunu yapması için bir editöre ihtiyacım var. Ama iyi sahneler var. Evet, kendimden eminim, güzel üzerinde çalışılabilecek, kullanılabilecek ve işe yarayabilecek sahneler var.”

“Concorde’dayım, tıvaletteyim, Mile High Club’ın bir üyesi oluyorum. Kesinlikle New York’a uçan bir Concorde’dayım. Mile High kısmından tam emin olamıyorum ama bütün sanatların temeli kesinlikle sekstir. Ana gizemin etrafında dönüyoruz. Artık ana gizeme internette ulaşılabilir, artık sanat kalmayabilir. Bunun anlamı ne? Varıyoruz. İşte geldik. Artık sanat yok sadece ticaret ve endişeyi atmak için eleştirilecek birkaç tane sıkıcı Fransız filmi ve maaşlar. Mile High’ta bana eşlik eden kişi genç, yakışıklı, ince biri ama sanırım cinsel organının etrafındaki tüyleri kafasına ektirmiş. Geçmişte organ, doku, saç nakil işlemlerinde bugünkü kadar iyi değillerdi.”

“Evet, bunu yaptıklarından oldukça eminim, yine de gerçek ve kurguyu ayırmak zor. Ona baktım, o da bana baktı, yüksek yerlerde ya da süper seste ya da ultra hızdaydık, nasıl adlandırılırsa artık, 2 Mart, kanı ve seksi birbirine karıştırıyor, uçurucu, hızlı güzel, havada süzülen kuş gibi, insan bu deneyime bildiği en iyi şekilde katkıda bulunma ihtiyacı duyuyor, aynı anda yerimizden kalkıyoruz, endişeli, aceleci, lavaboyla tuvalet arasına sıkışıp kalmış bir halde birbirimize karışıyoruz, ben geriye yaslanıyorum, o yukarı doğru hareket ediyor,

neredeyse iki dakika sonra tekrar dışarıdayız, önce o sonra ben, yemeklerin dağıtılmasına tam vaktinde yetişiyoruz. Havyar, istakoz ve gerçek cüzdanlarının içinde hediye kartlar. Ben kendiminkini ve lüks poker setini bırakıyorum On birde Beşinci Cadde’de bir toplantıya yetişmem lazımdı. Concorde, Kennedy’ye 9.30’da indi. Oraya gitmem en az bir saat alır. 10.30’dan önce normal uçuş yoktu, bu nedenle Concorde’a binmek zorundaydım.”

“Nezaketen ona gülümsedim ama asla adını sormadım. Hastalığın olmadığı o günlerde böyle şeyler olurdu. Onun da benim gibi geçici zenginlerden olduğunu sanıyorum. Yine bir film anlaşması yapmıştım, o günlerde bu büyük para demekti. Toplantıya vaktinde yetişmiştim, ama toplantı ikiye ertelenmişti. Hudson Irmağı’nın üzerindeki sis.”

“Ben de Beşinci Cadde’de dolaştım ve kendime kürk manto aldım. Çok soğuktu. Kürklerin olmazsa olmaz olduğu dönemdi. Onu sadece bir kere giyebildim. Sonra kardeşime verdim. Soğuk havalarda hayvanları beslerken giyor: en iyi vizon. Hafif ama soğuğa karşı dayanıklı! 22.000 dolar karşılığında. Kız kardeşim tam bir kırsal bölge insanı. Bense kırsalın sıkıcılığıyla deliye dönüyorum. Bütün o sabırla erdemle büyüyen yapraklar. Sahneyle ilgili bir şey düşünüyorum: bomba patlayıp Nemesis öldüğünde, kadını bırakın trajedinin artan doğası zarar görüyor. İnsanların yeri doldurulabilir ama doğanın doldurulamaz. Küresel ısınma. Bunu düşünün. Neden Nemesis’i ilk sıraya koymuştum? Orada olmasının bir nedeni olması. Bir üç gen mi? Kahraman, hamile kız arkadaş, güzel bir kadın? Kız arkadaşım ile beraber olmuştum; Nemesis’e yüz vermemiştim. Güzellik, klişelik demektir: aksiyon filmlerinde

idare eder ama bu seferki başka bir şeye dönüşecekti. Acaba bir yarası mı vardı? Geçmişten gelen bir yara? Kahraman suçlu muydu? O neydi, niye bu kadar suçluydum?"

"Rosa," dedi Hâkim uyararak. "Kendi hayatın, lütfen!"

"Üzgünüm," dedi. "Bir keresinde kokainle beraber asit almıştım. Sanırım beynime bir şeyler yaptı. Suçluluk? Gelişigüzel seks? Belki de seks hiçbir zaman gelişigüzel değildir. Belki de adını asla sormadığım adamın bir karısı vardır, ona gđip yaptığını itiraf etmiştir, bir tartışma yaşamışlardır ve adam ona asit atmıştır, şimdi de o kadın Nemesis olup vahada benimle yüzleşmeye gelmiştir, bir şekilde onu durdurmam lazım, ben insanları öldürmek için kurulmuş bir takımdanım. Ben kendim, durdurulması gereken kötü adamım."

"Çocuk doğurdum ama beyni hasarlıydı. Belki aldığım asit ve kokain yüzündendir, o dönemde hamileydim. Hastane onu yaşattı, kendi haline bırakılınca insaflica ölecekti bu nedenle onu eve götürmeyi reddettim. Böyle durumlarda bağlanmak gereksizdir, ama onlar kendimi suçlu hissetmemi ve başarısızlığım yüzünden acı çekmemi istiyorlardı. Ama neden? Ne amaçla? Gerçek hayat o kadar değiştirilemez ki, ama senaryolar mükemmel bir şekilde değişime açıktır. Aksiyon kahramanı bir bahçıvana, vahadaki bir bitki yetiştirene dönüşebilir. Belki LA'da bir otelde değil de bir çöldedir. Hangi filmdi, *İngiliz Hasta mı*? Ah evet, kusura bakmayın, çocuk diyordum. Mükemmelin altında bir şey üretmeye katlanamazdım. Birkaç ay içinde öldü zaten. Eskiden bir kocam vardı, ama hiç sadık değildi. Onu yolladım, sonradan çok üzüldü. Kendi başarısızlığı yüzünden benim başarıımı çekemediğini ve bu yüzden yaptığını söyledi ama bence sadece zayıf, işe yaramaz ve ce-

saretsizdi. İyi bir sürücüydü, onun için ancak bunu söyleyebilirim. Ama hiç hayal gücü yoktu. Bense her zaman bir şoför tutabilirim.”

“Ah evet, tamam. Bir senarist olarak hayatım. O gezide bir toplantım daha vardı: televizyondan film sektörüne geçmiş önemli NewYork’lu bir produktörle. Ellili yaşlarındaydı sanırım, kırmızı yanaklı bir Yahudi’ydi, geniş Amerikan yüzü ve gülümseyişiyle oldukça karizmatikti. Erkeklerin en iyi niyetlisi gibi gözüküyordu. Beni bir prodüksiyon toplantısına götürdü. Gerilim filmleri için büyük bütçeler ayarlıyordu. Adamları da ordaydı, yedi sekiz aç adam. O liderdi: gençlerin avantajını kullanıyordu. Onları küçük düşürüyordu, aşağılıyordu ve diğerlerini de onlarla dalga geçmeye itiyordu. Doğru, boş adamlardı! O bağırırken, dehşet içinde kalmış adamlardan kast önerilerini, gişedeki yıldızların önem sırasına göre dizmeleri istendi. Bir film projesi yapmanın absürd bir şekliydi. Ona da aynen böyle söyledim. Beni akşam yemeğine davet etti. Otel-den aldı, telaşlanmışım. Döner kapılardan geçiyorduk, yanlışlıkla onunla aynı boşluğa geçtim ve çıkarken düştüm. Rezaletti ama onun hoşuna gitmiş gibiydi. Bana dönen kapılarla nasıl baş etmem gerektiği konusunda ders verdi. ‘Asla ama asla başka birinin dibinde durma, kendine alan yarat.’

“Bridget Jones’umsu, Sandra Bullock’umsu bir hareketti. Ama bu film için uygun değildi, şu ana kadar sevimli komik hiçbir şey olmamıştı. Bunu tutalım elimizde, son taslak dosyasında bir yerlerde kullanabiliriz. Yatakta iyiydi, şefkatliydi, sanki tapınakta tapınır gibiydi, saygılıydı. Amerikan erkekleri böyle yapar ama benim sessizliğimden şikâyetçi olmuştu.”

“Neden bir şey söylemiyorsun?” diye sordu ama söylene-

cek ne vardı ki? Porno filmlerdeki gibi “çok iyi, çok iyi, ooh, devam et,” gibi şeyler mi? Bu çok küçültücüydü.”

“Büyük bir ailesi vardı ve gideceği Hanuka partileri ve yeni evlendiği ama daha şimdiden sevmediği ve korktuğu ünlü bir eşi vardı. Benim de eve döneceğim Concorde biletim vardı. Bir süre daha iletişimimizi sürdürdük. Ama sonra onun bir kalp krizi geçirdiğini duydum, ondan bir daha haber almadım. Bir süre sonra gazetelerden ölüm haberini okudum. Alfa erkeği, kızgınlık ve öfke! Aşka en yakın olduğum zaman o zamandı. Fırsatları kaybettim. Asla işe yaramadı. Büyük ayaklı bir Hristiyan İngiliz kız için en iyisi film sektöründeki daha akıllı, daha hızlı ve daha dayanıklı Yahudi’ydi. İngiliz dayanıklılığıyla Yahudi dayanıklılığı birbirinden çok farklı. Ama kendimiz için sıradan fikirlerimiz vardı: onları ortaya atardık bizden kaçarlardı. Fikirler zor gelir. Sırf değerleri yüzünden birçok fikir hırsızlığı olurdu orada.”

“Alfa erkeği, kızgınlık ve öfke! Benim kahramanım sorunlu değildi, bahçıvan değildi, elma yetiştirmiyordu, dünya barışını teklif eden biri de değildi. Benim kahramanım tek kanadı kırılmış bir meleğe bakmazdı; benim kahramanım dünyanın kusurlarından kurtulmak isterdi. Benim kahramanım bir teröristti, bir takım lideriydi: acımasızdı, çalışanlarını aşağılıyordu. Benim kahramanımın Malavili bir bebek evlat edinen bir partneri yoktu. Ondan daha kötü pek de istemediği bir eşi vardı. Ve evet, onu öldürmüştü. İzleyiciler sempati duymalıydı. O Tony Soprano’ydu, karısı CIA’yle görüşüyordu, onu öldürmek zorundaydı. Yaralı kadın, erkeklerin kanını buza çeviren Nemesis oldu. Arketip. Kurgu bitip tükendiği zaman arkatiplere geri dönülür.”

“Biraz daha az kurgusal gidişat lütfen,” dedi Hâkim ciddi bir şekilde. “Biraz daha kendin.”

“Tamam. Kennedy’ye gitmek üzere Concorde’a giderken otel benim için sarı taksilerden çağırdı. Tam bir hurdaydı, sakallı sürücüsü dağdaki kabilelerde yaşayan adamlara benziyordu. Konuşmacının Londra’da bulduğunun NY versiyonu. Hayır, demeliydim ama insanın tarafsızlık dürtüleri araya girebiliyor. Onun müşteriye ihtiyacı vardı, benim de acelem. Altı şeritli Kennedy Otoyolu ağzına kadar doluydu. Lastik patladığından şerit dışından 60’la gidiyorduk. Bir şekilde sürücü bizi ölmeden oradan çıkarttı. Kornalar öttü, frenler ses çıkardı. Sürücü titreyip ağlamaya başladı. İngilizce konuşmıyordu, baktım, göbeği yoktu. Cep telefonu öncesindeki zamanlardı. Bagajdan bavulumu alıp otostop çektim. Kimse benim için durmadı. Dua ettim. Boş bir taksi geldi. Müşterisi kalp krizi geçirip ölmüştü. Sağlık ekipleri onu çıkardı. Sürücü, Kennedy’ye kadar müşterisiz devam etmek zorunda olduğu için öfkeliydi, bu yola girildi mi başka çıkış yoktu. Concorde’u yakaladım.”

“Uçakta yaşadığım macerayı yolcu arkadaşlara anlatmaya çalıştım ama duyamadılar. Eğer Concorde’un arka tarafında oturuyorsanız felaket bir gürültü sarar etrafınızı. Sadece ön bölümleri saflığın dinginliğini ve değişik olmayan cinsel karşılaşmalarıyla inanılamayacak derecede sessizdir. Bunu bilmiyordum. Size söylemediler mi? Birilerinin bu pek sevilmeyen koltukları işgal etmesi lazım ama eğer orada siz oturuyorsanız elemanlar sizi hor görür. Bavulum Heathrow’daki bandın üzerinde parçalara ayrılmıştı, bütün eşyalarım herkesin görebileceği şekilde dağılmıştı. Wal-Mart’ta çanta aldım. Neden

daha fazla ödüyorum, diye sordum kendi kendime, kürkle ilgili suçluluk mu ya da eve getireceğim paralarla yaptığım diğer anlamsız harcamalarım yüzünden mi? Dorleen, kimse sana sordukları gibi aldıklarımın kanıdını istemedi çünkü ben Concorde kuyruğundaydım. Bunun için toplumsal suçluluk hissetmeli miyim?"

"Bana bunların *"bilmemem gereken neyi biliyorum, ne yaptım?"* sorularıyla alakası varmış gibi geldi. Bantta bir adamın çantası açıldı. Bazı gerçekler yanlışlıkla insanların önünde yapıldı, bazı suçlar bilinirdi. Öyleyse bu korkmuş kadın kimdi? Benim! Tabii ki benim! Ben kendimin düşmanıyım. Filmde kendimi öldürüyorum, çok geçmeden sahne gidiyor. Gerçekten benim tıpatıp aynım la yaşayamazdım. Bebeğim hasyane dedeyken New York'a gittim, döndüğümde ölmüştü. Benim küçük, kusurlu, umutsuz öteki benim. Ama insan ne yapabilir ki? Prodüktör arar, yazar atlar!"

"Uyduruyorsun," dedi Mortgage Komisyoncusu. Sarı tak-siler her zaman yedek lastik taşırlar, taşımak zorundalar."

"Yönetmelikleri okumamış," dedi Senarist. "Taksi Kennedy'ye gidiyordu doğru, ama kalp krizinden ölen önceki müşteri-yi uydurmakta için şanslıydım. Neden o yönde boş bir taksi gitsin ki, iyi bir neden düşündüm, sizin sorularınızı engelle-mek, şüphelerinizi bertaraf etmek için. Film yazmak böyledir: önce bir açıklamayla gelirsiniz ki soru sorulamasın. Normal saydığınız kısım yanlış ama şüphelendiğiniz şey doğrudur. Senaristlerin hayatı böyle gider. Gerçek hayattan unsurları alıp onu kurguyla şekillendiririz. Ben kendi gerçek hayatımı dalgalandırabilirim bir denizkuşu gibi, onun gerçek olup ol-madığından şüphelenerek. Kesin olmayan anılarla okyanu-

sun derinliklerine dalıp kurguları besleyecek parçalar çıkara-bilirim. Hoş bir görüntü; denize dalan bir denizkuşu. Açık bir son, hayır kapalısa daha iyi yine de. Güneş batarken sonsuza kadar mutlu!”

“Ben kadın senaristim, yaralıyım. Suçluluk. Ölü bebekler. Atılan senaryolar. Patlama! Kaza! Yok oluş. Nemesis. Arkam-da şikâyet konusu olan onlarca binlerce harcanmış sahne var. Aklımın arka planında onlarla oynuyorum, asla pes etmiyo-rum, hâlâ onaylar için dürtüyorum, kesilen sahneler, boşa giden makaralar. Sarı kâğıda yazılmış daktilo yazıları, yazıcı çıktıları, aşınmış bantlar, bilgisayar arşivleri: *Beni hatırlayın, gitmemeye siz izin verdiniz. Giriş Lobi Akşamı: Havuzun etrafı. Gün. Kestik.* Çok geç, çok geç, dünya dönüyor. Artık kimse beni iste-meyecek. Sizi hayata getirecekler. *Senin hatan, senin hatan, bizi başarısızlığa uğrattın, biz iyiydik ben, ne kadar da iyiydik!* Ama kar-şı koydum, hararetli yanım çocuklar, sıra sıra, sizi savundum. Sizi bu dünyada tutabilmek için karşı koydum, mücadele et-tim, tartıştım, utanç, aşağılanma, hor görülme, yorugunluk ve ruhumun tükenmesi risklerine girdim. Soğukkanlı düşman-larınız ve benim sizi mahvetmelerini görüşüm, bunu yaptılar. Deneme2, deneme3, deneme4, hâlâ “doğru” olmuyor. Zavallı ölen bebeğim, benim senaryom, benim sahnem, benim sıram, çocuğumu öldürmeyin. Onun rahatsız olduğunu siz söylü-yorsunuz: *Neden bu kadar sessizsiniz. Söylenecik ne mi var? Çok fazla şey çok fazla şey ama kelimeler gelmiyor.* Zavallı, zavallı yarı atılmış çocuğum! Onu göndermeyin, yaşamasına izin verin lütfen, ama hayır, zayıflıyorum, değişiklik iyidir, yoksa başka bir yazar mı bulmalıyız? Ücreti unuttun mu? Tekrar yazarım, olay örgüsünü genişletirim, deliğin altından gider çocuk, hiç-

lişe yazılır. Sahneler mücadele eder ve ölür. Başka bir proje terk edilir. *Anneni tüketmişsin: senin için gücü ve siitü kalmamış. Başkalarını beslemeliymiş.* Hımm hımm, parlak, ileride evreni tekrar yaratmak mantıklı bir tutum, bu komisyon da ne şimdi, kendimden önce görüyorum, burayı imzalayın lütfen, noktalı yeri? Bir dakika için gevşe. Ayaklarının altında çiğnemediğin için pişmanlık. İnsan her zaman bir adım önde olmalı.”

“Yeni sayfa, yeni sahne, yeni çizgi, *Sahne: Castle Spa’nın ünlü mermer jakuzisi. Gece.*

“Su gelmeden önce patlama öncesi binlerce fikir gibi köpürüyordu. Başım, zavallı başım! Hindistan’da olduğum zamanı anlatmış mıydım size? Kadın senarist Bombay’da! Kocasından boşanırken işe alınmıştı, kocası uzlaşma istiyordu ama onun uzlaşmaya ayıracak vakti yoktu. Prodüktör, eski NY sanat meraklısı, arkasında büyük bir miras bırakmıştı. Şimdiyse beyazlar içinde ilaçları bırakmış, Bombay’da bacak bacak üstüne atarak oturup Çin kehanetleri kitabı *I Ching* ile ilgili bilgi alıyordu. Budistten ziyade Konfüçyüsçü, ama boş verin. Rus asıllı bir Budist keşişi ve ünlü! Karısı huzuru bulmuş ve Himalayalarda ölmüş. Şimdi ölüymüş ve daha fazla onun, kendisini sevdiğini ve bir senaristle onun hayatını yazmaktan başka ne işi olur diye iddia da bulunamazdı. Çok sayıda kast denemiş ve Kun-kun’u seçmiş, Kun-kun, anlayışlı, kadın ve seçimini onaylamış. Uçmalıymış, şimdi şimdi. Gitmiş, ama ajansı birinci sınıf bilet istemiş. Film yapımcısı gücenmiş ve bunu da ona iletmiş. Evinden uzak, yabancı bir yerde Chowpatti sahilindeki bir villada Rapunzel gibi kulesine hapsedildiğini yazmış. Görüntüler ona geliyormuş. Elinden tutup onunla yazan, ona mesajlar veren kızgın rahmetli tarafından ziyaret ediliyormuş,

hatta o kadar da huzurlu yattığı yerden.”

“Hâlâ hatırladığı bir sahne varmış, helikopter dönüyor, Himalaya zirvelerini arıyor, pilotun sesleri olay örgüsünü uzatıyor. Bu bir kurgu. Büyük jetlerin sesi Chatrapati Uluslararası Havaalanı’ndan 5 mil uzaklıkta. Her 7 dakikada bir gürlleme sesi duyuluyor odadan, başını öne eğiyor, titriyor, tabii ki gelen ölü. Gerçek bu. Görüntüler; narin beyaz bir el yazıyordu. Onlarla beraber leylak kokusu geliyordu, gerçekten rüya mıydı?”

“Senaryo dağıtıldı, sessizlik çöktü. Adam kadını azarladı, beyaz elbiseli, kızarmış, bacak bacak üstüne atmış, buğulu, nemli hava: *değişiklik lazım, değişiklikler olmalı*. Ne çeşit değişiklikler? *I Ching değişiklikler diyor*. Değişiklikler kitabı *I Ching*, dedi. Kapakta böyle diyor: daha kesin olmalı. Olamıyordu. Kadın panikledi, çağrısını reddetti. Değişiklikler yapmıştı. Her türlü değişiklik. Adam, kadının biletini evde bir yerlere saklamıştı. Onu tekrar çağırdı. *Bütün bunları nereden biliyorsun? Cadısın sen, mezar soyucususun; aklındaki düşüncelerimi çaldın. Benim olamı geri alacağım, şimdi git*. Sesler korkutucuymuş. LA’dan gelen uçuşlar... Tabii ki pilot yanlış yola sapmıştı. Çok alçaktan gidiyordu, hepsi ölecekti. *Git, git!* Kadın seve seve gider, ama hayalet helikopterler daima aklındadır. Mavi gökyüzü, beyaz zirveler, görkemli güzellik, sessiz uçak... Helikopter bir planörle değiştirilmişti (iyi bir değişiklikti, sessizlik esastı). Arayanların kimin ne bildiğini söyleyen rasgele sesleriyle kırılıyordu. Ama hepsi boşunaydı. Film asla yapılmadı. Geri döndüğünde de boşandı.”

“Gizlice başka bir kopyasını daha yapmıştı kadın, parano-ya peşini bırakmıyordu. Valizinin altına sakladı, yurtdışına çı-

kardı. Bu hiçbir şey demek olmuyordu. Nefesini lapalara saklamalıydı. Şeyler sana mezarın öbür tarafından gelebilir, ama bu filmler dünyası, hayaletler bile her şeyden geçemez.”

“Her zaman üçüncü kişi olarak anlatıyorsun,” diye söylendi Hâkim.

“Bu filmin dili,” dedi Senarist, “ böyle yapılır. Başka nasıl olabilir ki? Olaylar sizin önünüzde oynar, geçmişte ya da gelecekte değil, sadece yaratılmış şimdi de, hepsini gözden geçirmenize izin verilmez.”

Sessizleşti. Neredeyse uyuduğunu düşünmüştüm, sonunda kafasının içindeki görüntülerin akmasından kurtulmuştu. Her halükarda geniş gri gözleri kapanmıştı ama gözkapaklarının altındaki gözlerinin yoğun bir şekilde oynamasından korkmuştum, onun için sevindim.

Bize gelince, bizler havuzun etrafında yayılmıştık, dinlendiğimiz için mutluyduk! Ama ardından üvey anne gelip benimle biraz konuşup konuşamayacağını sordu. Onun hikâyesini okumamı rica edecekti benden, anlayabiliyordum. Sormak için cesaretlenmesi lazımdı. Şu ana kadar çok sessiz kalmıştı, aynı senarist gibi hizmetlerle ilgilenmiyordu. Daha çok yazmak için huzur ve sessizlik arıyordu. Ben şahsen, etrafımda kaos ve kargaşa olmasını, güçlük içinde yazmayı, yetiştirebileceğim bir tarih olmasını tercih ederim, ama tüm yazarlar farklıdır ve birçoğu “yaratıcılık”larının ilerlemesi için zaman kavramının bir yana bırakılması gerektiğini düşünürler. Ben kişisel olarak, ne yapıyorsam onu yaparım, eğer vakit bulabilirsem. Tabii ki yapacağımı söylemiştim. Onun görünüşünü sevmiştim. Otuzlu yaşlarının sonunda olduğunu, kırka yaklaştığını düşündüm, hoş bir bütünlük, kendinden eminlik,

akıllılık ve başarmışlık havası, düzgün hatları, temiz görüntüsü ona eşlik ediyordu. Eğitimli İngiliz sınıfının aksanıyla konuşuyordu. Sesi ahenkli ve arkadaş canlısı gibiydi, ama emir vermeye alışıktı. Anladığım kadarıyla, insanların televizyon veya gazete dünyasındakilerden daha yavaş ama toplumsal olarak daha bilinçli ve daha sağduyulu olduğu radyoda çalışmıştı. Astlarına karşı iyi, üstlerine karşı nazikti ve asla söyleyecek söz bulamadığı olmazmış. Bir toplantısı varmış, diye düşündü, gereksiz karmaşalara mahal vermeden, kolay, çekici ve yeteneklerinden asla şüphe etmiyor. Çay saatinde herkesi evine alıyormuş. Kendini bir eş, bir anne ya da güçlü bir idareci olarak değil, üvey anne olarak tanıtmıştı. Kitabının böyle biriyle mi alakalı olduğunu sordum, evet dedi. Biraz toparlaması gerekiyordu, ardından bana gösterecekti.

Sadece kısa bir hikâyeye, dedi ama yazı derslerinde çok başarılıymış ve bir yayınevi onunla ilgilenmiş, orada işe girmiş, deneme süresi başlamış ama ardından çıkmış işten. Üvey kızı Eliza ve kocası karşı çıkmışlar. Burada birkaç kişinin hikâyesini duyduktan sonra, o da devam etmeli diye düşünmüş. Bu hikâyeye dünyadaki tüm üvey annelerin iyiliği için anlatılmalı. “Eğer kadınların çocuğu olan bir adamla evlenmelerini yasaklayabilseydim hemen yapardım,” dedi.

Acı acı konuştu ve diğerlerinin dikkatini çekti. Papazın Eski Eşi, ikinci evlilikler çağı olduğunu ve evlilik oranını epeyce düşürebileceğini söyledi, üvey anne kabul etti, onunki sadece mükemmellik önerisiydi.

Psikanalist, Hâkim’in yanına kıvrılmıştı, kötü üvey anne arketiplerinde birçok doğruluk payı var dedi. Baba, eşini çok çabuk unuttur, onun yetersizliklerini bir yana koyar ya da ka-

dın ölür. Eş, yatak ve mutfak, yani kendisine seks ve yemek sağlayacak biri haline gelir, adamın tek fark ettiği bu olur. Aynı en küçük çocuk gibi burnunun ucundaki koruyucu içgüdülerden nasibini alır. Bunlar Freudyen gerçeklerden çok, Darwin-ci gerçekler ama eşitlenir. Üvey anne kendi iyiliği için rakip kadının çocuğunu yuvadan itmeye çalışır. Öyleyse dikkat et, üvey evlat!

Hâkim onaylarcasına başına salladı. Üvey anne şaşırtıcı bir şekilde sakinliğini kaybetti ve sudan çıktı, jakuzi mermerinin ucunda dikildi ve küçük tombul ayağıyla yere vurmaya başladı gergin gergin, burun delikleri genişledi.

“Yüce Tanrım!” dedi üvey anne. “Benim durumumdaki zavallı üvey anneye acınır.” Ardından kendini kontrol etti. “Beni affedin, son zamanlarda çok gerginim.”

“Birazcık zekâyla ve anlayışla,” dedi Psikanalist kendini beğenmişçe, “bu karmaşık ilişkilerdeki sorunlar bile mutlu sona ulaşabilir.”

“Oldukça haklı,” dedi Hâkim sevinçle ellerini çırparak. “Ağzına sağlık!”

O sırada üvey anne kafasını iki yana sallayıp burnundan soluyordu, sonra kafasını kaldırdı ve gitti, dargın olarak tanımlanabilirdi. Dengesini kaybetmişti. Onun peşinden gitmemeye karar verdik. Jakuzi yaseminlerle zenginleştirilmişti, kuşkusuz Hâkim tarafından atılmışlardı suyun içine. Üzerimizde hoş bir baygınlık etkisi yaratmıştı.

Mira'yla beraber biraz konuşmak için mutfığa gittik. Bazıları scrabble oynamaya başladı, bazıları da odalarına gitti.

İkimiz de huzursuzduk. Ben memnundum çünkü birçok şeyi çözmüştüm. Artık kendimle kavga etmiyordum. Belki de onda kendimi gördüğüm için Eleanor'dan hoşlanmıyordum. Ama Eleanor/Nisha/Belinde hikâyesi eşleştirme dışında tutulmalıydı. Çok aşırıydı. Jenny'nin hikâyesinde kan gölü doğranmış etler yoktu. Eskiden ona kötü davranmıştım, hepsi buydu. Anlayabiliyordum, katlanabiliyordum. Beklenmedik ve güçlü bir şekilde ortaya çıkan kaderin cezalandırmasından duyulan korku, suçumu kabullenip sorumluluk almamla dağılmıştı. Sumatra gripi paranoyak bloglarda ortadan kaybolmuştu. Mira'nın uydu telefonu tekrar çalışmaya başlamıştı. Beverley'nin bilgisayarı çalışıyordu. Julian, aynı şekilde Jenny'yle bir ilişki yaşamayacaktı ya da onu bana yeğlemeyecekti. Hayatımda hissedebileceğim en tuhaf şeyi hissettim. Kozmik bir güç bana olanların üzerinde duruyordu. Son günlerde iyiyle kötü arasında bir denge için dayanak noktası bulmaya adanmıştım kendimi, bir o tarafa bir bu tarafa eğilmiştim.

Kendi krizimi mutlu sonla çözmeyi başaramamış mıydım, dış dünyadaki hiçbir şey de bunu kendisi yapamamıştı zaten. Şeyler tehlikeli bir şekilde ısıyor aynı gezegenin kendisi gibi. Kurumak üzere. Dünyanın bütün korkuları, bütün kızgınlıkları duvarların arkasında kaldı. Biraz itiş kakış, sonra hepsi

gitmiş. Nükleer silahlar atılacak, evren vurulacak, asıl dünya kitaplarda kalacak. Küresel ısınma denizleri kaynatmış, astro-idleri vurmuş bir şekilde bizi bitirmiş. Sonra düşman çekilmiş. Video başa sarıldı, benim yüzümden. Bir daha başlayabiliriz. Çılgınlık! Benim bencilliğim, bunu anlayabiliyordum, engel yoktu.

Bu kadar tehlike karşısında bütün bunları yaşamaya nasıl katlanabiliyoruz, küçük dünyalarımızda böyle tutkularla nasıl meşgul olabiliyoruz? Bu olağanüstü! Mira peynirleri kırtarmayı bırakıp daha çok patates fırınladı ve camdan dışarı baktı.

“Şuna bak!” dedi. Kar taneleri düşüyordu. Pencereye gittik, dışarı baktık ama görülecek hareket eden hiçbir şey yoktu, sadece duvar. Karın bu kadar kararlı ve sağlam düştüğünü daha önce hiç görmemiştim.

“Burada kalacağız ister istemez,” dedi Mira. “Birkaç saat daha böyle yağarsa yollar geçilmez olacak.”

Beverley gözüktü. “Bayanlar umarım peyniri yerine koymadan önce sarmayı unutmamışsınızdır,” dedi. “Aksi takdirde kuruyabilir, bu da boşuna masraf demek. Annemle babam Hamilton’ın dışında mandıra çiftliğine bakarlardı, o yüzden böyle şeyleri biliyorum.”

Unutmayacağımıza dair söz verdik.

Kar yağışının elektrik hattını etkilememesini umduğunu söyledi, telefonlar çoktan gitmişti.

“Birçoğunuz benim tavsiyemi dinleyip de buradan gitmediğiniz için üzüleceksiniz,” dedi. “Bu hava ortalığı sarınca buradan ayrılmak daha da zor olacak.”

Lady Caroline’in maddi problemleri çözülmüş, o dahil

tüm çalışanlar paralarını alabileceklermiş. Ama tabii ki onları arayıp gelmelerini söyleyemiyorlarmış, zaten gelemezlermiş çünkü yollar kapalıymış. Bunları anlattığına çok memnun gözükiyordu. Telefon hattı gitmeden hemen önce, benim için birkaç telefon geldiğini söyledi.

Neden bana o zaman bilgi vermediğini sordum. Doğu Kulesi'nden buraya kadar çok yol olduğunu ve çok meşgul olduğunu söyledi. Burayı neredeyse tek başına ayakta tutuyordu ve herkes için en iyisini yapmaya çalışıyordu. Notlarını söyledi. Mesajlardan biri Julian denen birindendi. Yeni yılın ilk günü eve dönüyormuş. Jenny denen biri beklenmedik bir şekilde yeni kocası Pete'le çıkagelmiş ve ev çok kalabalıklaşmış, rahat edemiyorlarmış. Beverley gibi değil, hiç eleman olmadan burayı işletmek. Beverley not almak isteyince, diyeceğinin önemli olmadığını söyleyen Alec diye birinden de bir mesaj varmış. Eğer önemsizse neden arama zahmetine giriyorlarmış ki?

Maaşının ödenecek olması onun gerginliğini azaltmamıştı. Onu çok şaşırttığını ama onu güzelce kıkırdattığını belirttim. Zamanı varmış. Yataklarımızı yapıyormuş. O anki ruh halimle onu affettim. Beverly bunun doğru olduğunu kabul etti. Şimdi Yeni Zelanda'ya gidip gitmeyeceğine karar vermek zorundaymış, yine bu berbat kararsızlık. Bu ülke de çok kötü değilmiş. Mira'ya da bir mesaj varmış. Bir şeyler olduğunu biliyormuş. Mesaj, Glasgow'a gittiğini söyleyen ve muhtemelen şu sırada oraya uçmakta olan Alistair adında birindenmiş.

Mira da neden hemen haber vermediğini sordu. Beverly eğer olağandışı bir durum yoksa bunun bir önemi olmadığını söyledi; Yeni Zelanda'da helikopterler kayaklara uygunmuş

ama burada bu olmazmış, kar kaplamıştır her yeri zaten.

“Ah, evet!” diye devam etti Beverley. “Seni birkaç kişi daha aradı, Phoebe, onları aklımda tutamadım, yazamadım da ama çok önemli gözükmüyordu. Seni ne kadar özlediklerini söyleyen ve nerede olduğunu soran çocuklar. Yeni Zelandalı çocuklar nasıl davranacaklarını bilirler ve aynı anda bağırılmazlar.”

“Bundan sonra ancak doğru dürüst bir telefon sistemi ve cep telefonu alıcısı dikilirse Castle Spa’ya gelirim,” dedim.

“Bütün bayanlar böyle söyler,” dedi Beverley, “ama geri gelmekten daha fazlası. Lady Caroline yine kapalı gişe oynar her zamanki gibi, niye sıkılsın ki?” Kendine peynir kızartıyordu.

“Maddi problemlerinin olmasına şaşırmadım,” dedim.

“Burada hiçbir şey yok,” dedi Beverley. “Burası servet yapıyor, telefon görüşmeleri ve şişe sularla da o serveti ikiye katlar.” Görünüşe göre borçlar Lady Caroline’in kumar alışkanlığı yüzündendi. Beverly, kumarı onaylamıyordu. Arada sırada bazı oyunlar oynamak normaldi ama geri kalanları sağlam değildi. Hâkim, Papazın Eski Eşi’nin hikâyesini anlatmak için havuzda beklediğini söyledi, çabucak gitmeliydik. Böylece, biz gittik, Beverley de geldi. Mira hoplayıp zıplayıp kayarak gitti.

“Beni seviyor,” diye fısıldadı kulağıma. “Beni seviyor, beni seviyor ve benimle beraber olmak istiyor.” Ben de, dedim. İkimiz de olgun kadınlardık.

Papazın Eski Eşi'nin Hikâyesi

"Hayaletler her an çıkıp gelebilir," dedi Tess, Papazın Eski Eşi. "En azından benim deneyimlerime göre."

Tekrar havuzun etrafında toplanmıştık. Rosa, hâlâ uyuyor ya da yarı uyuyordu, biz onu bilinçsiz bırakmıştık. Merhametli bir davranıştı.

"Varlar ya da yoklar," dedi Vitrin Eşi, "en iyisi onlara inanmamak. İçeri girip odanın etrafında hızlı hızlı dönüp dururlarsa çıkarken ruhlarımızı kaparlar."

"İşte, ben de hep bunu düşünürüm," dedi Papazın Eski Eşi. "Diğer insanların evinde fareler var, bizim evimizdeyse ruhlar var, ben bunu çok uzun zamandır biliyordum. Ama kocamın bildiğinden pek emin değilim. Eğer fareyi görmezmiş gibi yaparsanız bir sorununuz olmaz, ama en sonunda dolaptaki küçük bir fare evinizdeki yüzlerce fareye dönüşebilir ve sonunda fareleri yakalayacak birilerini çağırırsınız."

Hayalet hikâyesi için hazır, hikâyesini bekliyorduk. Ciddiydi. Hayaletlerin, hiçbir şeyden birilerin onların hakkında konuşmasından hoşlandıkları kadar hoşlanmadıklarını ve onları tatmin etmek istemediğini söyledi. Onların korkunun kokusunu sezdiklerini ve aynı köpekbalıklarının kanayan insanlara gittikleri gibi hemen korkunun etrafında toplandıklarını söyledi. Bırakın onlara beslenecekleri bir hikâye vermeyi, parmaklarını çapraz yaparak ruhunu çalmamaları için onları uzak tutmakla çok zaman harcadığını söyledi.

Doğruydu. Şu anda bile ona bakarken iki elinin uzun solgun parmaklarını çapraz yaptığını görebiliyordum. Çocukların yalan söyledikleri zaman kaderden af dilerken yaptıkları işaretti. Solgundu. Manikürcü'nünkü gibi açık değildi, daha koyuydu. Mermer gibi soluktu cildi. Boynu uzundu, omuzları o kadar eğilmişti ki bikinisinin ipleri dirseklerine doğru kayıyordu. Uzun bir boyun, geniş açık parlak bir yüz, ince telli saçlar... Donuk, kıvrıkcık saçlar buharla bukleleşiyor. Ortaçağ'da karakalemle yapılmış usturuplu kadınların resmedildiği çizimlere benziyordu. Kolunda bir şahin vardı. Onun patlak gözlü olduğunu söyleyemem ama gözbebekleri belirgin bir şekilde öne çıkıyordu, gözkapakları açıktı ki bu da ona aşırı dikkatliymiş havası veriyordu. Her an uçuşa geçmeye hazır- mış gibiydi. Hoş bir bayandı hem de şahin gibiydi, hepsi bir arada. Kesinlikle biraz gergindi.

"Ama bugün burada olduğum için hayaletlere teşekkür etmeliyim," dedi. "Onlar olmasa hâlâ papazın eşi olacaktım, sadece bir yatırım bankasının gözetiminde değil, yıllık ek ödemelerle de ki bu da beni korkutuyordu. Ama amaçlarının bana yardım etmek olduğunu hiç zannetmiyorum. Amaçlarını ben de tam olarak bilemiyorum. Yaşayanları korkutmak ve onlara eziyet etmek mi? Eğer öyleyse işe yaramıştı. Beni korkuttular, ödümü patlattılar. Burasının perili olduğunu düşünmüştüm, siz de öyle düşünmemiş miydiniz?"

Çoğu şüpheyle baktı ama bir iki tanesi havuzun etrafında titriyordu.

"Bir keresinde şeytanı gördüm," diye riskli bir girişimde bulundu. "En son görmeyi umduğunuz yerde görürsünüz onu. Küçük tıbbi bir işlemin ardından uyandığımda yatağı-

mın kenarında oturuyordu. Beyaz bir önlük giymişti ve doktor numarası yapıyordu. Kafası kazınmıştı, kafatasının altındaki yumruları görebiliyordum, ama yanlış yerdelerdi. Onunla ilgili her şey yanlıştı, ama anımsamak biraz zor. Ağzını açtığı zaman sinirlerin ağzında yatay olarak değil dikey olarak uzadığı görünüyordu. Taşaklarını ısıracağını düşündüm, o günlerde erkektim, zavallı ben, çılgılık attım. Sonra tekrar baktığımda normal sıradan bir doktordur.”

“İnsanlar anesteziye uyandıkları zaman hep böyle şeyler görürler,” dedi Shimmer. “Birçok projeksiyon devam ediyordu. Bu durumda cinsiyet değiştirmeye ilgili gereksiz bir suçluluk hissediyorum. Şahsen her zaman şeytanlardan ziyade meleklerin şı ana geleceğini düşünürdüm, organınızı kestirdiğinizde bunun için endişelenmenize gerek kalmıyor.”

“Ben şeytana inanmam,” dedi papazın eski eşi göstermelik bir şekilde.

“Nasıl oluyor da hayaletlere inanıyorsun ama şeytana inanmıyorsun?” diye sordu biri.

“Şeytan din, hayaletlerse batıl,” dedi Papazın Eski Eşi. “Hayaletlerle aynı odada yaşayabilirim ama şeytanla yaşayamam.”

“Obsidiyen sütunların altındaki gölgelerden hoşlanmadım. Bu acayip lambalar rüzgâr olmadığı halde neden sallanıyor?”

“Saat mekanizması,” dedi Vitrin Eşi, “Burges tarafından 150 yıl önce yapıldı ve hâlâ çalışıyor. Orijinal fenerler, acayip değiller, son derece oryantaller. Tütsüler de vardı. Mekanizmayı şimdi çalıştırdım, ışığın hareket etme şeklini seviyorum.”

“Hep aynı,” dedi Papazın Eski Eşi, “hayaletlerden bahsetmesek sizin için bir sorun olur mu? Size boşanmamı anlatma-

yı tercih ederim.”

Ama Hâkim pek ilgilenmedi, hoş, yeni kadın sesi ikna ediciydi. “Birçok insan boşanıyor,” dedi

“Boşanmalar çok sıradan. Ama çok fazla hayalet deneyimi yok.” Böylece Tess başladı.

“Evlerde tuhaf şeyler olur, hepimiz biliyoruz. Onları fark edip etmememizse başka bir konudur. Harfler masaların üzerinde görünüp kaybolabilir; sonra tekrar başka bir yerde ortaya çıkabilir; hiç neden yokken duvarlardan resimler düşer. Makaslar kaybolur, kupalar asılı oldukları yerlerden düşer, anahtarlar kaybolur. Eğer bu olaylar yeteri kadar nadir görünürse ya da olaylar arasında dağlar kadar fark varsa görmezden gelinir. Hiçbir ‘anlam’ ifade etmezler, biz de bir şey çıkarmaya çalışmayız. Deneyi tuhaf bir sonuç veren bilim insanları gibi biz de bir anlam çıkarana kadar tekrar tekrar deneriz. İnanç dışındaki şeyler, doğa kanunları değişebilir. Hızları artar ya da somutlaşırlarsa gerçeklerle yüzleşmek zorundayızdır.”

“Ben yıllarca gerçeklerle yüzleşmekten kaçındım, ta ki on beş yıllık evliliğimde bir pazar günü papaz evinde geçirdiğim 13. yıldı. Kocam, onunla evlendiğimde papazdı, benden 21 yaş büyüktü, Asperger ya da belki de obsesif kompulsif bozukluğu vardı. Güzel bir Norman Kilisesi’nden ziyade, papaz evi sonradan Viktoryen bir tarzdaydı, orijinali bir kundakçı tarafından yakılmıştı. Ev genişti, karanlıktı, dökük ve soğuktu, yozluğu, böcekleri, tahta kurtlarını avlıyorduk. Kiliseye güveniyordu, hilelerle akustik numaraları yapılmıştı. Mutfakta otururken diğer yerlerde ne konuşulduğunu duyulabiliyordu, özellikle orgların temel notalarını çok net seçebiliyorduk. Çocuğumuz yoktu, bu durum ikimiz içinde hayal kırıklığıydı,

hatta bölgenin diğer sakinleri için de öyle. Küçük, durağan, gittikçe yaşlanan toplulukta çocukların büyümesini izlemek her zaman çok hoş olurdu.”

“Doktorların bende kısırlık bulması için bir bir neden yoktu, Tim kontrole bile girmemişti. Erkeklerin gururu vardır, Tim’de de ondan çok vardır. Doktorlardan hoşlanmıyordu, onlara güvenmiyordu. Eğer Tanrı çocuğumuz olmasını isteseydi olurdu. Zaten cemaatte ilgilenmemiz için yeterince çocuk vardı.”

“Düzenli olarak kiliseye giden bir aileden geliyorum, benim babam da psikoposdu. Tim’le tanıştığımda Oxford’da klasik çağ tarihi okuyordum. Dua Kitabı Topluluğu’nun bir üyesiydi, İngiliz Kilisesi’nin 39 maddesi hakkında bir ders veriyordu. Şaşırtıcı derece hoş bir görünümü vardı, hatta yakışıklıydı. Oistik çocuklarla ilgili yardım kuruluşlarında çalıştım, bazen düşünüyorum da ‘yakışıklı’ tanımlaması neredeyse diyagnostik semptomlardan biri. Eğer ‘yakışıklı’ hatların simetrisiyle ayrı kefeye konuyorsa, o zaman neden geri kalanlarımızın tersine, acımasız çocuklar ana karnında büyüyorlar. Neler olup bittiği hakkında hiçbir şeyin farkına varmıyorlar. Belki de normal fetüs, annenin ruh halinin değişmesinde hormonal salgılamalara karşı düşündüğümüzden daha duyarlı. Bu nedenle çoğumuzda asimetriklik var, burunlarımız çok uzun ya da alınlarımız çok yukarda.”

“Lütfen,” dedi Manikürcü. “Bize hayalet hikâyesi anlatacağını düşünmüştüm. Kocanın kahrolası bir canavar olduğunu kabul edelim ve sen hikâyene devam et.”

“Pekâlâ,” dedi Papazın Eski Eşi oldukça nazik bir şekilde. “İnsan onun insan ilişkilerini idare etmekte ne kadar başarılı

olduğunu görebiliyordu. İyi bir papaz eşi olmuş, bu da neden çok genç olmayan bir papazın onu kaptığını açıklıyor, ayrıca bir de psikopozun kızı. Her neyse ona âşık oldum. Jane Eyre’i okuyordum. Her zaman Jane’in vaiz Aziz John Rivers’la gitmesi gerektiğini ve Rochester’i dinlememesi gerektiğini düşünmüştümdür. Tim’i çok romantik bulmuştum, o da beni çok cazibeli bulmuştu, o ay içinde evlendik ve beraber iyi işler yapmaya koyulduk. Beraber olduğumuz yıllar boyunca seks hayatımız asla başarısız olmadı ama renkli de değildi. Tim kilise üyelerinin ruhsal rahatlama seanslarına katılırdı; ben de Kadınlar Enstitüsü’nde Anneler Birliği’ne başkanlık yapıyordum ve hareketli amatör bir topluluğu yönetiyordum. Geleneksel bir yaşam biçimiydi, bana uyduğunu düşünürdüm. Sanatsal yeteneklerim vardı, merkezdeki sanat okulunun birçok seramik restorasyon derslerine katıldım, köyde atölyeler yapabildim, bu da fakir kilise üyelerine fazladan biraz para sağlıyordu. Psikopozumuzun Tim’in olmadığı her şey olması bir talihsizlikti! Yenilikçi, kadınların ruhbanlığa tanıtılmasından yana, kilise estetiği ve dil algısı yoktu. Tim’in yolunu tıkadı. Biraz acımasızlaştı. Psikozumuzdan, bongo davullarından ve terapi hizmetlerinden hor görerek bahsediyordu ve psikopozu karşı kinci bir şekilde konuşuyordu, olayları kendisi için daha kötü bir hale getiriyordu.”

“O zaman Tim’in Katolikliğe geçmesi daha mantıklıydı ama geçmedi. Evliydi. Katolik rahipleri evlenmezdi, ama bedeni reddedip ruh üzerine odaklanmalıydı. Anglikanizmde kadın rahibelerin ayrıcalığı vardı, hem evli olup hem görevlerine devam edebilirlerdi, rahipler de öyle. Ama Tim bunun kişisel çıkarları gözeten bir hareket olduğunu düşünüp Katolik

rahipliğine başvurmadı, o günlerde kim bekâr olmak isterdi ki? Şüphesiz haklıydı. Ama doğru gitmeyen her şey için eşini suçlamak erkeklerin doğasında vardı, 'Tim'in yanlış yapıp beni suçlayacağından şüphelendim çünkü yeni dünya düzene alışmaktansa benimle evlenmesi talihsizlikti. Kafamda özür baloncuğuyla gezmeye başladım. *Benim suçum, benim suçum!*"

"Kendimi taç takma törenine giderken bulduğumda işlerin evlilikte umduğum gibi gitmediğini fark ettim. Yan kapıda akşam duası sona eriyordu, duvarların ötesinden ölümsüz, görünmez cılız sesleri duyabiliyordum. En sevdiğim."

*Çiçek açıp güzelleşiyoruz
Bir ağacın yaprakları gibi,
Solup çürütürsünüz
Ama hiçbirini Seni değiştirmez.*

"Ama o gün aniden bir korku kapladı içimi, genç olmam gereken ben, artık genç değildim. Solmak ve çürümek iş başındaydı. Mutfak masasında oturmuş, oyuk oyuk ama hoş, 1840'lardan kaldığını düşündüğüm bir Flemenk çinisiyle uğraşılıyor, silisik asitle kullanılır hale getirmeye çalışıyordum ki su geçirmez ama sevimli ve ayırt edici bir portakal kokusuna benzeyen siloksan daha çok işe yarardı ki portakal kokuyor diye düşündüm, düşünüyordum, Tim fark edebilirdi. Kendimi tuttum. Yan kapı çok uzak değildi. Çinileri bir yana koydum ve çorapları yamaya başladım, ama kabul etmeliyim ki hayatımdaki haksızlıkları düşünmeye daldım, o günlerde herhangi bir çorabı yamamak, taç takma kupası ortaya çıkarken!"

“Hayır, lütfen,” dedim. Çok nadir bir parçaydı, 1937’de VIII. Edward’ın taç takma töreninde daha önce hiç gerçekleşmemiş bir olay olarak umulmadık bir şekilde yapılmıştı. Kupa, bugüne kadar kırılmamış, zarar görmemişti. 700 pound değerindeydi ama şimdi sehpanın en ucuna gelmişti, düzgün ve amaçlı bir şekilde değil, beklenmedik, ani bir hareketle ben konuştuktan sonra kupa tekrar sessizleşti, normal durgunluğuna geri döndü. Cansız objelerle her zaman arkadaşlık yapardım.

*Ölümsüz, görünmez, ulaşılmaz ışıktaki
Sadece Tanrı bilir.*

“İlahiye katıldım, kibar ve hafif bir şekilde söyledim, mutlu hissetmeye çalıştım, mutluluk için daha az çatlak olacaktı, belki bir gün hep birlikte son bulacaklar ve Tim beni suçlamayı bırakacaktı çünkü a) Anglikan piskoposu değildi b) Katolik rahibi de değildi. Belki de asla, daima süsleriyle eşyalarını bulamayacaktı, en sevdiği değerli şeyi raftan atlayıp gizemli bir şekilde kırıldığında benim tarafımdan güzel bir şekilde tamir edilecekti bir yapıştırıcı yardımıyla.”

“Çok eskiden Viktorya ve Albert dönemine ait antikaların restorasyonunu yapmak gibi bir arzum vardı, teorik olarak ve pratik olarak dünyadaki herkesten daha çok şey biliyordum bu konuda. Sonra Tim’le tanıştım. Şimdi lanet ediyorum. Tim’in ayakları saf, kaliteli yüne karşı aşırı hassastır, diğer insanların giydiği sert naylonla kalitesiz karışımlara değil.”

“Ricam işe yaradı diye düşündüm, ama şimdi hareket tekrar başlamıştı. Kupa, mutfak rafının en ucuna kadar gitti ve

orada durdu, alt tarafının dörtte üçü raftan taşmıştı.”

“‘Dur orada,’ dedim sert bir şekilde. Bazen ufacık bir öfke kıvılcımı benim için yeterli olabiliyordu. Şanslıydım! Kupa olduğu yerde durdu; hiç olmayan kibar kral parlak altın halesiyle ruhsuzca bana bakıp kaderini bekliyordu. İleri doğru çok az bir ilerleme olsa düşebilirdi. Son ilmikleri çözdüm. Dikkatsizliğim yüzünden iğnenin elime batması tehlikesiyle karşı karşıyaydım, hiçbir şey hassas cildi ele batan bir iğne kadar acıtamaz. O günlerde bunu çok bilmiyordum.”

“‘Kasıtlı yapıyorsun,’ diye şikâyet etti Tim, hiç neden yokken. Benim hatalarıma katlanmak ona göre en zor olanıydı. Ben dikkatsizdim, çoraplarını kaybediyordum, kapakları, muslukları, kapıları açık bırakıyordum, tavaları yakıyordum; dünün ekmekleri yarı fiyatına düşünce taze ekmek alıyordum. Çünkü onun suçlamalarında doğruluk payı vardı! Onunla evlenmeden önce de bu kadar kötü müydüm? Kesinlikle hayır! Suçlamalarına katlanmak çok zordu. Birbirlerini sevdiklerini söylemiş, Tim. Neden biri diğerini sabote etmek istesin ki?”

“Çok düşünmeden taç takma kupası rafın ucundan atladı, havada dönerek yere düşerek ayaklarımın dibinde iki parçaya ayrıldı. Parçaları lavabonun altındaki çekmecenin arka tarafına koydum. O anda onunla meşgul olamazdım, en güçlü yapıştırıcıların alınması gerekiyordu. Tim’in kilise cemaatini ziyaret edeceği ertesi güne kadar beklemeliydim, evler onun gelişi için parlatılıyordu. Neyse ki Tim bu çekmeceye hemen hemen hiç bakmadı. Açıldığında çürük bir şey kokuyordu, papaz evinin tamir edilmesi için fazla masraf yapılması gerektiğini hatırlatıyordu, onun o kadar parası yoktu, kilise komisyonu da yaptırmıyordu. Ayrıca neyse ki Tim kendi içine dö-

nüp sorunlarıyla ilgilenmek için o kadar çok enerji harcıyordu ki raflarda neler olup bittiğini fark edemiyordu. Ama bu gayet anlaşılabilirdi ve ben yaşam mücadelesinde onun yanındaydım. Gerçekten yanındaydım.”

“Annesi, o dört yaşındayken ölmüş, babası sekiz yaşındayken iflas etmiş, akrabaları onu alıp yatılı okula göndermişler, orada cinsel tacize uğramış olduğundan şüpheleniyorum. Eğer güvenliği için cansız objelere bakıyorsa bu hiç de şaşırtıcı değil. Onun geçmişini düzeltmek istiyordum. Onu anladım, affettim, sevdim ve onunla tartışmamaya çalıştım.”

“İlahi durdu. Kutsama zamanıydı. Çorapları çantaya koydum. Bugün olduğundan daha daha genişti. Çoraplar son zamanlarda kaybolmaya başlamıştı ama çiftler halinde değil, teker teker. Sonra Tim bir yastık kılıfının doldurdurmuş olduğunu gördü ve onu gardıroba geri koydu. Yıldız falında onu aldattığımı okumuş, çorapları saklıyormuşum. Ne kadar da mantıklı bir iş yapıyormuşum! Sadece kandırmıyormuşum, aynı zamanda tamamıyla boşa harcıyormuşum. Eskisini dikmek yerine yeni bir tane mi alıyordum? Çoraplar hiç de ucuz değildi.”

“Çantayı önüme, mutfak masasının üzerine koydu. ‘Bunlar ne? Ne yapıyordun?’ Tek çoraplar tüm zamanların en tuhaf şeyi, eşlerini kaybettikleri için doğal yapıları bozulmuş gözüküyordu, yumuşak, boyaları solmuş, dokusu bozulmuştu. Tim asla bileklerini saran çoraplar giymezdi, asla mavi giymezdi, kahverengi ve siyaha yapışıp kalıncıydı. İşte oradaydı, hayalet aşışın çorabı, masum gözüküyordu, çoraplar başka dünyadan gelmişti. Diğer bir deyişle delirdiğimden başka bir açıklamam yoktu ki bu ihtimale karşı çıkacak gibi durmuyordu.”

“Ondan sonra gerçekten çaba harcadım. Tim, çoraplarını bir köşeye attığı zaman onları alıp çiftleri birbirine bağlıyordum. Çoraplarını gün içinde bir iki kere değiştiriyordu, alerjisi ve mantarı vardı ve daha bir hafta önce onlarla kendi önsezilerime hayran olup onları beraberce makineye koymuştum. 30 derece uygundu. Sabah çorapları birbirine tuhaf bir şekilde düğümlenmiş olarak buldum ama her çorap tuhaf bir şekilde uzamıştı, sanki ne yaptığını bilen kızgın biri tarafından elle tutulup uzatılmış gibiydi. Onları hemen kurularak kurtarmaya çalıştım, erkek çorabı olarak bilinmeyen çoraplar da dahil, ama mecburdum, bütün yığının çantaya koydum. Çorapların gerilmesi onları inceltmiş ve delikler açılmasına neden olmuştu.”

“Ama son zamanlarda hiç böyle olmamıştı. Zor ve her zaman sinir bozucu. Tim’in eşyaları saldırı altındaydı, sanki acayip el benim tarafımdaydı, ama onlara gelen zararı düzeltmesi gereken bendim, onun kaynağını evin her köşesinde arayan, kırıkları tamir eden, tavandaki domates püresini temizleyen, tuvalettaki diş macununu temizleyen, Tim’in sökülmiş fiderlerini tekrar eken, kapakların vidalarını tekrar takan, onları yapan, kendi kendine hiçbir neden yokken açılan kapakları kapatan bendim. Bazen yokluğumda ne olacağını görme korkusu yüzünden evi terk etmeye cesaret ediyordum. Tim isteksizliğimi cemaate olan ilgisizliğim olarak yorumluyordu. Bu hem Tanrıya hem de kocaya yapılan saygısızlıkmış. Bir bakıma öyleydi ama birbirimizi hâlâ seviyorduk.”

“Parmağımın kanadığını fark ettim. İp miydi yoksa kupanın parçalarıyla mı kesmişim? Dikkatli olmam gerektiğini düşündüm. Zavallı olmayan kralın yüzü ikiye ayrılmıştı. Vidala-

rımı sakladığım çekmeceyi açıp bir parça kumaş çıkardım ve kanamayı durdurmak için parmağımı sardım. İşe yarıyordu. Musluk, sanki bana yardım etmek için akmaya başladı ama yadırgamadım. Sadece bana sağlanan suyu kullandım. Kan elimdeki kumaşın her yerine yayılmıştı ama an itibariyle neyse ki durmuştu. Sanırım, her ne kadar sorgu hâkimleri bunu tuhaf bulsalar da eğer yeterince kan kaybı olursa parmaktaki küçük bir kesik yüzünden ölmek mümkün.”

“Tim her an geri dönebilirdi. Cemaatle beraber şarabını içmek zorundaydı. Bunun cemaat hizmeti olduğundan oldukça emindim ve kilise memuruyla konuşacakları vardı ve ona âşık olan zavallı ruh Mary Leverton’ın yaklaşmalarını atlatacaktı. Böyle düşünür düşünmez görünmez bir el mutfak rafının üzerinde dolaştı, bütün şekillerde tıkladı ama hiçbir şey kırmadı. Daha önce hiç rafa dokunmamıştı. Sadece eşyaları teker teker oynatıyordu. Neler yapabileceğini göstererek hava atıyordu, daha kötüsünü yapmaya cesaret edemezdi. Belki rafın üzerindeki giderek artan değerinden o da benim kadar korkmuştu. Nadir mavi ve beyaz parçalar kurbağa kupalar, beber tabakları, cilalı bardaklar ve 7000 pound değerindeki şüpheli Ming kâseleri. Papaz evinin içini boyayıp kalorifer taktırmaya ve duvarları tekrar sıvalatıp yeni bir elektrikli süpürge almaya yeterdi. Bütün raf çıtırdadı, sallandı ve yemin edebilirim ki bana doğru eğildi.”

“Tim bana ev için harçlık vermemişti. Ondan para istedim, ihtiyaçlarım vardı, nelere ihtiyacım olduğunu listeledim. Tim benim gerekli gördüklerime karşı olumlu şeyler düşünmüyordu. Bulaşık deterjanı, şeker, tuvalet kâğıdı ve bulaşık teli ona anlamlı gelmiyordu. Bir iki kere o uyurken cüzdanından

para çaldım ya da pazar sabahları kilisede toplanan paraların içinden birkaç bozukluk aldım, ama artık insanlar para ya da çekleri kahverengi zarfların içinde atıyorlar, o yol kapandı. O günlerde birçok varlıklı insan kasabaya gelmişti, hafta sonu tatilcileri, avukatlar, cerrahlar vs. Kiliseyi destekliyorlardı, asla papaz evinin çalısına yetecek kadar olmadı ama yine de bu kahverengi zarflar iyi bir gelişme kaydettirdi.”

“Kocasından ve kiliseden çalan bir kadın mı? Peki, ben nasıl bu hale geldim, neden bu kadar alçaldım? Kötü bir eş, boş bir eş, acınası bir insan!”

“Tim kapıdan girdi. Ev sessizleşti, her zamanki gibi raf dik oturması istenen bir çocuk gibi kendi kendine düzleşti. Musluklar çalışmayı bıraktı, porselenler durdu. Mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde rafı düzenledim. Taç takma kupasından kalan boşluğu kapattım.”

“Parmağına ne sardın, Tess?’ diye sordu Tim. Elimdeki bez parçasına bakarken endişelendim. Yamamak için çekmeceye bıraktığım ama tekrardan bakmadığım çok iyi bir keten mendilin kumaşını kullanmıştım, şu andaki kriz onun ne olduğuyla ilgiliydi. Bir zamanlar Tim’in büyükannesine aitti. Islak ve parlaktı, parlak kırmızıydı.”

“Parmağımı kestim,’ dedim yarım yamalak, kendimi nasıl yaraladığıma dair soru sormadığı için oldukça memnun olmuştum. Daha önce hiç yapmadığım kadar çok yalan söylüyordum o günlerde. Tim, aldığı mendili durulayıp sıkmaya başladı, mantıklı olarak onu temizlemeye başladı. Büyükannesinindi! Parmağımı ağzıma soktum ve temizlenene kadar emdim. Kanın tadı tuzlu ve heyecan vericiydi.”

“Bir kere de gereksiz bir şeyleri kullanamaz mısın?’ diye

sordu. ‘Bir kâğıt mendil mesela?’”

“Kâğıt mendillerin israf olduğu düşüncesinin ona ait olduğunu söyleyerek cevabı yapıştırmadım, gençliğinde kullanmamıştı, orta yaşında neden kullansın ki? Huzuru korumak önemliydi. ‘Sarmadan önce bakmalıydım. Özür dilerim,’ dedim. Mendili sabunla yıkayıp tırnak fırçasıyla temizlemek için yukarı banyoya çıkardı.”

“‘Nasıl bir eşsin sen, ‘Tess?’ diye sordu giderken.

“Boş bir eş, Tanrının huysuz anına denk gelmiş incir ağacı. Başlangıçta kasvetli, donuk, bazı standartlara göre mantıklı ama kutsal, yüceltilmiş aydınlık bir Tanrıyı paylaşıyorduk. Ama artık Tim’in kendi Tanrısı olduğunu fark etmeye başladım ve benim paylaşmamı istemiyordu. Tim’in Tanrısı kıskanç ve cezalandırıcıydı, ritüellerle zenginliğe ve benim pek hoşlanmadığım polpohlanmayla imgelere ihtiyacı vardı. Bugünlerde Tim görevi esnasında papaz cüppesini değiştiriyordu ve Tanrının varlığını bildirmek için küçük zilleri çalıyordu. Cemaattekiler ki çok azının bir fikri vardı, Katolik olmak üzere olduklarını hissederler ve onunla işlerini bitirirler.”

“Tim yukarıdaki muslukları açtığında mutfaktaki su boruları feryat edip inlediler. Ama bu, hayaletlerden çok kötü tesisattan kaynaklanıyor olabilirdi. Birinin nerede duracağını, öbürünün nerede başlayacağını bilmek kolay değildi.”

“Bu olaylar baş gösterdiğinde, ilk onları düşündüğümde ya da en azından sıradanlıktan çıkıp daha sıradışı olduklarında doktora gittim. ‘Doktor,’ dedim ‘çocuklukta geçirilen kaba-kulak insanı kısır yapar mı?’”

“‘Duruma göre değişir,’ dedi, ‘bu hiçbir şeyi ispatlamaz. Eğer üreme organları etkilendiyse yapabilir. Neden? Tim kü-

“Çükken kabakulak mı geçirmiş?”

“‘Ergenliğinde,’ dedim. ‘On altı yaşındayken okul sanatoryumuna gitmiş.’”

“‘Öyleyse bu durum doğurganlığını etkilemiş olabilir,’ dedi.”

“‘Ama kocanızın spermlerini test ettirmedikçe asla bilemeyiz.’ Doktor benden oldukça hoşlanmış, Tim’dense bir o kadar hoşlanmamıştı. Erkekler böyledir her zaman, öyle değil mi? Değiller mi?”

“Ona ruhsal olayları sordum, sakinleştirici kullanmamı ve delirmeden önce bir işe girmemi söyledi. Bunalımda olmadığımı, nesnelerin düştüğünü gördüğümü söyledim. Eğer kırılırlarsa düştüklerini biliyordum ama bazen sadece zıplıyorlardı ve tek yapmam gereken onları yerlerine koymak oluyordu. Bu durum gerçekten çok rahatsız ediciydi çünkü onları uyduruyor da olabilirdim. Tim’in de onları görüp görmediğini sordu. Bunlar olurken Tim’in hiç orada olmadığını söyledim.”

“Hormon replasman terapisi önerdi ve kendime bir sevgili bulmamı söyledi. Kendisinden bahsettiğini düşündüm ama insan asla emin olamazdı, kibarca reddettim. Söylediğim gibi kocamı seviyordum. Ama her ne kadar, Tim kravattakı mavi çorap giyse de Tim buna kesinlikle karşıydı. Doktor çok çekici bir adamdı.”

“Muhtemelen çok fazla kinetik enerji yaydığımıza karar verdik. Öcülerin yaydığı türden! Bu durum için herhangi bir ilaç olmadığından bununla yaşamak zorundaydım. Ama bu ruhlarla yan yana yaşamak hayatı zorlaştırabilirdi. İzleyici istiyorlar, herhangi bir yanıt için can atıyorlardı. Dinliyorlardı, bundan eminim. Doktor randevum onları kızdırmıştı. Eve döndü-

gümde her şey ayağa kalkmıştı, çimenler ve kapılar dahi sökülüyordu. Belki 'her şey' öteki ben'in bir ifadesiydi! Tim'e bir çocuk yapmıştır herhalde dedim, kabul etti, her ne kadar çift kapıyı bağlı olduğu dayanaklardan sökmek dev gibi kırk taş gücü gerektirse de bir şekilde olmuştu. Eğildim, doğruldum ve eşyaları az çok düzene sokan metal işçilerini çağırdım. Tim ilk kez para konusunda tartışmaya girmede. İlgüdüsel olarak bazı açılardan bazı şeylerin daha iyi olduğunu biliyordu."

"Dediğim gibi hayaletlerden çok boşanmayı düşünmeyi tercih ettim."

"Her nasılsa, o an Tim'in mendili durulayıp kanları temizlediği andı. Mutfak boruları inlerken parmağımdaki yara daha da açıldı. Kesğin ucundaki kemiği görebiliyordum. Buna bir iğne ya da bir seramik parçası neden olamazdı. Yukarı çıktığımda Tim'i banyoda buldum."

"Sence buraya dikiş atılmalı mı?" diye sordum."

"Elinde dış fırçalarını koyduğumuz kupa vardı. Ağzı açık kaldı, gözleri şokla büyüdü. Yanlışlıkla dış macununu siyah yakasına bulaştırdı."

"Dış fırçalarını koyduğum kupa kırılmış,' dedi. 'Nasıl oldu bu? Neden bana haber vermedin? Ve birisi bunu çok kötü bir şekilde sıradan bir uhuyla tamir etmeye çalışmış, öyle mi?'"

"Kupa 18. yy. sonundan kalmaydı, bitmişti, çatlamıştı, parçalanmıştı ama Tim onu seviyordu. Bütün dikkatimle tamir etmişim onu düşünerek, insan aralarındaki çatlakları fark edemezdi bile."

"Dehşete kapıldım,' dedi Tim."

"Özür dilerim,' dedim, ben de dehşete kapılmışım."

"Neden her zaman kendininkileri değil de benim eşyala-

rımı kırıyorsun?”

“İnsanlar evlendiğinde,’ dedim ‘senin benim olmaz, bizim olur sanıyordum,’ dedim.

“Pürdikkat odayı inceliyordu, herhangi bir değişiklik ya da kusur var mı diye bakıyordu. Muhtemelen şimdi bir denetleme turuna çıkacaktı ve her şey açığa çıkacaktı. Parmağımdaki yara iyice acımaya başlamıştı.”

“‘Tim!’ diye yalvardım, ama kupasının yanında yakarışlarımın onun üzerinde pek az etkisi olmuş gibiydi. ‘Bir de şöyle görmeyi dene. Bizim, senin değil, benim değil. Biz bir aileyiz.’”

“‘Aile!’ dedi Tim biraz acıyla. ‘Nasıl bir aile verdin sen bana? Müzik ve kahkahalarla dolu bir ev istiyordum. Çocuklar istiyordum, bugün gördüğümse keder, kırılmışlıklar ve kopmalar...’”

“Onun için zor olduğunu anlayabiliyordum. Çocuk istiyordu, onun kafasında ona bunları veremeyen bendim. Hızla doktoru ve ondan beni hamile bırakmasını ve ‘Tim’e ne yaptığımı söylememesini rica etmeyi düşündüm. Ama bu düşünülemez kadar fazlaydı! Benim mutluluğum Tim’inkine bağlı olmasına rağmen sanırım birçok evlilikte böyleydi, tekleme tehlikesi çoktu. Aşağıdan çini kırılma sesleri geldi; Tim aşağıya gürültünün geldiği yere doğru koştu. Onu takip ettim. Ama o mutfağa gittiğinde her şey durağan ve normaldi. ‘Hayatımı mahvettin,’ dedi Tim. ‘Seninle hiçbir ortak noktamız yok!’”

“‘Sanırım,’ dedim ona, fenalaşmışım çünkü yaramla hâlâ ilgilenememiştim. ‘Şimdi de Tanrı günahlarım yüzünden beni cezalandırıyor, diye çocuğum olmayacak diyeceksin.’”

“‘Evet,’ dedi Tim.

“‘Senin ergenlikte geçirdiğin kabakulakla ilgili de olabilir ama.’”

“‘Bunu nereden biliyorsun?’ diye sordu. ‘Sana bunu hiç anlatmamıştım.’ Unutması mı yoksa bilmemesi mi daha tuhaftı! İnsanın gerçeklikle ilgisi kolayca unutkanlığa dönebilirdi.”

“‘Sadistsin, Tess,’ diye devam etti ben cevaplayamadan. ‘Geçmişin acıları ve aşağılamaları bile senden kaçamaz. Onları gün yüzüne çıkarıyorsun.’”

“‘Peki,’ dedim. ‘Sorunun bende olmadığını biliyorum. Senle evlenmeden önce hamile kalmıştım ve kürtaj yaptırmıştım. On dört yaşındaydım. Annem ve doktorum ayarlamıştı.’”

“Benim aptallığımdı. İnsan bedeli ne olursa olsun dürüstlüğü çekiçliğinden kaçınmalı. Tim sessizleşti, neredeyse kafasının içindeki beyninin klik klik atışlarını duyabiliyordum, avantajını fark edince düşünceleri yerine oturdu. Onun gururu olan, benim de keyif aldığım kahverengi parlak saçlı kadın küçülüyordu. Parmağım zonkluyordu.”

“‘Hristiyan bir bebeği öldürdün sen,’ dedi düz bir şekilde.”

“‘Amcamın bebeğini öldürdüm,’ dedim.”

“‘Nasıl bir aile bu!’ Köşede Ming vazunun rafın ucuna doğru geldiğini gördüm, hemen onu yerine koymak için atladım ama bana göre çok hızlıydı, düştü ve kırıldı. Sadece kırılmakla kalmadı, ayrıca bütün iyi porselenler gibi yerde patladı: beyaz, mavi, altın rengi ince ve keskin parçaları her yerdeydi. Tim acı ve öfke içinde patladı.”

“‘Bunu bilerek yaptın,’ diye sızlandı. ‘Benden nefret ediyorsun. Benden nefret etmeni gerektirecek ne yaptım?’”

“‘Ben yapmadım,’ dedim. ‘Hayalet yaptı. Ya da hayaletler.

Birden çok olabilirler.”

“Ne hayaleti?’ dedi Tim. ‘Hayalet diye bir şey yok, sadece sen varsın.’”

“Üst kata yatak odasına çıkıp eşyalarımı toplamaya başladım. Artık duvarların üstüme geldiği o evde yaşamamın bir anlamı yoktu. Gidecek başka bir yer bulmalıyım, bir yolu olmalıydı!”

“Tim yukarı gelip beni izledi. Şimdi parmağımdaki acıya karşı daha farklıydı. Belki de direkt hastaneye gidip kendimi onların merhametine bırakmıştım.”

“‘Hayaletler yok,’ dedi, ‘sadece doğmamış çocukların ruhu kapıyı çalıyor.’

Papazın Eski Eşi duraksayıp bir iç çekti. İri gözleri üzgün bakıyordu. “Sahip olmamız gereken ama olmadığımız çocuklar!” dedi. Havuzun etrafından “oh” çekişler yükseldi. Sanırım orada akıl sağlığını, kariyerini korumak için ya da aşk ilişkisi olmayan bir ilişkiden doğacak çocuklardan sakınmak için ya da bir erkeği elinde tutabilmek için için kürtaj yaptırmamış bir kadın yoktu. Bakmaya güçleri yetecek kadar çocuk yapan kadınlar ya da bazen onun da üzerinde çocuk yapan kadınlar var; ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Kasten onların varlığından uzak durmak isteyen çoğumuzdan asla uzaklaşmıyor bu çocuklar: sağduyunun ve mantığın kapısını tıklamayı bırakmıyorlar. “Beni içeri alın, içeri alın,” diye mırıldanıyorlar, “Unuttunuz mu bizi, biz yaşamalıydık.” Eğer yapabiliyorlarsa da bir şeyleri kırıyorlar.

“Bu doğru,” dedim, “bununla yüzleşmeliyiz. Ne zaman kadınlar bir araya toplansa, doğmamışların ruhu kapıyı çalar.”

“Çok saçma, Mira,” dedi Cerrah. “Tess, bize sadece vakit

geçirmek için bir hayalet hikâyesi anlatıyor. Devam et Tess, ee sonra ne oldu?"

"Sonra Tim'i terk ettim ve hastaneye gittim, herkes benimle ilgilendi: tansiyonum o kadar düşmüştü ki benim için çok endişelendiler. Ruhlar enerjinizi çeker. Ben gittiğimde Tim ağlayarak evden çıktı, beni kaybettiği için değil, Mira'sını kaybettiği için ağlıyordu. Bunu doğrulamıştı. Anlaşılabilir şekilde kızgın ve sinirliydi. Ona yalan söylemiştim, ona cevap vermiştim, ona doğru olmayan özelliklerimi göstererek onu evlilik tuzağına düşürmüştüm. Ailem de dolap çevirmişti. Onlara ya da bana nasıl saygı duyabilirdi? Bir hasır sepet aldı ve içine bir sofa bezi yerleştirdi, düzgünce yerleştirdi, sanki çocukları yerleştirirmiş gibi! Çoğu kırılmış ve tamir edilmiş süsleri, tabakları mutfak dolaplarının ve çekmecelerin arka tarafında; dikiş malzemelerimi, örgülerimi, eski çorap torbamı buldu. Tamirlerim bazen çok hünerlice, bazen de işaretparmağı tarafından fark edilebilir oluyordu; bazen de ilhmalkârdı. Ama ona göre her şey berbattı. Mükemmel olan şeylerin hepsi artık ikinci kez elden geçmişti ve değersizdi. Bulunan şeyler şimdi çöp torbasındaydı, hediyeler, eski leydilerin mirasları, merhum annesinden gelmiş birkaç küçük biblo, bütün hayatı kötülükte azimli olan hin karısı tarafından berbat edilmişti. Peki, nasıl o zamana kadar fark etmemişti? Tüyler ürpertici baştan çıkartmaları sayesinde mi?"

"Mutfağa indi ve kafasını ellerinin arasına alarak oturdu. Ben gitmiştim. Kapının dışındaydım, kırık bahçe kapısından geceye doğru, eğer ellerinde dahi olsa yetkililerin asla girmeyeceği kilise avlusundan geçtim. Her ne kadar belli etmese de Tim bile isteksizdi. Tim, sadece ölülerin gücünün beni yaşa-

yanlardan daha fazla rahatsız ettiğini düşünmüştü. Bunu anlayabiliyordum.”

“Bana çürük kokuları almaya başladığını söylemişti, kafasını kaldıracak kadar güçlenmişti koku. Lavabonun altındaki çekmecedен geliyordu. Yerinden kalktı, çekmeceyi açmasıyla çürük kokularının güçlenmesi bir oldu. O sırada musluk akmaya başladı. Conta gevşemiştir diye düşündü. Onu kapatmak için harekete geçti ama musluk zaten kapalıydı. Ama su hâlâ akıyordu. Evde olmamama rağmen bana seslendi.”

“Tess, yine ne yaptın?”

“Sonra şöyle devam etti. Bütün raf öne doğru hareket edip yere düştü. Porselenler parçalandı, yerler bembeyaz oldu. Tuhaf bir şekilde, her ne kadar kilise o saatte kapalı olsa da yandaki kiliseden gelen, Tanrının varlığını bildiren komün-yondaki küçük zillerin seslerini duyuyordu. Belki de deprem oldu diye düşündü ama avizeler sallanmıyordu. Yukarıdaki ağır adımlar ileri geri sürükleniyordu, çarpıyordu, vuruyordu. İçinden evden koşarak kaçmak geliyordu ama dışarıdaki siyah ağaçlar daha korkunç olabilirdi, içeride olmak dışarıda olmaktan daha güvenli diye düşündü. Ocağın gazının açıldığını duyabiliyordu ve kömür ateşiyle karışmış gaz kokusunu alabiliyordu; benim dikiş torbamda kıvranan çoraplarını gördü. Yanlışlıkla duyularına saldırılıyordu. Korkmamıştı! Sadece gördüğü, duyduğu ve hissettiği şeyleri bilirdi. Ama bunlar gerçek hayatta yoktu. Suyun şaraba, ekmeklerin ete dönmesi gibi gerçekliğin kırıntılarıydı sadece, ama biraz daha önemli bir düzeyde.”

“Dua etti, gözlerini açtığında raf yerindeydi, çoraplar dikiş sepetindeydi. Öğrendiklerinin yarattığı şok yüzünden

halüsinasyon görmüştü. Amcamın, annemin tarafından mı, babamın tarafından mı olduğunu merak etti. Yukarı çıktı ama yatak odasının kapısını kilitli bulmuştu. Neden böyle yapmıştım? Kötü niyetliydim. Odaları ayırmaya ve yanında rahatsız edici ve baştan çıkarıcı sıcaklığım olmadan, huzur içinde uyudu.”

“Sabah olunca beni özlediğini ve beni mutfakta onun dile getirmeden isteğini yerine getiriyormuşum gibi kahvaltı hazırlarken görmekten çok memnun olduğunu söyledi.”

“‘Geceyi hastanede geçirdim,’ dedim. Kolum sargıdaydı. ‘Oraya, parmağıma dikiş attırmak için gitmiştim ama çok bitkindim, beni orada tuttular.’”

“‘Özür dilerim,’ dedi. ‘Bana parmağımı kötü bir şekilde kestiğini anlatmalıydım, ben de daha şefkatli olmalıydım. Yatak odasının anahtarını nereye koydun?’”

“Bilmediğimi söyledim, o sırada demlik düştü ve çay yaprakları, sıcak su her yere yayıldı, tek kolumla acemice sil dim.”

“‘Sana anlatmıştım,’ dedim. Havayı yumuşatmaya çalışarak, ‘Diğer insanların fareleri gibi bizim de hayaletlerimiz var.’”

“‘Doğmamış bir çocuğun ruhu var,’ diye yanıtladı.”

Havuzun etrafındaki suratlardaki ifade dikkat, şaşkınlık ve korkuydu. Papazın Eski-Eşi o kadar soluktu ki kendisi hayalet gibi gözüküyordu. Teninin, mermer sertliğini ve durgunluğunu önceden fark etmiştim, bedenleri daha önceden de görmüştüm. Ama bu saçmaydı. Konuştu, güldü, iyi bir hikâye anlattı. Devam etmesini bekledik ama ardından söyleyeceği şey yüzünden biraz gerginleşti. Sular köpürdü, biz bekledik.

Ardından büyük Dorik üslubundaki holün gizemli ucundan göremediğimiz bir cam kırılması sesi duyuldu. Soğuk bir rüzgâr havuzun köpüklerinden geçti ve bizi titretti, bazıları çığlık attı. Yaklaşan ne olabilirdi, gecenin bir yarısında, hangi berbat şey? Ama sadece Kimberley'di! Dorleen'in koruması, ayakkabıları hızını kesiyordu.

"Özür dilerim arkadaşlar," dedi. "Yine kedi. Kediye yakalamaya çalışıyordum, kaydım."

"Hepimiz rahatlamıştık. Rasgele bir konuşma başladı tekrar."

"Ben dikkat etmeliyim," dedi Dorleen. "Kediler astımımı artırıyor, bütün düğün boyunca hapsirmek istemem, değil mi?"

"Zavallı kedi!" dedi Vitrin Eşi. "Umarım onu korkutmamışsındır, zavallı şey, belki açtır!" Havuzdan çıkıp kediye bulup beslemek istiyormuş gibi mutfağa doğru gitti, ama sadece hikâyeden, ruhlardan, doğmamış ölümlerden kaçmak istiyordu! Kendi sırasında epeyce yarattığını düşündüm.

O an Tess'in yüzüne biraz renk gelmişti, tekrar başlamaya hazırdı.

"Tim tekrar anahtarları ne yaptığımı sordu, tekrar inkâr ettim. Merdivenle yatak odasının camına tırmandı. O gün servisi olmasa da, itiraflarımın tüm ciddiliğiyle bir sonraki uçuşun tüm ciddiliğini gösterirmiş gibi papaz kıyafetlerini sabah oraya koymuştu. Böbürlenerek evde dolaşıyordu. Merdivenlerde duruyordum, bana baktı. Yukarıya çıkarken aşağıda merdiveni tutmakta olan bana baktı, merdiveni sıkıca tutuyordum."

"Ama bu benim hikâyem," diye itiraz etti Şirket Yöneticisi. Merdivenli adamı tutan, öldürecek ya da öldürmeyecek olan bendim!"

"Birçok kadın erkeklerin merdivenini tutar," dedi Papazın Eski Eşi, onun zamanında, gerçekten cinayet fikrinin o an aklıma gelmediğini umuyorum, kesinlikle aklıma gelmemişti! 'Bu kadar dağınık bir oda hayatımda görmedim!' diyerek bana döndü."

"Pencereden içeri atladi, çığlık attığını duydum, ben de arkasından tırmandım. Büyük gardırop kenarda, kapının arkasındaydı. Yatak ters çevrilmiş, yatak örtüleri parçalanıp buruşturulmuştu. Çorapları gibi gerilmekten işleri bitmiş gibi görünüyorlardı. Halılar kalmıştı, mobilyalar kaldırılmış, üzerindeki yerlere atılmıştı."

"Tim, kilise memurunu almak için merdivenden aşağı indi. 'Tanrı biliyor ona ne dediğimi,' dedi bana."

""Tanrı bilir,' dedim."

"Ben odada bekledim. Ani bir karanlık oldu, ağır bir hava önce. Sonra halının hafifçe dalgalanarak kabarıp alçaldığını gördüm. Tim ve kilise memuru geldiğinde hava tekrar yumuşak ve hoştu. Sanki bir fırtınayla boşalmış gibi! En kötüsünü yapmıştı, bize olan öfkesi inkâr edilemezdi."

"Memur, yaşlı bir adamdı, merdivenden çıkarak içeri baktı. 'Daha önce böyle bir şey görmedim. Kadın az önce düşük yaptı, aynı önceki gibi, bebek doğamadı.'"

"Üçümüz beraber işe koyulduk, odayı tekrar düzenledik. Gardırobı eski yerine taşıdık ve halıyla yatak örtülerini pencereden sabır ve huzurla silkeledik."

"Orada yaşamaya devam etmeliydik. Başka seçenek yoktu. Kapı içeriden kilitlenmişti, anahtar bacanın içindeydi ama önemli değildi. Zihnimizle oraya gidemezdik."

""Özür dilerim,' dedim ona. 'Gerçekten çok kızmıştım,

hepsine.”

“‘Bunu anlayabiliyorum,’ dedi kısaca. ‘Ben de çok kızgındım, bu olay olduğunda. Kabakulağı çok hafife almıştım. Hayatımdaki en kötü şeylerden biriydi, o kadar çok kaşındım ki kadın nedime ellerimi bağladı saldırmayayım diye. Arkadaşlarım gördü, benimle alay ettiler; bunları düşünmekten hoşlanmıyorum.’”

“‘Kabakulağını kaşımaz,’ dedim. ‘Suçiçeği olmadığına emin misin?’”

“‘Hatırlayamıyorum,’ dedi. ‘Belki de! Bir farkları var mı? Ya bebek? Bana anlatmalıydın. Bu ölümcül bir günah, cinayet, ama insanın affedemediğini Tanrı affeder.’”

“‘Bir çeşit barış imzaladık. İzler halının üzerinde durup bize olanları hatırlatıyordu. Ming vazo uzmanları tarafından tamir edilmişti. Bugünlerde yapılabilenlerden bile daha inanılmazdı! Tim onu satmaya ve kalorifer taktırmaya ikna oldu. Mutfaktaki musluk tamir edildi, lavabonun altındaki çürüklük temizlendi ve raflar dolaplarla yer değiştirdi. Mutfağın akustiği değişti, böylece artık kilisenin sesini duyamıyordum.’”

“‘Peki, sonsuza kadar mutlu mesut mu yaşadınız?’ diye sordu Hâkim.

“‘Hemen hemen,’ dedi Papazın Eski Eşi. ‘Barıştıktan sonra seks yapma dürtüsü bizi bıraktı. Daha fazla görüşmeye gerek yoktu, gol atılmıştı. Hayır, ben karısını benim için terk eden doktora gittim. Sonra da doktorun karısı oldum, bu da en az papaz karısı olmak kadar kötü, bu yüzden bebeğimizi ona bıraktım ve bankacılığa başladım. Tim tekrar evlendi ve psikopoz olan babamdan papaz evindeki şeytanları kovmasını rica etti, çünkü ruhlarla başı hâlâ dertteydi. İşe yaramadı, ben

onlara anlatabilirdim'cğer biri benimle konuşuyor olsaydı."

"Ortada kemikleşmiş bir şey varsa o da benim doğmamış ruhlarla alakamın olmadığıydı. Ve bu kesinlikle babamın yeğenin ruhu değildi ama kuşaklar arasındaki karışıklıkların bir çocuğun ruhunu kızgın yapabildiğini görebiliyordum. Onları bıraktıktan sonra ikisi iyi arkadaş oldular; babam ve eski kocam, benim davranışımın kızgınlığı onları bir araya getirdi."

"Annem, duayla ruhları evden çıkarmadan önce babamın psikoposluk bölgesi kayıtlarına başvurduğunu ve bundan yüzyıl önce hamile bir kadın hizmetlinin, kırdığı eşyaların cezası olan 4 poundu ödeyemediği için kendini kilisenin avlusundaki porsukağacına astığını öğrendiğini yazdı bana. Herhalde bir kızın kırabileceği en felaket şey bir çiniydi. Bunun üzerine düşündüm sonraları da. Hayaletlere inanıyor muydum? Pek sayılmaz. Onlara gücüm yeterdi, bütün bunlar çok beklenmedikti. Ama inkâr etmeyi denediğiniz öfkenin gücüne inanıyordum. Şimdi konuyu burada kapatabilir miyiz lütfen?"

Bir sessizlik oldu, ardından sanki rüzgâr yüzlerce mırıldanma, şikâyet, fısıldaşan kadınların sesini taşıyormuş gibi tuhaf sesler duyuldu. Kimberley bir şekilde uydurmuştu: rahibeler yürüyor, dua ediyor, dönüyordu ve bu onların insanı şımartan yumuşak sesleriydi! Yeminlerle ve kahkahalarla doluydu, açık renkli sofra bezindeki koyu lekeler gibi, savaş boyunca görev yapan orduya yardımcı Kadın Birliği diye düşündüm. Sesle birlikte soğuk bir rüzgâr esti.

"Sadece köpük makinesi," dedi Cerrah. "Kendi kendine kapandı. Su boruları..." Elbette öyleydi, kulaklarımız bize oyun oynuyordu. Odalarımıza çıktık önce sabırlı bir şekilde,

sakin sakin yürüyorduk, sonra bazıları, Kimberley bile koşup bulabildikleri bütün ışıkları açtılar. Ay dolunaydı, şato kulesi rüzgârlı gökyüzüne rağmen siyahtı. Beyaz buzlar çoktan yeri kaplamıştı. Birdenbire her şey çok güzel ve tehlikeli güzüktü.

Mira yatağımın ucuna oturup şikâyet etmeye başladı. Hayatının ağıtıydı, akortsuz bir gaydadan hafifçe dökülen bir ağıt! Bunu diğer kadınlar için de birçok kez yapmıştım, onlar da benim için yapmışlardı. Mırıldanarak şefkatli bir ruh haliyle dinlersiniz. “Her şey geçecek,” ve “Evet, haklısın, piç.n teki, sen elinden geleni yaptın,” dersiniz ve uygun zamanı beklersiniz. Eğer güçlükle dinleyip, “Evet ama kesinlikle bunu beklemeliydin,” ya da “bunu daha önce kaç kere yaptın, bunun farkı ne?” dersiniz. Karşınızdaki, “Evet, ama,” diyecektir çıkmaz ayın son çarşambasına, boşanmanın ya da ilişkinin sonuna ya da hayatında onu üzüntüye sürükleyen şey bitene kadar.

Tahmin edebileceğiniz gibi en iyi ruh halimdeydim, Julian eve dönüyordu, Jenny’nin yeni bir kocası vardı. Ben paranoyaklaşmıştım, delirmiştim ama şimdi tedavi edilmişti. Kar fırtınası yüzünden iletişimimiz kesilmişti, ama ben ne sanmıştım? Alistair’in “uçaktan inme haberi” ya da umudu Mira’yı geçici olarak neşelendirmişti. Onun kendine acımasını alevlendirmiş gibiydi. Gerçekten tetiklemişti. Onun Castle Spa’yı arayıp geleceğini söyledi çünkü haberleri dinlemişti, kar yağacağını biliyordu diye düşündü. Bana kendimi hatırlatmıştı. Güçlü, neşeli, bağımsız, kendine, ailesine hatta ulusuna güvenli gözüken kadınların bu kadar sık mazoistik bir hale düşüp üzülmeleri ve yatakta ağlayarak kıvranmaları ne kadar tuhaf, diye düşündüm.

Hiç adil değildi, çocuk gibi ağlıyordu. Çocukların neden

dünyada adalet istediği algılama anına göre, açıkçası adaletsizdi. Asla anlamadım, çocuklar da öyle! Sanırım biraz arkadaş canlısı Darwinci bir belirtiydi, aksi halde sadece Tanrıya da bazı Platoncu ideal'in varlığına referans verebilirdim, Mira o sırada kuramsal bir tartışmaya hemen hemen hiç açık değildi. Hiçbir şey adil değildi. Neden Alistair'in yoğun ilgisini yönetmekte başarısız oluyordu? Neyi vardı? Diğer insanlar onun iyi olduğunu düşünüyordu, hoş sohbetti. İnsanlar akşam yemeğinde onun yanına oturmak istiyorlardı. Yüzü rüzgâr ve havadan allak bullak olmuştu ama bedeni hâlâ eskiden olduğu gibi göz kamaştırıcıydı. Giyinip kuşanmasına çok dikkat etmiyordu. Kadınlarla beraber jakuzide kafası dinçken en az on yaş genç gözüküyordu. Alistair'in onunla aynı yaşta ve şişman olduğunu, burnunun etrafındaki yanağına doğru yayılan bir kırmızılık olduğunu, suratında izler olduğunu ve saçlarının döküldüğünü anlamalısınız. Saçı çok dökülmüştü, saçının olduğu tarafı uzatıp kel olan tarafa doğru tarıyordu. Patetik.

"Öyleyse onu unut," dedim. "Daha güzel ciltli ve daha çok saçlı başka birini bul!"

"Başka birini istemiyorum," diye sızlandı. "Hiçbir şey anlamıyorsun."

Sadece artık ona daha fazla yalan söylemesini istemiyordu. Yataktayken onu sevdiğini söyleyip şu anda değil ama bir gün beraber olacaklarını söylemeyi bırakmasını istiyordu. Çocuklar anaokuluna giderken, ilkokula giderken, sonra liseye giderken karısına koşuyordu. Şimdiyse artık çocuklar üniversitedeydi ve o yeni bir aile kurmuştu, yine aynısı olacaktı. Neden hep onunla sevişip sonra da böyle bırakıp gidiyordu?

“Bazı erkekler eğer aşktan bahsediyorlarsa, ancak doğrulanabildikleri için,” diye dikkatini çektim, “kendilerini suçlu hissederek.”

Bunun hasta bir düşünce olduğunu söyledi, onu şok ettiğini düşündüm. Ona viagra vermesini söyledim, bakalım yine aynı şeyler olacak mıydı? İyi seks sahneye çıktığı zaman gerçek aşk konuşmaları bir yana bırakılır. Şaka yaptığımı düşündü ama yapmıyordum. Nefes aldı, yutkundu. Anlayışla karşılaşamazdı. Onun hayatını mahvetmişti, onu istediği zaman almış, istediği zaman bırakmıştı. Yakında kendini aşığalık hissedecekti, kaçak taksi sürücülerine kadar düşebilirdi. Mızımız, zayıf ve aşırı duygusal derecede mazoist davrandığı için kendini hor gördü, ben bunlara katlanmanın yıldızıydim. İlişkilerini bitirmek için, istediği kadar gelebileceğini, ama eğer ona dokunmaktan mahrum olduğunu söylemek için Alistair’le Skype’ta konuşacaktı.

“Mira,” dedim, “sakinleş. Uyku hapım var, istersen alabilirsin. Gece yarısı oldu.”

Ama çoktan dizüstü bilgisayarını açmıştı, şeytan ayrıntıda gizlidir. Hâkim’in yedek baterisini alıp kablolu bağlantı bulmuştu, biraz zayıftı, atmosferdeki basınç yüzünden herhalde! Alistair’le Skype bağlantısı yaptı. Skype simgesi gözükte, zil çaldı, bağlantı açıldı, kamera açıldı. Birkaç saniye sonra bir adamın eko yapan sesi duyuldu, bağlantı kesilirken temizlik işçisinin önemi arttı. “Çeneni kapa. Gece yarısı!” Ama birkaç saniye önce, bağlantı gitmeden sanırım Alistair’in ofisini gördüm: arka planda büyük bir pencere, baş kısmı rugan olan deri koltuk ve bir kahve fincanı editör masası olduğu anlaşılan bir masanın üzerinde duruyordu. “Sadece onu görmek,” dedi

Mira, “kalbimi yerinden fırlatacak. Her gittiği işyerine, her ofise o koltuğu götürdü. Bekâretimi onda kaybettim. Onu benim yüzümden her yere beraberinde taşıdı, çünkü o benim.”

“Hayır, koltuk rahat olduğu için gittiği her yere götürdü, çünkü o batıl inançlı bir dugusal ve yıllar önce olmuş bu olayı unutmuş,” diye düşündüm ama söylenecek bundan daha iyi şeyler biliyordum.

“Onu bu koltukta yücelttim, sayısını bile bilmiyorum: kafasını yasladığı kısımdaki işareti görüyor musun?” umutsuzdu.

Mira bağlantıyı kapattı ve başka bir numara çevirmeye başladı.

“Mira ne yapıyorsun?”

“Skype’tan Ailstair’in evini arıyorum.”

“Mira yapma. Gözyaşıyla sonuçlanır.”

Dikkate almadı. Tekrar Skype simgesi: titrek ses. Tekrar bağlantı sağlandı. Bu sefer bir çocuk yüzü ekranı dolduruyordu. Üç yaşlarında küçük bir oğlan, ağlıyordu, burnunun etrafında sümük yoktu, uzaklaştı, pijamalarıylaıdı.

“Anneeee!” diye bağırdı. Huysuzdu ve hoş değildi. Babasının onu sevdiğini tahmin ettim.

“Bir kadın var.”

“Mark, sen misin? Ani bir cıyıklama geldi, annesi de oğlu gibi huysuzdu ama bu mikrofonlar da kötüydü. Bilgisayarı bırak. Hemen yatağına dön!” Ardından çocuğun yüzü ekrandan gitti ama yüksek sesli söylenmelerini duyabiliyorduk. Anne azarlamaları ve mırıldanmalarının karışımıydı, şimdi oldukça azalmıştı, uzaklaştıkça kayboldu. Bir başka sandalyeye bakıyorduk, plastik temiz, şeffaf cilayla parlatılmıştı, sadece bir de Alistaire acıdım. Nereye gelmişti? Belki de Mira haklıydı. İki

kere evlenmişti ve ikinci evlilik için yanlış kişiyi bulmuştu gerçek aşk arayışıyla. Baktık.

"Bu kadından nefret ediyorum," dedi Mira. "Alistair bu sese nasıl katlanabiliyor?"

Ardından ekranda bir kadın yüzü belirdi, kamera eciş bü-cüş gösteriyordu. Kocaman bir çene ve çılgınca uzaklaşan bir alın.

"Sensin değil mi?" diye çılgılık attı. "Seni k.ltak, seni yuva yıkan fah.şe! İğrenç muhabir. Eğer istediğin oysa alabilirsin! O b.kun teki, işe yaramaz biri. Onu dışarı attım. Ona söyle kilitleri değiştirdim. Bana böyle davranmamalıydı. İkiniz de ödeyeceksiniz..." Ardından mücevherli elleri öne doğru geldi ve ekran boşaldı. Cırtlaklık sona erdi.

Bir süre sessiz kaldık.

"İyi," dedim, "tam kitaplık. Onu terk etmiş. Sana geliyor."

Tuhaf olanı Mira'nın tamamen memnun gözükmemesiydi. "Sadece kulağıma eğilecek," dedi. "Son karısından ayrıldığın-da böyle olmuştu. Başka kimsenin istemediği bir kocanın ne anlamı var ki?"

Henüz hikâyenin başlarında Paulin'le Eleanor hakkındaki konuşmamız aklıma geldi, daha olayların nasıl sonuçlanacağını bilmiyorduk, k.ltak cadılar, sadece öteki kadınların erkeklerini isterler, bir kere onları çaldılar mı sıradakine geçerler, demiştik! Keşke hatırlamasaydım, çünkü belki de Mira da onlardan biriydi. Başkalarının artıkalarını toplayan, tabaktaki en istenen parçayı çalıp sonra onu tüküren, artık olduğu konusunda şikâyet eden biri!

Mira gitti. Uyuyamadım. Uyku hapi almak istemiyordum. Uyanık olmaktan hoşlandım, günden kaçışımdan zevk alı-

ken, Mira günaha batıyordu. Dünyayı kurtarmak, hayalet ihtimalleri, tek kalmış çoraplar ve daha niceleri... Pencerede hareket eden sarı bir figür gördüğümü sandım. Eleanor'un kabanındaki çiçekler olabilir miydi? Ama hepsi geçmişti. Tekrar baktım. Bir şey yoktu. Yeterince gerçek bir ses duydum. Biri kapımı çalıyordu. Gelen Mortgage Komisyoncusu'ydu.

Londra'ya gidip kediyi bulmuştu, hâlâ hayattaymış, Shiva'yı rahatsız edip onu kurtarmış. Beslemişler, yastığın üzerine koymuşlar. O da Elstree'den özel bir uçak kiralayıp spa merkezinden iki mil uzaklıktaki RAF-Crosby-On-Eden'a gelmiş, arada kalan yolu da yürümüş işte, buradaymış. Gazeteciler etkili olduklarını düşünebilirler ama bu insanlara ev sağlamakla kıyaslanamaz. Yorgun olduğunu ve huzur içinde yatacağını söyledi, iyi geceler dileyip kapıyı kapatarak ayrıldı. Çok geçmeden tekrar kapım çalındı. Kalkıp açtım. Gelen üvey anneydi.

"Hikâyemi okuyacağını söylemiştin," diyerek hikâyesini verdi, deneme baskısıydı, sert kapaklı değildi. Adı *Ayak İzi Hayallerimdeki Ayak İzi*. Pembe ve altın sarısı hoş bir yazıyla *Yazan Janice Clarence*. Ona kendinle ilgili kitap yazıyor olsan bile, isimleri değiştirmesi gerektiğini söylemeyi unutmuşlar çünkü eğer isimler değişmezse insanlar dava açabilir. Üvey kızı Eliza'nın onun kitap bastırmasını durdurmaya çalışmasına hiç şaşırmadım. Psikanaliste yeni bir arketipin doğduğunu hatırlatmayı düşündüm: geçmiş zamanın peri gibi prenseslerinin, kibar krallarının yanına artık bir de genel istek üzerine, kızgın bir üvey çocuk gelmişti.

Unutmuşum, yeni yıl gecesi idi. Janice aşağıya gidip kutlamalara katılmıştı, ben odamda oturup onun hikâyesini oku-

yordum Yeni yıl gecelerinden hiç hoşlanmam. Saat tik tak çalışır, gece yarısı gelir, sarhoşlardan başka hiçbir şey değişmez. İnsanlar sarhoşluktan duygusallaşır, elele tutuşup *Auld Lang Syne*’i söylerler; bana göre bu sadece utanç verici. Onları kendi hallerine bıraktım.

Ayak İzleri, Hayallerimdeki Ayak İzleri

Dokuz yaşından itibaren Janice, mükemmel aşkı hayal ediyordu. Kafasında net bir erkek portresi vardı. Yaralı bir kahraman portresi: *Yalnız ve Cesur*'daki Kirk Douglas. Zamanı olmayan bir adamdı! Modern çağlarda bir kovboy, trajik, romantik ve yanlış anlama. Uzun boylu, yakışıklı, çukur bir çenesi ve büyük, ince dudaklarıyla kısık, anlamlı gözleri vardı. Annesi onu, Janice dokuz yaşındayken o filmi izlemeye götürmüştü. Filmde Kirk, bir kaçağı arkadaşına sadık kalmak için kendini feda eden Walter Matthau tarafından üzgün bir sona doğru sürüklenen, kibar, dürüst, anlayan ve hayran olunan birini oynuyordu.

"Polis babama benziyor," demişti annesine dışarı çıktıklarında.

"Sana katılıyorum," demişti annesi. "Baban doğuştan dağınık gözüktüyordu."

"Ben kovboy gibi bir adamla evleneceğim," demişti Janice, "ve sonsuza kadar mutlu mesut yaşayacağız."

"Daha kötüsünü yapabilirsin," dedi annesi, ama 70'li yıllardı. "Tabii ki istemediğin biriyle evlenmek zorunda değilsin, evliliğin ötesinde seni bir doktor, mühendisle mutlu ev hayatı olan biri olarak görmek istiyorum," diye ekledi. Janice, evet evet dedi ama çoktan romantik bir rüyada kaybolmuştu: Kirk Douglas'ı mutlu edecekti. Onu kaderinden kurtaracaktı. Asla

kendsinin Kirk Douglas'a sahip olamayacağını fark etti, aynı jenerasyondan olmadığını, değillerdi. Ama onun gibi birisi karşısına çıkacaktı. Bundan emindi. Janice için her şey yolunda gidiyordu. Konu aşk ve evliliğe gelince de böyle gideceğine emindi.

Evlenmek istiyordu, arkadaşları asla evlenmek istemediklerini, tüm erkeklerin bencil hayvanlar olduklarını, kızların onlarsız daha iyi idare edebileceklerini söylediklerinde, cesurca onlara karşı koyup hayır diyordu. Bir adamla sonsuza kadar aynı yatağı paylaşma fikri onu heyecanlandırıyordu. Sürekli beraber olacağı, hayatı el ele yaşayacağı sevdiği bir adam olması ona hoş, cesur ve romantik geliyordu. Anne babası birbirlerini çok sevip koca bir yatağı paylaşıyorlardı. O ise kendisini küçük yatağında yalnız hissediyordu.

Küçükken, Paul ve Alice'in tek kızlarının karşılaştığı tek problem annesiyle babasının yanına yatmak istemesiydi. Karyolasında tek başına durmak istemiyordu. Kendini onlara olan sevgisi ve inancı sayesinde güvenli hissediyordu ama onlar bu sevgiyi ve inancı geri çevirmişlerdi.

Janice hoş, akıllı, güzel ve popülerdi, netbolda çok iyiydi. Saygı değer, eğlenceli, asla yalan söylemez ve başı sıkışan herkese koşardı. Peri gibi vaftiz anneleri onun vaftiz töreni için toplanmışlardı, hayata daha iyi bir başlangıç düşünülemezdi. Oğlanlar küçük yaşlarından itibaren onunla ilgileniyorlardı, ama sadece çiçek verebiliyorlardı, onlardan hoşlanıyordu, onlara "Hayır, arkadaş kalalım," derken bile onlarla iyi geçiniyordu. Onlar da hiç yoktan iyidir diyerek bu durumu kabulleniyorlardı. Çukur çeneli, babasının hayran olabileceği bir adam arıyordu. Bir gün parlak zırhı içinde bir şövalye çıkage-

lecekti ve onu, hoş bir evi, ilginç bir mesleği ve altı çocuğunun olacağı, hayatının bir sonraki evresine taşıyacaktı.

On altı yaşındayken oldukça endişe verici bir şey oldu. Janice hafta sonları bir sanat galerisinde çalışıyordu. Galerinin sahibi kırklı yaşlarındaydı, sakalı vardı, sandalet giyiyor ve şiir yazıyordu. Janice, ailesine ilişkiye başlamak üzere olduklarını söyledi. Çift olmaya karar vermişlerdi. Janice'in orada o adamla çalışması yasaklandı. Janice, adamın iyi özelliklerini saydı, ailesiyle tartıştı: hassastı, anlayışlıydı, zekiydi, aşkın yaşı olmazdı. Aşk? Daha önce bundan hiç bahsedilmemişti. Katılığını sürdürdü ailesi. Israr etmiş, karşı çıkmış ama babası o p.ç kurusunu özel dedektiflere takip ettirmiş. Evliymiş ama karısı onu onlu yaşlardaki kızına çok aşırı düşkün olduğu için terk etmiş, hiçbir sorun çıkmamış.

"Hepsini biliyorum," demiş Janice onu savunarak. "Sadece avukatın daha çok nafaka koparmak için yaptığı bir hileymiş."

Ama şimdi gün ışığına çıkarılmıştı, Janice'i duyguları sarsıyordu. İşi bıraktı, onun yerine kafe National Gallery'de garson olarak çalıştı. Bir iki ay sonra kafe kapandı, artık para getirmiyordu. Hepsini güzelce atlattıktan sonra Paul, dedektif dosyalarını Alice'e gösterdi. Alice, fotoğrafları iyice inceledi. "Hımın, yakışıklıymış," dedi. "P.ç. Bana kimi hatırlatıyor? Buldum, Kirk Douglas. Gamzeli çeneli, ince dudaklı ve anlamlı gülüşü olan o yıldızı. Senin tam tersin. Sen daha çok buruşuk çenenle ve dinlenirken gülen ağzınla Walter Matthau'ya benziyorsun. Janice'i götürdüğüm o filmin adı neydi? *Yalnız ve Cesur mu?*" Ama artık onu düşünmüyor.

Paul antika işinde iyi ilerlemişti. Bond Sokağı'nda iyi bir

dikkânı vardı, hem içeride hem dışarıda en iyilere, en zenginlere satış yapıyordu, ticaret dünyasını yönetenlerin, ucuza alıp tanımadıklarına pahalıya satanların alışkın olmadığı dürüst bir adamdı. Tarihe, güzel ve eski her şeye, eski zamanların zanaatkârlarına ilgisi çoktu. Onların tahta ve metal çalışmaları sadece bakarak ayırt edilebiliyordu bir şekilde, bunları paraya çevirme yeteneği vardı. Alice, tahta çerçevelerle insanların yemek odalarına asmaktan hoşlandıkları resimlerin yanında oturuyordu. Janice iyi bir soydan geliyordu ama bunun meyvelerini yiyemiyordu. İşinden, mesleğinden hoşlanıyordu ve ciddiye, oldukça dindardı ve işinde bir numaraydı.

Alice ve Janice'in *Yalnız ve Cesur*'u izlediği zaman, genç bir çift, Waldo James ve Josephine Cutler evlenmişti. Kirk Douglas gibi Waldo'nun da çenesinde ufak bir gamze vardı, geniş bir ağız, ince dudaklar ve kızların anlamlı bulduğu gözleri vardı. Oyuncuyla arasındaki fark çok belirgindi, bu Josephine'in onu seçmesindeki nedenlerden biriydi. Diğer bir nedeni daha zorlayıcıydı, hamile kalmıştı ve onu seviyordu, belki de adamın onu sevdiğinden daha çok. Evlendikten sonra çocuğunu düşürdüğünü söyledi, Waldo her zaman hamileliğin gerçek mi yoksa Josephine'in istediği şey mi olduğunu merak etmişti. Ama böyle düşünmek acımasızca ve aşağılıktı, Waldo ise acımasız ve aşağılık değildi. Saygıdeğer, adil ve dürüsttü.

Waldo ressamdı, iyi bir ressamdı, sanat okuluna gitmişti ve daha yüksek şeylerde gözü vardı. Jo güzeldi, biraz öfkeli, dengesiz ve çok konuşkandı, nörotik, benmerkezci ve açıkçası pek zeki değildi ama işinde iyiydi, resimleri restore ediyordu. Saçına çiçekler takıp iddialı etekler, dekolte bluzler giyiyordu ve kendinizi hissettiğiniz yaşta olduğunuza inandırıyorlardı. Jo

hemen bir bebek istiyordu ama dokuz yıl önce yapmışlardı. Bir kızları olmuştu, adını Eliza koydular. Kasım bebeğiydi, Akrep burcu.

Eliza doğduğunda Janice yirmi beş yaşındaydı ve hâlâ Kirk Douglas'a benzeyen buruşuk çeneli, ince dudaklı biri adam arıyordu. Eliza, Janice'in üvey kızı olacaktı. Pek de talihli bir ilişki olmayacaktı bu. Eliza babasını çok seviyordu ama annesini sevmiyordu: Akrepler nefret ettiklerinde büyük bir kinle nefret ederler, sevdiklerindeyse büyük bir tutku ve sağlam bir kararlılıkla severlerdi. Çoğu küçük çocuk öz anne babalarıyla oturdukları bir eve doğacak kadar şanslılardır. Büyürken anneye baba arasında gider gelir, önce birine, sonra diğerine yapışırlar. Önce sadece anne vardır; anne, anne, anne, senden hoşlanmıyorum baba, uzaklaş. Sonra hep baba, baba, baba olur, sen uzaklaş anne. Bu normaldir. Eliza'da her zaman baba, baba, baba olmuştu, seni seviyorum, anne sen git, senden nefret ediyorum. Bu durum biraz alışılmadıktı ve annesini kahrediyordu, ama onun çocuğunu daha da çok sevmesini sağlıyordu, kendisini sevmeyenleri sevmek onun doğasında vardı.

Eliza, tek dişli doğmuştu ve annesinin göğsünü o kadar kötü ısıırıyordu ki onu biberonla beslemek zorunda kalmıştı. Küçük kollarını babası için açıyordu ama asla bunu annesi için yapmıyordu. Çok ağlıyordu ve ancak babasının yanında rahat ediyordu. Mağazalarda huysuzluk yapıyordu, bir kere babası annesinin nasıl çocuk idare edileceğini bilmediğini söylemişti. Sesini alçaltmak yükseltmekten daha iyiydi. Eğer çocuğa bağırırsanız çok o da size bağırır. Böylece Eliza, ebeveynleri arasında bir açıklık olduğunu hissetti ve sadece babasının ya-

tıstırabileceği daha da çok aksilik yaptı.

Eliza annesiyle babasının arasındaki seks havasını sanki anlıyor gibiydi ve kâbus yüzünden çılgık atarak odalarına girmek ve aralarında yatmayı istemek için doğru zamanı seçiyordu. Bu durumda seks rafa kalkıyordu. Bazen Jo, Eliza'nın gözlerindeki gizli tatmin oluş gülüşünü görüyordu, dilini çıkarıp hemen geri alıyordu, zaman zaman annesiyle babası bunun nedenini bulmak için konuşurken Jo bu konuda Waldo'ya bir şey söyleyecek olduğunda, Waldo dinlemek istemiyordu. Eliza onun kıymetlisiydi, babasının kızıydı. Annesi kızı tarafından seilmemenin baskısıyla yaşlanırken, Eliza ne zaman isterse kucağına oturup onu sevebiliyordu. Eliza on yaşındayken Jo'nun saçları beyazlamıştı, Eliza onları göstermekten çok hoşlanıyordu.

"Bak baba, annemin kafasında beyaz saçlar var! Gördün mü? Çenesinin altında da biraz tüyleri çıkmış. Kadınların sakalı olur mu?"

"Beni sevmiyor," diye söylenmiş Jo, Waldo'ya. "Sadece seni seviyor."

"Tabii ki seni de seviyor!" dedi sadık bir şekilde Jo'dan hoşlansa ve onu önemseseydi de onu asla tam olarak kitaplarda anlatılanlar gibi büyük bir tutkuyla sevmemişti, Eliza'nın nereden geldiğini anlayabiliyordu. Jo, süslemeleri seven bir kişiydi ve saçındaki çiçekler çok güzeldi, ama genelde boştu ve her zaman Waldo'nun sevgisiyle ilgili güvence vermesine ihtiyaç duyuyordu, o ne kadar sorarsa Waldo'nun sevgisi o kadar azalıyordu. O ciddi bir ressamdı, ilişkinin şeklini ve içeriğini anlıyordu, galerisi daha çok resim istedikçe daha çok partilere davet ediliyordu. Ne kadar popüler olunursa o kadar kötü

ressam olunacağından kuşkulandı ve bu konuda endişelendi ama bu konuda hiç Jo'yla tartışmadı çünkü neden bahsettiği hakkında bir fikri olmazdı.

"Aptal, yaşlı, eski kafalı," derdi sevgiyle. "Resimlerinden hoşlanıyorlar, onları alıyorlar, bunda ne sorun var? Her neyse, hayatım, bana göre sen dünyadaki en iyi ressamsın! Hadi bunu kutlamak için bir cin daha içelim!" Jo içerdi, Waldo içmezdi. Alkolik değildi ama bazen Eliza'yla uğraşıp problemlerini çözmesinin tek yolu sek içmekmiş gibi gelirdi. Partilerde çok içerdi ve Waldo'yu utandırırıldı.

Notting Hill'de konforlu geniş bir evde yaşıyorlardı, çok gösterişli ya da azametli değildi ama sonradan milyonlar değerinde olacaktı, rahattı ve Jo sevmişti, hayatından memnundu, ama yemekli partiler vermek istemiyordu, Waldo'nun arkadaşlarını kendini beğenmiş buluyordu ve bu durum içtiği zamanlarda kıkırdamasına yol açıyordu.

"Eliza derslerinde başarılıydı, hırslıydı, tam olarak popüler değildi ama etrafında daima onun düşmanı olmaktansa, arkadaş olarak kendini daha güvende hissedeceği birileri olurdu. Yarı yoldan dönmek yoktu. Hokey takımının kaptanıydı ve rakiplerinin bilekleri her zaman çürük içinde kalırdı. Eğer yeterince hızlı koşmazlarsa ya da yeterince gol atmazlarsa bazen kendi takımındakilerinde.

On bir yaşındayken diğer kızların kilitli dolaplarından eşyalar çaldığı ortaya çıkınca okul, bu problemin kötü anne-kız ilişkilerinden kaynaklandığını düşünerek çocuğun terapiste götürülmesini önermişti. Antremanların birinde annesinin nefesi içki kokuyormuş ve aklaşan saçlarındaki çiçeklerin sık sık ters oluşu onları rahatsız ediyormuş. Sanatsal bir aileydiler, bu

hoşlarına gidiyordu, yaratıcılık okul bakışına da yansıyor, aynı Eliza'daki gibi. Böylece Jo'nun alkolik, çocuğunu önemsemeyen anne olarak hak edilmemiş ünü her yere yayılmış.

Eğer Eliza sınıfta uyuyakalırsa ki sabahın erken saatlerine kadar internette sohbet odalarına takılmaya başladığından beri sık sık bunu yapıyordu, annesi ve babası tarafından bilinmeyen bir gerçektir bu, bahane olarak annesinin geç saatlere kadar dışarıda olduğunu ve eve bir amcayla beraber geldiğini, endişelenmekten uyuyamadığını söylüyordu ya da annesinin asla kahvaltı hazırlamak için uyanmadığını. Aslında doğru olan tam tersiydi: Eliza annesinin kendisi için hazırladığı lezzetli ve iyi pişmiş omletleri kenara itip omlet şişmanlattığı için haşlanmış yumurta istiyordu. Jo'nun onu kıskandığını ve onu çirkinleştirmek için böyle yaptığını iddia ediyordu. Asla babasının duyacağı şekilde söylemezdi, Jo, Waldo'ya olanları anlatınca Waldo ondan şüphe ederdi ve bir tartışma çıkardı. Jo, Eliza'nın dudaklarındaki neşeli gülümsemeyi ve dil çıkardığını görürdü, bazen bu durum karşısında ağlamak isterdi, bazense ağlardı. Bir çocuğu sevmek ama onun sizi sevmediğini bilmek, felaket!

Eliza'nın matematik hariç bütün derslerde iyi olduğunu fark eden terapist de okul gibi problemin anne olabileceğini düşündü. Problemlili çocukların çoğunda ilk kaynak genellikle ailelerdir, kardeşlerinin kıskançlığı nedeniyle. Eliza tek çocuk olduğu için problem anne-babadan biriyle ilgili olabilirdi, yönelttikleri sorular karşısında problemin Eliza'nın annesini uzaklaştırıp babasını kendisine alması olduğu ortaya çıkmış. Hırsızlıkları babasını çalma girişimleriymiş. Terapist ebeveynleri çağırmış. Terapist Eliza'nın problemlerinin kaynağının ço-

cukluğunda birden memeden kesilmesine bağlamış: Jo ısrar etmeliymiş.

“Ama beni ısıırıyordu!” diye haykırmış zavallı Jo, ama terapist emzirme fanatığıymış ve Jo’nun daha az eleştirel, daha çok destekleyici olarak geçmişin eksikliğini gidermesini önermiş, o zaman belki hırsızlığın duracağını söylemiş.

Eliza, adet olduğu üzere gizlice ebeveynlerinin yazışmalarını talan etmiş ve raporları alıp annesini daha çok suçlamış.

“Neden beni emzirmedi?” diye sormuş. “Sütünü annelerinden emen bebekler okulda daha iyi sonuçlar alıyorlar ve asla şişmanlamıyorlar.”

“Ama bütün sınavlarını geçtin ve hiç de şişman değilsin,” diye yanıtlıyormuş annesi yumuşakça.

“Hiç önemsemedin değil mi! Eğer beni sevmeyeceksen neden doğurdun? Eğer beni emzirirsen vücudun bozulur, sarkar diye düşündün değil mi, senin nasıl olduğunu biliyorum.”

Hırsızlık durmamıştı ama Eliza’nın diğerlerini suçlama yeteneği gelişmişti, ne yaparsa yapsın asla yakalanmıyordu. Başka bir kız, Eliza’nın özel olarak sevmediklerinden biri, onun yerine kovulmuştu.

Eliza on iki yaşındayken, Janice otuz üçtü ve hâlâ Bay Doğru’nun karşısına çıkmasını bekliyordu. Tanımadığı kırk sekiz yaşındaki Bay Hemen Hemen Doğru Yolun aşağısında Jo’yla yaşıyordu ve Janice’in babasını gayet iyi tanıyordu. Bera- ber televizyon programlarına çıkmışlardı. Resimlerin değerini bilen Paul; ressam olmanın ne demek olduğunu bilen Waldo. Jo bir çocuk daha yapmak istemişti ama asla gerçekleşmedi, aslında o kadar da üzülmemişti. Waldo’ya sıkı sıkıya yapıştığının farkındaydı. Waldo, onun yoldaşlığındaysa Eliza’ninkini

tercih ederdi. Hatta bir defasında Eliza'yı sinemaya götürmüş, Jo'yu açıkça bırakmıştı. Bir "sanat film"ine gitmişlerdi: Jo'nun o filminden nefret edeceğini biliyordu. Jo fırçasını temizlemesini isterdi ama Eliza çoktan onları temizlemişti. Eliza güzelleşerek büyüyordu, Jo ise gittikçe yaşılanıyordu. Arkadaşları kızlarını alıp alışverişe gidip eğleniyorlardı. Eliza eğlence insanı değildi, en azından ennesiyle eğlenmezdi. Herkesin zannettiği gibi onun hatası olabilir miydi, emzirmeyi kestiği için olabilir miydi? Kesinlikle, hayır! İnsanların doğuştan *iyi olmaması* mümkün değil miydi?

Eliza sosyal etkinliklerde Jo'nun yerini aldı.

"Gerçekten gitmek istemiyorsun, değil mi hayatım?" diye sordu Waldo, Jo'ya

"Sosyalleşmeyi öğrenmesi Eliza için iyi." Ama öğrenmiyordu, ne olduğunu anlayabiliyordu. Bazen üç kişilik bilet oluyordu, o zaman Jo da onlara katılıyordu.

"Dünkü kadının babama nasıl baktığını gördün mü?" diye sordu Eliza.

"Gördüğümü söyleyemem," dedi, söylenenin gerçek olup olmadığını anlayamayan Jo. Waldo, Royal Academy için seçilmişti. Kadınlar kendini onun kollarına attılar. Neredeyse ünlü olmuştu: dahi, gerçek bir ressam olarak tanıtılmıştı. Zengin değildi çünkü insanların onun ne görmesini beklediklerini değil, kendi gördüğünü çiziyordu. Ama bütünselliğiyle ünlüydü.

"Ve de babamın ona bakışını! Vov!"

"Baban hakkında böyle konuşma."

"O bir erkek. Odun parçası değil. Siz artık o işi yapmıyorsunuz, öyle değil mi? Hem sanırım sen ondan yaşlısın. Yakında elli olacaksın. Diğer annelerden çok daha yaşlısın. Sence o

kadınla bir ilişkisi var mıdır?"

"Saçmalama Eliza, bilmediğin konular hakkında çok konuşma."

"Anne, yirmi birinci yüzyıldayız, ben de on iki yaşımdayım. Köpeğin oturduğu eski fasulye torbası gibi gözükmeye doğru ilerliyorsun. Sarışın ya da öyle bir şeyler olamaz mısın?"

Bu arada Janice'in radyoda hem muhabirlikte hem de yönetim kademelerinde iyi bir kariyeri vardı. Bir televizyon kuruluşuna geçmesi teklif edilmiş ama insanların görüntüyle değil sesleriyle çalıştıkları daha sakın kuruluşu tercih etmiş. Programlara başlamış. Bunun için doğuştan gelen bir yeteneği varmış. Bu işten iyi para kazanmış, hisse senedi almış, biriktirmiş, daire almış, çıktığı iyi arkadaşları varmış ama bir süre sonra onları kibarca geri çeviriyormuş. Eğer çok ısrar ederlerse, yüzlerini hafızasına kazımış. Kişisel bir şey yoktu. Sadece hayallerinin erkeği, çenesi çukurlu adam değillerdi o kadar. Meslektaşları kabuklarından çıkmıştı, evlenmişlerdi, çocukları olmuştu ama Janice'te bunların hiçbiri yoktu. Alice, torunları için endişelenmeye başlamıştı.

"Daha çok zaman var," dedi Janice. Anamlı gözleri olan adam gelmemişti. Gördüğünde kim olduğunu anlayacaktı.

"Ya torunlarım?" diye sordu Alice. "İş işten geçecek."

Janice, internet buluşmalarına, çöpçatan olaylarına bile mecbur bırakılmış, ama buraltıcıymış ve bırakmış. Teoride iyi olan erkekler iş yüz yüze görüşmeye gelince sizin için hiçten farklısız oluyormuş.

"Aşırı seçicisin," dedi Alice.

"Kızı rahat bırak," dedi Paul. "Daha çok zamanı var." Janice'in başka biriyle evlenecek olması onu oldukça rahatsız

ediyordu. Şimdi antik mobilyalar arıyodu asaleti için: Windsor Şatosu'nun halkın görüşüne açılması için döşenecekti, *Kraliyetin 500. yılı: Bir Avrupa Perspektifi*. O ve Alice kendilerine görkemli bir ev yapmışlar. Waldo ve Jo ile olan arkadaşlığı yakkınlaştı. Waldo'nun ilişkileri olduğunu biliyordu. Ressamlar aile adamı olarak tanınmazlardı, karısı da ellilerindeydi ve saçındaki çiçekleri bir adamı eve bağlamaya yetmiyordu. Janice ve Waldo hâlâ tanışmamıştı.

Böylece sonunda Royal Akademisi yemeğine gelmiştik. En önemli masada asil, çok havalıydı. Jo gitmek istemişti, bu nedenle Waldo üç bilet istemişti, rezervasyon yaptırmadan. Paul ve Alice de üçüncü bileti Janice için almışlardı. İki adam da, Paul ve Waldo, televizyon karakterleri sayıldığı için ayrıcalıkları vardı. Waldo, Janice'in yanına oturmuştu: uzun bir elbise giyen Jo ise çaprazına. Çok içmişti, saçındaki pembe saten gül kulağına düşüyordu.

Onun aksine Janice'se ağırbaşlı ve kibar bir şekilde oturuyordu, güzel ve ilginç şeylerden konuşuyordu. Yeni bir radyo topluluğu kurduğu Laos'tan yeni dönmüştü. Işık Waldo'nun çenesine çarpmıştı. Hafif çukur vardı çenesinde, dudakları inceydi, ve gözleri anlamlı bakıyordu: Ona âşık oldu. Kirk Douglas'ı mı hatırlamıştı? Hayır, sonunda hayallerindeki adam tekrar gün yüzüne çıkmıştı.

Waldo Janice'in hayatında gördüğü en güzel en çekici kadını olduğunu düşündü. Karşısında oturan Jo'ya baktı. Onun için üzülmüştü ama başka seçeneği yoktu. Janice'i kendisinin yapacaktı. Eliza'ya baktı belki de çok şımartmışızdır, burnu kalkık ve Jo iyi annelik yapamadı diye düşündü. Sevimli zeki, düşünceli Janice, bir çocukta eksik kalan, annesinden hiç gör-

mediği duygusal boşluğu doldurabilirdi. Jo'dan ayrılması Eliza'nın iyiliği içindi, Jo'nun bunu anlayışla karşılayacağından emindi. Hiçbir zaman tam olarak birbirlerine uygun olmamışlardı, Jo onu evlenmesi için kandırmıştı en başta. Artık gerçek bir karısı olmalıydı, doğru dürüst bir eşi. Waldo'nun eli, ressamın eli, birçok insana o kadar çok haz vermişti ki Janice'in elini tuttu ve Janice o heyecanı hissetti ve devam etmesine izin verdi. Bu dokunuşla kaderin çarkına girmişti Janice. Bir anda ikisinin de hayatı değişti. Kuşkusuz böyle olması gerekiyordu. Beyaz şövalye tepede dörtnala koşturuyordu, böyleyken böyle. Zamanını almıştı ama şimdi buradaydı. Venus 9. eve ulaşmıştı.

Ona kartını verdi. Eliza, babasının bir sandalye yanında oturuyordu, birden bedenini bir ürpertinin kapladığını hissetti. Sonunda annesini yenmişti: sıkıcı bir k.ltak, koca göğüslü ve koca popolu bir k.ltak tarafından ikinci plana itilmeyecekti. Eliza anoreksiğin eşiğindeydi: annesinden nefret eden kızların problemi kendilerinden de nefret etmeleridir. Tabağındaki salataları itip babasının ona eğilip sert ama şefkatli bir sesle "Eliza, YE!" demesini bekledi ama demedi. K.ltakla çok meşguldü.

Jo fark etmedi, yanındaki adamla cilveleşiyordu, bir yandan da tabağındaki etini çatal bıçakla kesiyordu. Çok çekici biri olduğunu düşündü. Kafasındaki çiçeklerden biri adamın tabağına düştü. Beraberce çıkardılar. Adam, Kont Sakovski, buralı değildi, İngilizlerin tuhaf olduğunu düşünüyordu ama bu deli dolu, dağınık, nerede nasıl davranacağını bilemeyen, muhtemelen mutsuz olan bu kadından hoşlanmıştı. Belki kimsenin değildir ve onun olabilir diye düşündü.

Alice ve Paul, kızları ve Waldo arasındaki bakışmaları görüp dertlenerek ve şaşkınlık içinde birbirlerine döndüler. Ama Alice aniden torunlarını düşündü, soyaçekim iyi olacaktı. Karısına ve kızına acıdı ama eğer bu işleri bu kadar geçte bıraktığınız zaman geçmişinin engeline takılmayan birini bulmak pek muhtemel değildir. Paul, Waldo için kaybetmeye katlanabilirim diye düşündü. Walter Matthau'nun uzun yıllar önce *Yalnız ve Cesur*'da Kirk Douglas'a duyduğu gibi o da Waldo'ya saygı duyuyordu. Waldo'nun evliliği açıkça bitmek üzereydi. Çocukları da sevimli gözüküyordu.

Biraz daha şarap dökülmüştü. Janice çakırkeyif olduğunu hissetti. Bazen sosyal etkinlikler yeni hikâyeler çıksın diye Tanrılar tarafından ayarlanırmış gibi gözüküyordu. Karakterleri farklı ve umulmadık yönlere giderler. Ortaklıkların kurulup bozulduğu, aşk ilişkilerinin başlayıp bittiği, çocukların akıl erdirdiği, işlerin bulunup kaybedildiği partilerdi bunlar. Royal Akademisi'ndeki yemek de bunlardan biriydi.

Yemekten sonra kahveler resim odalarında servis edildi ve konuklar Waldo'nun üç resminin de asılı olduğu Yaz Sergisi'ni dolaşabilirlerdi. Duvarları yaptırdığı firma ülkedeki en iyi firma değildi ama o bir demokratı ve ünsüzlere de yardım etmek için böyle yapmıştı. Janice kendi resimlerini göstermesini istedi Waldo'dan, Waldo bunu yapmaktan mutluluk duydu. Jo, ilk kez Waldo'nun güzel genç kızı kolundan tutup etrafı gezdirmeye nasıl götürdüğünü görmüştü, birden ani bir öfkeyle doldu. Kont ona neden mutsuz olduğunu sordu, ona anlatabileceğini düşündü. Adam onu karanlık köşeye, büyük bir heykelin arkasına götürdü ve bazı mimari ayrıntılar onları gelip geçenlerden saklıyordu, elbisesinin bir kısmını açıp

daha az mutsuz olsun diye onu kucaklamıştı. Diğerleri kahve içerken onlar masaya dönüp kalan tatlı şarapları içmişlerdi. O anda çok eğleceli gözüküyordu.

Eliza, annesinin peşinden gitti, ileride onun alkolikliğiyle dalga geçmesi için iyi bir fırsattı! "Saçındaki çiçeğin zavallı adamın tabağına düştüğü günü hatırlıyor musun? Çok utanç vericisin!" Ama gördükleri karşısında şok olmuştu. Babasını bulmaya gitti, babası gelir gelmez ona gördüklerini anlattı ve onu olay yerine götürdü. Janice de gitti. Jo, kontun dirseği arkasından yukarı bakarken kendisine bakan asık yüzleri gördü.

"Kimse beni sevmiyor!" dedi. Korkarım ki Waldo'nun buna cevabı, "Hayır, sevmiyorlar!" olacaktı.

Waldo, Eliza'yı o gece için arkadaşlarının evine bıraktı ve Janice'in küçük dairesine gidip onun yatağında harika bir gece geçirdi, haklı ve suçsuz, ama yine de Jo'ya onu küçük düşürdüğü, utandırdığı ve ihanet ettiği için kızgındı.

Tabii ki Janice'in kararlılığı asla evli bir erkekle olmamaktı. Bunu yapan insanları hor görürdü. Ahlaksız, sarhoş, sefahate düşkün olan Jo tam bir eş sayılmazdı. Zavallı çocuğu! Eliza, ne güzel bir isim! Janice bunu ona yapmalıydı, annesinin açıkça asla veremediği sevgiyi ona vermeliydi. Janice'in kalbi kocamandı, herkese yetecek kadar sevgisi vardı. Şimdi beklediği yakışıklı, geniş ağızlı, ince dudaklı, çenesi gamzeli adam gelmişti, saçı belki bir kahramaninkinden biraz daha kalın ve seyrek, oldukça yaş farkı vardı ama aşk aşkı, değişim başladığı zaman durmazdı.

Paul ve Alice, kahvelerini içmeden ayrılmışlardı. "Bir şey olamaz," demişti Alice, Paul'e. "Karısı karşısında oturuyor,

kızı da birkaç sandalye yanda."

Ailenin gücünün kontrolü sağlayacağını düşünmüştü. Paul daha az etkilenmişti ailenin gücünden.

"Ah, hayır!" dedi. "Ondan sonra tamam olacak, ama kadında onu paketliyecek bir hal var. Kendi erkeğini istiyor, kendi yaşında ve geçmişinde, aile adamı değil. Başka bir ailenin adamı.

Ertesi sabah arayıp âşık olduğunu söylediğinde Janice'in ailesi alarına geçti.

"Ama bir karısı ve kızı var;" dedi Alice. "Ne yapıyorsun sen?"

"Karısı işe yaramaz," dedi Janice, "ve de s.rtüğün teki. Kızına da ben onun baktığından daha iyi bakarım."

"Üvey çocuklar zordur," dedi annesi

"Ama babasını sevdiğim gibi onu da seviyorum. O sevdiğim adamın kanı canı."

"Senden nefret edebilir," dedi Paul.

"Neden etsin ki?" diye sordu Janice. "Ben nefret dolu değilim ki! Eğer insanlara sevgi verirsiniz size geri döner. Zavallı küçük kızın baş etmesi gereken alkolik bir annesi vardı."

"Waldo, Eliza dersteyken ona bir mesaj attı ve onunla okuldan sonra görüşme ayarladı. Ona çok sevgili bir arkadaşıyla beraber yaşamaya başlayacağını söyledi, onu her şeyden çok sevdiğini asla unutmaması gerektiğini söyledi. Bir süre annesiyle yaşaması lazımdı ama işler yoluna girer girmez onu yanına alacaktı. Dünyadaki en iyi üvey anne onunki olacaktı.

"Anlıyorum," dedi Eliza, hoşnut bir şekilde. "Bunu unutmayacağım. Beni her şeyden daha fazla seviyorsun." Waldo kızının sesinde kinaye var mı yok mu fark etmemiştir.

Eve, sonra stüdyosuna gitti, resimlerinden bazılarını bıçak sapladı, bazılarını sadece tekmeledi ve yerden yere attı. Sonra babasına telefon edip annesinin delirdiğini ve onun stüdyosunu dağıttığını söyledi, ne yapmalıydı? Polis geldiğinde Jo, öyle bir şey yaptığını reddetti, her ne kadar boşanmak istese de Waldo dava açmayacağını söyledi. Neyse ki o anda stüdyoda olan resimler depo niyetine orada tutuluyordu, onlardan kurtulacaktı. Ama yine de sinir bozucuydu.

“Eliza,” dedi Jo, şoktan, öfkeden ve acıdan gözyaşları akar-ken. “Babanın resimlerine bunu yapabilecek bir kişi var, o da sensin.”

“Polisler öyle düşünmedi ama,” dedi Eliza. “Onlar sen yaptın zannettiler. Senin Alzheimer olma ihtimalini anlattım onlara. Ya da belki de yaptıklarını unutacak kadar çok içmiş-tin. Benim okul notlarımda senin alkoliklik olmandan şüphelendikleri yazıyor.”

Jo, saçındaki çiçekleri yolup öfkeden, şoktan ve acıdan ağ-larken tekrar taktı. Pek hatırlayamıyordu, doğru. Beyin hücre-leri dağılıp dağılıp tekrar toplanıyormuş gibiydi. Gözlerini ka-pattığında zigzaglar görüyordu. Kont iletişimi sürdürmemişti. Çok az insan sürdürüyordu. Herkes Waldo’nun tarafındaydı. O ünlüydü, Janice’ten de hoşlanmıştı insanlar, ama yeterince değil. Eliza bir an için gerçekten hoş davrandı ve annesine bir bardak çay getirdi, içine sakinleştirici atmıştı.

Paul ve Alice neler olup bittiğini anlamak için kızları-nı ziyarete gittiklerinde buz dolabını Janice için temizleyen Waldo’yu mutfakta buldular. Janice meşguldü, akşamın geç saatlerine kadar ofiste kalmayı, çeşitli hayır işlerini, hareketli ve sosyalleştiği tam zamanlı bir işte çalışıyordu. Eğer bir hatası

varsa o da hazır yiyecekler alıp mikrodalga fırında hazırlayıp yemesiydi. Waldo'ysa ev yemeklerine alışkındı.

"Kızını çalışıyorum," dedi Paul'e. Paul'ün hoşuna gitmişti, gerçekten dürüsttü, ama çok açıktı. En azından önceden verilmiş görevi doğruluyordu ve takım lideriydi. Janice güvende olacak diye düşündü.

"Sana güzel torunlar vereceğiz," dedi Waldo Alice'e. "Tam zamanında."

Alice'in ikna olması biraz daha zordu.

"Eminim," dedi. "Ama senin zaten bir karın ve çocuğun var."

"Boşanma davası açtım, eski karım olması çok yakın," dedi. "Çocuğun vesayeti için dava açacağım."

"Ama mahkemeler genelde anneyi tutar," dedi Alice.

"Bu durumda hiç zannetmiyorum," dedi Waldo. "Eliza on beş yaşında. Kendi kararını kendi verecektir."

"Endişelenmeyi bırak," dedi Janice. "Ne yaptığımı biliyorum. Biliyorum arada biraz yaş farkı var ama o gerçek yaşından daha genç, bense daha yaşlıyım." İkisi de Janice'in hami-leliğini biliyorlardı ama hiçbiri bahsetmedi bu konudan.

"Jo'ya ne oldu?"

Evliyken oturdukları evde o oturabilir," dedi Janice gururlu bir şekilde. "Bu konuda cimri olmayacağız."

Waldo'nun bu konuda biraz şüpheleri olsa da bunu dile getirmemişti. Stüdyosu ne olacaktı. Kuzey ışığı önemliydi. Ya Jo orada sevgililerini eğlendirirse? Onun çok geniş bir yere ihtiyacı yoktu. Eliza kendisiyle kalabilirdi, o ve Janice gerçek bir aile kurarlardı, hak edilmiş gerçek bir aile evi. Ama bu konuları şimdi gündeme getirmenin gereği yoktu. Şimdilik Janice'le

yaşamak bir keyifliydi. Siparişleri tamamlamasına daha zaman vardı, iyice dinlenebilirdi. Janice o sıralar evden çalışıyordu, birbirlerine ayıracak bol bol vakitleri vardı.

Janice'in ailesi için bu durum tam olarak tatmin edici olmasa da o kadar kötü de değildi, Waldo ve Janice çok mutlulardı. Jo'yu pek düşünmüyorlardı.

Tabii ki sorun vardı. Jo'nun annesi iyi bir avukat tutmuştu. Jo'ya kalacak neredeyse tüm mirası götürebilirdi bir şekilde ya da bütün parası gidebilirdi. Waldo, o kadar fakir olmasına rağmen iyi yaşamıştı. Jo intihar etmekle tehdit etti, Janice kendini acımasız düşünceler içinde buldu, keşke etse! Ama midesi vaktinde yıkanmıştı.

Waldo'nun Jo'yla oturdukları evi geri almaya çalışması ortaya çıktığında Janice itiraz etmemişti. Waldo inat yapmıştı, kendi şövaesini istiyordu. Etrafında alıştığı şeylere ihtiyacı vardı. O stüdyoyu düzeltmek için yirmi yılını vermişti. Sanatçı gözü vardı onda, doğruluğun ve çevresindekilerin ciddi bir bilinci vardı. Jo'nun asla iyi bir zevki olmamıştı. Eliza onun sadece gelip babasıyla beraber yaşadığını, ayak uydurduğunu söylemişti. Bu arada hâlâ Jo ile yaşamaya devam ediyordu.

Eliza'nın anoreksiyası ilerlemişti. Her ne kadar sadece basıkıyla da olsa yasemin çayı içtiği ve sonradan kadınlar tuvaletinde çıkardığı ki Waldo bunu fark etmiyordu, leziz sandviçlerin arasındaki salamları yediği Savoy'da babasıyla çay için buluşsa da Janice'in evine gelmeyi reddediyordu.

Janice, bu gezilerin dışında buldu kendini. Hâlâ Eliza'yla tanışmamıştı. Waldo daha zamanı olmadığını söylüyordu. Böyle şeyler alıştırma alıştırma yapılmalıydı. Akademideki yemekteki utanç verici, berbat boynuzlama olayından sonra

Jo'yu kesin ve ciddi bir şekilde sevmiyordu, ondan hoşlanmıyordu bile, ama bir kız çocuğu olan Eliza daha çok yara almış gibiydi. Annesinin yükü olmayan bir adamla evlen derken neyi kastettiğini anlıyordu. Ama gelmişti: aşk aşktı, seks hayatı fevkaladeydi.

Waldo, paketlenmiş ya da dondurulmuş yiyeceklere dayanamıyordu, bu yüzden Janice pişiriyordu. Bu da yeni bir dondurucu, doğru dürüst bir ocak, hatta bir Aga'ya ihtiyacı var demekti çünkü güveçleri yavaş yavaş düzgünce pişirmenin tek yolu buydu. Isı ayarlamasıyla alakalı bir şeydi. Janice her zaman ısı ısıdır diye düşünürdü ama değildi. Aldığı şarap iki kat fiyatındaydı. Şili değil Kaliforniya şarabını tercih ederdi. Janice hep kendisinin ödediğini fark etti. Ama para konularını konuşmak pintilikti.

Waldo temizlikçi fikrinden hoşlanmıyordu, ama Janice sadece kendisi ve mikrodalgası varken temizliği de çok güzel idare edebiliyordu, ama yemek pişirmek çok fazla güç ve vakit alıyordu. Waldo tamamen haklıydı: başka birini arkası temizlemesi için kullanmak hiç adil değildi. İsveç'te hizmetçilik az çok yasaklanmıştı. Başbakan neredeyse koltuğundan oluyordu çünkü avukat olan eşinin hizmetçi çalıştırdığı ortaya çıkmıştı. Ama burası İsveç değil ve Waldo'nun yüksek yaşam standartları vardı.

Pis bir buzdolabına ya da kirli bırakılan ocağa dayanamıyordu. Janice belki de yarı zamanlı çalışması gerektiğini düşündü ama Waldo bu durumun kendisi ve Jo arasında sorun çıkardığını, çok fazla evde olmasının onun dikkatini bozduğunu, boş evde çalışmaktan hoşlandığını söyledi. Böylece Janice bu fikri bir kenara attı.

Olaylar durulmuştu. Boşanma gerçekleşmişti. Jo, mahkemede kendisini alkolik ki polis ve okul kayıtları bahane olarak ileri sürülmüştü ve dolaylı olarak da nemfomanyak olarak gösterilirken buldu. Evliliği boyunca sadık olduğu iddiası saçma, eski moda ve alakasız kaldı. Ev, Waldo'ya kalmıştı çünkü orası onun çalışma yeriydi, ayrıca Eliza'nın da eviydi. Jo'nun ülkedeki en başarılı boşanma avukatlarından birini tutması onun aleyhine oldu. Bu nedenle yoksulluk iddiası pek ciddiye alınmadı. Waldo daha mütevazı bir insan hakları avukatı tutmuştu, ama gazetelerde haftalık köşe yazısı yazarlardan. Waldo, Jo'yu evden attı ve elli yaşında yeni boşanmış, barlarla yabancı kontlardan hoşlanan Jo, Earls Court'ta iki odalı bir daireye taşındı, Janice ve Waldo anlaşılmıştı, güldüler. Paul ve Alice gözleri parlayan genç Janice'e ne olacağı konusunda endişelilerdi. O günlerde beraber gülmekten çok, bir şeye gülüyormuş gibi gözüküyordu.

Waldo, evi Janice için hazırladı. Eliza'yı bir hafta için arkadaşlarına gönderdi ve Jo'ya ait ne var ne yoksa attı. Jo nun zamanında toparlayamadıklarını büyük siyah bir torbaya koydu ve mal değişimi için konseye götürdü. Gümüş ve kadife çiçeklerden sonra her taraf torbalarla dolmuştu, Jo artık onları takmıyordu. Waldo, terbiyeli davranıp Jo'nun karyola ve yatağı almasına izin vermişti, ama iş taşımacılara gelince onu küçük dairenin kapısından ki kapı oldukça küçüktü, geçirememişlerdi. Jo da onlara çöpe atabileceklerini söylemişti. (Taşımacılardan biri onu evine götürüp erkek partneriyle beraber üzerinde iyi vakit geçirmişler, bu da bir şeymiş, başkasına getirmese de onlara şans getirmiş.) Jo, uzunca bir süre kanepede uyumuştı. Waldo yeni bir karyola ve yeni bir yatak

almıştı. Waldo profesyonel temizlikçiler tutmuş, bunlar ahlaki açıdan sıradan temizlikçilere göre daha uygunlarmış ve eskileri temizleyip büyük bir yenilik yapmıştı.

Janice, John Lewis'e gidip yatak alarak onları doğrudan Waldo'nun evine yollatmış. Kendi evini satışa çıkarmış ve bir iki gün içinde bir alıcı kapıda belirmiş. Adam halıları ve mobilyaları da istemiş ve ona iyi bir fiyat vermiş: çiniler, çanak çömlekler, yatak, her şey. Çok mantıklıymış, kendisi zaten dayalı döşeli bir eve gidiyormuş. Birden gözü yememiş.

"Hepsi çok çabuk gitti," dedi. "Acaba doğru mu yapıyorum?" Kendini ağlarken bulmuş. Kedisi evden kaçıp öldüğünden beri hiç ağlamamıştı.

Waldo, nikâh günü alması için acele ettirdi, korkusu geçmişti, gözyaşları kurumuştur. Bütün bunlar ne içindi ki?

"Kadınısı bir şey bu," dedi Waldo. "Seni bu yüzden seviyorum."

Janice ne zaman waldo'nun çenesindeki gamzeye baksa ne zaman waldo Janice'e doğru hareket etse bedeni onunkine doğru eriyecek gibi hissediyordu. Ve oluyordu. Yeni ev, yeni hayat bekliyordu.

Waldo, Janice'e cumartesi günü öğleden sonra saat dörtte gelmesini söyledi. Çay içip ardından kendi evine yeni eşyalar almaya giderlerdi. Son dokunuşlar için sabaha ihtiyacı vardı. Saat dörtte Janice eve vardı, kendi evinin kapısını çaldı. Waldo yeni anahtar yaptırmalıydı.

Kapıyı Waldo değil, Eliza açtı. On beş yaşında, neredeyse Janice'in boyundaydı, aşırı derecede sıskaydı ama güzeldi. Büyük mavi gözleriyle parlak yüzü, sarı düz saçları vardı. Ütülü bir kot, düz beyaz uzun kollu tişört. Janice'i akademi yeme-

ğinden beri görmemişti, ama sürekli onun hakkında bir şeyler duymuştu. *Peki ya Eliza? Ne yapmak lazım?* Gerçeklik onu çok şaşırtmıştı. Evinde gibi hissetmişti. İyi diye düşündü Janice, bu belli oldu. Kendi eviydi. Burayı onun evi yapmak için plan yapıp buna göre hareket etmişlerdi. Buna rağmen biraz heyecanlıydı.

“Nasılsınız,” dedi Eliza kibarca. “Janice olmalısınız, içeri girin.”

Janice’i oturma odasına aldı. “Oturun lütfen. Babamı çağırayım. Buna oturmayın lütfen, o annemin,” diye talimat verildi Janice otururken. Ardından Eliza yukarı çıktı. “Baba, Janice geldi.”

Çok geçmeden garip bir sessizlik oldu. Waldo, boyadığı çatı katından inip geldi. “Özür dilerim sevgilim, fırçaları temizliyordum. Tekrar eski şövaleme dönmek harika. Tekrar portre çalışmak için elimin tekrar alışması lazım. Yeni hayat, yeni tarz! Sonunda demek ikiniz tanıştınız!”

“Evet, tanıştık,” dedi Eliza.

“Yeni üvey annen,” dedi Janice

“Daha değil,” Eliza.

Janice kendisine yapılan belli belirsiz tehdit imasının farkındaydı ama Waldo bunu fark etmemişti. Portre resimlerini anlatıp yeni hayatında Janice’in portresini yapmayı çok istediğini söylüyordu. Pratik bir insan olan Janice saatlerce oturması gerekebileceğini, bunu fotoğrafla halledip edemeyeceğini sordu.

“Babam asla fotoğraflardan çalışmaz,” dedi Eliza.

“Sanırım Janice için bir istisna yapabiliriz,” dedi Waldo.

“Ama bunun hep hile olduğunu söyledin,” dedi Eliza.

“Sen mi değiştin, ne oldu?”

“Tabii ki ben değişmedim,” dedi Waldo. “Her zamanki gibi Eliza haklı! Eliza benim sanatsal bilincim. Fotoğraf yok. Doğal ışık.”

“Okuldan uzaklaştırıldım,” dedi Eliza. “Ben senin için oturabilirim baba. Benim çok vaktim var.”

Uzaklaştırma konusu açıklanırken ki haksızca suçlanmıştı, bir şekilde yapacağı ilk portre kızıninki olacaktı, yeni eşininki değil. Eliza’nın yaptığı çay servis edilmişti, Waldo, ev işleriyle ilgili erdemleri için vddü durdu kızını.

“Artık annem burada değil,” dedi Eliza, “ biri sana göz kulak olmalı. Büyük ressam!”

Janice sessizce oturdu. Ona gülüyordu. Waldo’da öyle, ama sanki yaramaz bir çocuğun sevecen bir şekilde azar işitmesi gibiydi.

“Yemeğe kalacak mısınız?” diye sordu Eliza, Janice’e.

Janice, Waldo’nun cevap vermesini bekledi. Waldo, hiçbir şey demedi. Artık sorumluluğu üstüne alacaktı.

“Ben buraya taşınıyorum,” dedi Janice, kendinden emin ve kararlı bir şekilde. “Yemeği de ben yapacağım.”

Eliza bir ona bir babasına baktı sanki ilk kez duymuş gibi. “Babamla beraber mi yaşayacaksın? Ama siz evli değilsiniz.”

“Yakında olacağız, Eliza,” dedi Waldo. “Yirmi birinci yüz yıldıyız.”

“Evet, akşam yemeği için ne istersin?” dedi Janice bu fırsatı kullanarak. “Sen çok zayıfsın!” “Buna inanamıyorum!” diye çığlık attı Eliza, bluzunun kollarını sıyırdı ve sanki bütün problemlerin zm buymuş gibi baktı, Janice onun ince ama güçlü kollarında yara izleri olduğunu gördü. Ardından

Eliza odadan fırladı.

“Pek düşünerek yapılmış bir hareket değil,” dedi Waldo, Janice’e Eliza’nın arkasından koşmadan önce. “Şimdi günlerce kötü olacak. Çok hassas.”

Akşam yemeği pişirilmedi, dikiş ve bandaj için hastaneye koştuk. Jiletle kestiği yerden kemiği gözüktüyordu. Deriyle kemik arasında çok az et vardı, Janice, onun amacına çok çabuk ulaşabildiğini gördü. Acil serviste Eliza’yla ilgili oldukça kalın bir dosya vardı. Janice kendini kötü hissetti. Çocuktaki kendine zarar verme içgüdüsünü açığa mı çıkarmıştı? Ama bunun iki yıldır devam ettiğini öğrenince rahatlamıştı. Suçlanamayacaktı.

“Tedavi edildiğini sanmıştım,” diye mırıldandı Waldo. “Gerçekten öyle zannetmiştim. Şimdi bu, zavallı küçük tavuğum!”

Durumu daha da kötüleştirmemek için Janice’in o gece kendi evinde kalmasına karar vermişlerdi, Eliza’nın yatışmak için zamana ihtiyacı olacaktı. Eliza yemeği pişirmiş, Waldo iki kişilik masa hazırlarken Janice de taksiyle oradan ayrılmıştı.

Janice’in evinin satılması çok hızlı olmuştu. Vazgeçmek için hâlâ zamanı vardı. Annesine danıştı. Annesi evliliğinin uzun süre devam edeceğini ve Eliza’nın yakında pes edeceğini söyledi, sakinleşecekti. Onun yaşındaki hiçbir kız üvey anneyi iyi karşılamazdı ve zaten boşanma süreci çok sancılı geçmişti ve eğer sen öteki kadınsan ne bekliyordun ki?

“Ama evlilikleri zaten bitmişti!” diye karşı çıktı Janice, ama annesi sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırmıştı, bu beklenmedik bakış Janice’i oldukça rahatsız etti. Onaylanmaya alışıktı. Annesinin şu anda tek istediği şey, kızının kendisine bir

torun vermesiymiş gibi gözüküyordu. Alışık olduğu anne ilgisi bir sonraki nesile kalmıştı. İhanete uğramış gibi hissetti. Waldo, arabayla ona uğrayıp stüdyo evindeki eşyalarını aldığı anda onu gördüğüne çok sevindi. O benim bu dünyada sahip olduğum her şey, diye düşündü.

Dayanıklı aşk. Çocuklarımız olurdu, yeni bir aile kurardık ve Eliza da katılırdı. Tabii ki katılacaktı. Satış akdini imzalayıp postaya verdi.

Eliza; eşyaları açmak için oradaydı. Kolu bandajlıydı ama bunu isteyerek yapmıştı. Hatta olağanüstü güzel bir şekilde gülümseyerek onunla beraber bir bardak çay içip bisküvi bile yemişti. Her şey çok güzel olacak, diye düşündü Janice. Waldo, yukarıya çıkış doğru eşiyle beraber yeni hayatının ilk portresini yapmak için tuvali hazırlamaya çıktı. Janice, eğer Eliza için çok önemliyse onun ilk poz verecek kişi olmasının bir sakıncası olmadığını düşündü. Yapmaması gereken tek şey üvey kızıyla, müstakbel üvey kızıyla Waldo'nun gözdesi olmak için yarışıyor gibi gözükmemektir.

Sıra yatak odasındaki gardıroba kıyafetleri asmaya geldiğinde, Eliza'nın uzak durmasını umdu. Ama durmadı. Janice yalnız ve gözlenmeden yaşamaya alışkındı. Artık her şeyin farklı olacağını görebiliyordu. Sadece Waldo'nun ona hayranlığı değildi, çok yorulduğu zaman sadece koltukta oturup kalmak, koltukaltını kaşımak ya da televizyon karşısında uyu-mak isteyecekti ama Eliza da daima orada olup onu dikkatle izleyip yargılayacak mıydı? Eliza hafta sonu evine gidecek miydi? Kesinlikle! Eğer Eliza gerçekten okuldan uzaklaştırıldıysa ki belki de uyduruyordu, kendini kesen bir kız pekâlâ hayaller kuruyor olabilirdi, okulunu değiştirmek mantıklı ol-

maz mıydı? Earls Court'takine geçemez miydi mesela? Hiçbir şey oturmamıştı, hiçbir şey konuşulmamıştı. Eğer idareyi eline almak isterse bunun hastaneye yeni bir ziyaret olacağını anlayabiliyordu. Ve Waldo kızına hiçbir şey demiyordu.

Bu arada Eliza, Janice'in kıyafetlerini çıkarıp onları teker teker açıp bakıyordu, onları eskiden Jo'nun kullandığı dolaba koymadan önce iyice inceliyordu.

"Annemle aynı bedensin," dedi. "Ama senin popon daha büyük." Arkadaşça konuşuyordu ama yılan gibi dudaklarını yalıyordu. Sanki zalimliğinin keyfini çıkarıyormuş gibi bir dil çıkıyordu dışarı ama hemen geri sokuyordu. Onun kendi kalçası acınası derecede dardı.

"Annem de böyle bir elbise giyerdi, güzel olmak istiyordu," dedi siyah kısa bir elbiseyi sallarken. Markasına baktı. "Aynı elbise, M&S. Aman Tanrım, ne rüküşlük! Hem elbise-lerde hem erkeklerde aynı zevki paylaşıyorsunuz sanırım."

"Kendi başıma yapabilirim," dedi Janice. "Ama yardımın için teşekkürler."

Eliza yatağın ucuna oturdu, biraz üzerinde zıpladı. "Yeni yatak," dedi. "Pahalı da. Bahse girerim babam sana ödetmiştir. Bütün masrafları annem karşılardı ama sonra hiçbir şey alamadı. Ama o çok zeki değildi, umarım sen ondan çok daha zekisindir. Babamın dünyası zenginleşiyor. Daha yeni daha havalı bir model istedi. Neden benle yapmadı anlamadım. Ben istekliydim. Ensestlikte yanlış bir yan göremiyorum ben, sen görüyor musun?"

"Nesillerde bozulma yaratır," dedi Janice. "Gerçekten kendim yapabilirim."

Ama Eliza onu duymuş gibi gözükmüyordu. Konsolun

çekmecelerini açıyordu, Waldo eskilerden kurtulmanın iyi olduğunu düşünmüştü. Çekmeceler geniş ve kolayca açılıyordu.

“Annem geceliklerini buna, iç çamaşırlarını şuna koyardı. Senin yerinde olsam tam tersini yapardım. Aaa bak!” Alt çekmecedan uzun yeşil ipekten bir gecelik çıkardı, üzeri danteldi, seksiydi. Onu alıp salladı. “Annem bunu unutmuş olmalı. Bunu alıp ona götürebilir miyim? Sanırım ona bir faydası olmaz. Artık kimse ona bakmayacak, bakar mı? Bunu özlemeyecektir. Belki sana uyar. Bunun içine benim gibi üç kişi girer, sanırım.” Baş edebileceğinden çok fazla olmuştu. Çenesi kapandı, sanki altı yaşındaymış gibi mırıldandı ve “Özür dilerim, böyle olmak istemiyorum,” diye ağladı. Janice kollarını onun etrafına doladı, ona sarıldı ve “Anlıyorum, anlıyorum,” dedi. Ama hâlâ üzerine oynanıyormuş gibi hissediyordu. Pek dâhice değildi. Eliza dinlenip bir sonraki hareketine hazırlanıyordu.

Janice, stüdyoya çıkıp konuştuklarını rapor geçti. Waldo, “Ama çekmecedeki her şeyi temizlemiştim, yemin ederim yaptım. Zavallı kız, çok kızdı, iyi davran! Belki incelik senin en önemli erdemini olmayabilir. Hayatımdaki iki kadının iyi anlaşmasını her şeyden çok istiyorum.” Waldo’yla Janice sarıldı, onu kanepeye atmadan önce seviştiler. Bir çılgılık onları durdurmuştu. Ses bu sahneye tanık olan Elizaya aitti.

“Janice,” diye bağırdı Waldo. “Kapıyı kitlemeyi hiç düşünmez misin?” Ardından hemen kıyafetlerini giyip Eliza’nın peşinden koştu, ama artık çok geçti.

Eliza, gecenin ortasında ağlayarak çıktı, babasının hesabına bir taksi çağırmıştı ki bunu yapması yasaktı, annesiyle yaşa-

maya gitti, ta ki onu da bardan getirdiği bir adamla ilişkinin ortasında basana kadar. Sonra ağlayarak tekrar babasına gitti ve Jo'nun yaptıkları hakkında babasına bilgi verdi. Waldo'nun duydukları her ne kadar hoş olmasa da halen sürmekte olan nafaka tartışmaları için iyi bir kanıt olabilirdi. Jo, bütün mirasını yasal faturalara harcamıştı, şimdi kendi davasını kendisi savunacaktı, böylece Waldo ödemelerini önemli oranda düşürecekti.

Janice, öğleden sonra işten izin aldı ve Eliza'yı evde bir bardak çay ve anoreksiklerin iştahını açacak kendi yaptığı, güzelce dilimleyip tuzlayıp ta ki dilimler güzelce birbirinden ayrılana kadar önce kaynar suya, sonra soğuk suya koyduğu salatalıkları beyaz organik ekmeğin arasına koyarak yaptığı bu sandviçlerle karşıladı. Ama Eliza sandviçleri reddetti, salatalığa dayanamıyorduk! Ne kadar fallik! Sadece su içti.

"İyi," dedi Waldo cömertçe. "Kimse denemediğini söyleyemez!" Akşam ateşin kenarına oturup *The Rite of Spring* dinlediler, Janice mobilyaların boş odaya taşındığına işaret eden sesler duydu, sesler Waldo ve Janice'in uyuduğu odanın bitişiğindeki odadan geliyordu. Eliza, derin derin düşüncelere dalacağı çatıdaki kendi odasına gitmişti. Her ne kadar Waldo, "Ah, hayır, kızı yalnız bırak," dese de Janice yukarıya gidip neler olduğuna baktı. Eliza eşyalarını çatıdaki odasından aşağı indirip boş odaya dolduruyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu şaşırarak. Elizaya direkt soru sormamayı öğrenmişti çünkü kendisine ne sorulursa sorulsun, Eliza arkasından kötü niyetli işler çevirildiğini düşünmeye yatkın oluyordu ve giderek paranoyaklaşıyordu. Ama Eliza ilk kez olarak kolay gözüküyordu.

“Çatıdan aşağı taşınıyorum,” dedi Eliza. “Yukarıda yalnız olmaktan ve herkesten uzakta kalmaktan nefret ediyorum. Sürgün edilmiş gibi hissediyorum. Bu oda o kadar büyük değil ama daha sevimli. Eğer babamla siz benimle çok dalga geçmeyecekseniz birazdan işimi bitirince aşağıya, yanınıza gelip bana hazırladığın sandviçlerden yiyeceğim.

“İyi fikir,” dedi Janice ve Waldo’nun yanına gitti.

“Janice boş odaya taşınıyor,” dedi

“İyi,” dedi Waldo. “Hep orada sıkışıp kalmıştı. Jo’nun fikriydi.”

“Ama duvarlar çok ince,” dedi Janice.

“Ee?” diye sordu Waldo.

“Seks,” diye yanıtladı Janice.

“Ah!” dedi Waldo farkına vararak. O sırada Eliza geldi ve dört tane küçük sandviç yiyip, “Gerçekten çok güzel olmuş, Janice,” dedi ve yukarı çıktı, şarkı söylediğini duyabiliyorlardı. Duvarlar eski bir ev için gerçekten çok inceydi.

“Sessiz olmamız lazım,” dedi Waldo. Bu arada Eliza sert bir şekilde gemilerini yakmıştı ve bir daha okula geri alınmayacaktı. Açık açık uyuşturucu alırken yakalanmıştı ve daha da kötüsü okulun bir daha olmaması için imzalatmaya çalıştığı sözleşmeyi imzalamayı reddetmişti.

“Tanrı aşkına,” dedi Waldo. “Sözleşme mi? Okulun bir eğitim yuvası olduğunu sanıyordum, ama hayır. Bizim okullarımız gittikçe çocukları baskıyla doğru düşünceye adatan kurumlara dönüşmüşler! Aferin Eliza’ya!”

“Ama bazı nitelikler de kazanmak zorunda,” dedi Janice. “Yoksa hayatı fena bir şekilde sınırlandırılır.” En azından Eliza günün bir kısmında evdeyse Waldo, Janice’in yokluğunda

onunla seks yapabilirdi. Kuşkusuz aynı şey Waldo'nun aklına da gelmişti. Yine de ailece okula gidip onları Eliza'yı okula geri almaya ikna edeceklerdi. Her şey ayarlanmıştı. Ama konu Waldo'nun eli alışsın diye Eliza'nın düzenbaz portresini çizmeye gelince onun oturup poz vermesine ihtiyacı varmış, onlarla beraber gitmemiş, Janice yalnız gitmiş.

"Çok güzel sakinleşti," dedi sempatik ama açık bir şekilde çocuklarla ilgili ters giden her şeyin ebeveynlerin suçu olduğunu düşünen okul müdürü. "Her ne kadar başta problemleri olsa da gerçekten zeki bir kız. Ama ardından boşanma yaşandı, öyle değil mi. Genelde sanatsal ailelerde çok görülüyor ama çocuklar kötü tepki vermeye meyillidir. Bunları hep görüyoruz."

"Ama onu geri alacaksınız değil mi?" diye sordu Janice.

"Eğer sözleşmeyi imzalarsa ve ciddiye alırsa," dedi müdür. Okulda bir kargaşa vardı, okul müdiresi bıçaklama olayı yüzünden polis çağırmıştı. Devlet okuluydu, akademik olarak iyiydi, ama en iyi işleyen okulların bile problemleri olur.

Müdür 20 dakika sonra döndüğünde Janice'i saatine baskarken buldu. Janice o sırada UNESCO ile Laos'ta sağlıklı yaşama destek vermek amacıyla yeni kurduğu radyo istasyonları zinciri için bir toplantıda olması gerekiyordu ama çoktan geç kalmıştı.

"Bugünlerde hepimiz vakit darlığı çekiyoruz," dedi müdür. "Eğer bütün anneler evde olsa, çocukların daha az sorunu olurdu."

"Ben bir üvey anneyim," dedi Janice. Birden ağlayacak gibi hissetti, ama biraz yumuşak bir sesle konuşan müdür hiç anlayışlı değildi.

“Evet, işte burada!” dedi öbür kadın onu görmezden gelerek.

“Parçalanmış aile! Eliza’yı buraya getirin, eğer sözleşmeyi imzalarsa duruma bakacağız. Geçen gün gazetede gördüğüm Eliza’yla babası mıydı? Hâlâ bu okul için bir değer olabilir.”

Waldo’ya resim alanındaki hizmetlerinden ötürü Kraliçe tarafından CBE verilmişti ve onun fotoğrafıyla Eliza’nın fotoğrafı gazetede yer almıştı. Toplantısı yüzündenden Janice törene katılamamıştı.

Ama Eliza sözleşmeyi imzalamayacaktı. “Bize öğretmek istemiyorlar,” dedi. “Sadece kutuları işaretleyebilmemizi istiyorlar. Eğer ben o kahrolası sözleşmeyi imzalarsam devletten fazladan para alacaklar.

“Keşke küfretmeseydin,” dedi Janice. Eliza’nın ruh hali birden değişmişti ve kendi annesi olduğunu söyleyip teşekkür etmiş, Janice sadece göstermelik ahlaki tavırlar takınan bir kalt.kmış.

“Aman Tanrım!” dedi Janice. “Beş hece!” Buna dayanamazdı. Ama dayanmalıydı.

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedi heceleri duymayan Eliza. “Kasıtlı olarak yapıyorsun bunu, kendimi kötü hissetmem için.”

“Özel okula gitmeyi isteyen Eliza’nın kendisiymiş. Sınıflar küçük olduğu için orada daha mutlu olurmuş. Yemek masasında üçü oturuken Eliza marul ve domatesleri tabağında ayırdı. Artık bir şey hiçbir şeyi bilmemekten bıktığını söyledi.

“Ama parayı nereden bulacağız?” diye sordu Waldo. Onun geliri düzensizdi. Galeri işletiyordu, tabloları 7000 avroya satılıyordu, daha yüksek de olabiliyordu bu fiyat, ama

galeri %40'ını alıyordu, diğer bir %40'ını da devlet alıyordu, haftada sadece bir gün yazsa da gazeteci olarak çalışıyordu. Resim yapamadan geçirdiği zamanlara içerliyordu.

“Janice ödeyebilir,” dedi Eliza. “O çok akıllı, diğer ülkelere nasıl davranmaları gerektiğini söyleyerek bir servet yaptı. Ailesi de Krezüs kadar zengin, ben de onların tek torunlarıyım.”

“Bu da bir fikir,” dedi Waldo, Eliza'nın gözlerinin içi gülüyordu, öne doğru eğildi ve babasının tabağından bir dilim börek alıp onu yemeye başladı, karbonhidrat, yağ, her şey. Cütlümsediğinde şaşılacak kadar güzel oluyordu. Janice daha önce fırında hazırladığı az pişmiş bifteği getirdiğinde Eliza ondan da bir kaşık dolusu aldı. Belki artık her şey düzeler, diye düşündü Janice, birdenbire aniden üvey kızına karşı bir şefkat hissetti içinde.

Böylece ayarlanmıştı. Eliza okula gidiyordu. Janice de onun okul masraflarını üstlenmişti.

“Eliza evden sekizde çıkıyordu. Janice, her ne kadar patronu bu durumdan hoşlanmasa da yapılabilecek az şey vardı, ofise gitmek için saat dokuzda evden çıkıyordu. Ara sıra yataкта Waldo'ya katılıyordu, böylece bu süre içinde birbirlerine karşı tutkularını yaşıyorlardı. Waldo biraz daha yaşlıydı, daha inceydi. Çenesinin çukuru her zamankinden daha çok belli oluyordu. Eliza'nın portresi bitmişti ve bir saraydan birisi tarafından alınmıştı. Her zaman bir tablonun gidişini izlemek zor oluyordu ama saraya gittiği düşüncesi bu baskıyı hafifletiyordu. Waldo, Janice bronşit krizi geçirdiği zaman eve doktor gelip onun kendisini çok yorduğunu söylediğinden beri temizlikçi konusunda yumuşamıştı. Haftada iki kere temizlikçi

geliyordu eve. Sessiz, temiz çalışkan Polonyalı bir kızdı.

“Umarım babam onunla oynamaz,” dedi Eliza. “Başka bir mazoist daha!”

Janice, Eliza’nın iğnelemelerini, dişlerini sıkışını görmüştü ama cevaplamadı.

Waldo, ona gıda alışverişlerinde de yardım ediyordu, gerçi Janice’in alışveriş kartlarını kullanıyordu. Dükkândaki ucuz şeylere değil, en pahalı şeylere bakıyordu. Eliza da onları yemek yiyerek ödüllendiriyordu. Bazen Janice onların bir ipin ucunda dans eden kuklalar olduğunu düşünüyordu ama çok sık değil. Eliza yeni okulunu seviyordu, biraz kilo alıyordu, biraz daha mutluydu. Janice bir şeyleri başardığını hissediyordu. Jo, bardan bulduğu diğer alkolikle olan ilişkisine devam ediyordu, Eliza onu nadiren ziyaret ediyordu.

Janice bir defasında Jo’dan telefon almıştı. “Seni k.İtak, seni yuva yıkan, çocuk çalan, kadın düşmanı! Umarım yakında kanserden ölürsün!” Sarhoştı, çıldırmıştı. Janice olanları Waldo’ya anlattı.

“Özür dilerim hayatım. Moralini bozma. Neden ondan boşandım sanıyorsun? Hem alkolik hem deliydi. Acınası bir haldeydi, acınası bir ilk evlilikti. Sen Eliza”yla harika gidiyorsun.

“Ne zaman evleneceksiniz?” diye sormuştu babası.

“Boşanır boşanmaz,” demişti Janice.

“Bunu yapmak istediğine emin misin?” diye sormuştu babası. “Annene bakma sen, o torunlara takmış durumda, olmadı mı üvey torun da idare eder. Okul ücretlerini ödemekten memnunuz, ama annene göre ikisi aynı şey değil. Geni sayıyor, o.

“Tabii ki evlenmek istiyorum,” dedi Janice. Nasıl bu konuda bir şüphe olabilirdi? O kadar çok istiyordu ki erotik belirsizlikle geçen bir yıl, eğer toplantılarda uyuyakalıyorsa, diğerlerinin alaycı bakışlarına maruz kalıyordu masa başında. Her zamankinden daha güzel gözüktüğünü biliyordu, Waldo’nun genç karısı. Hayatının baharındaydı, doğru dürüst sevip seviyordu. Hayatı boyunca çenesi gamzeli adamı beklemişti ve sonunda işe yaramıştı.

Boşanma sonunda gerçekleşmişti. Evlilik zamanıydı. Eliza düşünölmeliydi. Janice gerçek bir evlilik istiyordu, pahalı bir düğün, ağız dalaşı, renkli fırçalar ya da resimle ilgili ne olursa. Annelerin istediğı türden. Ama Waldo bunun Eliza’yı kızdırabileceğini düşünmüştü ve sessiz bir resmi tören için kayıt yaptırdı. Tanıdıklarınıza daha sonra haber vereceğiniz türden. “ Ah, bu arada evlendik biz. Evet, birkaç hafta önce.” Ayrıca kesinlikle Waldo’nun da işaret ettiğı gibi tasarruf da yapmış olacaktı, Paul’ün işleri bir süredir ters gidiyordu, neredeyse dibe vuracaktı. Okul ücreti çok yüksekti. Eliza da oldukça savurgandı. Janice’in fark ettiğı gibi bu özelliğini annesinden almıştı. Kesinlikle Waldo’dan almamıştı. Gerçi iş Janice’in kartlarını kullanmaya gelince oldukça boşa harcıyor gözüküyordu. Yalnız zamanlarında biriktirdiğı paralar neredeyse suyunu çekmişti. Markette görölen her elektronik alet hemen Eliza’nın odasına geliyordu. Dijitalleşmenin gürültüleri Janice’i gecenin geç vakitlerine kadar uyanık tutuyordu. Eliza’nın seçkin markalardan aldığı sayısız kıyafeti vardı ve üzerini günde birkaç kez değiştiriyordu. Janice kendi harcamalarını kısımaya başladı evlilik seramonisinden bir hafta önce, düğün demenin bir mantığı yok diye düşündü Janice

gücenerek. Eliza Janice'in kartlarını çalıp 700 pound civarında hacama yapıyordu.

Waldo, sadece gülmüştü bu olay kendisine anlatılınca ve ucuz kurtulduklarını söylemişti ki doğrudu! Haberlerde Janice'in eski okul arkadaşlarından biri böbreğini 3000 pounda satmaya çalışmıştı, bir modacının tasarladığı ceket alabilmek için. Düğüne bir hafta kala Eliza'nın mutsuz olduğuna işaret etmişti.

"Tam olarak düğün denemez," dedi Janice. "Zavallı anne babam davet edilmedi bile!" ardından Waldo onu stüdyoya götürüp yatağa attı ve aradaki dargınlık uçup gitti.

Eliza kartlar için üzgün olduğunu, ama sadece Janice'in resmi olarak üvey annesi oluşunu kutlamak için özel bir şey giymek istediğini söylemişti. Janice'in düğün gecesi geldiğinde Eliza kapıyı çalmadan odasına girip ona pembe ipek bir toka vermişti, saça takılanlardan.

"Düğününde takman için. Annem bunları takınca çok güzel gözüktü," dedi. "Kendini içkiye vermeden önce, sen gelmeden önce!"

Tekrar gitti.

"Bu güzel bir kabullenme jesti," dedi Waldo.

"Hayır, değil!" dedi Janice. "O benim hasta olmamı diliyor."

"Şimdi ne diye bunu istesin ki?" diye sordu Waldo. Janice pembe gülü saçına taktı nikâhta. Gerçekten başka seçenek yok gibi gözükiyordu.

"Çocuğunun olması için çok yaşlısın," dedi Eliza, Janice'e törenden sonra gittikleri çin restoranında.

"Bu da bir şeydir!"

“Pardon?” dedi Janice. “Yanılıyorsun.”

“Sanırım fiziksel olarak mümkün,” dedi Eliza. “Ama çocuk için adil olmaz. Büyük ihtimalle down sendromlu olur. Peki, sen çalışmadığın zaman babama kim destek olacak? Elliden daha yaşlı bir yaşta çocuğu olan adamlar hastalıklı olur.”

“Eliza,” dedi Janice cesurca, “yüzleş artık. Babanla mümkün olduğu kadar çabuk ve mümkün olduğu kadar çok çocuğumuz olacak.”

Eliza içindekilere baktıktan sonra tabağını itti, spring rol istemişti. “İğğ! Bu iğrenç. Üzerindeki yağların ısıldadığını görebiliyorsun, pörsümüş yaşlı cilt gibi. Nasıl bir evlilik kutlaması bu! Evet, mutlu günler...” dedi ve restorandan çıktı. Bu günlerde o yürürken erkekler dönüp bakıyordu. Janice, Eliza’nın annesiyle kalacağını umut etmişti, ama kalmamıştı.

“Bunu daha zarıfçe ortaya koyabilirdin,” dedi Waldo. “Ve gül kulağına düşüyor.” Bir düğün günü için çok fazla.

Aslında bir yıldan fazla süredir Janice hiçbir doğum kontrol önlemi almıyordu ama hâlâ hamile kalmamıştı. Annesi Alice durumu ciddiye alsa iyi olacağını söylüyordu. Alışlagelmiş yolu doğurganlık tedavilerini aramadan önce iki yıl beklemekte ama Alice’in de işaret ettiği gibi ortada hemen doktora gitmemesi için gerçek bir neden yoktu, sadece her şey yolunda mı diye kontrol yaptırırdı. Alice, bütün sağlık faturalarını ödeyecekti. Zaman dardı bütün bunlar kadar değil! Waldo’nun zaten bir çocuğu vardı o halde kısır değil, bu da bir şeydir.

“Sanırım Eliza, Waldo’nun çocuğu değil,” dedi Janice, kin duyarcasına. Bebekken başkası ile değiştirildiğini düşünüyorum, gerçek çocuğu çalanların onu fesat bir yaratıkla değiştirdiklerini düşünüyorum. Ya da belki de Jo, onu aldatmıştı.

Beklenirdi ondan.”

“Bunları Waldo’ya da söylememişsindir umarım,” dedi Alice.

“Tabii ki söylemedim,” dedi Janice. “Tekrar söylüyorum sana, Waldo’nun bile olmayabilir.”

Ama annesi sadece güldü ve “ Üzgünüm hayatım, senin hüsnü kuruntun! Tabii ki Waldo’nun çocuğu. Çeneleri bile aynı. Sen çocukken beraber gittiğimiz o filmin adı neydi? *Yalnız ve Cesur* mu? Kirk Douglas! Walter Matthau dışındaki tek beğendiğim film yıldızı o, ikisinin yeri farklı tabi.

Alice’in hayal kırıklığına rağmen Janice filmi hatırlayamamıştı, ama gece rüyasında el işaretiyle kendisini dağın tepesine çağıran Kirk Douglas’ı görmüştü, geri geri kayıyordu boşluğa doğru, ardından Eliza onu bileklerinden yakalıyordu ve bir türlü ondan kurtulup Kirk’e gidemiyordu. Waldo’ya rüyasını anlattı. “İnsanlar Kirk Douglas’a benzediğimi söyler. Çenem yüzünden sanırım. Ama asla onun gibi hissetmedim aslında, o filmdeki hali gibi hissetmedim, hangi filmdi? *Yalnız ve Cesur* mu? Daha çok hemen şimdide olmayı sevdim hep.

“Komik,” dedi Janice, “annem de az önce daha yeni o film-den bahsetmişti, ama ben tam olarak hatırlayamıyorum, bu tuhaf rüyayı saymazsak.”

Janice gizlice kadın doğum uzmanına gitti, doktor daha az stresli ve aktif bir hayat sürmesini önerdi. Birkaç projeyi reddedi, kenarlara taşındı yetenekleri üzerine çalışmak için. Altı ay olmuştu ancak hâlâ bir şey yoktu. Zaman geçtikçe Janice daha da fazla endişeleniyordu. Annesiyle her ay bu konuyu konuşuyorlardı. “Evet?” ve Janice rapor veriyordu. “Hayır, hiçbir şey yok.” Hayatı boyunca her şeyi o kadar güzel yap-

maya alışmıştı ki başarıya alışkındı, başarısızlık ihtimaliyle yüzleşmişti.

“Tatlım,” dedi babası, “eğer çocuğun olmazsa da dünyanın sonu değil ya, biliyorum annen dünyanın sonu olduğunu düşünüyor ama değil! Dünyada bir sürü çocuk var.” Janice karamsar bir şekilde cevap verdi. “Ne çeşit çocuk olduğuna bağlı.”

Testleri yapan doktora tekrar gitti, test sonuçları geldiğinde doktor arayıp doğum kontrol hapı alıp almadığını sordu velki dikkatsizce alıyordu, çünkü testte alıyor çıkmıştı. Kesinlikle almadığını söyledi, doktor muhtemelen deli olduğunu düşünmüştü çünkü ona artık yardım edemeyeceğini belki de başka bir uzmana gözükmesi gerektiğini söyledi ki o da bunu yaptı. Waldo’ya haber verdi.

“Sence geçtiğimiz bir yıl boyunca Eliza yemeklerime doğum kontrol hapı atmış olabilir mi?” diye sordu.

Waldo Janice’in tamamen paranoyaklaştığını dile getirdi, zavallı Eliza. Yeni bir üvey kardeşin kendisine gelecek olması yüzünden yeterince kötüydü ama üvey annesinin hatasına akıl erdirilsin diye suçlanıyordu! Biraz zengin! Janice kötü kalpli üvey anneler gibi davranmayı bırakmalıydı. Belki tam zamanlı çalışmaya geri dönmeliydi, ödenmesi gereken Mortgage borçları vardı, ev borcu için paraya ihtiyaçları vardı.

Bunu ilk kez duyuyordu Janice. Waldo onun haberi olmadan nasıl borçlanabilirdi? Evin Jo’dan geri alındıktan sonra ikisinin üzerine yapılmadığını fark etti. Waldo gerçekten şaşır-mıştı Janice bu konuyu açtığında, bütünüyle unutkanlık olduğunu söylemişti, aynı ay içerisinde mortgage komisyoncusuna gitmişlerdi. Evin yarısı onun üstüneydi. Janice Waldo’dan

şüphelendiği için utandı. Haklıydı. Paranoyaklaşıyordu.

Doğum kontrol hapları sabah kahvesine atılıyormuş gibi geldi Janice'e. Eliza her zaman sabahları ilk uyanan oluyordu. Her zaman filtreli kahve makinasını çalıştıran o oluyordu. Eliza'nın hem okul dönemi için de hem de dışında bu kadar erken kalkması, diğer kızlar gibi hiç uyuyakalmaması Janice'e hep oldukça tuhaf gelmişti. Her sabah Eliza herkesten erkenden kalkıp bir şeylerle meşgul oluyordu. Neyle meşguldü? Hapları ezmekle belki de? Babasının tek çocuğu olmaya kararlı mıydı?

Bunu Waldo'ya söyleyemezdi, o nedenle Paul'e söyledi.

"Mümkün," dedi Paul. "O zeki bir kız, ilk kötü hareketinde annesine geri gönderileceğini biliyor."

"Çok kötüsün," dedi. "Janice, çok büyütüyorsun. Waldo öyle yapmaz." Ama yapmasını umuyordu Janice

Bir sabah gizlice Eliza'yı izlemek için erkenden kalktı ama kız doğrudan kahve makinasına gitti, çalıştırıp mutfaktan çıktı. Janice kendinden utanmıştı. Tam zamanlı işini geri almaya çalıştı tam olarak delirmeden önce. Ama artık mümkün değildi. Şirket politikaları değişmişti. Genç, hızlı, doğum izni istemeyecek kişiler istiyorlardı. Yarı zamanlı işini kaybetmediği için minnettardı. Yeri çok kolay doldurulabilirdi. Kahveden çaya her şeyi kendisi yapmaya başladı, çay poşeti, ısıtıcıda kaynayan taze su. Var olan suyu bile boşaltıp musluktan yenisini alıyordu, sırf güvende olmak için. Ardından daha kötü, daha deli hissetmişti.

Yaratıcı yazma sınıflarına katıldı, kendisine ileride bir şeyler yazabilmek umuduyla. Ama çok iyi yapmıyordu. İçindeki onu yakan paranoyayı hissedebiliyordu. Eliza kırmızı giyiyor-

du. Eliza onu kızdırmak için kasıtlı yapıyor diye karar verdi: *boğaya kırmızı çimenler*. Ne kadar deliydi?

Eliza artık kendisi gibi davranıyordu, okula gidip beladan uzak duruyordu, düzenli olarak ama az az yiyordu. Matema-tiğe gerçek bir yeteneği olduğunu keşfetmişti, Oxford'dan ka-bul aldı ve bir yılı boş geçirmeye karar verdi. Hâlâ Janice'le alay ve küçümseme karşımı bir tarzda konuşuyordu, en azın-dan Waldo yanlarında değilken her gün yaptığı gibi. Janice'in kredisi gibi gözüküyormuş. Janice hâlâ hamile değildi. Yapı-lan araştırmalarda hiç bir şey ters gitmiyor gözüküyordu. Na-sıl bakıyorlarsa!

"Tabii ki senden bebeğim olsun istiyorum," dedi Waldo şaşırarak. "Seni seviyorum, sadece bildiğimiz gibi ben kısır değilim, o zaman benim test yaptırmama gerek yok. Zavallı Eliza'ya saplanmaya meyilli olduğun gibi bu konuya saplanıp kalmanı istemiyorum."

Deli ve kötü, işte benim, diye düşündü Janice, işte bu be-nim.

Sıradışı bir şey oldu. Janice'in annesiyle babası ayrıldı. An-nesi kendinden beş yaş küçük, üç çocuğu olan bir adamla kaç-tı. Janice doğurgan olmadığı için kendini suçladı. Eğer onun çocukları olsaydı bu olay asla yaşanmayacaktı. Babası da ay-nısını söyledi. Birkaç ay sonra babasının Helen'le, Janice'in onunla hemen hemen aynı yaşta olan meslektaşı, beraber yaşamaya başlamasıyla sarsıldı. Janice mutfakta ağlıyordu.

"Yüzleş artık," dedi Waldo. "Baban Helen'le annenle oldu-ğundan daha iyi durumda. En azından Helen akıllı. Babanın yıllardır onunla ilişkisi vardı."

"Neden bana anlatmadın?" dedi Janice öfkeyle.

“Seni üzmemek istemedim,” dedi Waldo. “Gerçekleri pek sevmiyorsun.”

“Şimdi nasıl olduğunu anlayacaksın,” dedi Eliza. “Bahse girerim sen kendini yemeğe vererek gösterirsin tepkini, benim yaptığım gibi yemeyerek değil.”

Haklıydı: Janice ayda ayda iki böbrektaşı düşürdü, rahat rahat yiyordu, doktorlar tedaviyi optimize etmek için ondan kilo vermesini istediler. Günde 12 tablet ilaç alıyordu ruh halinden zarar gören hormonları ve metabolizması için. Hormon düzeyleri normale döndüğünde tüp bebek için yumurtalıklarından parça alamaya başlayacaklardı.

“Tüp bebek! Demek bu noktaya gelmiştik.” Waldo bir şişeye boşalma fikrinden rahatsız olmuştu, sperm bankasına gitmesini önerdi. Genç babaların spermleri yaşlı babalarınkinden daha iyiydi. Her zamanki gibi onların konuştuklarını dinleyen Eliza bunun harika bir fikir olduğunu söyleyerek araya girdi.

“Yapacaksın, değil mi?” dedi Janice kendi kendine ve Waldo’ya, “Hayır zannetmiyorum. Kocasını olanların sperm bankasına ihtiyacı yoktur.”

“Hangisini daha fazla istediğine emin olamadı. Eliza’dan kurtulmak ya da bebek sahibi olmak.

Ertesi sabah kahvaltıda Waldo, “Eve daha çok para ödemeliyiz, artık senin maaşında gelirimizde gözüküyor, daha iyi durumdayız,” dedi Janice’e.

“Bu yüzden mi evin yarısını benim üstüme yaptın?” diye sordu Janice.

“Janice, sorunun ne senin? Gerçekten sıkıcı oluyorsun. Eliza koleje gitmek zorunda, anne baban kendi ilişkilerinin derdine düştükleri için artık bize yardım etmiyorlar ve senin

tedavi masrafların inanılmaz derecede yüklü, başka seçeneğimiz yok.”

Waldo sevişmek için onu yukarıya, stüdyoya çıkardı. Janice onun penisini, şüphelerini uzaklaştırmak, onu uysal ve memnun tutmak için bir silah olarak kullandığını fark etti. O gün ışık çenesindeki gamzeyi es geçmişti, belki de yaşlanıp şişmanlıyordu. Her halükarda sıradan birinin çenesi gibi gözüküyordu. Yamaçlarda atıyla beraber mücadele veren Kirk Douglas geldi aklına, sonunda annesiyle beraber gittikleri filmi, *Yalnız ve Cesur’u* hatırladı, ama bu adam Kirk Douglas’a hiç benzemiyordu. Onun istediği dökümanları imzaladı. Ayrılacak enerjisi yoktu, ayrıca bebek istiyordu.

“Bunları hak edecek ne yapmıştı? Janice hoş, nazik, iyi değil miydi? Belki de Jo ona beddua etmişti? Şok içinde bunun beklenmedik bir şey olmadığını fark etti, hatta Janice’in belki de hak ettiğini.

O gün Janice, Eliza’nın ve Waldo’nun yasakladığı bir şey yaptı. Davetsiz bir şekilde Eliza’nın odasına gitti. Eliza matematik sınavındaydı, böylece beklenmedik bir şekilde geri dönüp onu rahatsız edemezdi. Oda derli toplu ve temizdi ama bütün mobilyalar kırmızıya boyanmıştı. Çekmeceleri açtı. Şallalarının altında –Versace, Fendi, Dolce&Gabbana, yeni ve çoğu kırmızıydı, boğaya kırmızı çimen – Janice içi folyolara sarılmış kendisinin günlük olarak aldığı ilaçlarla dolu bir ayakkabı kutusu buldu, bir yığın sahte reçete, çeşitlerine göre ayrılmış zarflar ve görünüşe göre normal olan haplar, reçetesiz alınan beyaz hap kutuları ve Eliza’nın kendisini kestiği jiletler... Eliza’nın üvey annesinin ilaçlarını kontrol ettiği ortaya çıkmıştı. Özenle küçük ince Akrep’teki Satürn parmaklarıyla gümüş

folyları açıp tabletleri benzer görünümlü olanlarıyla değişti-
riyordu, Tanrı bilir içinde ne vardı, folyoyu tekrar sarıyor ve
paketleri banyo dolabına koyuyordu. Janice kör, hoş, güvenen
Boğa, hiçbir şey fark etmiyordu.

Janice, Eliza'nın yatağına oturup avazı çıktığı kadar bağır-
mış ve Waldo koşarak yukarı geldi.

"Eliza'nın odasında ne işin var?" diye sordu Waldo. "Gizli-
ce bakıp odasını karıştırmak yapabileceğin en kötü şey!"

"Baktım, karıştırdım," dedi Janice. "İyi ki de yaptım. Ar-
tık neden hamile kalmadığına dair bir merak duymuyorum.
Eliza icabına bakmış." Kutuyu Waldo'nun burnunun ucına
koymuş ama onu görmemiş gibi gözüküyordu Waldo.

"Kendinden başka kimseyi suçlama," dedi.

"Seçim yapmak zorundasın," dedi. "Ben ve bebek ya da
Eliza ve bebek yok."

Uzun süre Janice'e bakmış, cevabını düşünüp taşınıyordu.
Ondan daha iyi yapabileceğini düşündüğünü anladı Janice,
aynı bir zamanlar Jo'dan daha iyi yapabileceğini düşündüğü
gibi. Eliza'nın kazandığını anladı.

O gün evden taşındı. Daha fazla uzatmanın bir anlamı yok-
tu.

SON

Ben, Phoebe, yatağımda uzanıp üvey annenin taslağını okudum gecenin geç saatlerine kadar. Janice bunu kısa hikâye olarak tanımlamıştı ama daha çok onun normal bir otobi-yografi olduğunu görebiliyordum. İsimleri değiştirmeye bile uğraşmamıştı. Waldo'yu biliyordum. Her halükarda onu sık sık televizyonda görmüştüm. Muhtemelen dava açılacaktı ve gününü görecekti.

Yeni yılın ilk günü doğuyordu, elektrikler kesildi. Saba-ğın geç saatlerinde onunla beraber acil durum jeneratörüyle boğuşup jakuzi suları soğumadan önce onu çalıştırmaya çalışırken, ona Janice'in gerçek adı olup olmadığını sordum, elbette, diye yanıtladı. *Ayak İzi, Hayallerimdeki Ayak İzi*, haya-tının hikâyesiydi neden yalan söylemeliydi ki?

Ona hayatında daha sonra neler olduğunu sordum. "Ah, şimdi başka biriyleyim. Genç, sorunsuz bir adam. Babama benziyor, nörotik değil, Walter Matthau tarzı bir yüzü var, buruşuk ama nazik. Bu arada aklıma gelmişken hamileyim. Programlama kontrolörlüğü işine başvurdum ve kabul edil-dim, etraftaki en büyük, etraftaki en önemli ve en zorlu iş. Bu yüzden Castle Spa'ya geldim zorlu işlerden önce ken-dimi hazırlamak için. Babam o inekten ayrıldı ve anneme ona geri dönmesi için ısrar etti. Şimdi ben hamile olduğuma göre, her şeyin düzeleceğini düşünüyor. Annem, kendi do-ğurganlık yaşı bitmiş olsa bile hâlâ holdeki boş bir bebek arabasına dayanamaz. Benim çocuk arabam, en olmadı taşı-

nabilir bebek eşyaları bunu yapacaktır. Boş bir bebek arabası vaadin düşmanıdır hepimizin bildiği gibi, hem bebek eşyaları daha az yer kaplar.”

Jenaratör itaatkâr bir şekilde çalıştı. Evlenmediği sürece sihirli bir dokunuşu vardı diye düşündüm. Sivilceli genç Euan faydalı bir şekilde yardım ediyordu, çünkü birçok genç gibi o da nasıl bir yol izlemesi gerektiğini biliyordu. Biz lastik çizmelerimizin içinde sallanıyorduk. Kar erimeye başlamasına başladı ama ne yazık ki elektrik hatlarını koruyacak kadar olmadığını, tramvay hatları yerine boş dağların gözüktüğü açık pencereden görebiliyordum. Castle Spa’da şimdi elektrik ve telefon hatları yoktu. Euan yorgunlukla yayılan eşyaları toplamak için sürünüyordu. Lady Caroline’in kumar masalarında kazanması göz kamaştırıcıydı. Soğuk ve diriltici hava Euan’ın soğukluğunu iyiliğin gücü yapmıştı.

Aslında kaderler çarpışıyordu. Kötü şans gidip talih tekrar gelmişti. O sırada şüphelerimi bir tarafa attım, kendi kaderimle boğuşup kazanmıştım, Lady Caroline de 21 masasında imkânsız oynayıp kazanmıştı ve kader ona gülmüştü. Sadece bir tesadüftü.

Işıklar gittiğinde, birbirimize mutlu yıllar dileyip kahvaltı yapıyorduk, o sırada Beverley, Doğu Kulesi’nden elinde bir fenerle gelip bize yalvardı. Gökyüzü hâlâ karanlıktı ve çok az gün ışığı giriyordu. Endişeli yüzlerimiz mumlarla aydınlandı, cep telefonlarından, çakmaklardan ve yasaklanmış eşyalardan bahsetmeye gerek yoktu. Isınma sorunu mutka giderilecekti ama her geçen dakika Castle Spa soğuyordu.

“Lütfen evinize gidin,” diye yalvardı. “Burada kalma-

nızın hiçbir anlamı yok. Elektriklerin tekrar gelmesi günler alabilir. Burada gerekli önlem çok az. Isınma yok, jakuziyi sıcak tutmamız imkânsız.”

“Ama ben daha hikâyemi anlatmadım,” dedim, “diğer herkes anlattı, sadece ben kaldım.”

Beni onaylayan mırıltılar yükseldi, çok gurur okşayıcıydı. Birisi ısıtıcıda su ısıtamaz mıyız, dedi sadece benim duyabileceğim bir sesle ama kimse fark etmedi. Isıtıcıları getirmemizin bir yolu yoktu. Beverly, depoda bir jeneratör var, dedi. “Eğer onu nasıl çalıştıracaklarını bilen birileri varsa, şanslarını deneyebilirler. Sadece bir galon dizel var. Castle Spa’yı birkaç saatlik hayata döndürebiliriz bir hikâyeye için yeterli bir süre, ardından lütfen, lüfen!

Beverley’nin fikri birdenbire çok ikna edici gözüktü. Önce hikâyeye, sonra gidiş. Beverly, Lady Caroline’in kaçırdığımız hizmetlerin parasını bize geri ödeyeceğini söyledi ama pek emin olamadık.

“Resmen dışarı atılıyoruz,” dedi Mortgage Komisyoncusu. “Umarım Lady Caroline, kaçırılan hizmetlerden daha fazlası olduğunu görür.”

Bu konunun da gündeme geleceğinden emin olduğunu söyledi Beverly.

Manikürcü neden Beverly’nin bizden kurtulmaya bu kadar meraklı olduğunu sordu, Beverly tuvaletleri temizleyip yatakları yapmanın kendi görevi olmadığını söyledi, size çok teşekkür ederim, açıkçası bu işleri küçük düşürücü buluyordu, kahrolası bir gün daha geçecekti ve onun için bitecekti. Genel takdirimizi ilettik ona.

Şirket Müdürü yeni yılda dünya normale dönene ka-

dar kalacak yer sıkıntısı çeken varsa ona gidebileceğini, Londra'daki evinde kullanılmayan birçok yatak odasının ve yatağın bulunduğunu ve ona eşlik etmemizden memnuniyet duyacağını söyledi. Adam iyiymiş, onu yürekten seviyormuş ama biraz sağırmış. Toplananlar arasında bir sessizlik oldu, rahat bir nefesler aldılar. Çoğunun kalacak yer sıkıntısı çekceği ortaya çıkmıştı, Hambeldon evinde en azından rahatları yerinde olacaktı. Işıklar, banyolar, duşlar, sıcak yiyecek, Castle Spa'nın artık sağlayamadığı sıradan bir ev konforu olacaktı. Kimberley, Manikürcü'nün güvenliğini sağlamak için çoktan uydu telefonuyla meşgul olmaya başlamıştı.

Böylece her şey ayarlandı. Trenler tekrar normale dönmüş gibiydi. Psikanalist ve Hâkim akşam trenine yetişmek için taksi çağırmak için kıkırdayarak Limmus'a gittiler. Euan, üvey anne ve ben de lastik çizmelerimizi giyip yarı erimiş karların arasından geçerek jakuziyi son bir kez çalıştırmak için depoya gittik. Mira, serada Doğu Odası'ndan aldığı ortaçağdan kalma bir duvar halısına sarılmış bir şekilde sıcacık oturup viski içip Alistair'e sövüyordu. Çok geçmeden gözleri kıpkırmızı olmuştu, ağlamaklı bir şekilde sarhoştı. Beverley, onun duvar halısını geri götürmesine yardım etti. Nylon ürünler de var, dedi, çok da kötü değiller. Beverley, artık gideceğimizi biliyordu, yardımseverdi. Grup olarak fikrimizi değiştirmemizden çok korkuyormuş gibi gözüküyordu.

Elektriğin tekrar sağlanmasıyla beraber şato yine ısındı, jakuzi ısındı, normal derecesine geldi. Öğle yemeğinden sonra hikâyemi anlatacaktım. Dizel bitene kadar güvendey-

dik. Kadınlar, eşyalarını toplamaya gitti.

Tabii ki ne anlatacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunun üzerine düşünmek için odama çıktım. Hiçbir şey gelmedi. Aklım durmuştu. Senaristin kapısını tıkladım tavsiyesini almak için. Şaşırtacak ve etkileyecek ne kalmıştı? Yunan hapishanesine gitmiştik, Adam'ın merdivenini tutup onu öldürmemiştik, Ölüm Başlığı mantarlardan alıp yemiştik, bir kupayla tartışmıştık, cinsiyet değiştirmiştik, bir kedi kurtarmıştık ve Tanrı biliyor daha neler neler yapmıştık. Bana amfetamin önerdi ama onları eskiden denemiştim, beynimi köreltiyordu. Reddettim. Pencereden dışarıyı gösterdi. "Bak, Hızır gibi yetişti! Her zaman bir ümit vardır. Kurtarıldı!"

Kurtarılmıştım. Bir gürültü doldurmuştu gökyüzünü. Castle Spa'nın alanına bir helikopter iniyordu, Lady Caroline'inki gibi vızıldayan küçük bir sivrisinek şeklinde değil de daha büyük tehditkâr bir hayvan, Afganistan'da kullandıkları, orduları taşıyan türden bir şey, iniş yeri yetersizdi, karar veriyormuş gibi duraksadı ve bekledi. Çamurlu sular pencerelerimize kadar çıktı, sildiğimizde içinden güçlü kuvvetli bir adam çıktığını ve helikopterin pervanesinin yavaşladığını gördük.

Birçok hayat hikâyesine tanıklık eden Doğu Odası'na gidip Mira'yı ortaçağdan kalma yuvasında kıvrılırken buldum. Onu tam olarak tekmeleyerek uyandırmadım ama sanırım biraz hırpaladım. Kalktığında korkunç gözüküüyordu. Ağzı ıçkiden kurumuştu, gözleri kızarmış ve doğru düzgün bir yere odaklanmıyordu ve beyaz tişörtünde içki damlaları duruyordu.

"Seni almaya geldi," dedim. "Alistair senin hayatını ken-

disininkine katmak için geldi.”

“Ona karısına gitmesini söyle,” dedi.

Alistair uzun adımlarla odaya girdi. Onun yerine ben söyleyecektim, buradaydı, aynı insanların, tıpkı insanların mutlu olmak için ne pahasına olursa olsun yaptıkları gibi gelmişti. Senin ya da Mira’nın, bana ıssız yerlerdeki deneyimlerinizi anlatmanızda bir sakınca var mı, çıplak elleriyle diğerlerini öldüren insanların varlığının yanında bu hiçbir şey! Diğerlerinden kurtulmak için devletin ağzını kullananlardan, *yargısız infaz yapanlardan* ya da beni bu karışıklıkta kim kurtaracak olanlardan, 10 üzerinden 8 aldın. Ama 10 üzerinden 10 dedi, Mira. Onu kendi içinde yapmalısın. Ancak bundan sonra yaralanmış ötekilerin ruhlarını yanına alabilirsin, beğen ya da beğenme. Gittiği yere kadar oradalar. İnsanları kovmak, küçük cinayetler senin ayağına dolaşır. Alistair açıkça, davranış biçiminden belli oluyordu, bunu çok yapmıştı. Ona 6.5 veriyorum. (Altı ay sonra kendisine yol verilecekti) Yakışıklı değildi, zayıf, tatlı dilliydi, kelleşiyordu. Saçının bir tarafı uzatılmış, kel olan tarafın üzerine taranmıştı. Ama birçok kadın ona çıkma teklifi ediyordu. Statü ve iktidar, statü ve iktidar!

Aniden Mira’nın ayaklarına kapandı. “Tanrım çok kötü gözüküyorsun,” dedi. “Seni almaya geldim. Ailemi terk ettim. Ona katlanabiliyorum ama çocuklara dayanamıyorum: Söz ve senin hiç olmasın.”

Diğerleri toplanmıştı. Havada hafif bir kin kokusu vardı.

“Benim zaten bir ailem var,” dedi Mira. “Ben burada bir aile kurdum. Kimin erkeklere ihtiyacı var?”

Ama Alistair dinlemiyordu. Londra'ya gelmek isteyen herkesi beraberinde götürebileceğini söyledi. Oda vardı. Ama acele etmeleri lazımdı. Hava durumu kar yağışının artacağını söylemişti.

Oybirliğiyle, benimki de dahil, benim hikâyem olmayacaktı. Sadece buradan çıkmalıydık. Taksiler belki hiç gelmeye bilirdi. Yazarın hikâyesi beklemek zorundaydı ya da belki de zaten onu sonuna kadar yaşadığım için yeni bir tanesi aklıma gelmiyordu. Başka seçeneğimiz yoktu: sıcak su, sıcak yiyecek ve makyaj yapabileceğimiz arkadan aydınlatmalı aynalar bulabilmek için buradan ayrılmalıydık. Bornozlarımızı çıkarıp belden çengelli eteklerimizi, yüksek topuklu ayakkabılarımızı giydik, böylece üzerimize çekidüzen vermiştik, şekilsiz değildik artık. Doğu Odası'nda toplandık ve ben seromoni şeklinde jakuziyi kapattım, köpükler solup gidene kadar bekledik. Ardından iniş alanına çıktık, çok farklıydı, sırada ne olacaksa hazırдық, geleceğe karşı cesurduk, onlarla gurur duyduğumu hissettim sanki onları ben yaratmışım gibi ve onlardan biri olduğum için memnun oldum. Psikanalist ve Hâkim el eleydi. Manikürcü en son bindi. Pek az eşya getirmemişti. Kimberley, onun tüm çantalarını getirmek için üç kez inip çıkmak zorunda kaldı, Beverley de ona yardım etti, sonra arkada durup gitmemizi izledi.

İçeride pilotun, pilotların yaptıkları şeyi yapmasını beklerken Castle Spa'nın ışıkları soldu, söndü, öldü. Dizel bitmişti. Zavallı Beverley! Ona da bizimle gelmesini teklif ettik ama kalması gerektiğini söyledi. Onun göreviydi. O bir yeni Zelandalı'ydı, Lady Caroline'i hayal kırıklığına uğrattamazdı. Şimdi bizim kalkışımızı beklerken kollarını sarmış,

titriyordu. Atıştıran yağmur çoktan kara dönmüştü. Manikürcü, kendisini durdurmaya çalışan Kimberley'le yaşadığı ufak bir tartışmanın ardından gidip kapıyı açtı ve dışarı bir şey attı. Beyaz vizon kürküydü.

"Buna ihtiyacın olacak," diye seslendi Manikürcü.

"Onsuz da idare ederim," diye yanıtladı Beverley, ama kapı çoktan kapalı olduğu ve pervaneler dönmeye başladığı için onu duymadığıma emindim, öyleyse aklını okumuş olmalıydım. *"Ölü hayvanları giymeye inanmamı."*

Güney Carolina Center 2008 Yazı Ödülü

Bazen sanki her şeyin bitmiş gibi geldiği anlar olur hayatta. Ne yapacağını bilemez insan, nereden başlayacağını ya da neye tutunacağını...

Mia için her şey yolunda gitmektedir, ta ki bir gün göğüs kanseri olduğunu öğrenene kadar. Başarılı bir halkla ilişkiler uzmanıdır ve iyi bir evliliği vardır. Göğüs kanseri olmasıyla önce işini kaybeder, ardından da tedavi sonrası eve dönüp yatağında kocasını başka bir kadınla yakaladığında, iyi gittiğini sandığı evliliğinin o kadar da iyi gitmediğinin farkına varır. Mia için artık her şey bitmiştir.

Mia, önceleri balık tutmak için gittiği nehir kenarına bu defa yaşadığı hayattan uzaklaşmak için gider. Arkadaşına büyükannesinden kalan kulübeye yerleşecek, burada saf bir doğa ve unutulmuş bir günlükte karşılaşacaktır. Yıllar önce bu kulübede yaşamış olan Kate Watkins geçmişte sevgilisini öldürmekle suçlanmıştır. Günlüğün sahibinin hayatıyla kendi hayatı arasında kurduğu paralellik, gizemli cinayeti çözmek için duyduğu dayanılmaz istek ve kasabanın insanlarıyla kurduğu şehirdekinden farklı ilişkiler Mia'ya hayata yeniden başlama fırsatı verecek midir?

"İyi işlenmiş, büyüleyici bir kitap."

Library Journal

"Lirik tarzı ve doğa sevgisiyle ünlü bir yazarın kaleminden çıkan bu duygusal eserde kırılgan bir kadın öz saygısını yeniden keşfediyor. Gizem, saplantı, uzlaşma ve birazcık da romantizmi bir araya getiren zarif ve çok katmanlı romanıyla Monroe bir kez daha okuyucularına capcanlı bir doğa tarifi veriyor."

Booklist

"Çok iyi bir kitap... Hikâye oldukça merak uyandırıcı..."

The Asheville Citizen-Times (NC)

"Dinlendirici, hazine değerinde bir kitap. Monroe gerçekten de kendini aşmış... Çok güçlü bir bağışlayıcılık, arınma ve yeniden doğuş hikâyesi. Kulübenin yanın-dan akan nehir gibi, bu kitabın içinden de canlılık akıyor. İkinci bir şansa ina-nan-veya en azından inanmak isteyen—her kadın bu kitabı mutlaka okumalı."

Tattered Cover Book Store (Denver, CO)

WOMAN'S DAY
"EN İYİ PLAJ KİTABI"

USA TODAY
"2008 YAZ KİTABI"

Nehir Günlüğü

NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI

Mary Alice Monroe

MAYC
Kitap

PATRICIA McCORMICK

SATILIK

Lakshmi, Nepal'in bir dağ köyünde, küçük bir kulübede ailesiyle yaşayan on üç yaşında bir kızdır. Ailesi çok fakirdir ama yine de onun yaşamı okuldan en yakın arkadaşıyla seksek oynamak, siyah-beyaz benekli keçisini gütmek ve gaz lambasının ışığında saçının taranması gibi ufak mutluluklarla doludur. Ancak Himalaya'nın sert muson yağmurları mahsulden kalanları alıp götürünce, üvey babası Lakshmi'ye evden ayrılmasını ve aileye destek olmak için bir iş bulmasını söyler.

Lakshmi'yi, zengin bir kadının yanında hizmetçi olarak işe sokacağını söyleyen gösterişli bir yabancıyla tanıştırır. Ailesinin geçinmesine yardımcı olacağına sevinen Lakshmi, Hindistan'a doğru uzun bir yolculuğa çıkar ve "Mutluluk Evi"ne varır. Fakat çok geçmeden korkunç gerçeği öğrenir: kadın tacirlerine satılmıştır.

Lakshmi'nin hayatı, bir türlü uyanmadığı bir kâbusa döner. Yine de annesinin sözlerini aklından çıkarmaz – Dayanmak, zafer kazanmaktır – ve zamanla, diğer kızlarla, bu berbat yerden kaçmasını sağlayacak dostluklar kurar. Ardından karar alma günü gelip çatar – hayatına sahip çıkabilme şansı için her şeyi riske atacak mıdır?

Patricia Mc Cormick'in, Nepal ve Hindistan'da yaptığı araştırmalara dayanarak bir çocuğun dilinden kaleme aldığı bu çarpıcı roman, gerçek olsa da akla hayale sığmayan bir dünyada, yaşam mücadelesinden zaferle çıkmaya çalışan bir kızı okuyucuyla tanıştırıyor. Lakshimi, bize masumiyeti, hüznü, trajediyi, mücadeleyi ve mutluluğu yeniden tarif ediyor.

Satılık, Amerika'da yüz binden fazla satmış ve "Ulusal Kitap Ödülü" finalisti olmuştur.

